RUTH WARE

THRILLER

virtual-project.eu

Autoarea bestsellerelor *Femeia din cabana 10* și *Crimă la Oxford*

ZERO DAYS

FICTION CONNECTION

CUM TE ASCUNZI CÂND EȘTI VÂNAT PESTE TOT?

Regina thrillerelor „mai-citesc-un-capitol-și..."
CLARE MACKINTOSH

Traducere de Alunița Voiculescu

TREI

RUTH WARE

ZERO DAYS

Original: *Zero Days* (2023)

Traducere din limba engleză:
ALUNIȚA VOICULESCU

virtual-project.eu

3
TREI

— 2024 —

Tatălui meu, care era paranoic în legătură cu
securitatea online încă dinainte
să devină o modă.

Sâmbătă, 4 februarie.
Minus opt zile

Zidul din jurul perimetrului era floare la ureche. Avea cam 1,8 metri, dar fără ţepuşe sau sârmă ghimpată sus. Sârma ghimpată e veşnicul meu duşman. Nu degeaba se foloseşte în zone de război.

La înălţimea mea de doar 1,57 m, nu aveam cum să mă cocoţ singură până sus, deci m-am căţărat într-un copac de alături şi m-am lăsat în jos pe o creangă mai zdravănă, care atârna deasupra parcării, până am atins cu picioarele partea de sus a zidului. Apoi am alergat uşurel pe aceasta până am găsit un loc în care să pot sări jos fără să fiu surprinsă de camerele de supraveghere care dădeau roată clădirii, la intervale regulate.

De partea cealaltă a parcării se afla uşa de incendiu despre care povestise Gabe şi care arăta destul de promiţător. O uşă normală, cu geamuri semimate şi cu o bară de protecţie orizontală pe dinăuntru. Am remarcat cu bucurie că nu era bine prinsă, exista un spaţiu jos prin care puteai trece o mână, de-a dreptul. Mi-a luat doar vreo 30 de secunde să-mi strecor mica rangă pe dedesubt, să prind bara cu cârligul şi să trag ferm în jos. Uşa s-a deschis şi eu mi-am ţinut răsuflarea în aşteptarea alarmei – uşile de incendiu sunt destul de riscante din punctul acesta de vedere –, dar nu s-a auzit niciuna.

Înăuntru, luminile s-au aprins automat – pătrate mari, fluorescente, într-un tavan din plăci, ca o tablă de şah al cărei sfârşit se pierdea în depărtarea întunecată. Capătul culoarului era încă învăluit în beznă, deoarece senzorii încă nu detectaseră mişcarea mea, însă în zona în care mă aflam acum era lumină ca în plină zi, aşa că am fost nevoită să mă opresc o clipă, să mi se obişnuiască ochii.

Luminile sunt ca o sabie cu două tăişuri. Pe de o parte, pot fi un uriaş semnal de alarmă pentru cei care monitorizează camerele de supraveghere.

Nimic nu se compară cu un ecran luminat ca de Crăciun pentru a atrage privirea unui agent de pază şi a-l face să-şi ridice ochii din telefon. Dar poate fi de ajutor şi să fii văzut mergând hotărât printr-o clădire, noaptea, când toate luminile sunt aprinse. Ar fi mai dificil de explicat ce cauţi acolo când te strecori pe un coridor întunecat, cu o lanternă în mână. N-ar fi mare diferenţă dacă ai purta un tricou în dungi şi ai avea o geantă mare pe care să scrie *JAF*.

Ceasul arăta 22:20 şi eu eram îmbrăcată în hainele de „birou” – o pereche de pantaloni negri care arătau de parcă ar fi fost jumătatea inferioară a unui costum, dar care erau mai elastici şi mai aerisiţi decât orice ţinută normală de birou, o bluză bleumarin şi un blazer de serie de la Gap. În picioare aveam Converşi negri, iar pe umăr îmi atârna un rucsac gri Fjällräven.

Doar părul nu era cum ar fi trebuit să fie. Luna aceasta îl vopsisem într-un stacojiu-fluorescent care nu era nici măcar pe aproape de orice nuanţă naturală posibilă şi nu se prea potrivea cu atmosfera cam rigidă a acestei companii – un grup de asigurări numit Arden Alliance. Gabe îmi sugerase o perucă, însă perucile erau mereu riscante şi, în plus, intram în pielea personajului. Jen – hotărâsem că aşa o chema pe imaginara angajată – lucra la relaţii cu clienţii, dar îşi amintea cu nostalgie de anul sabatic de după facultate şi încă se mai credea un pic cool. Chiar dacă Jen se înhămase serios la muncă, sperând să promoveze rapid, părul ei era ultima sclipire a unei personalităţi la care nu renunţase cu totul în favoarea unui program de la 9 la 17. Alături de poate un pic cam mult tuş negru în jurul ochilor şi de un tatuaj de pe omoplat, care spunea: „Înţeapă-i cu vârful ascuţit”[1].

Tuşul era real – nu mă simţeam complet îmbrăcată dacă nu aplicam un pic de NYX Epic Ink. Diploma de facultate era imaginară. La fel şi tatuajul. Nu eram suficient de pasionată de serialul

Urzeala tronurilor ca să mi-l tatuez. Dar trebuia să recunosc că, dacă aş fi fost, Arya mi s-ar fi părut cel mai tare personaj.

Jen lucrase până târziu, pierduse noţiunea timpului şi acum se grăbea spre casă pentru weekend. De aici încălţămintea confortabilă. În rucsac îşi ţinea pantofii cu toc, de birou – însă aici rolul meu cam şchiopăta. Doar Jen îşi ducea pantofii în rucsac. Al meu era plin cu scule de spart case şi echipamente informatice încărcate cu ceva softuri deosebit de dubioase descărcate de Gabe de pe dark web.

Păşeam încet pe coridor, cu tălpile de cauciuc silenţioase la atingerea mochetei, încercând să arăt de-a casei. De o parte şi de alta a culoarului se aflau uşi de birouri pustii, în care doar ici şi colo clipea în întuneric câte un led de computer lăsat deschis, din greşeală, peste weekend.

Într-o nişă, clipea hipnotic un copiator şi m-am oprit să privesc de-a lungul coridorului. În urma mea era luminat, dar colţul dinainte încă era cufundat în beznă, pentru că senzorii de mişcare nu îmi detectaseră prezenţa. Cu atât mai bine – luminile ar putea alerta paznicii, dar se putea şi invers. Paznicii nu ar putea veni din spatele meu – coridorul nu ducea nicăieri în afara parcării. Dacă ar veni din faţă, luminile m-ar avertiza la timp cât să mă întorc sau să mă ascund în vreunul dintre birouri. Gabe mi-ar fi spus probabil să mă grăbesc să ajung în sala serverelor, însă nu puteam să ratez o asemenea ocazie.

În spatele copiatorului se afla, după cum sperasem, o încâlceală de cabluri şi două porturi LAN pentru conectarea dispozitivelor la reţeaua principală a companiei. Unul era în uz, cel conectat la copiator. Celălalt era gol. Cu inima bătându-mi puternic, am aruncat din nou o privire în ambele părţi ale coridorului şi am scos unul dintre micile computere Raspberry Pi din rucsac.

Pi-ul era mai mic decât o carte necartonată şi l-am strecurat în spatele copiatorului, unde l-am

aşezat comod pe grămada de foi căzute din tava copiatorului. L-am băgat într-o priză şi i-am strecurat cablul LAN în portul liber. După câteva clipe, casca mea Bluetooth a început să pârâie, după care mi s-a revărsat în ureche vocea gravă a soţului meu, ciudat de intimă în mijlocul tăcerii din clădirea pustie.

— Bună, iubito! Pi-ul tău tocmai a apărut online. Cum merge?

— OK.

Vorbeam încet, nu chiar în şoaptă, dar nici cu mult mai tare.

— Încerc să mă orientez pe aici.

Am camuflat Pi-ul cu o foaie rătăcită din copiator, după care mi-am pus înapoi rucsacul pe umăr şi am continuat să înaintez pe coridor, către colţ.

— Tu ce faci?

— Eh, ştii tu, a răspuns sec Gabe. Joc un pic de Dark Souls pe PS. Nu prea am ce face până când nu mă bagi la servere.

Am râs, deşi el glumise doar pe jumătate. Nu era adevărată partea cu Dark Souls – ştiam prea bine că nici nu se punea problema să se joace el ceva. Din contră, mai mult ca sigur stătea aplecat în faţa ecranului, urmărindu-mi preocupat înaintarea pe schiţa clădirii, obţinută de la departamentul de planificare. Însă treaba cu serverele era adevărată. Asta era partea cea mai grea a oricărei misiuni pentru Gabe, cea în care trebuia doar să stea şi să asculte, incapabil să mă ajute în caz că aş fi intrat în vreun necaz.

— Unde eşti? a întrebat el.

— Pe un coridor care duce de la est la vest, de la uşa aia de incendiu pe care ai găsit-o tu. Clădirea asta este… Ah, la naiba!

Am încremenit.

— Ce e?

Gabe părea îngrijorat, dar nu peste măsură. Nu *Ah, la naiba!* aş fi spus dacă aş fi dat peste vreun paznic. Ar fi fost ceva cu mult mai puternic.

— Am în faţă o uşă securizată. Apărea în schiţa aia?

— Nu, probabil că a fost adăugată ulterior, a răspuns Gabe cu un ton sumbru.

Îi puteam auzi degetele gonindu-i nebune pe tastatură.

— Stai puţin, încerc să pătrund în sistemul lor de securitate prin Pi-ul tău. Spune-mi ce vezi.

— Un senzor infraroşu pasiv.

Mă uitam la ovalul clipitor montat deasupra uşii. Eram în afara razei sale de acţiune.

— OK, atunci aşteaptă, senzorul acela poate declanşa o alarmă.

— Serios? am răspuns.

Evident că ştiam asta. Nu uşa era cea care mă îngrijora – ca să fiu sinceră, Gabe şi cu mine putem trece de cele mai multe. Însă un senzor infraroşu pasiv înseamnă de obicei un detector de mişcare, iar activarea acestuia în afara orelor de program riscă să-i alerteze pe paznici. Însă uşa de incendiu nu declanşase vreo alarmă, ceea ce fusese un semn bun. Am început să mă apropii încet.

— Jack? a spus Gabe şi degetele i s-au oprit din tastat. Jack, draga mea, vorbeşte-mi! Ce faci acum? Nu ne dorim un alt Zanatech.

Zanatech. Îh. Un singur cuvânt: *câini.* Nu am nimic cu ei ca animale de companie, dar urăsc câinii de pază. Chestiile alea chiar pot face prăpăd. Şi pot să fugă. Repede.

L-am ignorat pe Gabe şi am mai înaintat cu un pas, ţinându-mi răsuflarea.

Senzorul s-a aprins, înregistrându-mi prezenţa, iar eu am închis ochii şi m-am pregătit sufleteşte pentru sunetul alarmelor, paşi grăbiţi… Dar singurul lucru care s-a întâmplat a fost că s-a deschis lin uşa.

— *Jack?*

Vocea lui Gabe mi-a izbucnit în ureche cu mai multă autoritate după ce mi-a auzit răsuflarea.

— Ce s-a întâmplat acum?

— E totul în regulă. S-a deschis uşa. Nu cred că s-a declanşat nimic altceva.

Puteam auzi acum în receptor maxilarul lui Gabe încleştându-se. Făcea eforturi să nu-mi dea replica pe care ar fi vrut să mi-o dea, dar ştiam ce cuvinte se abţinea să îmi spună. Ar fi vrut să aştept până ce el ar fi reuşit să acceseze sistemul de securitate prin intermediul Pi-ului şi să afle dacă uşa avea sau nu o alarmă. Însă treaba asta ar fi putut dura chiar şi ore, iar în domeniul nostru de activitate simplul fapt că nu faci nimic poate fi un risc în sine. Uneori, trebuie să acţionezi pur şi simplu din instinct, după cum îţi spune nasul.

În plus, nici măcar nu s-ar putea spune că a fost *cu adevărat* impulsiv, iar Gabe o ştia prea bine. Fusese instinct, unul bine şlefuit în anii în care făcusem fix acest gen de lucruri.

— *Speri* că nu s-a declanşat nimic altceva, a răspuns el într-un sfârşit, făcându-mă să zâmbesc.

Îmi permiteam să fiu mărinimoasă. Dacă ar fi început să ţipe vreo alarmă sau dacă, mai rău, s-ar fi auzit lătrături, în timp ce Gabe ar fi urlat *Ţi-am spus eu!,* aş fi râs cu gura până la urechi. Dar una dintre cele mai bune calităţi ale lui Gabe e că ştie să piardă elegant, aşa că pur şi simplu a trecut mai departe şi s-a concentrat pe următoarea provocare:

— Şi acum unde eşti? Pe culoarul ascensorului? a întrebat el.

— Da.

Am privit în jurul meu. Decorul culoarului consta dintr-un scaun futurist din metal şi o yucca înaltă.

— Sunt trei coridoare care încep de aici şi…

Am ridicat privirea către panoul de deasupra uşii ascensorului.

— …fir-ar! Sunt 14 etaje! Ştim la ce etaj ar trebui să se afle sala serverelor?

— Stai puţin, a răspuns Gabe şi am auzit din nou clicurile tastelor de calculator. Pare să fie la etajul al cincilea, deci poţi să începi de acolo. Tu la ce nivel eşti? La parter?

— Nu sunt sigură, am privit eu din nou în jur. Parcarea este pe două niveluri.

Un panou lung, pe peretele din faţa liftului, prezenta toate etajele. Se pare că eu mă aflam la primul. Iar al cincilea – *IT şi HR* – apărea şi el cu patru rânduri mai sus. Deci cam atât despre vrăjitoriile informatice ale lui Gabe.

L-am trimis o poză făcută rapid cu telefonul, însoţită de mesajul: *Pe bune, Sherlock?,* şi i-am auzit în cască râsul zgomotos atunci când mesajul i-a ajuns.

— Ştii care e treaba? Noi ăştia, geniile tehnice, suntem obişnuiţi ca oamenii să ne ceară să le rezolvăm şi problemele pe care le-ar putea rezolva şi singuri.

— Du-te şi trage-ţi-o, Medway, i-am replicat.

A râs din nou – de data aceasta mai degrabă un chicotit reţinut şi sugestiv, care mi-a provocat fluturi în stomac.

— M-aş duce, dar mă gândesc la cineva mai sexy. Ajunge acasă în vreo oră, două. *Dacă* îşi mişcă fundul.

Am simţit cum un zâmbet mă trage irezistibil de buze, dar i-am răspuns sec:

— N-o să mă întorc acasă deloc dacă nu mă bagi în sala serverelor, aşa că să faci bine să-ţi muţi gândurile înapoi la treabă şi să-mi laşi fundul în pace.

M-am uitat la panoul de comandă al ascensorului. Era genul acela high-tech la care trebuie să prezinţi cardul ca să poţi alege etajul.

— Liftul are cititor de carduri, presupun că accesul la etajele superioare necesită card special.

— Nu cred că pot rezolva problema înainte să primesc acces în sala serverelor, aşa că va trebui să urci pe picioarele tale, draga mea.

Am oftat teatral şi am căutat cu privirea ieşirea de incendiu, casa scărilor. Într-un colţ al culoarului se afla o uşă cu eticheta respectivă pe ea, dar înainte de a o deschide am lăsat pe jos, lângă uşa liftului, un stick USB virusat. Gabe îmi dăduse vreo şase la plecare, mici obiecte cu aspect inocent încărcate cu un software de tip troian conceput chiar de el. Cu

puţin noroc, cineva care ar fi venit luni la serviciu l-ar fi cules de pe jos şi l-ar fi inserat în computerul său, în încercarea de a-i detecta proprietarul. Şi atunci ar fi găsit pe el o grămadă de fişiere Word fără nicio importanţă şi o bucăţică şmecheră de cod care s-ar fi instalat singură pe hard-disk drive[2], după care ar fi stabilit contactul cu nava-mamă şi ar fi permis accesul – read/write – pe computerul său cât timp acesta ar fi fost conectat la internet.

Am ajuns la etajul cinci, am lăsat pe jos un alt USB şi apoi mi-am atins casca.

— Te afli într-un hol, i-am spus eu lui Gabe cu o voce robotică. Coridoarele duc către nord, est şi vest. La sud de tine se află un ascensor. În depărtare se zăreşte un turn înalt, de un alb-strălucitor. Nu, stai, ultima parte e din jocul *Colossal Cave Adventure.*

— Lasă USB-ul ăla, a spus Gabe şi eu am izbucnit în râs.

— Unu la mână, ai folosit trei cuvinte. Şi doi, am făcut deja asta. Ceea ce ai fi putut şti şi tu *dacă* ai fi reuşit să pătrunzi în sistemul CCTV. Deci, pe care coridor să o iau?

M-am uitat spre cele trei coridoare la fel de lipsite de orice identitate, în timp ce în cască se auzeau clicurile mouse-ului lui Gabe, în căutare de indicii de orientare în spaţiu.

— Deci ai luat-o pe scara de incendiu şi liftul C se află în spatele tău, da? a întrebat Gabe.

— Da. Sau cel puţin aşa cred, că este liftul C. În stânga am o uşă pe care scrie HR, dacă asta te ajută cu ceva.

— Da, mă ajută. Cred că trebuie să o iei pe coridorul din faţa ta.

Am ridicat un deget în semn de încuviinţare, apoi mi-am amintit că Gabe nu avea cum să mă vadă încă şi am păşit către uşa de sticlă aflată chiar în faţa mea. De data aceasta, nu s-a deschis automat.

— OK, e o altă uşă securizată, iar eu mă aflu de partea greşită. E un cititor de carduri şi aici. Ce să

fac, Inspectore Gadget?

— Poţi să bagi un cod pe undeva?

— Da, e o tastatură. Numerică.

— Aşteaptă o clipă. Nu ştiu dacă pot anula securizarea, dar poate reuşesc să găsesc codul în sistemul lor, cu ajutorul Pi-ului tău.

Am dat din cap şi am început să aştept, cu braţele încrucişate, în timp ce îl auzeam pe Gabe tastând cu rapiditate şi mormăind câte o înjurătură. Am simţit din nou cum îmi vine să zâmbesc şi, pentru o clipă, mi-am dorit să fiu împreună cu el, în livingul de acasă, să îmi pot încolăci braţele în jurul pieptului său lat şi să-l sărut pe ceafa lui caldă, unde părul brunet îi era aproape ras într-o tunsoare pierdută. Îl iubeam pe Gabe, iubeam totul la el, însă în astfel de momente, când stătea cu capul în jos şi era complet absorbit de munca lui, îl iubeam cel mai mult. Şi nu pentru cât de sexy era să-l privesc făcând ceva la care era chiar foarte, *foarte* bun. Era şi camaraderie aici, sentimentul că eram eu şi cu el, singuri împotriva lumii.

În fine, uneori eram şi unul împotriva celuilalt. Faptul că eram soţ şi soţie nu înseamnă că nu eram şi competitivi. Şi eu eram bună în ceea ce făceam. Chiar foarte bună, se pare.

În timp ce aşteptam, am întins o mână către tastatură şi am introdus *1234*. Nu s-a întâmplat nimic, doar o luminiţă roşie care s-a aprins o clipă. Am ridicat din umeri. Nici nu mă aşteptasem la altceva, dar întotdeauna merită să încerci. Am tastat apoi *4321*. Din nou nimic. Nu am riscat o a treia încercare, poate exista un sistem de autoblocare. Însă mi-a venit o altă idee şi am băgat mâna în geantă, să caut doza cu aer comprimat.

— Cum merge, iubitule? l-am întrebat pe Gabe în timp ce desfăceam capacul.

Am primit un mormăit slab drept răspuns.

— Nu prea merge. Am intrat în sistem, dar se pare că nu reuşesc să le accesez funcţiile de administrare. Încerc să intru prin e-mailurile cuiva, să văd dacă nu a trimis codul altcuiva.

— Grăbeşte-te, Medway. *Dacă* vrei să mă întorc repede acasă, poate că ar fi vremea să îţi mişti *tu* fundul ăla mişto?

Singurul răspuns pe care l-am primit a fost un mârâit, pe jumătate frustrare, pe jumătate râset.

Am fixat cutia cu aer comprimat în crăpătura uşii şi am apăsat trăgaciul. S-a auzit un şuier lung şi puternic, de aer forţat să treacă printr-o mică deschizătură, apoi uşa s-a deschis larg. Am scos un mic chiot de bucurie. Degetele lui Gabe s-au oprit din tastat.

— Ăă… ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar am rezolvat o problemă pe care geniile tehnice ar fi trebuit să o rezolve şi singure.

— Ce? Să nu spui că ai deschis uşa! Cum?

— Ştii prea bine, dragule. Aer comprimat în crăpătură. Diferenţa de temperatură zăpăceşte senzorul de infraroşu pasiv. Tu nu te-ai fi gândit la asta!

— Oh, să-mi bag…

— Parcă stabiliserăm că *mie* trebuia să-mi faci asta, nu-i aşa, domnule Medway? l-am tachinat eu.

Am auzit cum enervarea lui Gabe, învins pentru a doua oară într-un interval atât de scurt, s-a transformat în râs.

— Aşa am făcut, mda. Şi dacă tot veni vorba de funduri mişto, pune-l la treabă pe al tău, iubito. Timpul trece.

— Timpul trece, am fost eu de acord şi am pornit pe coridor, cu luminile aprinzându-se una după alta, pe măsură ce treceam prin dreptul lor.

Era un coridor lung, cu birouri pe ambele părţi, la fel ca acela aflat cu patru etaje mai jos, însă nicio sală cu servere. Am aruncat o privire în spatele unei uşi nemarcate, dar era o debara, de fapt, plină cu materiale de curăţenie, un mop şi o găleată. A mai licărit o lumină. Acum puteam vedea până la capătul culoarului, acolo unde făcea un cot. Dacă ar fi venit cineva din faţa mea, aş fi fost luată prin surprindere.

Un pârâit în cască.

— Tot nimic?

— Încă nu, am răspuns scurt, apoi m-am oprit ca să ascult.

— Ai… a început Gabe, dar l-am şâşâit rapid.

Nu era nevoie să-i spun de două ori. Am auzit un clic uşor, semn că îşi oprise microfonul ca să nu mă mai deranjeze nici măcar cu sunetul respiraţiei.

Din faţă s-a auzit un zgomot. Nu de paşi, slavă Domnului, ci acel bâzâit jos al ventilatoarelor de computer şi al aparatelor de aer condiţionat care făceau ore suplimentare. O sală cu servere se aude înainte de a fi văzută.

— Am găsit-o, i-am şoptit eu lui Gabe. Sau, în fine, dacă nu e asta, înseamnă că în spatele uşii din faţa mea ar trebui să fie vreun Cessna.

Când m-am apropiat suficient de uşa prevăzută cu sistem de ventilaţie, am putut citi semnul lipit pe ea: *ACCESUL INTERZIS cu excepţia personalului autorizat.*

L-am ignorat şi am încercat clanţa. Era încuiată, desigur, iar faptul că nu se vedea nicio gaură pentru cheie era un necaz suplimentar. Probabil că aş fi putut păcăli o încuietoare fizică, însă uşa aceasta nu avea decât un cititor de carduri în stânga clanţei. Nici măcar o tastatură pe care ar fi putut fi introdus un cod. Iar uşa era bine construită, nu exista niciun spaţiu pe sub ea. Eram aproape sigură că trebuia să existe şi vreun buton de declanşare intern, dar mă îndoiam că l-aş fi putut apăsa cu atât de puţin spaţiu de manevră la dispoziţie. Ventilatorul fusese instalat astfel încât lamelele să fie înclinate în jos, nu în sus, iar deschiderea era mult prea mică pentru a fi utilă. Chiar dacă aş fi sărit până acolo, nu aş fi putut trece dincolo şi, în plus, nici nu trebuia să stric ceva.

— Iubito? am auzit în ureche.

— Are cititor de card. Nu pot introduce niciun cod.

— Draci!

Ştiam că acum Gabe se trăgea gânditor de barbă, încercând să cântărească opţiunile. Nu e dificil să codezi un card de acces, dacă ai echipamentul

necesar şi ştii codul, ceea ce noi nu ştiam. Şi chiar dacă ar fi reuşit să îl descopere pe undeva prin intranet, eu eram aici, iar echipamentul de codare era acasă. Şi treaba trebuia terminată astă-seară.

— Deasupra?

Întrebarea lui Gabe era fix cea pe care mi-o puneam şi eu, aşa că am încuviinţat.

— Îmi citeşti gândurile.

Am privit în sus şi în jos pe coridor, făcând inventarul încăperilor aflate de o parte şi de alta a sălii serverelor. În stânga era un birou obişnuit, cu un perete vitrat care dădea spre hol şi două mese de birou. Probabil că uşa nu era încuiată, având în vedere că era un spaţiu comun, dar peretele de sticlă nu era chiar ideal – oricine ar fi mers pe coridor m-ar fi putut vedea acolo. La dreapta… şi acum am simţit o tresărire de satisfacţie. La dreapta era o toaletă. A bărbaţilor – dar asta nu avea nicio relevanţă pentru scopul meu. Ideea era că peretele coridorului era din gips-carton compact.

— Houston, avem o toaletă! i-am murmurat eu lui Gabe.

— Uşor ca A, B, WC.

— Uşor pentru tine, care stai în fund acasă, am replicat eu şi i-am auzit râsul drept răspuns în timp ce deschideam uşa.

Înăuntru m-am oprit o clipă, să-mi scot haina şi să mi se obişnuiască ochii cu lumina care s-a aprins imediat. Pe peretele din spate, care dădea spre hol, se aflau mai multe chiuvete. În dreapta erau două pisoare, iar drept în faţă, cabinele de WC. Am deschis uşa primeia şi am descoperit cu o uriaşă satisfacţie că era un design standard: un vas cu rezervorul montat deasupra, la înălţimea pieptului. Moda nouă, cu rezervorul încastrat în perete, este mai elegantă, dar nu mi-ar fi fost de folos.

Am coborât capacul WC-ului, m-am căţărat pe el şi apoi am sărit pe rezervor, unde m-am oprit o clipă, ghemuită, sub tavanul casetat. Am evaluat situaţia, asigurându-mă că sunt bine echilibrată şi că

echipamentul meu este bine fixat, după care am împins uşor, în sus, o casetă a tavanului.

S-a mişcat imediat, făcând să plutească spre podeaua toaletei un norişor de praf şi de muşte moarte. M-am ridicat, rugându-mă în gând ca peretele dintre cele două camere să fie suficient de solid ca să mă ţină. A scârţâit încetişor când mi-am îndoit genunchiul şi încă o dată când mi-am introdus piciorul îndoit prin deschizătura îngustă. Nu a cedat nimic, aşa că, în mai puţin de 20 de secunde, eram întinsă pe burtă în spaţiul dintre tavanul fals şi cel real. Era foarte cald acolo, *foarte.* Căldura venea de la conductele argintii şerpuite ale sistemului de aer condiţionat care lucra din greu să răcească rackurile cu servere din încăperea de dedesubt. Mi-am aprins lanterna şi am luminat prin jur: aveam un spaţiu foarte îngust prin care mă puteam târî, iar capătul lui se pierdea în beznă.

Cu grijă, cu foarte mare grijă, mi-am pus lanterna între dinţi şi mi-am croit drum cât de aproape puteam faţă de zidul de suport. Apoi, mi-am înfipt unghiile în ceea ce speram să fie o placă dintr-un colţ de tavan al camerei serverelor. S-a desprins la fel de uşor ca o trapă, însă golul de dedesubt era de-a dreptul descurajant. Câteva turnuri de servere cu luminiţe clipind, prea înghesuite pentru a fi escaladate, şi vreo doi metri şi jumătate până la podea. Mă puteam lăsa în jos – partea superioară a corpului meu este destul de puternică – dar exista o şansă destul de mare să nu mai reuşesc să mă urc înapoi. Ceea ce năştea o întrebare importantă: uşa sălii serverelor se deschidea din interior fără card de acces?

Am rămas întinsă pe planşeul despărţitor, mi-am scos capul prin gaura din tavan şi mi-am îndreptat lanterna către uşă. Întinzându-mi gâtul cât de mult am putut, am văzut că *era* un fel de panou în dreptul mânerului uşii, dar nu îmi puteam da seama exact ce era cu el, umbra unuia dintre turnurile de servere mă împiedica să observ detaliile. Poate că era un sistem de deschidere a uşii sau o alarmă de incendiu… Ori

doar un întrerupător electric. Trebuia să mă apropii mai mult ca să pot să mă lămuresc.

Cu mare precauţie, am pus deoparte panoul pe care tocmai îl ridicasem şi m-am târât mai departe, mai aproape de centrul camerei. Lonjeroanele au scârţâit puţin, dar nu s-au mişcat, iar eu mi-am ţinut respiraţia în timp ce am început să ridic un al doilea panou. Nu ştiu de ce, dar acesta era mai ţeapăn, poate că era blocat de conducta de aer condiţionat lipită de panoul adiacent, aşa că a trebuit să trag de el cu toată puterea. Am simţit cum cedează un colţ şi am început să trag şi mai tare. S-a desprins o întreagă latură…

Şi apoi, cu un sunet tunător, tot panoul s-a rupt în două, iar eu m-am întins pe spate.

Am rămas încremenită acolo câteva clipe lungi, cu panoul rupt în mână. Zgomotul fusese atât de puternic, încât îmi ţiuiau urechile şi mi-l imaginam rezonând prin spaţiul îngust din tavan de-a lungul întregului hol, reverberând prin conducte şi făcând ca plafonul fals să vibreze cu totul, ca o membrană de tobe. Un strat de praf gros se ridicase în jurul meu, mici carapace de insecte mi se depuneau în păr şi pe faţă, iar în ureche am început să aud vocea panicată a lui Gabe:

— Jack! Jack! Eşti OK? Iubito, eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Sunt OK, am şoptit eu.

Mi-am dus mâna la cască, să verific dacă încă stătea bine în ureche. Îmi tremurau degetele din cauza şocului.

— Am… am rupt un panou din tavan.

— A sunat ca o împuşcătură!

Îi puteam percepe uşurarea din glas şi, deodată, am simţit dorinţa sfâşietoare să îl am alături; ştiam că şi el simţea asta. Asta era partea cea mai dificilă: când ceva mergea prost – sau mergea *aproape* prost – celălalt să nu aibă cum să te ajute.

— Iisuse, iubito, să nu-mi mai *faci* aşa ceva. Am crezut că au tras în tine.

Am încuviinţat cu solemnitate.

— Sunt bine acum, dar, Gabe, *chiar* a fost foarte tare. Dacă mai lucrează cineva la etajul ăsta, cu siguranţă a auzit.

— Necazul e că nu pot intra în sistemul CCTV să verific, până nu conectezi tu stickul ăla, a spus Gabe.

Dispăruse orice urmă de tachinare din vocea lui şi acum părea îngrijorat, dar încerca să nu o arate – fiindcă nu voia să îmi transmită din emoţiile lui şi pentru că ştia că nu suport întotdeauna o atitudine excesiv de protectoare.

— Pe bune, iubito, eşti bine?

— Sunt *bine.*

Am pus deoparte panoul rupt şi am revenit la poziţia dinainte, cu sprijin pe coate, pipăindu-mă să văd dacă eram întreagă. Pulsul începuse să îmi încetinească, iar din buzunare şi din rucsac părea să nu-mi lipsească nimic. Apoi mi-am dat seama că lanterna îmi căzuse prin gaura din tavan şi acum zăcea pe podeaua sălii serverelor, orientată într-un punct îndepărtat de uşă. Tot nu ştiam dacă exista sau nu un sistem de blocare a acesteia.

Ei bine, futu-i, nu exista decât o singură cale să intru în camera serverelor şi dacă nu puteam să mai ies, asta era! Puteam să dorm acolo, dacă era neapărat necesar. Am trecut prin situaţii mai rele.

Am continuat cu voce hotărâtă:

— Îmi dau drumul.

Gabe a început să râdă, dar cam tremurat.

— Ştii că-mi place să vorbeşti murdar, iubito, dar nu cred că e momentul.

— Să ţi-o trag, am mârâit eu şi m-am tras înspre gaură.

De data asta, râsul lui a sunat mai liniştit.

— De-abia aştept. Cât de sus eşti?

— 2,50? Poate 2,75? Dar nu mai mult.

— Succes!

— Mersi, am răspuns eu sec.

M-am sprijinit de lonjeroanele din rama panoului lipsă, evaluând spaţiul de dedesubt, mi-am frecat vârfurile degetelor de creta de alpinist legată de

rucsac şi am început să mă las lent în jos, în cameră, cu muşchii încordaţi de efortul de a-mi controla coborârea. *Iată* motivul pentru care îmi petreceam cinci dimineţi plictisitoare pe săptămână la sală. Nu ca să încap în blugii skinny şi în niciun caz pentru Gabe, căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de mărimea pe care o port la haine. Ci pentru asta. Pentru acest moment în care totul depindea de forţa bicepşilor mei şi de puterea cu care strângeam bara.

În fine, şi pentru a putea fugi de agenţii de securitate, dar speram să nu fie cazul în acea noapte.

Câteva momente mai târziu, atârnam de vârfurile degetelor, cu braţele complet întinse. M-am uitat în jos. Cred că mai aveam vreun metru până jos. Înălţimea camerei fusese mai mare decât mi-ar fi plăcut şi mi-am dorit să fi fost încălţată cu ceva care să absoarbă mai eficient şocul decât perechea de Converşi. Dar degetele mele au început să protesteze, aşa că am numărat până la trei.

Mi-am dat drumul.

Am aterizat în patru labe, fără niciun zgomot, ca o pisică.

— Am intrat, i-am spus eu lui Gabe.

— Eşti genială. Îţi zic suficient de des asta? Acum, ai luat stickurile şi al doilea Pi?

— Da.

M-am ridicat în picioare şi am căutat în rucsac plicul cu bule pe care mi-l dăduse Gabe cu câteva ore mai devreme, plin cu device-uri pregătite cu atenţie.

— Unde trebuie să le bag?

— Fii atentă, a început Gabe cu vocea lui serioasă acum, toată numai concentrare. Uite ce trebuie să faci…

Cred că trecuseră cam cinci minute când am conectat ultimul stick, mi-am şters palmele transpirate, m-am îndreptat de spate şi m-am uitat în jur după lanternă. Am căutat-o vreun minut, apoi am zărit o lumină slabă venind de sub cel mai

îndepărtat turn de servere. Probabil că o lovisem din greşeală cu piciorul când căzusem şi o trimisesem tocmai acolo.

Era foarte în spate, însă am reuşit să o agăţ cu mica mea rangă şi apoi m-am apucat să inspectez la lumina ei panoul de lângă uşă.

Un buton verde. Nu scria nimic pe el, dar *trebuia* să fie cel care debloca rapid uşa, nu-i aşa? Cu siguranţă că normele de prevenire a incendiilor prevedeau că nu ar fi tocmai înţelept să ai angajaţi blocaţi în încăperi pline cu echipamente electronice.

Înainte să îl apăs, am aruncat o privire spre tavan. Lipseau două panouri, unul dislocat şi unul rupt în două. Planul iniţial nu prevăzuse deteriorarea instalaţiilor şi a mobilierului, însă unele accidente nu pot fi evitate, toată lumea ştie. Poate că ar trebui să mă urc din nou acolo, via toaleta bărbaţilor, şi să pun la loc panoul pe care l-am dat la o parte.

Tocmai mă gândeam la această posibilitate când vocea lui Gabe mi-a pârâit din nou în ureche. Avea o nuanţă nouă în ton, de data aceasta:

— Iubito, mai eşti acolo?

— Tocmai plecam. Ce este?

— Vin după tine. Am reuşit să intru în sistemul lor de supraveghere video. Un paznic urcă pe scările din spate şi altul cu liftul principal. Acum trec de etajul al treilea.

— Cât timp mai am?

— Maxim două minute. Cred că mai puţin.

— Să rămân pe loc?

— Nu, se uită prin camere. Presupun că cineva a auzit zgomotul.

— OK, atunci plec.

Cu un frison de emoţie, am apăsat pe butonul verde. Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic, şi mi s-a strâns stomacul. Poate că paznicii făcuseră ceva pentru a dezactiva sistemul? Am tras de mânerul uşii, iar aceasta s-a deschis către interior.

— Unde-or fi? am şoptit eu în timp ce ieşeam, tiptil, pe coridor.

Când am trecut din nou prin dreptul senzorilor de mişcare, s-au aprins luminiţele. Imediat cum aveau să ajungă aici, paznicii aveau să-şi dea seama că a fost cineva la acest etaj.

— Cred că la patru.

Gabe vorbea concis. Probabil că era cocoşat tot în faţa ecranelor, încercând să compare planurile clădirii cu imaginile camerelor de supraveghere pe care le urmărea acum. Lucruri la care eu eram varză – planuri şi hărţi şi blablauri tech –, dar care erau pasiunea vieţii lui.

— Salut, te văd!

M-am uitat în sus şi cred că am văzut ochiul negru, neclipitor, al unei camere de securitate. I-am trimis o bezea lui Gabe şi mi l-am imaginat zâmbindu-mi înapoi, apoi mi-am pus întrebarea dacă odată cu el se mai uita la camera asta şi vreun paznic din vreun birou, siderat.

Gândurile mi-au fost risipite de vocea acum autoritară a lui Gabe:

— Nu, renunţă la asta! Ai un paznic chiar în faţă, e pe cale să intre pe holul de la etajul cinci. Întoarce-te şi ia-o pe scara din spate. Poate reuşeşti să cobori înainte ca tipul să termine la etajul patru. Să nu alergi! Omul e chiar sub tine, o să audă zgomotul.

Tăcută şi ascultătoare, m-am grăbit în cealaltă direcţie, recunoscătoare tălpilor de cauciuc ale Converşilor mei. Aproape că ajunsesem la scări, când s-a auzit din nou Gabe, scurt şi imperativ:

— Schimbare de plan! E pe scară.

Futu-i. Nu puteam spune nimic şi Gabe ştia asta. Îşi privea nevasta pe nişte ecrane, prinsă ca un şoarece între două pisici. Nu era nicio cale de ieşire. Trebuia să mă ascund undeva.

— Strecoară-te într-un birou, mi-a ordonat el.

Dar i-o luasem înainte, deja încercam la rând uşile. Prima încuiată. A doua încuiată. Cine *erau* oamenii ăştia? Nu aveau încredere în colegii lor? A *treia* încuiată. Am căutat frenetic prin rucsac şperaclele mele şi le-am înfipt în gaura cheii,

forţându-le cam tare şi riscând să le rup înăuntru, nu doar să deblochez mecanismul. Dar am avut noroc şi, cu un *clic* care mi-a făcut inima s-o ia razna, încuietoarea a cedat. M-am strecurat înăuntru, am încuiat uşa la loc şi am rămas cu spatele rezemat de ea, încercând să îmi potolesc bătăile inimii.

— Te văd, s-a auzit din nou Gabe, agitat, în urechea mea.

Mi-am sucit gâtul într-o parte şi mi-am dat seama că aşa era. Chiar şi aşa lipită de uşă cum eram, tot puteam fi observată prin fereastra biroului, iar paznicii se apropiau. Gabe şi-a oprit microfonul ca să pot asculta mai bine în jurul meu, iar acum le auzeam paşii pe coridor şi vocile din ce în ce mai tare.

Nu aveam decât câteva secunde să iau o hotărâre.

Se uită prin birouri. Avertismentul lui Gabe mi-a răsărit în minte. Dacă deschideau uşa, eram terminată.

M-am aruncat pe podea, m-am rostogolit sub o canapea şi am rămas întinsă, cu faţa lipită de covor şi cu bătăile inimii bubuindu-mi în urechi. Pentru o clipă, mi-a venit în minte, din senin, o imagine suprarealistă a angajatei mele imaginare, Jen, şi ce-ar fi făcut ea acum, de-abia abţinându-mă să izbucnesc într-un râs isteric.

Am continuat să stau întinsă, ţinându-mi respiraţia şi răsucindu-mi, iar şi iar, inelul de pe mâna stângă, cu degetul mare. Era ticul meu obişnuit în momente de stres – un obicei aflat undeva la mijloc între roaderea unghiilor şi încrucişarea degetelor, doar că acesta îl implica şi pe Gabe. Ceea ce avea sens pe deplin: cel puţin jumătate din timp, soarta mea se afla în mâinile soţului meu.

Am auzit paşi oprindu-se în faţa uşii şi zgomot de clanţă.

— Şi asta e încuiată.

— Toate sunt încuiate la etajul ăsta, a răspuns altă voce. Am eu cheia universală, prinde!

Am auzit zornăit de chei aruncate şi iar mi-am înăbuşit râsul când cel care trebuia să le prindă a ratat şi cheile au căzut pe podea.

— Data viitoare te rog să mi le dai în mână, da? am mai auzit, apoi cheia s-a răsucit în broască şi uşa s-a deschis.

Fasciculul unei lanterne s-a rotit prin cameră şi mi-am ţinut respiraţia, rugându-mă să nu îl îndrepte şi sub canapea. Zgomotul unui scaun pe rotile dat la o parte… apoi foşnetul unei uşi închizându-se.

Am răsuflat adânc, pe cât de încet am putut. Respiraţia a ieşit tremurată.

— Nimic aici, s-a auzit de afară. La budă te-ai uitat?

— Goală.

Vocea celui de-al doilea avea un uşor ecou, de parcă se auzea chiar din mijlocul băii. A urmat o pauză, apoi:

— Stai o clipă…

Nu puteam vedea nimic de sub canapea, aşa că mi-am ridicat mâna cu mare grijă şi mi-am atins casca din ureche:

— Spune-mi, am murmurat eu, un pic mai puternic decât respiraţia.

— Au descoperit gaura din tavan, mi-a răspuns, tot în şoaptă, Gabe.

Rahat.

— Ia vino să vezi, a spus al doilea paznic.

S-au auzit paşii primului paznic, cel care verificase biroul în care mă aflam, grăbindu-se pe coridor. Scârţâitul uşii de la baie… apoi un *poc* slab când s-a închis uşor în urma lui.

Începusem să mă extrag de sub canapea, când vocea lui Gabe mi-a izbucnit în ureche ca un ţipăt înfundat şi grăbit:

— *Du-te, du-te, du-te! Acum!*

Nu era nevoie să-mi spună. Deja eram în picioare şi deschideam uşa, uitându-mă în sus şi în jos pe coridor, nehotărâtă încotro s-o apuc.

— În partea opusă lifturilor! a spus Gabe, iar eu am zbughit-o imediat.

Am fugit pe coridor, apoi am cotit-o spre alte uşi de securitate în faţa cărora probabil m-aş fi blocat dacă Gabe nu ar fi apucat să le descuie deja. Acum mă aşteptau deschise, iar eu m-am strecurat într-un hol mic.

— Uşa de incendiu din dreapta ta, a spus Gabe.

Am trecut şi prin aceasta şi m-am trezit pe o scară spiralată şi ameţitoare, căreia i se pierdea capătul în întuneric. Uşa grea, de incendiu, s-a închis cu zgomot în urma mea, dar nu mi-a păsat. Ratasem deja orice şansă de a ieşi pe furiş de acolo. Nu mai conta nimic acum, în afară de faptul că trebuia să scap.

Am coborât un rând de trepte. Două. Inima îmi pompa cu putere în urechi.

— Aproape ai ajuns, a spus Gabe. Hai, poţi să o faci, mai sunt trei etaje şi apoi o iei imediat la stânga, unde e altă uşă de incendiu.

— Şi da-dacă e şi acolo o-o-o alarmă? am gâfâit eu.

Încă un rând de trepte. Mai am unul.

— Dă-o naibii. Cealaltă uşă nu avea sistem de alarmă. Şi dacă e una aici, o să o dezactivez eu. O să reuşeşti, mă auzi? *O să reuşeşti.*

— OK.

Nu mai aveam suflu să vorbesc mai mult acum. Ultimul etaj, apoi am virat la stânga, ghemuindu-mă pe sub trepte. Desigur, uşa de incendiu se afla acolo unde îmi spusese Gabe, iar în spatele ei – libertatea.

Am bătut în bara uşii, un pic crispată la gândul că poate avea să izbucnească vreo alarmă, dar nici de data aceasta nu s-a auzit nimic. Mi-am notat ceva în minte, pentru raport, dar nu era urgent. Deocamdată mă aflam afară, în binecuvântatul aer liber.

— Futu-i! a urlat Gabe în urechea mea, cu râsul tremurat, pe jumătate isteric al cuiva care se uită la un film cu sufletul la gură. Iisuse! Ai fost incredibilă. Nu credeam că o să reuşeşti.

— Nici eu.

Inima îmi bătea să îmi rupă pieptul, dar m-am forţat să traversez parcarea cu pas liniştit. Poate că

erau paznici pe aici şi chiar nu avea niciun sens să le arăt cu degetul pe cine căutau.

— Oh, băga-mi-aş! *Deloc* nu mi-a plăcut asta!

Gabe a râs din nou, de data asta cu hohotul ăla bubuitor pe care-l iubesc atât de tare.

— De prima propoziţie mă voi ocupa *eu.* Iar despre a doua, ştim prea bine amândoi că e o minciună. Ai adorat fiecare minuţel.

— OK… recunosc că mi-a plăcut un pic, am replicat eu zâmbind.

— Doar un pic? Păreai că te distrezi de minune.

— Încă mă caută înăuntru?

— Mda, încă purică etajul cinci. Unul dintre ei a deschis şi camera serverelor, dar nu a observat nimeni stick-urile. Ai făcut o treabă strălucită, iubito!

— Ştiu, am răspuns eu cu modestie şi imediat am auzit hohotul de râs al lui Gabe drept răspuns.

— Te descurci singură de acum înainte? Trebuie să intru în reţea înainte să se prindă şi ăia ce se întâmplă.

— Da, aproape că am ajuns la maşină. Ne vedem în… 40 de minute, cred că nu e trafic la ora asta târzie, am spus după ce mi-am verificat telefonul.

— Vrei să comand ceva de mâncare?

Mi-am dat seama că eram lihnită. Nu mănânc niciodată înainte de o misiune – nu-mi place să alerg cu stomacul plin –, însă acum doar ideea de mâncare mă făcea să salivez.

— *Da!* O pizza mare cu ciuperci, ardei… Ştii ce? Şterge pizza! Aş vrea mai degrabă un burger vegan cu ciuperci, de la Danny's. Cu maioneză cu trufe şi extra ceapă. O mai fi deschis la ora asta?

— Ar trebui să fie.

— Perfect. Nu uita de coleslaw. Şi porţie dublă de cartofi. Nu, mai bine cartofi dulci. Şi să le spui să *nu* le pună în aceeaşi pungă cu ale tale. Data trecută m-am trezit cu şunca ta scârboasă lipită de burgerul meu vegan.

— Am înţeles, să trăiţi! Cartofi dulci prăjiţi. Extra bacon. Pe curând, iubito! Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, i-am răspuns, după care am oftat fericită şi mi-am scos casca din ureche.

Zidul mi s-a părut mai greu de escaladat de data aceasta, cu muşchii dureroşi şi inima încă bătându-mi îmbătată cu adrenalină. M-am căţărat pe o pubelă de reciclare şi am coborât de pe zid aproape de colţul în care îmi lăsasem maşina, căutând deja prin rucsac după chei în timp ce mă redresam. Nici măcar nu mă uitam în jur, ceea ce s-a dovedit oricum fără importanţă. Pentru că, imediat cum am dat colţul, ei mă aşteptau.

Am păşit drept în braţele şefului pazei.

Duminică, 5 februarie.
Minus şapte zile

— Vă rog să mai încercaţi o dată.

Ştiam că vocea mea deja începuse să sune ţâfnoasă şi am încercat să mi-o calmez puţin. Dacă reacţionezi, şi persoana cu care vorbeşti va reacţiona în consecinţă. Regula numărul unu a ingineriei sociale: rămâi agreabil şi ceilalţi vor proceda, cel mai probabil, la fel. Dar era atât de enervantă toată treaba asta! Ce rost avea să *am* un card de ieşire din închisoare dacă garantul nu răspundea la telefon?

— Vă asigur că este la curent şi poate garanta pentru mine.

— Să vedem dacă am înţeles bine, a început poliţistul cu un aer epuizat, trecându-şi o mână peste faţă. Sunteţi un… cum i-aţi zis, tester *pen?*

— Sună aiurea, ştiu. Tester de penetrări.

Poliţistul a pufnit, paznicul care îmi luase rucsacul a rânjit, iar nervii mei s-au amplificat.

— Chiar există, vă asigur. Cu asta mă ocup: testarea sistemelor de securitate.

— Şi soţul dumneavoastră este hacker?

— Nu este hacker.

În fine, asta era o minciună, pentru că Gabe chiar era hacker, doar că nu în sensul sugerat de poliţist.

— Este şi el tester de penetrări, ca şi mine. Amândoi ne ocupăm cu acelaşi lucru. El e pe partea digitală, eu fac treburile fizice. Firmele ne angajează ca să le spargem sistemele de securitate, apoi să le raportăm ce ar trebui să îmbunătăţească. Citiţi asta.

Îi întind scrisoarea pe care mi-a dat-o Gabe de dimineaţă. Poliţistul îşi îndreaptă lanterna înspre ea.

— „În atenţia persoanelor interesate: confirmăm prin prezenta că Jacintha Cross şi Gabriel Medway de la Crossways Security au fost autorizaţi să efectueze un test de penetrare fizică şi informatică la birourile companiei noastre, Arden Alliance”, a

citit el cu voce tare, după care a ridicat din umeri şi i s-a adresat paznicului: Ce zici? E hârtia companiei?

— Nu am nicio idee, frate! a răspuns paznicul.

Părea extrem de plictisit, de parcă nu-şi dorea decât să se întoarcă la biroul lui, în loc să stea în parcarea asta bătută de vânt.

— Noi subcontractăm serviciile de pază peste noapte. Sunt angajatul firmei Baxter Bland. Mie mi se pare OK scrisoarea, adică are logoul bun şi toate alea, însă poate fi la fel de bine şi imprimată de pe internet, după părerea mea.

— Şi tipul ăsta, Jim Cauldwell, a bătut poliţistul cu degetul în semnătura din josul foii, cine ziceai că este? Ce e aia CISO?

— *Chief information security officer.* Adică responsabilul cu securitatea informatică, am explicat eu răbdătoare. El ne-a angajat, iar acesta este numărul lui personal de telefon. Dar ce-ar fi să-l sunaţi pe şeful *dumneavoastră?* l-am întrebat eu pe agentul de securitate. Am înţeles că nu sunteţi angajat direct de Arden Alliance, dar Jim a spus că a pus la curent firma de securitate, aşa că ar trebui să poată confirma şi cineva de la voi că sunt în regulă.

— Glumiţi, nu-i aşa? m-a privit paznicul de parcă aş fi fost nebună. E trecut de miezul nopţii şi e weekend. Nici nu m-aş gândi să-mi sun şeful pe numărul de acasă, chiar dacă l-aş avea. Şi-ar face jartiere din maţele mele.

Mi-am înăbuşit un geamăt.

Alesesem în mod deliberat o sâmbătă pentru testul nostru, tocmai pentru că Arden avea personal redus, doar câţiva agenţi pentru relaţii cu clienţii şi minimul necesar la pază şi la IT. Duminica erau complet închişi, ceea ce însemna că, cu puţin noroc, Gabe ar fi avut tot weekendul la dispoziţie pentru a cotrobăi prin sistemele lor înainte ca IT-ul să se întoarcă la birou luni şi să descopere ce făcuserăm pe acolo. Acum, această opţiune mi se părea o idee foarte, foarte proastă. Evident că Jim Cauldwell îşi

rupsese orice legături cu serviciul peste weekend, ca restul colegilor săi.

— Mai încerc o dată la tipul ăsta, CISO, a spus poliţistul, fără să-şi ascundă iritarea.

Practic, i se putea citi pe faţă: *Ar trebui să fiu pe urmele infractorilor adevăraţi.*

— Dar dacă nu răspunde nici acum, veţi veni la secţie cu mine.

Am oftat. Se anunţa o noapte lungă.

După vreo două ore, ne aflam la secţia de poliţie. Jim Cauldwell *încă* nu răspunsese (trebuia să discut cu Gabe despre asta, să includem ceva penalităţi în contract, să nu se mai întâmple aşa ceva, era a doua oară anul ăsta), iar ofiţerul începuse să vorbească despre arestare. *Futu-i.* Puteam petrece o noapte în arest – am trăit şi mai rele – însă dacă lucrurile se complicau şi ne trebuia un avocat, totul avea să devină foarte scump.

— Aş putea să-l sun pe soţul meu, vă rog?

Încercam să nu-mi arăt panica în voce, dar era acolo, sub forma unui mic tremur care mă făcea să par vinovată.

— Pe bune, chiar este o uriaşă neînţelegere. Poate reuşeşte el să dea peste altcineva de la firmă.

— Sigur, a răspuns plictisit poliţistul şi mi-a întins un telefon peste birou.

Rucsacul meu, plin cu ceea ce poliţistul notase ca obiecte dubioase („echipamente digitale, şperacle şi unelte pentru spargeri de case”), rămăsese la biroul de la intrarea în secţie, odată cu mobilul meu. Chiar dacă nu eram efectiv arestată, mă simţeam periculos de aproape de asta.

Noroc că ştiam pe dinafară numărul lui Gabe, aşa că l-am format imediat pe telefonul cu tastele lipicioase de la prea multă folosinţă. A început să sune. Şi a sunat, şi a tot sunat… Nodul din stomac mi s-a strâns şi mai tare şi m-am trezit că îmi suceam inelul iar şi iar pe deget – piatra ciobită sclipea în lumina venită de sus. Era… ciudat. Pot

înţelege că Jim Cauldwell o fi uitat să-şi schimbe setările de „nu deranjaţi” înainte să se ducă la culcare, nu era ceva obişnuit pentru nopţile lui. Dar Gabe? El clar nu şi-ar opri soneria telefonului cât timp nu am terminat o misiune. Pe de altă parte, îi *spusesem* că aproape ajunsesem la maşină, pe la ora… Atârn uitat la ceasul de deasupra biroului. Iisuse, se făcuse aproape 2 dimineaţa! Poate că Gabe adormise?

— Nu răspunde, i-am comunicat eu poliţistului, fără să fac efortul de a-mi masca durerea din glas.

Am lăsat telefonul jos, iar poliţistul m-a privit de parcă înţelegea perfect cum mă simţeam.

— Uite ce e… Am uitat cum aţi zis că vă cheamă.

— Agent de poliţie Williams, a răspuns poliţistul.

— Uite ce e, domnule *Agentdepoliţie* Williams. Ştiu că toată povestea e o risipă uriaşă din timpul dumneavoastră şi îmi cer scuze pentru asta. Nu ştiu ce să mai spun. Ni s-a cerut să spargem clădirea, iar CISO-ul o poate confirma. Când am încheiat contractul, ni s-a spus că la acel număr de telefon se va răspunde 24 din 24, dar se pare că idiotul ăla a uitat şi şi-a închis telefonul.

— Şi chiar nu mai avem pe cine să sunăm? a întrebat *Agentdepoliţie* Williams. Nimeni care să confirme că sunteţi cine spuneţi că sunteţi?

— V-am dat cartea mea de identitate, dar dacă vreţi să vă mai confirme cineva că sunt pe bune tester de penetrări şi nu vreo nebună cu o conservă cu aer comprimat, atunci răspunsul este negativ. Nimeni până nu se deschid birourile.

Mi-am proptit capul în mâini. Adrenalina urmăririi se dusese şi acum mă simţeam atât de obosită, încât îmi venea să plâng.

— Sau poate…

Oh, Doamne! Nu! Am simţit din nou nodul.

Nu el. Aş prefera să-mi petrec noaptea în arest.

— „Sau poate” ce? a întrebat Williams, iar eu mi-am muşcat buza.

— Nimic.

Nu. Nici nu se punea problema să îl sun pe el. Nici măcar dacă asta ar fi însemnat să mă las arestată.

— Asta este, am continuat eu, resemnată. Am priceput, trebuie să vă faceţi treaba, arestaţi-mă.

Poliţistul a oftat şi a dat din cap, dar nu de parcă ar fi negat ceea ce urma să se întâmple, ci mai mult ca o acceptare ostenită a inevitabilului. Ştiam că îşi doreşte asta la fel de puţin ca mine – hârţogăraia, bătaia de cap, probabilitatea destul de mare ca toate să se dovedească degeaba peste doar câteva ore, când domnul CISO avea să se trezească şi să descopere lungul şir de apeluri ratate de pe telefonul său.

Pe de altă parte, eu *chiar* fusesem prinsă intrând prin efracţie, cu un rucsac plin de documente şi ecusoane false, pe lângă o groază de instrumente tare dubioase. În locul lui, şi eu m-aş fi arestat.

— Mă duc să vorbesc cu colegul meu, a spus el în timp ce-şi împingea scaunul în spate, cu un scârţâit dureros.

Am încuviinţat.

După ce uşa s-a închis în urma lui, m-am lăsat pe spătarul scaunului, cu capul pe spate, şi am rămas cu ochii fixaţi în tavan. Asta părea să aibă plăcile mai solide. În orice caz, mai solide decât cea pe care o rupsesem mai devreme. Mi-am trecut în revistă alegerile de viaţă, gândindu-mă la Jim Cauldwell, pe care în momentul acesta îl uram nespus, şi la Gabe, care, cel puţin în aparenţă – şi cu totul inexplicabil – sforăia la ora asta, în loc să-şi facă treaba pentru care fuseserăm plătiţi, şi anume să pătrundă în serverul principal de la Arden Alliance şi să scotocească pe-acolo cât de mult se putea înainte să fim detectaţi. Era incredibil de atipic pentru el s-o lase baltă şi să se ducă la culcare. În mod normal, eu mă întorceam acasă după astfel de misiuni, mâncam ceva comandat, apoi mă prăbuşeam frântă după atâta căţărat pe pereţi, ghemuit pe sub camere de supraveghere şi spart încuietori, cu adrenalina la maxim. Iar pe Gabe îl

găseam încă lucrând când mă trezeam a doua zi, cocoşat deasupra biroului său, testând şi cotrobăind şi sondând limitele sistemului de securitate instalat de respectiva firmă.

Pe undeva, amândoi ne doream să fim prinşi. E distractiv să fii mereu echipa roşie, cei care se prefac că atacă, însă prezentarea ulterioară a raportului către echipa de securitate nu fusese niciodată amuzantă. Să le spui toate lucrurile pe care le făcuseră prost, toate greşelile şi toate ocaziile ratate de a opri hackerii… Ceea ce ţi-ar fi plăcut mai mult să poţi spune – şi ceea ce clienţii îşi doreau să audă – era: „Partea asta a securităţii tale a rezistat, aţi făcut treabă bună”.

Din nefericire, acum, chiar dacă am fost prinsă, n-aş putea spune asta, preponderent pentru că fusesem prinsă din cauza greşelilor mele, şi nu a vreunui nivel deosebit de profesionalism din partea lor. Am fost o mare idioată să rup panoul acela din tavan şi una încă şi mai mare să parchez fix în faţa clădirii pe care intenţionam să o sparg. Probabil că, dacă n-aş fi făcut asta, aş fi putut intra şi ieşi fără probleme, chiar dacă m-ar fi observat pe monitoare şi chiar dacă s-ar fi activat vreo alarmă de la uşile de incendiu. Nu e normal să poţi deschide mai multe uşi de incendiu noaptea, în afara orelor de program, şi să nu te detecteze nimeni. Aveam de gând să le trag o mare săpuneală în raport, dar *şi* să îmi recunosc propria incompetenţă. O porţie dublă de neplăceri şi foarte probabila mea prostie de a mă fi lăsat prinsă le vor distrage atenţia de lacunele reale din sistemul lor de securitate şi le-ar oferi posibilitatea negării plauzibile a ceea ce era, la urma urmei, o organizare internă de mântuială.

Speram ca Gabe să fi găsit ceva care să facă să merite tot efortul din noaptea asta, ceva ce să nu poată ignora cu un: „Eh, până la urmă te-au prins, nu-i aşa?” Parole necriptate. Date importante de-ale clienţilor. Vreun acces de admin care i-ar oferi ocazia unui hacker real să facă prăpăd *pe bune.*

Pe când mă gândeam la toate astea şi mă întrebam, din nou, de ce nu răspundea Gabe, din spatele meu s-a auzit o voce familiară:

Jeff Leadbetter. *Rahat.*

— Să mor io dacă asta nu e celebra Jack Cross!

Rânjea ca o pisică ce tocmai a prins un şoricel extraapetisant într-un colţ din care ştie că nu prea are cum să scape.

— Ce-ai mai făcut de data asta, Cross?

— Ştii prea bine că n-am făcut nimic, mi-am încrucişat eu braţele la piept, încercând să nu-i arăt cât de tare mă scotea din sărite prezenţa lui. Doar că nu putem da de tipul care ne-a angajat.

— Sanjay zicea că a prins o fată cu o poveste ciudată, ceva cu testarea de penetrări, a izbucnit el într-un râs puternic de i se scuturau umerii largi. M-am gândit că n-or fi prea multe tipe care fac chestia asta. De ce nu m-ai sunat, dacă aveai nevoie de cineva care să confirme cine eşti?

Ştii prea bine de ce, i-am răspuns eu, dar doar în gând.

— Habar n-aveam dacă erai la serviciu, am răspuns cu jumătate de gură.

Jeff a zâmbit.

— Păi ştii cum se zice, răufăcătorii nu iau niciodată pauză. Arăţi bine, Cross. Cred că toate căţărările, săriturile şi mersul aplecat te ţin în formă.

Ce să răspund la aşa ceva? Aş fi vrut să răspund *Du-te dracu'!,* ştia prea bine. Dar mai ştiam amândoi şi că n-ar fi fost chiar genul de lucru pe care să-l spună cineva aflat pe punctul de a fi arestat unui ofiţer de poliţie de rang superior în acel moment. M-am mulţumit să-i arunc o privire sugestivă. La urma urmei, *nu* aveam de ce să mă simt ruşinată.

Însă Jeff se uita la mâna mea, cea pe care îmi tot suceam inelul. Mi-am lăsat repede braţele în jos, blestemându-mi în minte obiceiul idiot, însă deja îşi ridicase o sprânceană şi acum rânjea ca un mâncător de rahat ce era.

— Opa! Logodită, Cross? În sfârşit s-a găsit cineva să te facă femeie cinstită?

— Măritată, de fapt.

Ceea ce nu te priveşte, aş fi vrut să adaug, dar m-am forţat să-mi ţin gura.

— S-a terminat crosul după bărbaţi? a spus Jeff, după care a început să râdă singur de propria glumă.

— Dacă vrei să ştii, nu mi-am schimbat numele.

La asta, Jeff doar a zâmbit.

— Ştim amândoi că eu nu aş fi acceptat aşa ceva, Cross.

Mda, Gabe nu e un idiot nesigur de el, suferind de un complex patriarhal, am gândit eu.

— Deci e în ordine, şefu'? s-a auzit vocea lui Williams din spatele lui Jeff.

— Da, e în ordine, s-a întors Jeff spre Williams râzând. Cel puţin, ea e cine a spus că e, dacă la asta te referi. Ne cunoaştem de o grămadă de vreme, nu-i aşa, Jack?

— Da, am aprobat eu, după care mi-am lipit strâns buzele.

— Aş putea să-ţi povestesc multe…

Jeff m-a măsurat din cap până în picioare, uitându-se la jacheta mea strâmtă şi la pantalonii mulaţi cu o expresie aproape lascivă.

Şi eu aş putea să povestesc multe, m-am gândit eu, dar ştiam că era prea târziu pentru asta. Am mai încercat o dată să spun acele poveşti, cam în perioada în care ne-am despărţit, şi lucrurile nu s-au terminat cu bine.

Dintre toate secţiile de poliţie în care puteam fi târâtă, de ce, de ce, *de ce* trebuia să fie asta? Nici măcar nu era cea în care lucra în mod normal – era în cealaltă parte a oraşului. Ori fusese transferat, ori ţinea locul cuiva.

S-a lăsat tăcerea. Ştiam ce voia el. Voia să îl rog. Voia să-l *implor.* Să îi spun: *Te rog, Jeff. Te rog, ajută-mă!*

Ei bine, n-aveam să spun aşa ceva. Nici dacă asta însemna să-mi petrec o noapte în arest.

— Deci… îi dau drumul, şefu? am auzit, uşurată, vocea din spatele lui Jeff.

Aproape că uitasem de prezenţa lui *Agentdepoliţie* Williams. Jeff nu putea face nimic cât el era încă acolo.

Jeff nu a răspuns nimic câteva clipe, doar zâmbea în continuare şi am simţit cum unghiile mi se înfig în lemnul biroului. N-ar putea… Adică n-ar inventa vreun pretext să-l trimită pe Williams undeva, ca să petrec eu noaptea cu el, într-o sală de interogatoriu, ascultându-i vocea tărăgănată şi moale, care îmi provoca şi acum fiori pe şira spinării?

Apoi a râs din nou şi a ridicat din umeri:

— Hai că doar făceam mişto de tine. Du-te.

Chiar dacă cel care întrebase fusese Williams, se părea că îmi răspunde mie.

— Valea! Dar să nu uiţi că îmi rămâi datoare.

— Oh, n-o să uit, i-am spus cu buzele strânse şi cu o cantitate suficientă de venin în voce, cât să se întrebe ce anume vreau să spun. Eu nu uit niciodată, am adăugat eu în timp ce mă ridicam de pe scaun şi îmi puneam jacheta. Poţi să fii sigur de asta.

— N-aud şi eu mulţumiri?

Nu se mişcase din dreptul uşii, iar silueta lui masivă îmi bloca accesul.

Am scrâşnit din dinţi.

— Mersi.

O altă pauză, după care Jeff a izbucnit din nou în râs şi s-a dat la o parte.

— Bine, atunci, du-te de-aici! Şi nu mai intra în belele!

De-abia când am ieşit în stradă, în aerul răcoros al nopţii, am simţit petele umede şi reci de la subsuori – transpiraţia panicii pure.

Încă mi-era frică de Jeff Leadbetter. Probabil mereu îmi va fi.

Se făcuse aproape 4 dimineaţa când am ajuns înapoi acasă, pe Salisbury Lane. Eram ameţită de oboseală şi îmi ţineam cu dificultate şi chiar cu

durere ochii deschişi în timp ce conduceam automat pe străzile aproape pustii ale cartierelor rezidenţiale din sudul Londrei. Mă gândisem iniţial să las maşina la Arden Alliance, dar parcasem într-o zonă restricţionată şi ştiam că, atunci când aveam să mă prăbuşesc în sfârşit într-un pat, urma să mă mai trezesc de-abia după vreo 12 ore. Deci şansele de a mă trezi la timp ca să o recuperez înainte de a fi blocată (sau, şi mai rău, ridicată) erau foarte fragile.

Am luat un Uber până acolo unde mă prinsese paznicul, apoi am condus încet până acasă, cu fereastra deschisă, sperând că nesul prost pe care îl primisem la poliţie să mă ţină trează cel puţin încă o oră. Dar pe măsură ce străzile au început să mi se desfăşoare una după alta în faţa ochilor, a trebuit să recunosc că luasem o hotărâre greşită. Mai întâi, am cotit aiurea într-un loc şi m-am trezit pe nişte străzi pe care nu le mai văzusem în viaţa mea. Mi-a luat surprinzător de mult timp să reuşesc să găsesc drumul înapoi, către traseul pe care îl cunoşteam. Dar faptul că m-am rătăcit puţin din cauza lipsei somnului nu era foarte important. Problema cea mare era că mă simţeam în pericol să adorm la volan, iar ăsta era chiar ultimul lucru de care aş fi avut nevoie. Cumva, totuşi, combinaţia dintre aerul rece al nopţii, cafea şi ţipetele furioase ale fetelor de la Runaways mi-a ţinut ochii deschişi şi, într-un sfârşit, ura!, după una dintre cele mai lungi şi mai de rahat nopţi din viaţa mea, am reuşit să opresc în faţa căsuţei noastre cu două camere sus şi două jos.

Când am ajuns la uşă, am scotocit prin rucsac în căutarea cheilor, înăbuşindu-mi un căscat şi aproape scăpându-le pe jos când am reuşit să le găsesc. Le-am prins chiar înainte să atingă aleea pavată, folosindu-mi toată dexteritatea de care mai eram în stare, se pare, pentru că, în secunda următoare, m-am împiedicat de o sticlă cu lapte. În depărtare a început să latre isteric un câine. Mi-am înjurat propria stângăcie şi am rămas în faţa uşii, aşteptându-mă să văd lumina de pe hol aprinzându-

se şi pe Gabe coborând scările, somnoros. Însă nu s-a întâmplat nimic. Probabil că dormea foarte adânc.

Am reuşit să bag cheia în broască de-abia după două sau trei încercări. Eram atât de obosită, încât mă simţeam aproape ameţită din cauza asta. Însă imediat cum s-a deschis uşa, am ştiut că ceva nu era în regulă.

Mai întâi, m-a izbit mirosul. Pentru câteva clipe, nu mi-am dat seama ce era. Nu simţeam decât că mirosul obişnuit, liniştitor, amestecul acela de arome de bucătărie şi de rufe proaspăt spălate, inefabilul miros de *acasă*... lipsea. Sau, mai degrabă, era şi el prezent, dar acoperit de altceva. Ceva cu totul neaşteptat, atât de nepotrivit în context, încât nu reuşeam deloc să realizez despre ce era vorba. Era un miros bizar, fetid, bogat în fier, aproape *dulce,* care îmi amintea de… de… oare de ce anume?

Şi apoi mi-am dat seama. Era mirosul de la măcelăria din josul străzii.

Era miros de sânge.

Şi nici atunci nu am înţeles. Cum să fi înţeles aşa ceva?

Nu am înţeles nici când am văzut urmele de sânge pe podeaua din hol.

Nu am înţeles nici când am atins clanţa umedă şi cleioasă a livingului.

Nu am înţeles nici când am intrat în cameră şi Gabe era prăbuşit peste computer, în cea mai mare baltă de sânge pe care o văzusem vreodată.

Pentru că… pentru că nu avea cum să fie *al lui,* nu-i aşa? Era imposibil ca o fiinţă umană să aibă atâta sânge. Trebuia să existe o altă explicaţie – una teribilă, fantastică, nebunească.

— Gabe? am scâncit eu.

El nu s-a mişcat. Ecranul computerului din faţa sa era negru, doar luminiţele de la PC-ul înalt licăreau prin băltoaca scursă de pe birou, în poala lui şi de acolo pe jos.

Nu am vrut să mă duc până la el, dar trebuia să o fac.

— Gabe! l-am strigat eu din nou, cu mai multă disperare.

Dar el tot n-a mişcat. Aşa că am pus până la urmă piciorul în mâzga aceea oribilă şi alunecoasă, simţind cum grosimea ei mi se agăţa de încălţări în timp ce păşeam pe covor.

În gât mi se blocase un hohot de plâns, care a scăpat când am ajuns la Gabe şi i-am atins umărul. Un urlet distorsionat de suferinţă, ca sunetele scoase de animalele rănite.

— *Gabe,* Gabe, trezeşte-te, trezeşte-te!

N-a spus nimic, nici nu şi-a ridicat capul sau n-a dat vreun semn că m-ar fi auzit, aşa că mi-am apropiat umărul de al lui ca să îl fac să se ridice, sprijinit de spătarul scaunului.

Era incredibil de greu – 90 de kile de oase şi muşchi – şi nu eram sigură că puteam să îl mişc, dar dintr-odată s-a răsucit, mai bine zis greutatea lui s-a răsturnat pe scaun, astfel încât am putut vedea ce-i făcuseră.

Gâtul. Îi tăiaseră gâtul într-un mod oribil şi brutal, cum nici nu puteam înţelege – nu era tăietura aceea dreaptă de bisturiu pe care mi-aş fi imaginat-o, ci carne măcelărită ieşind printr-o gaură zdrenţuită, ca şi cum cineva sau *ceva* i-ar fi smuls traheea prin partea din faţă a gâtului, lăsând o rană ca o gură mare, stacojie şi rânjită.

Gabe.

Nu-mi puteam lua ochii de la el, de la capul atârnându-i pe spate în acel unghi atât de nenatural, încât îl făcea să pară atât de mort, într-un fel în care chiar nu mai puteam nega realitatea celor întâmplate.

Şi totuşi. Şi totuşi, faţa lui era *încă Gabe.* Nasul acela puternic curbat, ca de senator roman. Pomeţii aceia. Forma buzelor. Asprimea bărbii sale şi delicateţea pielii de la baza gâtului. Toate astea încă erau Gabe, încă erau bărbatul pe care îl iubeam. Însă ceea ce vedeam în faţa ochilor era un cadavru.

De-abia dacă mă mai ţineam pe picioare. Am mers împleticit până la canapea, unde m-am

prăbuşit, strângându-mi genunchii la piept şi legănându-mă, legănându-mă. Mi-am dat seama că scoteam un sunet straniu, ceva între un vaiet şi un chelălăit, ceva ce forma numele lui Gabe.

Nu putea fi adevărat. Aşa ceva nu se putea întâmpla. *Nu se putea.* Nu lui Gabe, nu. Dulcele, amuzantul, priceputul Gabe, ale cărui mâini mari puteau, cu aceeaşi dexteritate, să scoată un capac înţepenit sau să fixeze o aripă de mierlă. Gabe *al meu,* care putea repara orice, îndrepta orice, transforma chiar şi cea mai groaznică zi într-una OK, cu doar una dintre îmbrăţişările lui enorme şi atotcuprinzătoare.

Însă ceea ce i se întâmplase acum nu se mai putea repara.

Nu ştiu cât am rămas acolo, privind în gol spre trupul lui Gabe şi spre reflexiile luminiţelor de la computer în întunecata baltă de sânge. 10-20 de minute? Tremuram incontrolabil şi mă luase un frig oribil, de nesuportat.

Dar până la urmă am reuşit să mă adun. Ştiam ce aveam de făcut – ce ar fi trebuit să fac încă din momentul în care intrasem pe uşă.

Mi-am pipăit rucsacul cu mâinile ţepene şi tremurânde, în căutarea mobilului. Ştiam că era acolo, chemasem Uberul de pe el, dar tot mi-a luat o grămadă să-l găsesc, iar când l-am scos, avea ecranul negru.

A trebuit să mă sprijin de pereţi către bucătărie, unde era un încărcător. Şi am avut nevoie de trei încercări să înfig cablul în priza USB, pentru că mâinile încă îmi tremurau îngrozitor. Metal frecat de metal, urme roşiatice lăsate pe ecran, la fiecare încercare eşuată. Dar până la urmă l-am băgat.

A durat dureros de mult până să se deschidă telefonul. Strălucirea ecranului şi defilarea diverselor animaţii şi logouri mi-a rănit ochii.

În sfârşit, ecranul parolat. L-am deschis şi am apăsat pe iconiţa de telefon.

Am format 999.

Şi am aşteptat.

Când mi-a răspuns cineva, nu eram prea sigură că puteam vorbi, însă atunci când mi-am auzit vocea, m-a surprins siguranţa ei:

— Poliţia, am spus eu drept răspuns la întrebarea operatoarei.

Am înghiţit în sec. Trebuia să fiu tare. *Trebuia* să fiu tare. Şi-aşa amânasem prea mult.

— Grăbiţi-vă, vă rog. Soţul meu… a fost ucis.

Următoarele câteva ore s-au scurs în ritmul năucitor, suprarealist al unui coşmar cu ochii deschişi. Mai întâi s-au auzit sirenele, urlând din ce în ce mai aproape. Apoi tot spaţiul a fost umplut de lumina albastră şi pulsatilă a girofarurilor. Apoi cineva a bubuit în uşă şi un val de poliţişti s-a revărsat înăuntru. Au pus întrebări pe care eu nu mă gândisem să mi le pun. Casa era prevăzută cu sisteme de siguranţă? Ar mai putea fi cineva înăuntru acum? Avea Gabe duşmani?

Ştiu că pare ciudat, dar nu mă gândisem niciodată la asta. Acum, la gândul că cineva s-ar fi putut ascunde la etaj în timp ce eu boceam lângă trupul lui Gabe, am îngheţat din nou. Dar chiar şi dacă ar mai fi fost cineva, trebuie să fi plecat de mult.

Cât despre ultima întrebare, sigur că Gabe nu avea niciun duşman. *Si-gur.* Ideea însăşi era absurdă. Toată lumea îl iubea: prietenii, clienţii, *familia.* Oh, Doamne! M-am imaginat dându-le vestea părinţilor lui Gabe şi dintr-odată am retrăit şocul descoperirii de mai devreme, simţind că riscă să mă copleşească din nou.

M-au dus sus, unde o poliţistă foarte drăguţă m-a ajutat să ies din hainele ţepene, pătate de sânge, şi să intru într-un trening curat şi uscat, după care m-a condus înapoi la parter, încă tremurând necontrolat, către maşina de poliţie care ne aştepta.

Când am trecut prin hol – holul *meu* – am întors capul şi am zărit, prin uşa deschisă a sufrageriei, o frântură din forfota criminaliştilor îmbrăcaţi în alb din cap până-n picioare. Acoperiseră podeaua cu

plastic şi instalaseră reflectoare puternice, care luminau totul într-un alb oribil.

Pentru o clipă, am simţit cum se învârte casa în jurul meu. Mi-am întors capul. Am încercat să respir. M-am concentrat la paşii pe care îi aveam de făcut până la portiera maşinii de poliţie.

Nu ştiu cât timp am stat acolo, pe bancheta din spate. Am continuat să tremur în ciuda păturii în care mă înfăşurase cineva şi a aerului cald şi uscat din maşină. La un moment dat, a ieşit cineva şi i-a făcut semn poliţistei care stătea lângă mine. Aceasta a ieşit din maşină şi cei doi au purtat o conversaţie şoptită, după care poliţista a urcat din nou în maşină, însă de data aceasta pe scaunul şoferului, şi s-a întors să vorbească cu mine:

— Jack, te simţi în stare să vii cu noi la secţie? Nu te reţinem mult, doar vrem să clarificăm lucrurile cât încă îţi sunt proaspete în memorie.

Am dat din cap că da. Adevărul era că nu mă simţeam în stare de nimic. Şi nici nu-mi puteam imagina ceva mai puţin atrăgător decât să mă duc acolo şi să retrăiesc hidoşenia, iar şi iar. Voiam doar să mă pot târî undeva în întuneric şi să îmi urlu de acolo durerea. Voiam să-i dau la o parte pe poliţiştii din hol şi să iau trupul lui Gabe în braţe, să-l legăn, apoi să le spun tuturor să se care naibii, să ne lase în pace, să ne lase să fim doar noi doi.

Voiam să beau până la leşin.

Dar trebuia să fac asta – pentru Gabe, în primul rând. Ştiam că poliţista avea dreptate. Exista o fereastră de oportunitate pentru urmărirea celui care făcuse asta, iar eu risipisem deja minute preţioase, poate chiar ore, cât zăcusem şocată în living.

Un alt poliţist, mult mai tânăr, s-a instalat pe scaunul pasagerului şi s-a întors şi el către mine, să se prezinte:

— Jack, eu sunt agent-detectiv Miles. Îţi mulţumesc că accepţi să vii la secţie. O să facem tot posibilul să nu dureze prea mult, dar vrem să ne asigurăm că nu ratăm nimic. Ai tot ce-ţi trebuie?

Am încuviinţat, deşi nu era adevărat. Îl pierdusem pe Gabe. El era singurul de care aveam nevoie. Nimic altceva nu conta.

— Hai să mai trecem o dată în revistă cronologia, a spus femeia aşezată în faţa mea.

Avea o voce amabilă, chiar blândă aş spune, însă cuvintele ei mă făceau să doresc să plâng – sau să ţip, sau să fac *ceva.* Eram teribil de obosită. Nu dormisem mai mult de 24 de ore şi îmi petrecusem noaptea ferindu-mă de agenţi de securitate şi căţărându-mă prin tavane, înainte să mă întorc acasă la cea mai traumatizantă experienţă din viaţa mea. Nici nu mai vedeam bine de atâta oboseală. Iar cel mai greu era că mă simţeam amorţită şi confuză din pricina unei dureri pe care nici măcar nu începusem să o accept, darămite să o procesez.

Eram într-o sală de interogatorii cu agentul Miles, tânărul ofiţer din maşină, şi cu partenera sa, detectiv-sergent Malik. Aceasta mă privea peste masă cu un amestec de răbdare şi simpatie în priviri.

— Nu pot, am şoptit eu. Nu mai pot să fac asta. Nu pot.

— Ştiu. Ştiu că este foarte dificil. Dar ne-ai fost de foarte mare ajutor povestindu-ne despre asociaţii lui Gabe şi toate celelalte, acum doar vrem să ne asigurăm că am notat corect şirul evenimentelor, apoi te lăsăm să pleci.

Voiam doar să-mi pun capul jos şi să-mi închid ochii, urechile, totul. Dar puteam face asta. *Trebuia* să fac asta. Pentru Gabe.

M-am întărit pentru o ultimă relatare a faptelor.

— Am plecat de la secţia de poliţie la…

M-am oprit confuză: ce am spus înainte? Nu-mi mai puteam aminti cronologia. Evenimentele nopţii începeau să se înceţoşeze.

— Îmi pare rău. Sunt foarte obosită. Cred că era pe la 2 noaptea. Sau nu, mai târziu. Îmi amintesc că eram încă în sala de interogatorii când am văzut că ceasul arăta ora 2, am explicat eu frecându-mă la

ochi şi simţindu-mi creierul mai mult decât extenuat. Am luat un Uber până la Arden Alliance, unde îmi lăsasem maşina. Probabil că puteţi verifica în aplicaţie ora exactă când a venit Uberul, dacă e nevoie. Apoi m-am urcat în maşina mea şi am condus până acasă.

— Şi ai avut telefonul închis în tot timpul acesta?

— Nu l-am închis eu, se dusese bateria. Nu ştiu când. Am chemat Uberul de pe el, deci funcţiona încă la plecarea de la secţie, dar trebuie să fi cedat nu mult după asta.

— Şi nu ai folosit vreun sistem de navigaţie?

Am scuturat din cap.

— Nu, maşina noastră e veche şi nu are aşa ceva. N-aş vrea să fiu nepoliticoasă, însă aş putea şti la ce *folosesc* toate astea? Ce legătură are sistemul meu de navigaţie cu moartea lui Gabe?

— Încercăm doar să ne facem o imagine cât mai precisă, a spus Miles cu o voce liniştitoare, sau care cel puţin aşa se dorise, dar care mă făcuse, nu ştiu de ce, să mă zbârlesc toată.

— Dar v-am spus deja toate astea, vi le-am spus deja. Zici că suntem în Kafka, mie mi-a murit soţul, iar voi mă întrebaţi de bateria telefonului.

— Şi când ai ajuns acasă? a întrebat Malik, de parcă nu aş fi spus nimic.

Vocea ei era amabilă, dar mai alertă, de parcă îşi dăduse seama că nu-mi doream compasiunea lor.

— Cred că era în jur de 4 dimineaţa… Îmi aduc aminte că m-am uitat la ceasul de bord când am cotit pe strada noastră. Am parcat, am deschis uşa de la intrare şi am găsit…

Am închis ochii, rememorându-mi oroarea. Imaginea gâtului mutilat al lui Gabe s-a proiectat imediat pe pleoapele mele şi am deschis ochii la loc, zguduită de amintirea acelei trăiri pline de teroare şi de neîncredere.

— În fine, ştiţi ce am găsit.

— Nicio urmă de paşi, niciun semn de luptă?

— Nimic, am dat eu din cap. Toate urmele de paşi pe care le-aţi văzut erau ale mele. Nu exista

nimic, niciun semn că cineva ar fi plecat de acolo, doar pata de sânge de pe clanţa sufrageriei. Asta îmi amintesc. Pentru că este ceea ce am văzut mai întâi şi am ştiut că ceva nu era în regulă.

— Şi Gabe cum era aşezat când l-ai găsit?

— Era cumva prăbuşit peste computer, am spus eu.

Simţeam cum amorţeala punea din nou stăpânire pe mine şi am început să tremur, nu în felul acela incontrolabil de mai înainte, ci mai degrabă ca şi cum aş fi fost cuprinsă de frisoane, în ciuda căldurii dinăuntrul camerei de interogatoriu şi a cănii cu cafea fierbinte pe care o strângeam în palme.

— Dacă n-ar fi fost sângele, aş fi putut crede că adormise. Încă…

Am înghiţit în sec. Îmi era aproape imposibil să mă gândesc la asta.

— Încă avea pe urechi căştile lui de anulare a zgomotului. Cred că persoana care l-a ucis… sau persoanele… au venit din spate şi…

M-am oprit. Nu puteam să o spun. Mi se pusese un nod în gât şi tot ce am putut face a fost să dau din cap.

— Şi apoi, ce ai făcut? a întrebat Miles.

— Am încercat să îl ridic. M-am gândit… Nu ştiu la ce m-am gândit. Că putea să fi leşinat, să se fi lovit la cap sau ceva. L-am împins puţin spre spătar, era foarte greu şi la început nu credeam că l-aş putea mişca, însă deodată i s-a deplasat cumva greutatea şi s-a răsucit pe spate şi am văzut… i-am văzut…

M-am oprit.

— Gâtul lui… era…

M-am oprit din nou, inspirând cu putere pe nas şi încercând să mă ţin tare.

Malik şi Miles au tăcut câteva clipe bune. Doar mă priveau cum făceam efortul de a mă controla, până când Malik mi-a întins o cutie cu batiste de hârtie peste birou şi mi-a spus încet:

— Îmi pare rău. Ştiu cât de greu este. Ce ai făcut după aceea? Era pe la 4 dimineaţa, da?

— Ppp… probabil.

Am înghiţit în sec şi am clipit de câteva ori, să îmi limpezesc ochii.

— Sau poate ceva mai târziu. Chiar nu ştiu, sincer. Cred că intrasem în şoc. Doar m-am ghemuit strâns pe canapea şi… N-am mai ştiut de mine. Nu puteam… nu puteam înţelege ce se întâmplase.

Mâinile îmi tremurau şi mai tare acum. Atât de tare, încât m-am temut să nu scap din mână cana cu cafea. Oricum, nici nu o puteam bea. Am lăsat cana pe masă şi m-am apucat cu mâinile de genunchi, să încerc să opresc tremuratul. Cum aş fi putut explica ce se întâmplase, felul în care corpul meu refuzase pur şi simplu să proceseze înşiruirea aceea de evenimente? Mi l-am imaginat pe Gabe cum scria cod până noaptea târziu, cum înjura de fiecare dată când programul crăpa pe undeva. *Eroare: a apărut o excepţie neprevăzută.* Fix aşa mă simţisem şi eu. Ecran albastru. Măcar de-aş fi putut să le arăt lui Malik şi lui Miles mesajul de eroare, să-i pot face să înţeleagă.

— Pur şi simplu… pur şi simplu mi s-a rupt filmul, am spus eu, mai mult şoptit. Nu pot explica asta. Nu am leşinat sau ceva, însă nu… nu mă puteam mişca. Nu puteam face nimic. Ştiu că a fost o tâmpenie. Ar fi trebuit să sun imediat. Ştiu asta. Însă… *nu am putut.* Nu puteam procesa tot ce mi se întâmplă.

Am înghiţit din nou. Îmi simţeam gâtul blocat de lacrimile ce se cereau plânse. Nu mai plânsesem de când îi găsisem corpul lui Gabe – poate pentru că ştiam că, dacă m-aş fi pornit, n-aş mai fi putut să mă opresc.

— Îmi pare rău, am spus eu cu tremur în voce şi uitându-mă la amândoi. Îmi pare *foarte* rău. Dacă aş putea da timpul înapoi şi v-aş putea suna imediat, aş face-o. Însă acum nu pot schimba ceea ce s-a întâmplat. Şi v-am spus tot ce ştiu. Soţul meu este *mort.*

Ultimul cuvânt s-a auzit ca un vaier. Nici măcar nu ştiu de ce l-am spus – ştiam că nu-şi făceau decât

meseria, nu încercam să obţin un tratament preferenţial din cauza a ceea ce i se întâmplase lui Gabe. Doar simţisem nevoia să o spun. Să aud cuvintele ieşindu-mi din gură, să încerc să mă obişnuiesc cu realitatea lor.

Voiam să plâng. Voiam să scot din mine insuportabila suferinţă, epuizarea. De ce? De ce nu puteam plânge? Mă simţeam de parcă se rupsese ceva în mine.

Probabil că poliţiştii îmi văzuseră disperarea, pentru că Miles a făcut un schimb de priviri cu Malik, iar aceasta a ridicat din umeri, apoi a încuviinţat:

— Finalul audierii Jacinthei Cross. E ora… 8:02 dimineaţa, sâmbătă, 5 februarie.

A închis reportofonul şi s-a aplecat spre mine:

— Mulţumesc, Jack. Ştiu că nu poate fi deloc uşor, însă ai fost de un real ajutor. Telefonul tău o să rămână la noi, OK? Dacă ai nevoie să suni pe cineva, poţi să le foloseşti pe cele de-aici.

— Deci pot să plec acasă? am întrebat.

Vocea mi-a sunat spart. Malik a zâmbit cu compasiune şi a clătinat din cap:

— Îmi pare foarte rău. E locul unei crime. Nu ai la cine să stai până terminăm?

Am închis ochii încercând să gândesc, să trec în revistă oamenii pe care i-aş fi putut suna. Creierul meu părea să fi fost scurtcircuitat, scotea scântei de fiecare dată când încercam să găsesc un nume. Gabe prăbuşit peste computer. Gabe cu capul atârnând pe spate, cu gâtlejul scuipat afară prin piele, ca într-o scenă din *Alien.* Gabe. *Gabe.*

— Soră-mea, am spus într-un sfârşit. Aş putea să mă duc la sora mea. Locuieşte în nordul Londrei. Puteţi să o sunaţi?

— Sigur. Cum o cheamă?

— Helena. Helena Wick. 07422…

M-am oprit brusc. *Rahat.* Ce număr avea Hel? Îl ştiam pe dinafară acum câţiva ani, pe când de-abia începusem testările de penetrare şi nu-l ştiam pe Gabe, să-l pot suna în caz că lucrurile o luau razna.

Dar acum eram atât de obosită, încât de-abia îmi puteam aminti propriul nume, darămite ceva mai complicat.

— 07422… am încercat din nou, iar de data aceasta cifrele lipsă au urmat repede, ca un vers dintr-un cântecel pentru copii, derulat fără pauză. Cred că este corect. Nu l-am mai format de mult din memorie.

— Nicio problemă, a spus Miles. Mă descurc.

S-a făcut nevăzut, apoi s-a întors după câteva minute şi mi-a spus:

— Te aşteaptă. O să mergi cu o maşină de patrulă.

Am dat din cap. Mă simţeam copleşită de un val uriaş de oboseală. Poate că audierea de la poliţie se sfârşise, dar ideea de a o suna pe Helena mă făcuse să realizez ceva ce ar fi trebuit să ştiu de la bun început: că acest coşmar era de-abia la început. Va trebui să îi povestesc ce se întâmplase. Apoi soţului ei, Roland. Iar ei vor trebui să le spună gemenelor – ceva ce nişte fetiţe de patru ani n-aveau cum să înţeleagă. Şi cum ar fi putut face asta dacă eu însămi de-abia reuşeam să procesez faptul că unchiul Gabe nu avea să mai vină să le vadă vreodată? Că plecase pentru totdeauna?

Iar după Hel urmau părinţii lui Gabe, prietenii noştri, banca, firma de cablu etc. etc. etc.

Mi-am adus aminte de momentul în care muriseră părinţii noştri, de aiuritoarea birocraţie, de nesfârşitele tabele compilate de Helena. Informări către compania de credite. Înştiinţarea asigurătorilor. Anularea abonamentului TV. Scrisoarea către medicul de familie. Durase luni întregi.

— Jack? am auzit-o pe Malik şi am ridicat privirea spre ea, dându-mi seama că vorbise cu mine.

— Scuze, am spus eu, cu buzele uscate şi lipite între ele. Nu eram… nu ascultam. Poţi să mai spui o dată?

— Noi suntem gata, a spus ea cu blândeţe. Mergem? Eşti OK?

— OK, am răspuns.

Dar nu era adevărat. Nu eram OK. Şi nu aveam să mai fiu vreodată.

Hel mă aştepta în prag când maşina poliţiei a oprit în faţa casei sale, o micuţă construcţie semidetaşată, zugrăvită în alb, tipică Londrei. Pe faţă i se citea îngrijorarea, deşi uşor atenuată – dar numai uşor – când m-a văzut ieşind din maşină.

— Jack! s-a năpustit ea spre mine, pe aleea mozaicată.

M-am prăbuşit în braţele ei şi mi-am îngropat faţa în familiarul miros al părului surorii mele.

— Oh, Doamne, Jack! a mai spus ea, cu vocea frântă. Nu-mi vine să cred, nu pot să cred că e adevărat!

— O lăsăm pe Jack cu dumneavoastră, doamnă Wick, a spus Malik, pe un ton plin de compasiune. Ne puteţi da un număr de telefon ca să păstrăm legătura? Din păcate, trebuie să îi mai reţinem o vreme mobilul.

— Da, a răspuns Hel, părând cu mintea aiurea. Da, sigur. Adică, presupun… al meu e OK? Poate? Îl aveţi deja, nu-i aşa?

— Da, îl avem. Există un telefon fix în casă?

— Da, a spus Helena şi a făcut o mişcare agitată către cineva dinăuntru, despre care mi-am dat seama că era Roland: Rols, Rols, poţi să le dai o carte de vizită?

— Sigur, a spus Roland.

I-am auzit paşii luând-o înapoi pe hol, apoi întorcându-se către uşă.

— Mulţumesc, Hel, am spus eu.

M-am tras din braţele ei, însă ea a continuat să mă ţină de mână.

— Îmi pare foarte rău. Probabil că a fost…

— La dracu'! a replicat scurt Helena.

Mâna ei şi-a accentuat strânsoarea, înfigându-mi aproape dureros inelul în deget.

— Nu fi proastă, Jack, cum să te scuzi pentru aşa ceva?

A luat cărţile de vizită întinse de Roland şi i le-a dat lui Malik.

— Iată. Numărul profesional e cel de jos. Sunt ziaristă şi lucrez de acasă. Mă găsiţi întotdeauna, ori la el, ori la cel de mobil. Iar ăsta, a arătat ea spre cealaltă carte de vizită, de dedesubt, e al soţului meu. Este avocat.

— Super, a spus Malik. Mulţumesc. Şi, Jack, îţi mulţumesc şi ţie, pentru toată răbdarea. Ştiu că a fost o experienţă oribilă. Ne auzim curând. O să ţi se desemneze şi un ofiţer de legătură cu familia, care îţi va putea răspunde la orice întrebare. Presupun că te va contacta cândva în cursul zilei de luni. Mai e ceva cu care te-aş putea ajuta înainte să plec?

Am clătinat din cap. Nu voiam decât să mă ghemuiesc în patul mic şi alb din camera de oaspeţi a lui Hel şi să plâng până adorm. Doar că lacrimile încă se lăsau aşteptate.

Când m-am trezit, felinarele stradale erau aprinse şi lumina lor se strecura prin perdelele pe care Helena probabil că le trăsese înainte să iasă din camera mea. Razele de lumină îmi cădeau pe faţă şi am început să clipesc, făcând eforturi să mă ridic în fund, cu ochii mijiţi.

Pentru o clipă, am ştiut unde eram – camera din pod a lui Hel îmi era la fel de familiară precum propriul pat –, dar nu şi de ce ajunsesem acolo, şi am rămas o vreme, cu durere de cap şi oboseală până în măduva oaselor, încercând să îmi amintesc ce se întâmplase şi de ce simţeam acea ciudată senzaţie de groază. Ceasul de la căpătâiul patului arăta 18:45 şi m-am frecat la ochi confuză, când mi-am dat seama că felinarele tocmai se aprinseseră, deci era apusul, nu dimineaţa. Iar această revelaţie

mi-a provocat o altă senzaţie de ciudată, de parcă totul în jur îşi pierduse echilibrul, iar eu alunecam… alunecam…

Apoi mi-a revenit amintirea. Sau nu, *revenit* este cuvântul greşit. Nu a revenit pur şi simplu, ci m-a izbit cu putere în pântec, lăsându-mă îndoită de durere şi gâfâind.

Gabe era mort. Gabe era *mort.*

Am rămas multă vreme fără să fac nimic, cu genunchii strânşi la gură şi cu mâinile peste cap, încercând să asimilez cele întâmplate, încercând să-mi înghesui informaţia în creier. Oare aşa avea să fie în fiecare dimineaţă de acum înainte? Fiecare zi ce urma avea să înceapă cu chinul de a mă trezi, a întinde mâna în căutarea căldurii lui şi a-l pierde, din nou şi din nou?

Mi-am amintit cum era bunicul după ce muriseră părinţii mei. Felul în care se uita confuz în jur, cum întreba de mama şi cum Hel îi răspundea cu blândeţe: „Mama a murit, ţii minte, bunicule? Ea şi tata au murit acum doi ani”. Apoi „acum trei ani”. Apoi „patru”.

Şi de fiecare dată el reacţiona cu aceeaşi suferinţă, faţa i se crâmpoţea, ochii albaştri i se umpleau de lacrimi neaşteptate. Şocul s-a mai atenuat odată cu trecerea anilor, de parcă informaţia se instalase acolo, undeva, în ciuda Alzheimerului, însă durerea… durerea nu s-a împuţinat niciodată.

După o vreme, când memoria i se deteriorase încă şi mai tare, iar demenţa îi răvăşise definitiv creierul, pur şi simplu nu i-am mai spus asta.

— Sunt pe drum încoace, bunicule, îi răspundea Hel.

Sau:

— Nu ştiu, bunicule. Nici *tu* nu ştii unde e mama?

Iar el îi răspundea, liniştit:

— Oh, presupun că face un ceai. Vreţi şi voi o ceaşcă?

Poate că aşa aveam să ajung şi eu. Hel venind spre mine cu o ceaşcă cu ceai: *Tocmai a sunat*

Gabe. A zis că revine mai târziu. Iar ceea ce era mai ciudat e că aproape îmi *puteam* imagina asta. Dacă închideam ochii, îl puteam vedea în casa noastră, aplecat peste computerul lui, scriind vreo bucăţică impenetrabilă de cod, complet absorbit de ceea ce făcea. Gândul acesta îmi dădea o anume senzaţie de pace, ideea că el putea fi acolo undeva, doar că eu nu-l puteam atinge acum. Însă era o pace nesinceră şi ştiam prea bine că, oricât aş fi încercat să mă păcălesc, tot ce aş fi reuşit să fac era să amân durerea un timp, până aveam să încetez a pretinde că toate erau OK, iar agonia avea să mă copleşească din nou.

Până la urmă, m-am forţat să mă extrag din aşternuturi şi m-am ridicat în picioare, clătinându-mă uşor. Puţeam. În principal, a transpiraţie. Rezultatul combinat al eforturilor unei nopţi petrecute alergând pe la Arden Alliance, fugind de agenţii de securitate, o dimineaţă într-o cameră de interogatorii supraîncălzită, răspunzând întrebărilor a doi poliţişti, şi o zi leşinată sub o pilotă de iarnă, îmbrăcată în aceleaşi haine. Miroseam a adrenalină şi a frică – un miros pe care îl ştiam prea bine din atâtea situaţii dificile cu care mă confruntasem destul de des, însă niciodată nu mai fusesem atât de speriată ca noaptea trecută.

Cineva îl *ucisese* pe Gabe. Dar de ce? Ce-ar fi putut face blândul, amuzantul, iubitorul Gabe pentru a supăra pe cineva în halul ăsta? Poate îl confundaseră cu altcineva? Dar cum fusese posibil ca o confuzie de identitate să ducă atât de departe, până la crimă? Nu părea credibil. Dar nici alternativele nu păreau.

În timp ce lucrurile începeau să se aşeze în jurul meu, am încercat să ignor întrebările astea. Nu aveam un răspuns – încercasem o jumătate de noapte şi aproape toată dimineaţa să trec în revistă toate variantele posibile, şi în mintea mea, şi împreună cu poliţiştii. Iar acum îmi dădeam seama că îmi era teribil de foame – practic, eram aproape leşinată de foame. Nu mâncasem şi nu băusem

nimic în afară de cafea de mai mult de 24 de ore. Dinspre scări plutea spre mine mirosul a ceva foarte apetisant – cârnaţi, poate? Şi imediat am avut o ciudată senzaţie de disociere. Pentru că nu înţelegeam cum *se putea* să îmi fie foame în timp ce Gabe zăcea pe undeva, prin vreo morgă a poliţiei, mort şi pierdut pentru totdeauna. Oare cum era posibil să conteze acum ceva atât de lumesc precum mâncarea?

Şi totuşi, iată că era foarte posibil. Mi-era foame. Mirosul cârnaţilor mă făcea să-mi lase gura apă, aproape că mă ameţea de foame. Şi ştiam că Gabe ar fi fost primul care să înţeleagă asta. *Trebuie să mănânci,* îmi spunea el înainte de fiecare misiune. *Nu poţi gândi bine cu stomacul gol.* Iar eu acum chiar aveam nevoie să gândesc. Aveam al naibii de multă nevoie să gândesc.

Hel îmi lăsase la capătul patului prosoape şi un schimb de haine. Nu erau hainele mele, trebuie să fi fost ale ei. Le-am luat şi m-am dus la baie, unde le-am lăsat pe capacul scaunului de toaletă înainte să păşesc în cabina de duş şi să dau drumul la apă.

Jetul de apă caldă a venit cu putere şi foarte rapid – nu ca bâlbâiala de pe ţevile din casa mea – şi mi-am întors faţa în bătaia lui, închizând ochii, ascultând asurzitorul şuier al apei peste urechi şi dorindu-mi, în acele momente, să pot rămâne acolo pe vecie: ferită de lume, cu ochii închişi şi urechile înfundate de apă, neputând simţi nimic altceva decât acele fierbinţi lovindu-mi-se de piele.

Dar asta nu se putea. Mi-am şamponat părul, m-am şters şi m-am îmbrăcat, pregătită să cobor la parter şi să dau piept cu o lume nouă, o lume fără Gabe.

— Oh, Jack!

Roland a ridicat privirea spre mine atunci când am intrat în bucătărie, cu părul ud pieptănat pe după urechi şi cu stomacul ghiorăind. Am încercat să-i zâmbesc, el s-a ridicat şi m-a cuprins în braţe, iar eu

am simţit un nod în gât. Am scuturat din cap fix înainte să mă pierd în îmbrăţişarea lui. Nu, nu, *nu. Te rog, nu fi drăguţ cu mine, Roland!*

Dar el era. Şi ceva din această îmbrăţişare, senzaţia pe care mi-au dat-o braţele lui înlănţuite în jurul meu m-a făcut să mă înec cu nodul acela ca nimic altceva. Roland nu era Gabe – era cu vreo 15 centimetri mai scund şi cu cel puţin 10 kile mai slab, nici nu avea barbă ca Gabe şi nici căldura lui sau mirosul lui nedefinit, dar atât de reconfortant. Însă era bărbat şi era bun şi voia să mă liniştească – iar astea se apropiau atât de dureros de mult de ceea ce îmi doream în acele momente, e drept, nu de la el, încât a fost aproape de nesuportat.

La un moment dat, m-am desprins din îmbrăţişare. Roland m-a lăsat, dar a făcut-o cu o expresie de tristeţe pe faţă.

— Te rog, nu mai fi atât de drăguţ cu mine, Rols. Eu…

M-am oprit să înghit în sec şi să îmi caut cuvintele.

— Eu de-abia mă ţin pe picioare şi n-aş vrea să… n-aş vrea să pic iar. Nu ştiu dacă o să pot să…

— Am priceput, a spus Roland.

Avea ochii plini de o compasiune îndurerată, dar imediat şi-a îndreptat umerii şi s-a forţat să schiţeze un zâmbet:

— Operaţiunea „Sus colţurile buzelor!” începe acum.

Hel era lângă aragaz, cu spatele la mine, dar ştiam că observase ceea ce se întâmplase între noi şi ştiam că ştia că ceea ce îmi trebuia acum nu era mila, ci puterea de a trece peste seara asta fără să mă prăbuşesc din nou, iar cea mai bună cale pentru a reuşi era să păstrăm cu toţii o aparenţă de normalitate.

— Câţi cârnaţi vrei? m-a întrebat ea peste umăr, cu un ton forţat vioi, iar eu am simţit o imensă recunoştinţă pentru asta. Sunt vegani.

— Câţi ai?

— 12. Fetele s-au culcat deja, aşa că sunt toţi numai pentru noi.

— Atunci îmi vreau toată porţia, deci patru, am spus eu.

Mă durea puţin gâtul de la efortul de a vorbi normal, însă vocea mi-a sunat aproape sigură.

— Mersi, Hel. Sunt lihnită.

— Piure? Sos?

— Da. Şi da.

A umplut trei farfurii cu cârnaţi, piure şi sos de ceapă, în timp ce Roland a curăţat masa de căni şi figurine Playmobil, pentru ca apoi să aşeze pe ea cuţite, furculiţe şi pahare. Câteva minute mai târziu, stăteam cu toţii în jurul micii lor mese, iar eu sorbeam cu atâta plăcere dintr-un pahar cu vin roşu, încât m-am speriat puţin. Am rămas o vreme aşa, cu ochii închişi, doar simţind căldura vinului filtrat în sistemul meu sangvin, amorţind totul, şi m-am gândit… aş putea rămâne aici. Aş putea sta aşa, în această lume călduroasă şi înceţoşată de vin, în care absenţa lui Gabe doare un pic mai puţin. Până atunci nu înţelesesem niciodată cum stă treaba cu abuzul de anumite substanţe, chiar şi în cele mai grele momente din viaţa mea anterioară, cum au fost tirul care a făcut praf maşina părinţilor mei pe când aveam doar 17 ani sau vlăguitorul declin al relaţiei mele cu Jeff după câţiva ani – chiar şi în mijlocul celei mai cumplite disperări, nu simţisem niciodată nevoia să renunţ la *trăirile* mele. Dar acum… acum, dacă aş fi putut face să-mi dispară durerea, aş fi făcut-o. Dacă m-aş fi putut târî înapoi în camera de oaspeţi a lui Hel şi să nu mai ies vreodată de acolo, aş fi făcut-o. Pentru că nu-mi mai rămăsese nimic, în afară de sfâşietoarea suferinţă a absenţei lui Gabe.

— Jack? am auzit eu ca venind de foarte departe. Jack, eşti OK?

M-am forţat să deschid ochii. Roland mă privea îngrijorat.

— Da, scuze. Sunt OK.

Am tăiat o bucată de cârnat şi am băgat-o în gură, mestecând conştiincios pentru a-i arăta cât de OK eram. Şi chiar avea gust… bun. Chiar şi aşa, cu Gabe mort şi toată lumea mea fărâmiţată, cârnatul încă avea gust bun. Am mestecat, am înghiţit, am împins cu forţa bolul mâncării dincolo de durerosul nod al lacrimilor neplânse ce părea să-şi fi făcut culcuş pentru totdeauna în gâtul meu.

— Încă unul? a întrebat Roland cu sticla întinsă spre paharul meu.

Începuse deja să toarne când i-am spus, cu părere de rău:

— Mulţumesc, Rols, dar ajunge. N-aş vrea să mă… Poate că mâine trebuie să vorbesc iar cu poliţia.

— Ai dreptate, a spus Hel şi mi-a strâns mâna. *Chiar* nu ai nevoie şi de o mahmureală. La ce oră te vezi cu ei?

— Nu ştiu. Nu au spus direct că vor să mă vadă, dar mi s-a părut că nu…

M-am oprit. Nu ştiam cum să transpun în cuvinte acea tulburare, neliniştea pe care am resimţit-o în timpul audierii.

— Mi s-a părut că nu au fost pe deplin mulţumiţi de cronologia mea. M-au pus să o repet de mai multe ori. Au spus că s-ar putea să mai aibă şi alte întrebări.

— Cronologia? s-a încruntat Hel, lăsându-şi cuţitul jos. Cum adică? Ce cronologie?

— Nu ştiu sigur. Mai întâi m-au întrebat despre drumul cu maşina. De ce mi-a luat atât de mult să mă întorc de la Arden Alliance şi de ce am avut telefonul închis. Dar cel mai mult au insistat pe timpul scurs de când am descoperit corpul lui Gabe până am sunat la poliţie. Păreau să creadă că era ceva suspect în asta.

— Despre cât timp e vorba? a întrebat Roland, după un scurt schimb de priviri cu Hel.

— Nu ştiu, am răspuns cu toată sinceritatea. Poate o jumătate de oră. Poate mai mult. Ştiu, a fost o prostie imensă, dar cred că… cred că am intrat în

şoc. Însă oricum era mort, cu totul şi cu totul, şi foarte evident. Sângele era deja rece şi lipicios. Nu se mai putea face nimic.

La amintirea aceea – mirosul de măcelărie, dezastrul acela de tendoane şi carne sfârtecate, revărsat din gâtlejul lui Gabe –, m-au trecut fiorii şi mi-am încleştat fălcile, strângând cu toată puterea în mâini cuţitul şi furculiţa, să îmi opresc tremuratul degetelor.

— Ţi-au oferit un avocat? a întrebat Roland, iar cuvintele astea au izgonit imaginile din mintea mea.

L-am privit puţin confuză:

— Nu. Adică… în fine, da, m-au întrebat dacă vreau un avocat, dar eu am refuzat. De ce?

— Nimic, dar…

Un alt schimb de priviri cu Hel. Amândoi aveau expresii îngrijorate acum.

— Păi, ştii, poate e doar deformaţie profesională, dar toată treaba asta… cronologia şi ce spuneai despre telefon… sunt un pic îngrijorătoare.

— Adică? am întrebat eu uimită. Doar nu vrei să spui… E imposibil să mă suspecteze pe *mine,* nu-i aşa? De ce-aş…

Din nou mi-am simţit gâtul blocat şi a trebuit să înghit cu dificultate.

— De ce dracu', aş…

Hel a luat o gură de vin, după care a aşezat cu grijă paharul înapoi pe masă.

— Pentru că, din felul în care ai povestit, poate părea că a fost… Poate părea un asasinat la comandă, Jack.

— Un asasinat la comandă?

Eram pur şi simplu blocată de ceea ce spusese.

— Scuze, chiar ai spus „asasinat la comandă"? Ideea era atât de neaşteptată, încât m-a descumpănit complet. Nu mi-aş fi imaginat în veci că Hel şi-ar fi putut face griji pentru una ca asta.

— Dar… ce… *De ce?*

— De ce cred eu că ar putea fi o lovitură la comandă? Păi… din cauza metodei.

O vedeam cât de mult efort făcea să îşi aleagă cu grijă cuvintele, însă imaginea aceea mi-a răsărit din nou înaintea ochilor, gâtlejul revărsat prin piele al lui Gabe, expus şi plin de sânge, de parcă cineva împinsese un cuţit chiar în spatele jugularei şi trăsese de ea, smulgând-o şi secţionând, în acelaşi timp, artere, tendoane şi tot ce mai găsise acolo.

— Aşa lucrează profesioniştii. Am documentat câteva poveşti despre asasinate plătite şi… seamănă destul de bine.

— Nu asta am vrut să întreb, am rostit eu cuvintele grunjoase printre dinţii încleştaţi, încercând să-mi alung din minte imaginile evocate de răspunsul lui Hel. Am vrut să întreb de ce naiba ar fi vrut cineva să-l omoare pe Gabe. Un jaf ratat sau ceva de genul acesta, să zicem că aş putea înţelege. Dar o crimă la comandă?! Nu are niciun sens.

— Păi tocmai asta e problema. De ce să vrea cineva să omoare un om ca Gabe, un tip adorabil, fără trecut dubios, fără duşmani şi fără secrete? Dar, Jack, totuşi nu *pare* un jaf. Şi nici nu este. Pare că cineva a intrat în casă, i-a tăiat gâtul şi a plecat fără să lase urme. Ăsta nu este un jaf ratat, este altceva.

Am rămas tăcută pentru o vreme, dându-mi seama că avea dreptate. Cum de nu mi-am dat seama până acum? Mi-am amintit întrebările poliţiştilor, despre asociaţi, despre starea noastră financiară, dacă Gabe fusese vreodată vreun împătimit al jocurilor de noroc sau amestecat în vreo afacere criminală, dacă avea duşmani. Nu, nu şi nu. Cu excepţia…

— În fine… Gabe avea şi el un trecut.

Cuvintele mi-au ieşit forţate şi cu părere de rău din gură, simţeam că îl trădam cumva acum, deşi el nu făcuse, în niciun caz, un secret din asta. Dacă venea vorba despre acest subiect, povestea cu sinceritate. Ba chiar făcuse şi nişte activităţi cu copiii în şcoli şi cu grupuri de tineret pe tema celor întâmplate. Nu era un secret, dar nici ceva cu care

să se mândrească. Iar eu nu le povestisem niciodată despre asta Helenei şi lui Roland.

— Sau ceva de genul. Dar nu văd ce importanţă ar avea în acest context.

— Ce vrei să spui? s-a încruntat Roland. Ce fel de trecut?

— A avut o condamnare pentru piraterie informatică, la 17 ani. A fost trimis la… Nu ştiu unde a fost trimis. Ceva închisoare juvenilă, cred. Apoi i s-a interzis să se atingă de calculatoare câţiva ani. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, vreo 15 ani sau aşa ceva.

Hel nu spunea nimic, doar îşi muşca buzele. Într-un sfârşit, a dat din cap:

— Nu, nici eu nu văd ce importanţă ar putea avea. Şi asta mă îngrijorează şi mai tare.

— Ce vrei să spui?

Mă simţeam contaminată de îngrijorarea ei, îmi transmitea o senzaţie stranie, ca o presimţire de rău augur, iar asta se exterioriza sub forma unui acces de iritare.

— Cred că te cam învârţi în jurul cozii, Hel. Spune direct ce vrei să zici.

— Uite, a început Hel punându-şi paharul pe masă cu o mică bufnitură. Sunt două tipuri de oameni care angajează criminali plătiţi. Mafioţi şi neveste. Iar cum Gabe pare să nu aibă nicio legătură cu mafia…

Mi-au căzut fălcile. Şi mi-au trebuit câteva momente bune să-mi regăsesc glasul. Apoi am izbucnit cu furie:

— Ce *dracu'* spui, Hel?

— Vorbeşte mai încet, o să le trezeşti pe fete, a răspuns Hel pe un ton scăzut. Şi nu fi proastă! *Bineînţeles* că n-am vrut să spun că tu ai fi comandat uciderea lui Gabe, ar fi de-a dreptul absurd. Nici măcar nu mi-ar putea *trece* prin minte aşa ceva. Dar dacă cineva ia în considerare faptele brute, ce observă? N-ai niciun alibi. Aveai telefonul închis. Nu există niciun semn de intrare forţată, deci ori Gabe a lăsat un străin în casă, ceea ce, pe bune, e

cam de necrezut, ori cineva i-a dat criminalului o cheie. Şi mai e şi faptul că ai aşteptat o juma' de oră înainte să suni la poliţie…

— Dar ţi-am *spus,* am răbufnit eu, însă Helena nu m-a lăsat să continui.

Cu o voce hotărâtă, de parcă încerca să nu se lase copleşită de sentimente, a continuat:

— Ştiu, Jack. *Ştiu.* Şi înţeleg perfect. Însă ceea ce mă îngrijorează foarte tare e că nu prea cred că va înţelege şi poliţia. Dacă vor vrea să mai vorbească cu tine pe tema asta, cred că trebuie să îţi iei un avocat.

Nu am răspuns nimic imediat, meditând la ceea ce spusese Hel. Adunate aşa, una după alta, chiar că suna rău. Dar cum să creadă cineva că l-aş fi omorât eu pe Gabe, *cum?* Ce motiv aş fi putut avea?

— Tu ce părere ai? l-am întrebat într-un final pe Roland. Eşti avocat. Are dreptate Hel, să angajez pe cineva? Adică nu ar arăta şi mai rău dacă aş apărea cu un avocat, de parcă aş avea ceva de ascuns?

— Eu cred că are dreptate, a spus Roland. Îmi pare rău. Criminalitatea nu e domeniul meu, dar sunt sigur că la fel ar spune orice coleg. Îţi pot da nişte nume, dacă vrei.

— N-am nevoie de niciun afurisit de avocat! am explodat eu.

Se întorseseră şi lacrimile, înţepându-mi acum colţurile ochilor şi făcându-mă iraţional de furioasă pe Helena şi Roland, care nu încercau decât să mă ajute. Nu era vina lor – *nimic* din toate astea nu era vina lor. Dar simţeam o mare nevoie să mă descarc pe cineva. Voiam chiar să rănesc pe cineva, iar dacă nu o puteam face cu ei, urma probabil să o fac cu mine.

— E de-a dreptul ridicol!

Părea că nu mai e mult până când aveam să mă sufoc cu hohotele de plâns şi m-am ridicat în picioare, dându-mi farfuria la o parte, prea încordată deodată şi prea plină de suferinţa şi furia reprimate pentru a mai sta aşezată la masă şi a mă preface că totul era în regulă.

— Ştiu, s-a ridicat şi Hel în faţa mea. Ştiu, Jack. E ridicol şi ridicol de nedrept, e de tot *rahatul* că s-a întâmplat asta şi în special că vi s-a întâmplat vouă, ţie şi lui Gabe.

Şi Hel părea să se chinuie să vorbească fără să se înece acum.

— Doar că… doar că tu eşti tot ce mi-a mai rămas, Jack. Şi nu vreau să îţi asumi *niciun* risc în povestea asta, înţelegi? Sunt şi îngrijorată pentru tine. Foarte, foarte îngrijorată. Aşa că, dacă te cheamă din nou la poliţie, te rog să suni un avocat. Da?

La vorbele acestea, furia mi s-a dezumflat pe dinăuntru ca un balon înţepat, lăsând în urmă doar o intensă oboseală, vecină cu disperarea. Umerii mi s-au prăbuşit înainte.

— OK, am spus eu după ce mi s-a scurs toată furia.

Poate că fusese din cauza patosului din strigătul lui Hel: *tu eşti tot ce mi-a mai rămas, Jack.* Pentru că nici măcar nu era adevărat. Adică pentru Hel, cel puţin. Ea îl avea pe Roland, le avea pe fete, avea munca ei. Da, noi eram ultimele membre ale familiei în care crescuserăm, acum că se duseseră şi părinţii, şi bunicii, şi nu aveam nici mătuşi sau unchi, doar una pe cealaltă. Însă ea îşi construise propria familie, cu un viitor ce se arăta luminos şi frumos şi plin de iubire. Iar până ieri, aş fi putut spune acelaşi lucru şi despre mine.

Dar acum nu mai puteam. Acum, Gabe era mort şi, odată cu el, se dusese naibii şi viitorul acela.

— OK. Dacă mă cheamă din nou, o să sun un avocat. Promit.

— Mulţumesc, a spus Hel şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare. Mulţumesc, Jack. Şi iartă-mă dacă mă port ca o mamă-cloşcă, dar tu vei rămâne întotdeauna surioara mea cea mică. Te iubesc.

Am închis ochii şi mi-am lăsat fruntea pe umărul ei.

Şi eu te iubesc am vrut să spun, dar nu am reuşit să-mi conving gâtlejul să dea formă cuvintelor.

Doar am rămas acolo, îmbrăţişând-o pe Hel, încercând să nu mă gândesc la tot ce pierdusem.

Luni, 6 februarie.
Minus şase zile

Crezusem că nu aveam să pot adormi în noaptea aceea, după ce îmi petrecusem dormind aproape toată ziua în camera de oaspeţi a lui Hel, dar când am urcat în sfârşit scările, imediat după miezul nopţii, asta am făcut. Nu a fost un somn prea odihnitor – în cameră era mai cald decât acasă la mine şi m-am tot sucit şi răsucit, fugind de cineva sau de ceva care mă urmărea neobosit, cu încăpăţânare, fără să mă lase o clipă.

Una dintre gemene s-a trezit în miez de noapte dintr-un coşmar şi a strigat-o pe Hel; m-am trezit şi eu, clipind confuză la auzul plânsetelor şi încercând să-mi dau seama unde mă aflam. De data aceasta, realitatea morţii lui Gabe nu m-a pocnit imediat. Însă era acolo, atârnându-mi pe umeri ca o greutate care nu se dezlipise niciodată de mine. Ca fantoma de care fugisem toată noaptea şi de care nu reuşisem să scap.

Ceva mai târziu, m-am trezit din nou – de data aceasta din cauza zgomotelor începutului unei noi zile de şcoală. Din dormitorul de dedesubt, am auzit-o pe Kitty, sora un pic mai mică, plângându-se că era nevoită să îşi pună bluza de şcoală. Spunea că o deranja pe piele. Şi nu-i plăcea marca. Iar Roland, aflat şi el la parter, dăduse drumul la radio şi acum ajungeau până la mine sunetele estompate ale canalului Radio 4.

M-am forţat să mă ridic din pat şi de-abia după ce am întins mâna în mod automat după telefon, mi-am amintit că rămăsese la poliţie. Fir-ar! Mi-a trebuit ceva timp să mă adun, atât mental cât şi fizic, apoi am luat halatul împrumutat de la soră-mea de pe marginea patului şi am coborât scările la micul-dejun.

— Jack! a exclamat Roland, care stătea lângă blat şi punea sendvişuri în caserole Tupperware, tastând

simultan ceva pe telefon. Bună dimineaţa! Cum ai dormit?

— OK, am răspuns eu cu o minciună, dar el nu trebuia să ştie adevărul. Mersi. Pot să… adică să mă descurc singură?

— Da, te rog. Scuze, în câteva clipe trece toată nebunia asta. Aşa e mereu plecarea la şcoală, dar se va linişti totul imediat cum ieşim pe uşă. Tu bei cafea dimineaţa, nu-i aşa? Ştii unde o găseşti.

A dat din cap către dulapul înalt din colţul bucătăriei. În trecere, am observat ceasul: era 8:10. Mai târziu decât aş fi crezut.

În timp ce puneam cafea în ibric, am auzit de pe scară tropăiala celei mai mari dintre gemene, Millie, care a năvălit în clipa următoare în bucătărie, hohotind de plâns:

— Tati! Kitty mi-a pus pastă de dinţi pe bluză!

— OK, OK, linişteşte-te, nu e sfârşitul lumii!

Şi tatăl a ridicat-o pe un genunchi şi i-a tamponat bluza albastru-regal cu o cârpă de bucătărie, până când din pată n-a mai rămas decât o umbră vagă.

— Ca nouă.

— Dar tot se mai vede!

— Nu face nimic, scumpo. Gata, încălţarea, toată lumea! Unde e Kitty?

— Aici! s-a auzit şi Kitty, făcându-şi şi ea o intrare zgomotoasă în bucătărie.

Era deja încălţată şi avea codiţele frumos împletite, probabil hotărâtă să contracareze acuzaţia cu pasta de dinţi printr-o aparenţă de şcolăriţă model. Nu a manifestat nici cea mai mică surpriză când m-a văzut, cu faţa înnegurată şi ochii plânşi, la masa lor din bucătărie.

— Neaţa, mătuşă Jack! M-am încălţat singură!

— Dar ţi-ai pus invers pantofii, castravecior, a spus Roland pe un ton plin de răbdare şi s-a aplecat să-i inverseze lui Kitty pantofiorii roşii, cu cataramă.

Mi s-a topit inima la vederea pantofilor. Erau atât de mici, încât fiecare încăpea cu totul în palma lui Roland. Kitty a privit în jos cu atenţie tot timpul cât

Roland i-a potrivit la loc cureluşele, de parcă voia să se asigure că o făcea cum trebuie. Apoi, el s-a ridicat în picioare.

— Acum e bine. E gata toată lumea? Ghiozdane aveţi?

— Da, au răspuns în cor gemenele.

— Sticlele cu apă?

Kitty nu o avea pe a sa şi a urmat o căutare panicată, de data asta cu ea având ochii plini de lacrimi, până ce Hel a coborât scările în grabă, cu sticla în mână:

— Uite-o! Se rostogolise sub pat. Gata, fugiţi! O să întârziaţi!

A urmat un cor de „Pa, mami” şi „Pa, mătuşă Jack” şi o altă alertă de lacrimi din partea lui Kitty, care crezuse că Hel urma să le însoţească la şcoală, apoi uşa s-a închis în urma lor, iar sora mea a oftat uşurată.

— Doamne-ajută! Sigur că-mi place să am copii, dar dacă e un lucru de care n-o să-mi fie dor, acela este plecatul dimineaţa la şcoală. Tu cum mai eşti?

— OK, am răspuns, chiar dacă nu era adevărat şi Hel o ştia prea bine. Auzi, nu ai cumva vreun telefon în plus pe aici? Poliţia l-a luat pe al meu şi chiar trebuie să…

M-am oprit. Chiar trebuia să spun unor oameni ce i se întâmplase lui Gabe. Şi măcar să activez răspunsul automat pe e-mailul firmei noastre, Crossways Security. Aveam o listă de aşteptare pentru clienţi şi o misiune programată pentru săptămâna viitoare. Arden Alliance îşi aşteaptă, probabil, raportul. Ca să nu mai vorbesc despre rudele şi prietenii lui Gabe, care vor începe să se întrebe de ce nu-şi mai citeşte mesajele de pe grupul de WhatsApp al familiei sau nu mai răspunde la e-mailuri.

— Sigur, a răspuns imediat Hel, văzând cum începe să îmi tremure bărbia. Poţi să iei telefonul meu vechi, cel cu care se joacă fetele. E perfect funcţional. Cred că Rols are şi un SIM de rezervă

pe-aici, pe undeva. A primit unul gratis de la giffgaff.

— Ar fi minunat, am spus eu cu recunoştinţă. Chiar şi fără SIM, dacă mă pot folosi de Wi-Fi-ul vostru…

— Aşteaptă puţin, a spus Hel. Vin imediat.

I-am auzit paşii urcând scările către living şi zgomotul uşilor deschise şi închise, răscolirea cutiilor cu jucării ale fetelor, apoi sunete din biroul lui Roland, care se afla în spatele livingului. Apoi, din nou, paşi pe scări.

— Scuză abţibildurile.

Telefonul Motorola pe care mi-l întindea nu era vechi – de fapt, era acelaşi model cu ultimul meu telefon –, însă carcasa îi fusese tapetată cu abţibilduri cu unicorni din *My Little Pony.*

— Şi cred că… Stai puţin, cred că e şi ceva mai scârbos pe ecran, a adăugat ea ştergându-l cu un şerveţel umed. Cred că e gem. Gata. PIN-ul este 1234, dar este logat pe Gmailul meu, poţi să îl resetezi cu totul, dacă vrei. Presupun că nu vrei să-mi citeşti mesajele.

— Eşti sigură? Adică fetele nu se vor supăra dacă le şterg toate jocurile?

— Ba cred că se vor supăra, dar le va face bine să nu mai stea atât de mult cu ochii în telefon. În plus, au şi un iPad, sunt sigură că se vor descurca. Uite, am găsit şi asta în biroul lui Roland.

Ţinea în mână un plic mic din carton, pe care l-a deschis şi a scos o cartelă SIM, pe care a detaşat-o din suportul de plastic.

— Doamne, de ce le-or face atât de mici? Îmi plăceau mai mult când erau suficient de mari cât să le pot vedea cu ochiul liber.

Nu am răspuns. Eram deja ocupată să caut pe Google „cum se resetează Motorola Play”. Ajunsesem pe la jumătatea procesului, când a sunat telefonul lui Hel. S-a apropiat de fereastră înainte de a răspunde.

— Alo? Da, eu sunt. Oh… oh, sigur. Staţi puţin, v-o dau imediat.

A acoperit receptorul cu mâna şi mi-a spus în şoaptă:

— Pe tine te caută. De la poliţie.

Nod în stomac. Am luat telefonul de la Hel.

— Alo, Jack sunt.

— Bună, Jack!

Era detectiv-sergent Malik.

— Scuză-mă că te deranjez atât de devreme, dar cumva eşti liberă azi? Ai putea să treci pe la secţie?

— Sigur că da.

Inima îmi bătea foarte tare. Oare aflaseră ceva important?

— Aţi găsit vreun indiciu?

— Avem mai multe direcţii de investigaţie şi sperăm că ne poţi ajuta cu unele dintre ele. Însă aş prefera să discutăm la secţie despre toate astea.

— Sigur. La ce oră să vin?

— Să zicem…

A urmat o pauză, în care o auzeam pe Malik răsfoind un carnet, poate o agendă.

— Să zicem pe la 11?

— Bine. Mulţumesc. Ne vedem atunci.

Am închis şi i-am întins telefonul Helenei.

— Au găsit ceva?

— Nu ştiu.

M-am uitat în jos, la telefonul cu unicorni pe care încă îl aveam în mână. Procesul de resetare se încheiase şi trebuia să mă loghez ca utilizator nou şi să introduc parola reţelei Wi-Fi.

— Poate că… da? Mi-au cerut să mă duc la ei la ora 11. Dar mai mult nu a vrut să-mi spună la telefon.

— Doamne, sper că au deja o pistă!

— Şi eu.

De-abia am rostit cuvintele astea şi mi s-a pus un nod în gât. Ideea că persoana care îi făcuse ce-i făcuse lui Gabe era încă în libertate… Încă nu reuşeam să procesez povestea asta.

— Ai mâncat ceva? m-a întrebat Hel.

Am clătinat din cap.

— Nu prea mi-e foame.

Mi-a aruncat o privire de mamă-cloşcă şi a oftat.

— Ştiu, ştiu, trebuie să mănânc, bla. Adevărul e că mi-e şi cam greaţă. Trebuie să…

M-am uitat din nou la telefonul pe care îl aveam în mână. Se conectase la contul meu de Google şi notificările începuseră să se afişeze una după alta pe ecran. E-mail nou. E-mail nou. E- mail nou.

— Trebuie să încep să le spun oamenilor. Nu pot lăsa clienţii să aştepte. Şi mai sunt şi părinţii lui Gabe…

M-am oprit. Nici măcar nu puteam rosti cuvintele.

— Mă ocup eu, a spus cu hotărâre Hel. Sincer, Jack, nu poate avea nimeni pretenţia să dai tu telefoane acum, la nicio zi după ce Gabe…

S-a oprit şi ea. Nici ea nu voia să rostească acele cuvinte de nerostit. A fluturat doar din mână, vag, ceva de genul *după toate astea.*

Însă eu am clătinat din cap. Probabil avea dreptate şi cu siguranţă o puteam lăsa să se ocupe de unii dintre acei oameni. Dar nu şi de părinţii lui Gabe şi de prietenul lui cel mai bun, Cole. Ei meritau să audă vestea de la mine înainte de a fi contactaţi de poliţie, iar din câte bănuiam eu, asta risca să se întâmple imediat. Chiar nu-i puteam lăsa să afle de moartea lui Gabe printr-un apel telefonic de la Scotland Yard.

— Nu, de câţiva oameni trebuie să mă ocup personal. Aşa *trebuie,* Hel. Îţi promit că te las pe tine cu treburile legate de muncă, însă pe John şi Verity şi probabil pe Cole trebuie să îi sun eu.

— OK, a răspuns Hel resemnată. Dacă aşa simţi că trebuie să faci… Dar mai întâi o să îţi suni avocata, da?

— Nu acum, am spus eu şi imediat, văzând ce mutră a făcut, am ridicat mâna: Dar *jur* că o sun mai târziu, te rog să nu mă mai baţi la cap. Doar că… Trebuie să scap de asta mai întâi. Chiar nu-i pot lăsa pe părinţii lui Gabe să audă de la alţii.

Aveam dreptate şi până şi Hel ştia asta. A încuviinţat, deşi cu o uşoară reticenţă.

— Îmi poţi împrumuta şi un laptop? am întrebat eu, dornică să schimb subiectul. Pentru muncă, adică.

A încuviinţat din nou şi a luat de pe dulap un MacBook ponosit.

— Fă ce vrei cu ăsta. Parola este „powerpets”, la fel ca la Wi-Fi. Toate cu litere mici. Safari e logat cu Gmailul meu, dar poţi să deschizi un tab ca utilizator anonim sau să foloseşti Chrome. Telefonul cred că funcţionează acum, i-am activat SIM-ul. Uite aici numărul, dacă ai nevoie să i-l dai cuiva.

A arătat plicul de carton din care scosese cartela.

I-am mulţumit, apoi am simţit impulsul de a o lua în braţe. Mirosea a acasă, a casa copilăriei, mirosul acela pe care mi-l amintesc de când intram în casă, după ce mă văzusem cu prietenii şi pe care îl inhalam de parcă ar fi fost oxigen.

— Te iubesc, i-am spus eu.

— Şi eu te iubesc.

M-a strâns în braţe şi am simţit în clipa aceea tot ce ar fi vrut să îmi spună. Cât de nedreaptă era toată povestea asta. Cât de mult şi-ar fi dorit să îmi poată lua din durere, dacă s-ar fi putut. Dar niciuna dintre noi nu era genul care să ţină măreţe discursuri emoţionale, aşa că ea s-a desprins din îmbrăţişare, a tuşit şi a luat-o către scări.

— OK, mă găseşti la etaj dacă ai nevoie de mine. Mă strigi, da?

— OK.

— Şi la secţie te duc eu cu maşina. Ar fi bine să plecăm pe la 10:30.

— La 10:30. Am înţeles.

M-am uitat la telefonul pe care îl ţineam în mână. Era cu puţin trecut de ora 9. Aveam 90 de minute la dispoziţie ca să distrug lumea părinţilor lui Gabe.

După aproximativ 45 de minute, am închis laptopul cu un oftat, conştientă că terminasem cu sarcinile uşoare şi mai rămăseseră doar cele imposibile. Le trimisesem e-mailuri clienţilor din

agendă, fără să le dau prea multe informaţii. Le-am explicat doar că aveam un *deces în familie* şi Crossways va fi închisă pentru cel puţin două săptămâni, timp în care nu aveam să ne îndeplinim misiunile. Le-am oferit posibilitatea de a alege între o reprogramare şi contactarea unei alte companii de securitate, dintr-o listă de recomandări. Apoi am schimbat textul mesajului automat de răspuns, scriind cam aceleaşi lucruri. Nu am spus că murise Gabe – nu reuşeam să tastez cuvintele astea –, dar eram destul de sigură că, oricum, nici nu era nevoie să o fac. Probabil că ştirea avea să apară foarte curând în presă.

Acum trebuia să îi contactez pe părinţii lui Gabe, John şi Verity, şi pe cel mai bun prieten al său, Cole. Singura întrebare pe care mi-o puneam era în ce ordine să fac asta.

Am hotărât să îi sun mai întâi pe John şi pe Verity, în primul rând pentru că îmi închipuiam că poliţia avea să dea de ei mai repede. Numărul lor de acasă era înregistrat în agenda telefonului meu drept „Părinţii lui Gabe”, în timp ce Cole era doar „Cole Garrick”, fără niciun alt element care să dezvăluie natura relaţiei sale cu Gabe.

Când am sunat, însă, am dat peste robot. „Aţi sunat la familia Medways”, s-a auzit plăcuta voce a lui Verity pe înregistrare. „Nu putem să răspundem acum. Ori suntem plecaţi, ori vorbim pe celălalt telefon. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj şi vă sunăm noi imediat ce putem.”

S-a auzit apoi un bip, iar eu mi-am ţinut respiraţia, întrebându-mă ce să spun. Futu-i. *Futu-i.* De ce nu mă gândisem la asta? Probabil că ieşiseră să plimbe câinele. Sau poate că îi sunase deja Malik şi acum rulau cu viteză pe autostrada de la Oxfordshire la Londra.

— Salut, am spus eu într-un sfârşit, când mi-am dat seama că trebuia neapărat să spun ceva.

Mi se frângea vocea, aşa că am încercat să mă întăresc, conştientă că nu trebuia să mă pierd acum, nu aşa.

— Jack sunt. S-a… s-a întâmplat ceva. Ceva, în fine, ceva serios. Mă puteţi suna înapoi? Nu la numărul meu obişnuit, ci la…

Rahat! Care era numărul telefonului ăstuia? Am căutat plicul pe care îl lăsase Hel pe dulap şi l-am citit de acolo.

— OK… oh, şi să ştiţi că e destul de urgent, am încheiat eu într-un mod jalnic, dar chiar nu ştiam ce aş mai fi putut spune.

Apoi mi-am amintit de întâlnirea cu poliţia. N-aş fi putut avea o conversaţie potrivită cu ei în timpul unui interogatoriu.

— N-o să fiu disponibilă între 11 şi… şi nu ştiu exact. Să zicem ora 13? Deci, dacă nu ascultaţi mesajul acesta înainte de 11, atunci…

Oh, Doamne, o dădeam rău în bară!

— Sunaţi-mă, la revedere, am mai spus eu.

Pe la jumătatea lui „revedere” s-a auzit bipul de încheiere a înregistrării, care mi-ar fi pus oricum capăt suferinţei. Am închis. Mă simţeam gâtuită, dar mă şi bucuram cumva de această amânare. Nu ştiam dacă aveam să pot face faţă suferinţei şi şocului lor, în condiţiile în care şi la mine erau încă atât de dureros de proaspete.

Am aşteptat 10 minute, gândindu-mă că poate erau în grădină sau la etaj, dar nu a sunat nimeni înapoi, iar acum se făcuse aproape ora 10. Mai aveam doar o jumătate de oră ca să îl contactez pe Cole. În caz că nu o făcuse poliţia deja. Dar după ce i-am tastat numărul pe telefon, mi-a fost imposibil să apăs pe apelare. Pentru că, ştiam prea bine, Cole *chiar* ar fi răspuns. Era practic lipit de telefon, 24/7. Şi nu mă puteam păcăli că nu ştiam ce avea să însemne acest apel pentru el.

Spre deosebire de mine, Gabe fusese singur la părinţi. Însă relaţia lui cu Cole fusese mai strânsă decât a multor fraţi pe care îi cunosc, şi se ştiau aproape dintotdeauna. Se cunoscuseră în şcoala primară şi legaseră o prietenie complet neaşteptată, care îi uimise pe profesori. Gabe avusese mereu o aplecare către anarhie. Verity îmi spusese odată că,

la cinci ani, Gabe era genul acela de copil pentru care un buton pe care scria *Nu apăsaţi* însemna o tentaţie irezistibilă – şi nu c-ar fi fost un copil rău, ci pentru că *nu ştia* ce făcea butonul acela. Şi-a trecut cu greu examenele, prea ocupat să exploreze haotica lume online pe care tocmai o descoperise pentru a mai studia serios. Iar apoi, la 16 ani, apăsase un buton în plus şi se trezise de partea greşită a legii – o greşeală care l-a costat aproape un deceniu pentru a-şi reveni.

Cole fusese, dimpotrivă, elevul perfect: examenele cu A pe linie, o diplomă de la Cambridge, un stagiu la Apple, apoi o recrutare la Cerberus, o firmă de IT în plină ascensiune din Marea Britanie, care devenise în ultimii ani un jucător important în industria tehnologică. Aparent, nu aveau nimic în comun şi nimeni n-ar fi crezut, la prima vedere, că ar fi putut fi prieteni – Cole cu tricourile lui imaculate şi adidaşii albi, iar Gabe în blugi rupţi şi bocanci Doc Martens.

Dar în ciuda diferenţelor, prietenia lui Cole cu Gabe rezistase în timp, născută din pasiunea lor comună pentru jocurile pe calculator, tehnologie şi programare şi sudată apoi de ceva mult mai profund, o afecţiune reciprocă autentică şi totală, pe care doar dacă erai orb n-o observai. Nu am văzut niciodată doi bărbaţi îmbrăţişându-se la despărţire ca Gabe şi Cole – se cuprindeau unul pe altul cu atâta putere, de parcă n-ar fi vrut să-şi mai dea drumul vreodată. Cole îmi spusese odată că perioada cât Gabe stătuse la puşcărie fusese una dintre cele mai singuratice din viaţa lui.

Iar acum, eu trebuia să îl anunţ pe Cole că Gabe plecase. Pentru totdeauna.

Când în sfârşit l-am sunat pe Cole, nu a răspuns imediat. Telefonul tot suna şi suna, iar după primele sunete de apel începusem să simt acelaşi oribil sentiment de uşurare pe care îl resimţisem şi când John sau Verity nu îmi răspunseseră, mai devreme. Era o prostie, bineînţeles, nu aveam cum să scap de conversaţiile astea, dar mă simţeam ca atunci când

îmi amânam temele pentru acasă – un fel de eliberare, deşi ştiam că era una falsă.

Şi chiar când mă pregăteam să închid, s-a auzit un clic şi vocea lui Cole, puţin lipsită de suflu:

— Alo? Cine e?

— Cole? Sunt… Jack.

— Jack?

Vocea i s-a stins puţin şi am putut să-l văd cu ochii minţii cum îşi lua telefonul de la ureche pentru a se uita pe ecran, să se asigure că nu a înţeles greşit. Când s-a întors la microfon, părea confuz:

— Eşti bine? Ăsta nu e numărul tău, nu-i aşa?

— Nu e, am spus eu şi am înghiţit în sec.

Era foarte dificil. Mult mai dificil decât îmi imaginasem.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui confuză, grijulie, cu un accent dureros de similar cu al lui Gabe, mi-a răsucit un pumnal în stomac. Nu-mi doream decât să pun telefonul jos şi să urlu.

— Cole… am început eu, dar vocea mi s-a frânt sub presiunea enormului şi durerosului nod de lacrimi neplânse adunate în gât. Cole, e vorba de Gabe. A… el a…

Am inspirat adânc, tremurând şi încercând să rostesc cuvântul.

— Jack? Ce-a făcut Gabe? Ce s-a întâmplat? l-am auzit pe Cole cu un amestec de uimire şi îngrijorare în voce.

— Oh, Doamne, Cole… A *murit.*

Ultimul cuvânt a izbucnit nu ca parte a informaţiei pe care tot încercam să i-o comunic, ci ca un geamăt lung şi aproape incoerent, de durere.

— *Ce?* Cum dra… Jack, tocmai ai spus cumva că Gabe a *murit?* Cum… Ce? Ce s-a întâmplat? *Cum?*

Am uitat că nu mă poate vedea şi am dat din cap, apoi mi-am dus mâna la ochi şi i-am închis ca şi cum aş fi putut opri toate amintirile ce începuseră să dea năvală neinvitate. Nu erau amintiri obişnuite, mici imagini rememorate voit. Erau mai degrabă nişte flashbackuri de sindrom de stres

posttraumatic, insuportabil de reale. Pentru o clipă, aproape că am simţit mirosul sângelui. Doar gândul acesta şi mi-a venit să vomit.

— M-am întors de la muncă, am spus eu cu vocea tremurândă, chinuindu-mă să rostesc cuvintele, şi l-am găsit… gâtul lui era…

Chiar nu voiam să spun asta, însă imaginile din mintea mea erau mult prea vii, iar vorbele s-au spus cumva singure, în contra mea:

— Cineva îi tăiase gâtul.

— Stai puţin, vrei să spui că a fost *ucis?*

— Da. Doar că eu… mie nu-mi vine să cred. Nu pot să cred.

— Nu pot să cred, a spus şi Cole, ca un ecou inconştient al cuvintelor mele, cu vocea buimacă. Nu are niciun sens. Gabe? Cine ar putea să-i dorească răul lui Gabe?

— *Nu ştiu.* Mai întâi am crezut că fusese un jaf ratat, dar…

Mi-a revenit în minte vocea lui Hel, şovăitoare, dar plină de o oribilă siguranţă: *Din ce spui, arată ca un asasinat la comandă, Jack.*

— Futu-i! a şoptit Cole, mai mult ca pentru sine. Futu-i. *Futu-i.* I-au… i-au *tăiat gâtul?*

— Îmi pare rău, i-am răspuns eu cu vocea sufocată. Nu am vrut să te anunţ aşa, dar m-am gândit că poate te sună de la poliţie.

— Iisuse, Jack, nu trebuie să te scuzi!

De data aceasta, vocea lui Cole s-a frânt. Când a reuşit să vorbească din nou, se auzea de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns, iar eu am închis ochii, dorindu-mi să-i fi putut spune toate astea faţă în faţă. Aş fi dat orice pentru o îmbrăţişare acum…

— Eu ar trebui… Doamne, *eu* ar trebui să îmi cer iertare! Ce-aş putea să fac acum? Te pot ajuta cu ceva? Cu orice?

— Nu prea cred…

M-am aplecat deasupra blatului din bucătărie şi mi-am sprijinit capul în mâini. Părea că greutatea tuturor acestor întâmplări era prea mare pentru ca trupul meu să o poată duce.

— Nu prea pot face nici eu nimic până când poliţia nu va finaliza ancheta. Eventual să le spui tu oamenilor? Dacă te simţi în stare. Ştiu că ar trebui să fac eu asta, însă pur şi simplu nu pot.

— Oh, sigur, Doamne! Sigur că pot să o fac. Cui vrei să spun? Tuturor?

— Nu trebuie să fie o postare pe Facebook sau ceva de genul acesta. Dar măcar prietenilor noştri dacă le-ai putea spune… N-aş vrea ca aceia care l-au cunoscut să afle de la jurnalul de seară.

— John şi Verity ştiu? a întrebat Cole.

— Nu.

Am rămas pe gânduri, muşcându-mi interiorul buzei. Părinţii lui Gabe îl cunoşteau bine pe Cole. Acesta petrecuse mult timp în casa lor când era mic, îl considerau aproape ca pe un fiu. Cu siguranţă aveau numărul lui de telefon şi probabilitatea ca Verity să îl sune pe el dacă nu dădea de mine era foarte mare.

— IL-am sunat, dar nu mi-au răspuns. Iar acum trebuie să mă duc la secţie. Ştiu că s-a întâmplat ceva rău, dar nu ştiu ce anume. Mă gândesc că… mă gândesc că, dacă te sună pe tine, ai putea să le comunici tu. Mai bine află de la tine decât de pe vreo reţea de socializare. Spune-le că am încercat să dau de ei. Şi o să încerc din nou când mă întorc de la poliţie.

— Sigur, a spus Cole încet. Doamne, Jack, nici nu ştiu ce să… Îmi pare foarte rău. Nici măcar nu îmi vine să cred ce s-a întâmplat. Poliţia are ceva indicii? Se ştie cine a fost?

— Nu ştiu, am răspuns, sprijinindu-mi fruntea în pumni şi apăsându-mi încheieturile degetelor în orbite. Sora mea, Hel, crede că…

M-am oprit. Îmi era incredibil de greu să spun lucrurile astea, simţeam că, dacă le pun în cuvinte, devin cumva reale, într-un mod insuportabil – dar m-am forţat să o fac.

— Sora mea crede că a fost un asasinat la comandă. Din cauza metodei folosite. Că cineva a

planificat uciderea lui Gabe. Tu ce… Ţi s-a părut cumva îngrijorat ultima dată când ai vorbit cu el?

— Hristoase! a exclamat Cole de parcă i-aş fi tras un pumn în burtă. Nu, am vorbit cu el… vineri, parcă. Ziceam să ieşim la o bere, părea perfect normal. Asta e şi teoria poliţiei?

— Nu ştiu. Ieri păreau complet pierduţi, dar azi-dimineaţă m-au sunat să-mi ceară să trec pe la secţie şi mi s-a părut… nu ştiu de ce, dar mi s-a părut că găsiseră ceva. Nu sunt sigură. Nu ştiu dacă ar trebui să discut despre chestiile astea.

Habar nu aveam care erau regulile. Aveam oare voie să vorbesc cu oamenii despre ce se întâmplase? Poate că poliţia avea nevoie să păstreze secrete unele informaţii.

— Poate că ar fi bine să nu repeţi nimănui ce ţi-am povestit, i-am spus eu lui Cole. Poate că mă înşel cu totul.

A urmat o lungă tăcere, Cole părând să încerce să proceseze ce-i spusesem. Şi pe bună dreptate. Când a deschis din nou gura, a sunat de parcă făcea efortul de a-şi reveni cât de cât.

— Ascultă, Jack, dacă o să contactez oameni, va trebui să ştiu ce să le spun. Cum propui să le prezint toate astea? Şi ce să le spun când o să întrebe dacă să te sune?

— Ăăă…

La asta nu mă gândisem. O parte din mine simţea că nu aş fi putut face faţă apelurilor, curiozităţii, *compasiunii.* Cu Cole şi Hel era altceva – Hel era din familie, iar Cole îl iubise pe Gabe la fel de mult ca mine –, însă ceilalţi prieteni ai lui Gabe, în special cei pe care nu-i cunoşteam prea bine…

— Cred că cel mai bine ar fi să le spui adevărul, că nu ştim ce s-a întâmplat. E o anchetă în curs. Cât despre mine… Telefonul meu a rămas la poliţie. Deci nu mă poate suna nimeni. Pe ăsta l-am împrumutat de la soră-mea şi nu ştiu cât îl voi folosi. Poate le spui că, pentru moment, pot fi găsită doar pe e-mail?

— Sigur. Şi îţi pot transmite eu mesajele dacă apare ceva.

— Mulţumesc, am răspuns, după care m-am uitat la ceas. Cole, scuze, dar trebuie să plec. Trebuie să ajung în curând la secţie. O să…

Aş fi vrut să-l întreb *Eşti bine? O să fii OK?,* dar suna atât de incredibil de stupid. Bineînţeles că nu avea cum să fie OK. Niciunul dintre noi nu era. Vieţile noastre, ale amândurora, tocmai fuseseră sfâşiate.

— Să ştii, Jack, a rupt Cole tăcerea, că sunt aici dacă ai nevoie de ceva, OK? *Orice.* Şi vorbesc serios. Gabe este…

S-a blocat. Îl auzeam înghiţind în sec la celălalt capăt al firului, încercând să se controleze în timp ce îşi corecta timpul verbal:

— Gabe *era,* în fine, ca un frate pentru mine, ştii? Ceea ce înseamnă că tu eşti sora mea. Deci mă suni, OK? La orice oră din zi şi din noapte, serios.

— Mulţumesc, Cole, am şoptit eu.

Apoi am pus telefonul jos şi am rămas cu privirea în gol până când Helena a coborât la parter.

— Apropo, ce ţi-a spus avocata? m-a întrebat Hel în timp ce parca maşina în spatele secţiei de poliţie. Vă întâlniţi aici?

Nu am răspuns nimic. A tras frâna de mână şi a întors spre mine o faţă şocată:

— Jack. Să nu spui că *nu* ţi-ai sunat avocata.

— Nu am apucat să o fac.

— Jack… a început Hel, dar am întrerupt-o scurt.

— Uite, înţeleg perfect ce vrei să spui. Doar că… Nu ştiu, mă gândesc că ar putea părea ciudat şi cumva ostil dacă m-aş prezenta însoţită de avocat. Nu am nimic de ascuns. Nu vreau ca un avocat să îmi spună să nu răspund la anumite întrebări. Ceea ce *vreau* cu adevărat este să fie găsit ucigaşul lui Gabe.

— Ştiu că asta vrei, a răspuns Hel. Şi ştiu şi că nu ai nimic de ascuns. Sper doar să îşi dea seama şi

poliţia de asta.

A început să bată darabana cu degetele în volan.

— Uite, a continuat ea, ştiu că nu te pot obliga să faci asta, dar măcar poţi să îmi promiţi că, la primul semn, *cel mai mic* semn, că lucrurile o iau într-o direcţie greşită, opreşti discuţia? Nu mai spui nimic şi nu mai faci nimic până vine un avocat. Zici doar că îţi ceri dreptul de a fi asistată de un avocat şi că nu le mai răspunzi la nicio întrebare până când nu ajunge unul acolo. OK?

— OK, am răspuns. Dar chiar cred că exagerezi.

— Eu nu cred asta, Jack. Nu vreau să sune prea dur, dar să ştii că nu degeaba sunt suspectate mereu soţiile. Tu ai fi putut avea şi mijloacele, şi oportunitatea. Singurul lucru care le lipseşte pentru a-şi construi cazul este un motiv. Nu le da tu unul!

Cu ultima frază chiar sărise calul. Nu am mai spus nimic, doar i-am aruncat o privire, iar ea a zâmbit.

— Scuze, nu asta am vrut să spun. Uite, *ştiu* că nu ai fi avut niciun motiv să îl ucizi pe Gabe şi că probabil sunt eu paranoică. Dar ai?

— Un motiv? am întrebat eu cu o voce mai înaltă cu o octavă decât în mod obişnuit. Îţi baţi joc de mine? Evident că nu am avut niciun motiv afurisit! Nici măcar nu îmi închipui să fi putut exista vreunul!

— Dar nu asta am vrut să zic! Te întrebam dacă ai *avocat!*

— Oh, am făcut eu, după care m-am oprit, încercând să îmi amintesc. E o tipă… Melanie nu ştiu cum. Lucrează pentru o firmă numită Westland Law. Am avut nevoie de serviciile ei de vreo două ori, când unele misiuni s-au complicat.

Telefonul m-a anunţat cu un bip că primisem un e-mail şi m-am uitat automat către el. Era de la un client care îmi transmitea toată compasiunea lui şi îmi spunea să nu-mi fac griji pentru contractul nostru, dar privirea mi-a fost atrasă de ceasul afişat în partea de sus a ecranului, care arăta ora 11, aşa că m-am întors să-mi desfac centura de siguranţă.

— OK. Ziceau că speră că au găsit ceva.

— I-auzi! Vrei să te aştept?

— Mai bine nu. N-am idee cât va dura. Pot să iau un taxi la întoarcere, dacă e nevoie.

— Bine. Atunci… ai grijă!

Hel s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz, iar eu am îmbrăţişat-o.

— Te iubesc, mi-a spus ea.

— Şi eu te iubesc.

— Ai bani la tine?

Tocmai mă pregăteam să dau ochii peste cap şi să-i spun să nu se mai agite atât pentru mine, când mi-am dat seama că, de fapt, chiar nu aveam. Nici vreun card nu aveam, îmi lăsasem portofelul cu totul în camera de oaspeţi a lui Hel.

Ea mi-a văzut faţa şi şi-a deschis poşeta.

— Vezi? Sunt bune şi mamele-cloşcă la ceva. Uite, ăsta e tot cash-ul pe care îl am, dar cred că îţi ajunge.

Mi-a întins două bancnote, una de 10 şi una de 20 de lire, pe care le-am luat – după ce m-am strâmbat la ea – şi le-am băgat în husa telefonului.

— Repetă după mine: „Hel are întotdeauna dreptate”.

— „Hel are întotdeauna dreptate”, am repetat eu, făcând efortul să îi zâmbesc. Apoi am coborât din maşină şi am continuat să îi simt privirea tot drumul prin parcare până la uşa secţiei.

Înăuntru era zgomot mare şi mirosea a soluţii de curăţare şi pahare de cafea folosite. În timp ce aşteptam la rând să vorbesc cu poliţistul de la recepţie, nu m-am putut abţine să scrutez un pic locul, de parcă aş fi fost într-o misiune. Două ieşiri – una spre stradă, nepăzită, una către interiorul secţiei, fără încuietoare, din câte îmi puteam da seama. Probabil că sub tejgheaua recepţiei exista un buton de activare. O cameră CCTV fixată într-un colţ, cu un imens unghi mort, care acoperea aproape tot peretele din dreapta mea – ceea ce nu era prea

inspirat pentru o secţie de poliţie. Mi se părea foarte bizar că nu îmi aminteam nimic din toate astea. Probabil că şocul îmi ştersese din memorie jumătate din evenimentele nopţii trecute – ceea ce mi s-a părut ciudat, dar nu mai ciudat decât faptul că încă evaluam profilul de risc al unei clădiri într-o lume în care Gabe nu mai exista.

Când mi-a venit rândul, mi-am spus numele şi am explicat că aveam întâlnire cu detectiv-sergent Malik. Poliţistul de la recepţie mi-a zâmbit politicos şi mi-a spus să iau loc, dar de-abia făcusem asta când Malik şi-a făcut apariţia pe uşa interioară. Am încercat să-i citesc limbajul corpului. Nu semăna a poliţist care tocmai rezolvase un caz, iar anxietatea mea a crescut puţin în intensitate în timp ce mă ridicam în picioare.

— Bună!

— Bună, Jack! Mulţumesc mult că ai venit. Mai sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le clarificăm, după ultima noastră discuţie. Te rog să mă urmezi…

— Sigur.

Mi-a făcut semn să intru, apoi a luat-o înainte, ghidându-mă cu pas alert printr-un adevărat labirint de săli şi birouri administrative.

— Aţi găsit vreo pistă?

— Pentru asta, cel mai bine ar fi să vorbeşti cu poliţista de legătură cu familia. Te-a contactat?

— Nu încă.

— OK, o să mă ocup de asta, a spus Malik, după care m-a invitat într-o cameră de interogatorii similară cu cea din noaptea trecută.

— Bună, Jack!

Agentul-detectiv Miles era deja înăuntru şi, când am intrat, s-a ridicat şi mi-a întins mâna. Am remarcat din nou cât de tânăr era, părea de-abia ieşit de pe băncile facultăţii. Pe masă se afla un casetofon, pe care Miles l-a apăsat după ce ne-am aşezat pe scaune, şi apoi s-a uitat la Malik. Aceasta a dat din cap şi a început să vorbească:

— Audierea începe la ora 11:12, luni, 6 februarie. Agent-detectiv Alex Miles şi detectiv-sergent

Habiba Malik o audiază pe martora Jacintha Cross, cunoscută şi ca Jack Cross, în legătură cu moartea soţului ei, Gabriel Medway. Jack, aceasta este o audiere voluntară, nu te afli sub arest şi poţi pleca oricând. Totuşi, o decizie de arestare poate interveni oricând şi atunci poţi decide să pleci fără a fi interogată.

A făcut o pauză, a tras adânc aer în piept, iar eu mi-am dat seama că mă încrunt. Nu-mi ziseseră la fel ieri… sau poate că da? Însă înainte să apuc să întreb ce înseamnă acea schimbare de formulare, Malik a continuat:

— Nu eşti obligată să spui nimic, dar tot ce vei spune poate fi folosit ca probă împotriva ta, iar apărarea ta riscă să fie prejudiciată dacă omiţi să menţionezi ceva, atunci când eşti întrebată, cu intenţia de a folosi informaţia în instanţă. Ai dreptul la asistenţă juridică gratuită şi independentă şi poţi cere oricând un avocat. Poţi să ceri consultanţă şi într-un alt spaţiu decât această cameră, apoi să te întorci aici pentru audiere. Înţelegi aceste drepturi?

— Ăăă… da, am răspuns eu încet.

Încă încercam să îmi dau seama ce fusese diferit în formularea avertismentului. Poate că mă contaminase Hel cu paranoia ei, dar eram sigură că nu-mi spuseseră treaba cu arestarea când mă audiaseră prima dată. Oare ce însemna această schimbare? Să fi avut Hel dreptate?

— Jack, te-am chemat înapoi pentru că am vrea să clarificăm unele lucruri din declaraţia pe care ne-ai dat-o acum două nopţi, a spus Malik.

Am încuviinţat. Poliţista a răsfoit printr-un carneţel, apoi s-a oprit, semn că găsise ceea ce căuta:

— Aşa. Ne-ai spus că ai plecat de la secţia de poliţie pe la ora 2 noaptea, corect?

— Mmm… da, poate un pic după 2. Îmi aduc aminte că am văzut că era aproape 2 în timp ce eram încă în secţie.

— Bine. Ai luat apoi un Uber, care te-a dus înapoi la maşina ta, după care ai condus până acasă,

unde ai ajuns pe la…

S-a uitat din nou în carneţel.

— …pe la 4 dimineaţa. Corect?

— Aşa cred. Poate puţin mai târziu.

— În regulă. Doar că… Uite, Jack, poate ne ajuţi puţin cu treaba asta, pentru că nu reuşim să punem lucrurile cap la cap. De la secţia de poliţie până la locul în care zici că ţi-ai lăsat maşina se face cam o jumătate de oră.

M-am încruntat şi mai tare. Nu mi-a plăcut felul în care a spus: „zici”. Ce naiba, ştiau unde îmi lăsasem maşina! Doar un poliţist de-al lor m-a luat de acolo.

— Probabil că aşa este, am răspuns eu, încercând să păstrez un ton egal.

— Apoi încă o jumătate de oră… sau hai să fim generoşi şi să spunem 45 de minute de la Arden Alliance până la casa ta. Ceea ce înseamnă ora 3:15, maxim. Dar la 999 ai sunat de-abia pe la 5 dimineaţa. Ceea ce, trebuie să recunoaştem, înseamnă o grămadă de timp rămas neacoperit.

Am simţit cum se ridică în mine un mic val de furie, dar l-am împins înapoi. Ştiam că asta era treaba lor, să pună toate lucrurile cap la cap. Dar m-am stăpânit cu greu să nu le trântesc ceva de genul: *N-ar trebui să îl căutaţi pe ucigaşul lui Gabe în loc să mă perpeliţi pe mine?*

Am inspirat profund.

— Păi, în primul rând, eram extraordinar de obosită la întoarcere, aşa că am greşit de câteva ori drumul. Nu ştiu exact cu cât m-au întârziat greşelile astea, însă nu m-aş mira prea tare să fi ajuns acasă de-abia către ora 4.

— OK.

— Şi după aceea, v-am spus – *cum v-am spus deja* era subtextul pe care încercam să nu îl subliniez prea tare acum – că am intrat într-un fel de stare de şoc, când i-am văzut cadavrul lui Gabe. Ştiu că ar fi trebuit să sun la 999 în clipa în care l-am găsit, însă nu am… nu am făcut-o. Nu am putut.

Nu înţelegeţi? Nu ţi se întâmplă zilnic să dai peste…

M-am oprit. Amintirile îmi reveneau cu o forţă care risca să mă sufoce.

— …peste soţu…

Vocea îmi tremura. Am schimbat cursul, dorind să-mi păstrez controlul asupra situaţiei:

— Dar nu cred că e foarte important, pentru că Gabe era cu siguranţă mort de multă vreme când eu am ajuns acasă. Vă spun eu, sângele era deja lipicios şi închegat. Şi, mai mult de atât, l-am sunat de la secţie şi nu a răspuns. Cred că…

M-am oprit din nou, în încercarea de a-mi potoli tremurul din vocea devenită prea acută şi prea plângăreaţă, ca a unui copil. *Nu plânge, nu plânge, nu plânge.*

Malik nu a spus nimic, doar se uita cum încercam să rezist, apoi a împins spre mine, în tăcere, o cutie cu şerveţele. Am înşfăcat unul aproape cu furie şi l-am mototolit în pumn.

— Cred că era deja mort, am spus cu o voce dură şi plată, din cauza eforturilor de a nu ceda în faţa lacrimilor. Când am sunat. Mi s-a părut ciudat atunci. Intenţiona să mă aştepte treaz, stabiliserăm să comandăm ceva de mâncare. Dar nu e doar asta. Gabe nu m-ar fi lăsat aşa, de izbeliţe, niciodată, *niciodată.* Nu se relaxa niciodată până nu mă vedea acasă, vie şi nevătămată. Pe la 2 noaptea ar fi trebuit să nu mai fie om de îngrijorat ce-ar fi fost, nici nu se pune problema să fi lăsat telefonul să sune până intra robotul, ca atunci. Nu dacă era viu. Deci cred că a fost ucis înainte de ora 2. Ceea ce înseamnă că toate astea – şi aici am făcut un gest larg către casetofon, care să cuprindă toate întrebările lor şi obsesia asta referitoare la ce-am făcut în noaptea aceea, minut cu minut – sunt un rahat. La ora 2 eram încă la secţia de poliţie din celălalt capăt al oraşului. Iar voi *ştiţi* asta. E o mare… o uriaşă pierdere de timp.

Respiram din greu. Venisem aici crezând – chiar sperând – să aflu ceva nou despre cazul lui Gabe, să

mi se spună că aveau o pistă. În schimb… aproape că nu-mi venea să cred. Părea că Hel avusese dreptate. Eram tratată ca un *suspect.*

— OK, a spus Malik, schimbând şi ea cursul. Mulţumim că ne-ai explicat puţin mai clar ce-ai făcut în noaptea aceea, Jack, chiar ne este de mare ajutor. Acum poţi să ne spui ce ai făcut după ce ai găsit cadavrul soţului tău?

— Dar *v-am spus,* am răspuns eu cu vocea iar tremurată, în ciuda tuturor eforturilor de a mă stăpâni. Am încercat să îl mişc, am încercat să-l trezesc, apoi, când mi-am dat seama cât de… cât de neajutorată eram, m-am dus şi m-am făcut ghem pe canapea. Am rămas acolo… nu ştiu cât timp. Poate 20 de minute? Poate mai mult.

— Nu te-ai atins de computerul lui?

— Ce?

Întrebarea aceasta chiar m-a surprins.

— Nu. Nu, sigur că nu! Nu-mi păsa mie atunci de nenorocitul ăla de computer!

— Nu ai luat nimic din el? Nu ai observat că lipsea ceva?

— Să iau ceva din el? am repetat eu, complet confuză acum. Despre ce vorbeşti? E o staţie de lucru, nu aveam ce să iau din el. Te referi la vreun drive sau ceva?

— Un HDD, a precizat Miles.

Agentul-detectiv mi-a zâmbit încurajator, de parcă încerca să facă pe poliţistul cel bun prin comparaţie cu poliţista cea… nici nu ştiu cum să-i spun… teribil de ridicolă care era Malik.

— Ai luat HDD-ul lui Gabe, Jack? a continuat Miles.

— Nu! În niciun caz! m-am holbat eu la el, încercând să îi descifrez expresia. Nici măcar nu m-am atins de computerul lui. Stai puţin, vrei să spui că îi lipseşte HDD-ul?

— Despre cuţitul de bucătărie ce ne poţi spune? a întrebat Malik, din cealaltă parte a mesei.

M-am întors către ea, uşor ameţită de brusca schimbare de subiect.

— Ce cuţit de bucătărie?

— Îl recunoşti?

A împins spre mine pe masă o fotografie, după care a vorbit în direcţia casetofonului:

— Îi arăt acum Jacinthei Cross fotografia unui cuţit de bucătărie, cu lama lată şi un logo în japoneză.

Îl recunoşteam. Era… era cuţitul *nostru.* De fapt, era al lui Gabe, cuţitul acela japonez mare şi solid, pe care îl folosea la tăiat carnea şi care costase aproape 300 de lire. Îl adăugase pe lista cadourilor noastre de nuntă, în ciuda protestelor mele cum că era o nebunie să dea cineva atât de mulţi bani pe un cuţit. În contrapartidă, Gabe fusese de acord cu covorul acela ridicol, din imitaţie de piele de oaie, pe care îl doream eu pentru baie şi care s-a tocit imediat şi s-a pătat cu pastă de dinţi şi stropi de la duş. Covorul rezistase până la a doua aniversare a nunţii, apoi cedasem şi îl aruncasem. Cuţitul era la fel de ascuţit ca în prima zi şi îl foloseam zilnic. Da, era cuţitul nostru. Doar că acum era acoperit de pete închise la culoare, ca de rugină. Pete care semănau mai degrabă cu…

Am simţit cum mi se scurge sângele din obraji.

— Este… este cuţitul nostru. L-am primit drept cadou de nuntă. Cu el… e cuţitul cu care…

N-am putut continua. Mi se făcuse deodată incredibil de frig. Şi de frică.

Malik s-a aplecat din nou spre casetofon şi a spus:

— Precizez că Jacintha Cross a identificat…

— M-am răzgândit, am întrerupt-o eu imediat. Vreau un avocat.

Miles şi Malik au făcut un schimb de priviri, după care Malik a încuviinţat:

— OK. Nicio problemă, Jack. Audierea a fost întreruptă la… – şi aici s-a uitat la ceas – ora 11:19.

Casetofonul s-a oprit cu un clic şi poliţista s-a ridicat, îndreptându-şi spatele.

— Mă duc să rezolv. E în regulă dacă te rog să aştepţi aici?

Am dat din cap că da, însă adevărul era că nu mi se părea nimic în regulă în acele momente. Ar fi trebuit să vin cu un avocat de la bun început. Ce naiba făcusem? Vocea lui Hel îmi răsuna în minte: *Repetă după mine: Hel are întotdeauna dreptate.*

— Ai avocat pe care să îl sunăm? m-a întrebat Malik. Dacă nu, îţi putem aduce noi unul.

— Da, am răspuns.

Mi-am stors creierii în căutarea numelui avocatei – tocmai i-l spusesem lui Hel la uşa secţiei, dar şocul părea să îmi fi golit complet mintea.

— Melanie… Oh, Doamne, care e numele de familie? Melanie Blair, de la Westland Law. O Ştiţi?

— Mda, cred că ne-am mai intersectat cu ea. OK. Mă duc să dau nişte telefoane. Aşteptaţi-mă aici.

A ieşit din cameră şi uşa s-a închis lin în urma ei. Miles şi cu mine am rămas aşezaţi într-o tăcere inconfortabilă. Miles s-a aventurat în căutarea unui zâmbet pe care şi-l dorea plin de compasiune, dar nu i-a reuşit decât unul deosebit de tensionat, căruia nu am putut să-i răspund. Nu mă simţeam deloc în stare să zâmbesc. Cuţitul nostru. *Cuţitul nostru.* Ce însemna asta? Unde îl găsiseră? Îmi aduceam aminte cum îmi luaseră amprentele, în noaptea în care murise Gabe, însă atunci presupusesem că făceau asta doar pentru a le elimina dintre cele găsite la locul crimei. Acum, acea simplă acţiune căpătase o semnificaţie mult mai sinistră.

Trecuseră poate vreo 10 minute de când aşteptam, când Malik a venit înapoi şi a băgat capul pe uşă. S-a uitat doar la colegul ei, nu şi la mine:

— Al, poţi să vii puţin?

— Sigur.

Miles s-a ridicat în picioare, mi-a adresat un alt zâmbet uşor ciudat şi s-a strecurat afară din sala de interogatoriu, lăsându-mă singură să-mi dau seama ce însemnau toate astea. Eram eu un suspect serios? Dar de unde şi până unde? *De ce?* Ar fi trebuit să-şi dea seama că Gabe fusese ucis cu mult înainte să ajung eu acasă.

Dar puteau? Am realizat că habar n-aveam cât de precise pot fi estimările orei decesului. Eu aş fi putut ajunge acasă pe la 3. Nu o făcusem, dar ei nu aveau de unde să ştie dacă nu-i minţeam. Se putea stabili cu certitudine, la patru sau cinci ore după săvârşirea faptei, dacă cineva murise la ora 2 sau la ora 3 dimineaţa? Dintr-odată, nu mai eram sigură de nimic şi îmi doream mai mult ca orice să fi sunat la poliţie în clipa în care intrasem pe uşă şi văzusem sângele lui Gabe pe podea.

Telefonul împrumutat mi-a vibrat în buzunar. Era un alt e-mail, de la un expeditor necunoscut pentru mine. Sunsmile Insurance Ltd. Subiectul mesajului era: *Important: documente ataşate.* Oare era un nou test de penetrare, pe care îl aranjase Gabe, dar uitase să îl treacă în agendă?

Mai mult ca să-mi distrag gândurile de la aşteptarea tăcută şi agonizantă, decât pentru că mi se părea ceva foarte important, am deschis mesajul să îl citesc:

Stimată dnă Cross,

Am plăcerea să vă confirm că asigurarea de viaţă comună cu dl Gabriel Medway este acum activă.

Vă rog să citiţi poliţa de asigurare ataşată, deoarece cuprinde unele excluderi şi condiţii de acoperire importante. Păstraţi-o în siguranţă, veţi avea nevoie de ea în cazul unei cereri de despăgubire.

Acoperirea dv. a început la data primei plăţi, 1 februarie, şi va fi reînnoită anual, la aceeaşi dată.

Felicitări că aţi ales liniştea sufletească pe care numai Sunsmile o poate da.

Sue

Sunsmile Insurance

Ce dra… Nu avea niciun sens! Eu nu cumpărasem nicio poliţă de asigurare. Poate Gabe? Şi să nu-mi spună? Niciodată nu ne gândiserăm la asta înainte. Nu avuseserăm nevoie de asigurare nici pentru casă, o plătiserăm într-o singură tranşă, din

economiile lui Gabe şi din partea mea de moştenire de la părinţi. Iar ca liber-profesionişti, oricum nu aveam prea multe opţiuni de acoperire pentru situaţii speciale, precum pierderea locului de muncă sau vreo boală. În rest, şansele ca unul dintre noi să moară ni se păruseră atât de improbabile – cel puţin până acum două zile –, încât nici măcar nu le luaserăm în considerare. Ne spuseserăm dintotdeauna că lucrurile aveau să se schimbe odată cu apariţia copiilor. Atunci, ar fi fost o dovadă de responsabilitate să îi protejăm pentru cazul în care ceva, oricât de improbabil, s-ar fi întâmplat. Până atunci, însă, cu siguranţă ar fi fost doar o risipă de bani.

Poate era spam? O tentativă mai bizară de phishing? M-am gândit să răspund la e-mail, să încerc să aflu mai multe, însă când am aruncat o privire către detaliile expeditorului am descoperit că, în ciuda subsolului personalizat al paginii, în loc de adresa de e-mail a acestuia, era scris celebrul: *Nu răspundeţi acestui mesaj.* Era foarte posibil ca Sue nici măcar să nu fie o persoană reală.

E-mailul avea în ataşament un fişier .PDF şi, în ciuda îndoielilor mele şi a nenumăratelor predici ale lui Gabe, care îmi răsunau şi acum în cap, despre cât de multă încredere să am în ataşamentele ciudate, am făcut clic pe el.

Textul era scris foarte mic, iar pe ecranul minuscul al telefonului devenea aproape imposibil de descifrat, însă am reuşit să citesc primele rânduri.

Se pare că Gabe şi cu mine cumpăraserăm fiecare câte o poliţă de asigurare de viaţă, unul în beneficiul celuilalt. Şi că suma asigurată era de 1.000.000 de lire.

Am scăpat telefonul din mână. A zăngănit pe gresie într-un fel care m-a făcut să tresar puternic, cu nervii deja întinşi la maximum, şi m-am grăbit să bâjbâi după el, cu pulsul zvâcnindu-mi în urechi.

Era imposibil. Cu totul *imposibil.* Chiar dacă Gabe aranjase ceva, ceea ce era improbabil, 1.000.000 de lire?! Era o sumă absurdă, aproape

dublă faţă de preţul căsuţei noastre. Cu mult mai mult decât aveam nevoie pentru a ne duce traiul, oricare dintre noi.

Nu, dacă era adevărată – şi aşa părea să fie –, atunci nu putea exista decât o singură explicaţie: cineva înscenase toată povestea. Mai mult: cineva *îmi* înscenase toată povestea.

Mi se înscenase ceva.

Gândul era aproape de neconceput şi, holbându-mă la telefonul din mâna mea, tot nu credeam că am putea fi adevărat, chiar dacă părea evident că era singura explicaţie. Dar cum? *De ce?*

Nu puteam răspunde la nicio întrebare. Însă o altă revelaţie m-a făcut să-mi simt adrenalina explodând: telefonul meu se afla la poliţie. Ceea ce însemna că ei aveau acces la contul meu de Gmail. Ceea ce însemna că era chestiune de ore, dacă nu chiar de minute, până când aveau să observe şi ei mesajul.

Trebuia să îi arăt e-mailul lui Malik, să îi spun versiunea mea înainte ca persoana la care se afla telefonul meu să pună lucrurile cap la cap şi să ajungă la concluzia eronată.

M-am ridicat în picioare, cu pielea străbătută de mici pişcături electrice, datorate şocului. M-am dus la uşă şi am deschis-o, dar afară nu era nimeni şi, când mă pregăteam să scot capul pe uşă şi strig după Malik, mi-am amintit de Hel, cu avertismentele ei care îmi răsunau acum în memorie: *Nu degeaba sunt suspectate mereu soţiile. Tu ai fi putut avea şi mijloacele, şi oportunitatea. Singurul lucru care le lipseşte pentru a-şi construi cazul este un motiv. Nu le da tu unul!* Futu-i. *Futu-i.* Habar nu aveam ce să fac. Să aştept cuminte să vină avocata? Dacă descopereau e-mailul între timp, ar fi arătat foarte, foarte rău că nu le-am spus eu înainte.

Nu. Chiar trebuie să i-l arăt lui Malik, fără nicio întârziere. La urma urmei, nu făcusem nimic rău. Dacă mă mişc rapid şi ajung la ea înaintea colegilor săi, am încredere că-mi va asculta şi mie versiunea. *Mda, pentru că ultima dată când ai avut încredere*

în poliţie, a fost de-a dreptul perfect, s-a auzit o voce sarcastică în creierul meu, iar de data aceasta nu era vorba de cea a lui Hel, ci de a mea.

Mi-am amintit ultima oară când am sunat la poliţie – de fapt, chiar la această secţie – ca să îl reclam pe prietenul meu, ofiţer de poliţie activ, pentru violenţă domestică. Nu numai că nu m-au ascultat, nici nu au completat vreun raport, din câte ştiu, au făcut ceva încă şi mai rău: au început să se răzbune. Mi s-a umplut cutia poştală de amenzi din parcări în care nu fusesem niciodată. Am avut parte de mai multe controale „aleatorii”, la ore ciudate, şi am fost dusă la secţie după ce mi s-au găsit şperacle în geantă şi interogată cu orele până să-i conving că nu eram o hoaţă. Am primit apeluri de la persoane necunoscute în toiul nopţii. Nu am putut să-mi închei asigurarea auto pentru că maşina mea figura ca furată. Şi toate începuseră când l-am pârât pe Jeff Leadbetter colegilor săi, iar ei i-au sărit imediat în ajutor.

Da, sigur, Malik nu era Jeff. Nici măcar nu era încă poliţistă când l-am reclamat eu pe Jeff, din ce ştiam. Însă situaţia de acum avea o miză cu mult mai importantă decât o despărţire nasoală. Dacă o dădeam în bară acum, riscam să-mi petrec restul zilelor în puşcărie, în timp ce adevăratul ucigaş al lui Gabe ar fi continuat să se bucure de libertate.

Singurul lucru care le lipseşte pentru a-şi construi cazul este un motiv. Nu le da tu unul!

Încă încercam să mă hotărăsc, când am auzit vocea lui Malik pe coridor şi m-am strecurat înapoi în sala de interogatoriu, cu inima bubuindu-mi în piept.

— …ştiu, dar tot cred că trebuie să o arestăm, am auzit eu.

Vocea era încă destul de îndepărtată, dar zgomotul tocurilor arăta clar că Malik se apropia.

— OK, da, sunt amprentele ei pe cuţit, dar eu tot cred că…

Malik l-a întrerupt nerăbdătoare pe Miles:

— Cuţitul are cea mai mică relevanţă, Al. Dar sunt toate celelalte.

Zgomotul paşilor a încetat, semn că Malik se oprise undeva pe la mijlocul coridorului, să-şi susţină mai bine cauza:

— Cronologia pe care ne-a dat-o pute ca naiba, telefonul ăla a rămas fără baterie *fix* când îi convenea mai bine să nu-i poată fi verificate deplasările, iar cireaşa de pe tort e că a avut nevoie de aproape o oră ca să sune la 999.

— Ştiu, dar… a încercat din nou Miles, însă Malik îi dădea înainte.

— Ca să nu mai zic de părerea criminaliştilor care au puricat locul crimei şi au scris în raportul iniţial că nu există niciun semn de intrare prin efracţie. Te rog să-mi explici şi asta.

— Poate criminalul a sunat la uşă, a spus Miles timid, iar Malik a pufnit.

— Chiar crezi că victima noastră ar lăsa un străin în casă şi apoi s-ar aşeza liniştit la calculator, cu căştile pe urechi, aşteptând să îi taie gâtul? Era cât uşa omul ăla, îmi pare rău, chiar nu pot crede aşa ceva. Eu zic să o arestăm. Punct.

— Dar cum am putea justifica necesitatea acestei arestări, totuşi? a întrebat Miles. Adică, ce anume s-a schimbat de ieri până azi? Dacă şefu' nu a considerat că se încadra atunci, nu văd cu ce ar fi diferite lucrurile acum. La urma urmei, nici nu şi-a schimbat povestea, nici nu pare să aibă vreo intenţie de a fugi, nu? E cooperantă şi a venit singură la noi.

— O fi cel de-al şaselea simţ, nu ştiu, dar chiar nu îmi inspiră încredere. Prea găseşte câte o scuză la toate, telefonul i se descarcă, se „rătăceşte" în drum spre casă – şi aici aproape că am auzit ghilimelele din tonul lui Malik –, apoi leşină sau ce naiba susţine că i s-a întâmplat când într-un sfârşit a reuşit să ajungă acasă. Nu, îmi pare rău, Al, dar toate astea adunate sunt prea mult pentru mine. Nu mă convinge deloc în rolul de văduvă îndurerată. Mă duc să vorbesc cu Rick înainte să ajungă avocata.

— Asta este, tu eşti şefa, a spus Miles şi de data asta i-am „auzit” ridicatul din umeri. Vrei o cafea înainte să ne întoarcem la treabă?

— Nu, mersi. Vreau să-l prind pe Rick înainte să plece la prânz, să văd dacă îmi dă acceptul. Nu cred că avocata poate ajunge aici mai devreme de o jumătate de oră, deci nu e grabă.

— OK. Mă duc să o întreb şi pe Jack dacă vrea ceva, apoi te aştept în camera de interogatorii?

Malik trebuie să-şi fi semnalizat în vreun fel aprobarea, după care am auzit din nou sunetul paşilor apropiindu-se.

M-am furişat fără zgomot înapoi pe scaunul meu, cu inima bătându-mi nebuneşte şi încercând să-mi dau seama ce însemnau toate astea.

Cineva îmi înscenase uciderea lui Gabe. *Cu siguranţă.* Din cele spuse de Malik – niciun semn de intrare forţată, nicio urmă a vreunui intrus – era clar că nu fusese nici vreo confuzie, nici vreun jaf ratat. Fusese o lovitură la comandă, îndeplinită de cineva foarte bun, dacă fusese în stare să intre în casă şi să îl omoare pe Gabe fără să lase nici cel mai mic indiciu. Iar acum îşi acoperea urmele acuzându-mă pe mine. Cu excepţia cazului în care ar fi greşit, ceea ce până acum nu făcuse, totul avea să depindă dacă Malik avea să mă creadă că nu eu încheiasem acea poliţă de asigurare.

Îmi tremurau mâinile. Mi-am adus aminte de vremurile când de-abia începusem să mă ocup de misiuni, aşa tremuram şi atunci. Mi-l amintesc pe Gabe îngenunchind în faţa mea şi spunându-mi: *Inspiră pe nas! Trei, doi, unu… Acum expiră pe gură! Trei, doi, unu… Inspiră pe nas, trei, doi, unu… Expiră pe gură… O să reuşeşti!*

Mi-am dat seama că respiram lent şi tremurat, cu dinţii încleştaţi din cauza panicii. *Gândeşte, Jack, gândeşte! O să reuşeşti!*

OK, deci nu puteam avea încredere în Malik. Era clar că nu aştepta decât o dovadă a vinovăţiei mele, iar dacă îi arătam e-mailul, ar fi fost ca şi cum i-aş fi oferit-o pe tavă. Să şterg e-mailul? Poate că,

ştergând mesajul din server, aş putea câştiga ceva timp, măcar până ajungea avocata, dar era evident că mă aflam în vizorul lor. Eram aproape sigură că instalaseră un backup pe telefon, să se asigure că nu ştergeam informaţii incriminatorii. Aşa ar fi făcut Gabe, eram sigură. Ştiam şi eu, după atâtea discuţii cu el, că nimic nu este şters *cu adevărat,* niciodată, nu prin apăsarea butonului *Delete* şi golirea *Recycle Bin.* Dacă mă bănuiau de ceva, aveau să scotocească prin telefonul ăla până găseau ceva.

Pe de altă parte, dacă deja văzuseră e-mailul şi mă prindeau că îl şterg din server… asta chiar m-ar fi terminat. Ar părea că încercam să distrug dovezi. Deci nu. Nu voi face asta. Ar însemna sinucidere.

Dar mi se părea imposibil şi să stau cu e-mailul ăla care pândea din inbox, aşteptând să fie citit în orice clipă. Era un fel de numărătoare inversă până la arestarea mea. Dacă asta se întâmpla, n-aveam încredere că Miles şi Malik l-ar mai fi căutat pe adevăratul ucigaş al lui Gabe. În ochii lui Malik eram deja vinovată, iar acel e-mail era ultimul cui din coşciugul meu. Aş fi suportat să fiu arestată pentru ceva ce nu am făcut, poate chiar şi ideea că aveam să fiu judecată pentru asta, însă gândul că ucigaşul lui Gabe s-ar putea plimba fără grijă în libertate, râzându-şi de noi, nu-l puteam suporta. Până aveam eu să ajung la tribunal, indiferent care ar fi fost verdictul, persoana care făcuse asta avea să fie de mult plecată din ţară, după ce-şi va fi acoperit toate urmele, făcând imposibil actul dreptăţii.

Asta era. Aveam două opţiuni – să-i arăt e-mailul lui Malik acum sau să aştept să îl găsească singură –, iar ambele duceau la nedoritul final cu ucigaşul lui Gabe scăpat de pedeapsă.

Sau poate că… Ideea mi se părea aproape imposibilă. Poate că… puteam pleca de aici, pur şi simplu? La urma urmei, nu eram arestată, încă. Fusesem… cum îi spusese Malik? Fusesem cooperantă şi venisem singură. Apoi mi-am amintit de cuvintele lui Malik de la începutul discuţiei:... *poţi pleca oricând. Totuşi, o decizie de arestare*

poate interveni oricând şi atunci poţi decide să pleci fără a fi interogată.

Asta însemnase acea ameninţare voalată. Eşti aici de bunăvoie, dar te putem aresta dacă încerci să pleci.

Futu-i. *Futu-i.*

Inspiră pe nas, trei, doi, unu… Dar nu am reuşit. Deloc. Eşuasem jalnic. *Măcar* de l-aş fi putut auzi pe Gabe şoptindu-mi în cască – sau, şi mai bine, stând alături de mine în carne şi oase şi liniştindu-mă în felul acela cald şi imposibil de descris în cuvinte în care doar el ştia să o facă. Dar era imposibil. Eram singură. Şi nu aveam nici cea mai mică idee ce să fac.

Tocmai îmi sprijinisem capul în mâini, încercând să îmi dau seama care îmi erau opţiunile, când clanţa s-a mişcat şi în cadrul acesteia s-a ivit fata zâmbitoare a lui Miles:

— Jack, scuze pentru întârziere. Încercăm să dăm de avocata ta. E pe drum, va ajunge în vreo 20 de minute. Vrei ceva de băut? Ceai, cafea? Altceva?

— Ăăă…

Am înghiţit în sec, sperând că tumultul emoţiilor care mă măcinau pe dinăuntru nu se vede şi pe faţa mea. *Gândeşte-te că eşti într-o misiune. Una oarecare. Joci doar un rol.*

— Ăăă, da, mulţumesc frumos. Un ceai ar fi minunat.

Miles a încuviinţat şi tocmai dădea să plece când mi-a venit o idee:

— Fără cofeină, dacă se poate. Sau poate că aveţi de mentă? Dar să nu-ţi faci probleme dacă nu aveţi, merge şi unul normal.

Miles a părut să se îndoiască.

— Mda, nu prea cred că avem niciunul dintre ele, dar o să caut.

Am expirat şuierat după ce a închis uşa. Nu voiam ceai şi în mod cert nu mi-ar fi păsat dacă avea sau nu cofeină, dar mizam pe faptul că amabilul şi bine intenţionatul Miles ar fi încercat să caute ce-i cerusem, iar pentru mine ar fi fost

importante şi cele doar câteva minute pe care le-aş fi câştigat dacă se apuca să întrebe printre colegi dacă aveau ceai de mentă.

Pentru că luasem deja o decizie – una de o certitudine îngheţată şi dură.

Nu aveam să aştept să fiu arestată pentru o crimă pe care nu am comis-o. Urma să fug.

M-am forţat să rămân pe loc până ce sunetul paşilor lui Miles s-a pierdut pe coridor. Când nu l-am mai auzit, m-am ridicat şi am ieşit pe uşă. Aveam un ciocan în piept, dar am fost atentă să inspir doar pe nas şi să expir doar pe gură. Putea fi o misiune ca oricare alta. Mai făcusem asta de o sută de ori, nu-i aşa?

Am început să-mi repet în cap poveştile pe care le-aş fi spus dacă aş fi fost nevoită. Dacă mă prindeau Malik sau Miles, le-aş fi spus că mă duceam la toaletă. Dacă mă întreba altcineva, le-aş fi dat un nume fals. Kate era bun. Deocamdată, fără nume de familie, doar dacă aş fi fost presată, dar Kate era un nume destul de comun pentru femeile de vârsta mea, erau şanse mari să găseşti una în orice organizaţie. Apoi ar fi trebuit să improvizez ceva. Nu eram îmbrăcată suficient de elegant cât să trec drept avocată şi nu aveam asupra mea nimic din echipamentul meu uzual. Aşa că urma să depind de orice s-ar fi aflat la îndemână prin secţie.

Miles o luase la stânga, iar Malik probabil la dreapta şi judecând după zgomote, ea se dusese să caute un coleg. Era o probabilitate mai mare ca ea să fie închisă în vreun birou, undeva, decât ca Miles să se întoarcă, dintr-un moment în altul, cu ceaiul. În plus, la dreapta era şi drumul pe care venisem şi aveam şanse mai mari să găsesc ieşirea dacă o luam pe-acolo.

Am luat-o la dreapta. Coridorul trecea pe lângă un şir întreg de săli de interogatoriu, birouri şi uşi închise. Mergeam repede şi cu pas hotărât, cu haina

atârnată pe umăr, încercând să par de-a casei, mă duceam undeva ca să văd pe cineva.

Stânga la colţ. Drept pe lângă un fel de vestiar. Apoi, în capătul culoarului, unde eram nevoită să fac la… Fir-ar! Nu-mi aduceam aminte dacă la dreapta sau la stânga. Am ezitat, încercând să refac din memorie drumul de mai devreme cu Malik. În mod normal, dacă sunt într-o misiune, am grijă să fiu foarte atentă la schema clădirii, dar acum o oră nici măcar nu-mi trecea prin minte că aveam să ajung în această situaţie, nu am făcut vreun efort special să reţin drumul. Am închis ochii, încercând să vizualizez toate schimbările de direcţie pe care le făcuserăm. Am trecut de recepţie. Printr-o uşă. Apoi pe un coridor pe lângă camera cu copiatorul. Apoi… stânga, sigur? Da, stânga. Ceea ce înseamnă că acum trebuia să o iau la dreapta.

Am cotit cu pas rapid pe coridorul pustiu, iar moralul meu a sărit un pic de bucurie când am recunoscut copiatorul prin uşa deschisă. Eram pe drumul cel bun. Parcă lucrurile fusese prea uşoare. În câteva minute, dacă nu şi mai repede, aveam să fiu afară, la aer.

Şi apoi am ajuns la uşă.

Îmi aminteam cum trecusem prin ea la venire, dar şi altceva: Malik tastase ceva în partea din stânga a uşii. Atunci nici nu mă gândisem, am crezut că apăsase vreun buton, dar acum vedeam clar cititorul bej de carduri. Probabil că Malik ţinuse în mână vreun device sau un card de acces pe care îl lipise de cititor. Rahat. *Rahat.* Lângă cititorul de carduri era un buton de alarmă în caz de incendiu, din acelea pentru activarea cărora trebuie spart un geam. Poate că butonul acela descuia uşa, din motive de securitate, însă era un „poate” foarte palid, mult prea nesigur ca să-mi asum acest risc. Dacă declanşam o alarmă, toţi poliţiştii din clădire ar fi alergat spre ieşire – deci către mine.

Ce puteam face? Dacă aş fi avut sculele la mine, aş fi forţat plăcuţa metalică – părea să fie un contact electromagnetic simplu –, dar nu aveam decât

hainele de pe mine. Oare mai exista o ieşire alternativă sau una prin spate? Arestările se numără printre riscurile meseriei de tester de penetrări şi, din rarele ocazii în care ajunsesem până în arest, ştiam că secţiile erau foarte bine securizate în acea zonă, dar în rest nu erau chiar Fort Knox. Când eram cu Jeff, secţia în care lucra… dar mi-am îndepărtat repede gândul acesta din minte. Nu mă puteam gândi şi la Jeff acum. O eventuală întâlnire cu el ar fi fost singurul lucru care ar fi putut agrava situaţia în care mă aflam.

Deodată, am auzit paşi – pantofi de femeie – apropiindu-se de colţul coridorului. Să rămân locului? Să profit ca să mă strecor pe uşă în urma ei? Dacă era Malik, aş fi fost terminată.

Am oscilat o vreme care mi-a părut o eternitate, deşi trebuie să fi fost doar o secundă sau două, apoi am cedat în ultima clipă şi m-am furişat în camera copiatorului şi am rămas aplecată asupra aparatului cât acea persoană a trecut prin spatele meu. Nu era Malik. Nu am putut vedea exact cine era, dar îmi dădeam seama, după siluetă, că era mai în vârstă şi mai corpolentă. S-a oprit la uşă, apoi am auzit clicul făcut de cititorul de carduri la activare, apoi a ieşit.

Fir-ar. *Fir-ar.* Trebuia să-mi fi ascultat primul instinct şi să încerc să ies prin spatele ei. O făcusem de atâtea ori în misiuni, pretextând că nu-mi merge cardul sau prefăcându-mă foarte grăbită. Poţi scăpa aşa de 9 ori din 10. Însă acum miza era mult mai importantă, iar procentul acela de 10% şanse de a fi prinsă contase suficient cât să îmi pierd curajul.

Respirând tremurat, m-am uitat în jur, în speranţa că aş putea găsi ceva – orice – care să îmi fie de folos. Sigur că un pasaj abandonat ar fi fost mult prea mult, dar un plan de incendiu n-ar fi fost imposibil şi poate că aş fi putut afla de acolo unde se găsea o altă ieşire.

Nu era niciun plan în camera copiatorului, însă privirea mi-a fost atrasă de ceva aproape la fel de bun: un marker. Unul dintre acelea groase, robuste, marca Sharpie.

L-am luat şi m-am întors pe coridor, m-am asigurat că nu mă vedea nimeni, apoi l-am aşezat vertical, cu vârful sprijinit de linia dintre toc şi uşa propriu-zisă. Slavă Domnului că eram pe dinăuntru. Dinspre exterior ar fi fost cu mult mai dificil să fac un truc de genul acesta.

Apoi m-am retras în camera copiatorului, am împăturit o bucată de hârtie într-o formă de mărimea unui card de acces şi am început să aştept. Şi să aştept.

Probabil că nu trecuseră mai mult de trei sau patru minute de când plecasem din sala de interogatoriu, dar eram dureros de conştientă că Miles nu avea să mai întârzie mult, dacă nu cumva ajunsese deja. Să zicem că avusese nevoie de două minute să fiarbă apa. Apoi încă vreun minut să se facă ceaiul, să amestece, să ia laptele. Dacă s-ar fi obosit să caute pe la colegi ceai decofeinizat, atunci înseamnă că aş fi avut vreo două minute în plus, dar de asta nu aveam cum să fiu sigură. Iar dacă se întorcea şi găsea sala goală, cam cât timp ar fi trecut până când ar fi dat alarma? 60 de secunde? Nu, am mai avut de-a face cu oameni ca Miles şi nu erau chiar atât de hotărâţi. Malik, da, dacă ar fi găsit sala goală, ar fi sunat alarma înainte să apuci să spui „cuţit”. Însă Miles… nu prea cred. El nu era acelaşi gen, ci mai degrabă unul care avea mereu îndoieli, tipul de subordonat. Ceea ce însemna că mai întâi ar fi încercat să o găsească pe Malik ca să verifice dacă nu cumva mă dusese deja în arest. Şi apoi? Cu puţin noroc, ar fi căutat mai întâi în toalete, dar nici de asta nu aveam cum să fiu sigură. Odată ce o găsea pe Malik, mi-era clar că jocul ar fi fost gata. Părea genul care acţiona rapid şi gândea după aceea.

Mă gândeam încă la toate astea când am auzit iar paşi pe coridor. De data aceasta era un bărbat, cu mers hotărât. Nu Miles. Cineva cu pantofi mai grei şi cu pasul mai apăsat. Am văzut trecând prin faţa uşii un ofiţer în uniformă şi am auzit imediat zgomotele făcute de cardul de acces al acestuia şi de uşa care se deschidea. Când să se închidă la loc,

însă, nu am mai auzit clicul care semnala asta. Am auzit un alt zgomot, de plastic trosnit.

Am aşteptat ca poliţistul să observe sunetul, să se aplece, să examineze podeaua…

Inspiră pe nas! Trei, doi, unu…

Nimic. Doar zgomotul paşilor din ce în ce mai îndepărtaţi.

Am răsuflat uşurată şi am luat-o cât de rapid puteam pe coridor spre uşă. De data aceasta, clar, rămăsese un pic deschisă. Markerul se răsturnase împiedicându-i închiderea.

Pentru orice eventualitate, în caz că mă vedea cineva, am atins cititorul de carduri cu hârtia împăturită, mimând validarea, apoi am împins în uşă, fără să uit să dau markerul la o parte cu piciorul, în trecere. Uşa s-a închis în spatele meu.

Partea care urma avea să fie cea mai dificilă. Nu mai aveam foarte mult până afară, însă trebuia să trec de recepţie. Avea să îşi amintească de mine poliţistul de serviciu, urma să se întrebe *de ce* nu eram însoţită de Malik sau de Miles?

La sosire, aveam jacheta în mână, acum mi-am pus-o pe mine, după care mi-am înfăşurat eşarfa în jurul gâtului, în încercarea de a-mi ascunde cât mai mult din părul roşu, distinctiv. De ce, of, de ce nu îl ascultam pe Gabe când îmi spunea: *Eh, cu siguranţă îşi vor aminti de tine camerele CCTV.*

Dar era prea târziu acum. Tot ce mai puteam face era să merg foarte repede şi să sper că nu mă va observa nimeni.

Mă apropiam de uşa dinspre parcare şi de recepţie. Nu îl vedeam pe poliţistul de serviciu, aflat în spatele peretelui din hol, însă vedeam pe cineva care vorbea cu el, cel mai probabil plângându-se de ceva, după cum sugera limbajul corpului său.

— Domnule, vă rog să nu-mi vorbiţi pe tonul acesta, l-am auzit pe poliţist răspunzându-i într-un registru între plictiseală şi ameninţare.

Am grăbit pasul, cam până la limita a ceea ce credeam eu că ar fi fost normal şi, aproape fără să mă gândesc, m-am orientat spre dreapta sălii de

aşteptare, către acel punct mort al camerelor de supraveghere pe care îl observasem mai devreme. *Inspiră pe nas, trei, doi, unu… Expiră pe gură, trei, doi, unu…*

Eram aproape la uşă.

— Scuze, am auzit un ton indignat din spatele meu şi a trebuit să mă înfrânez să mă întorc să verific dacă poliţistul mi se adresase mie… scuze, dar o să vă rog să plecaţi dacă nu…

Nu eram eu. Nu cu mine vorbea. Am pus mâna pe uşa principală, am împins-o şi iată-mă afară, în parcare, cu genunchii tremurând şi cu muşchii slăbiţi de uşurare.

Simţeam nevoia copleşitoare de a o suna pe Hel, dar ştiam că nu îmi permiteam luxul de a pierde nici măcar o secundă. Trebuia să scap. O puteam suna din taxi, dacă era nevoie. Am străbătut parcarea aproape în fugă şi am ieşit în stradă, trecând în revistă opţiunile pe care le aveam. Nu Uber. Nici nu instalasem aplicaţia pe telefonul împrumutat, era prea uşor de urmărit. Mai bine un taxi normal. Doar să am norocul să oprească vreunul. Şi oare aveam vreun ban? O amintire fugară mi-a trecut prin minte: Hel cu două bancnote în mână, eu strecurându-le în husa telefonului… *Hel are întotdeauna dreptate.* Fir-ar al naibii, chiar aşa era. Dacă scăpăm cu bine din toate astea, aveam să-i ascult mereu sfaturile.

Am văzut un taxi apropiindu-se, cu lumina galbenă aprinsă. I-am făcut semn cu mâna, încercând să nu par un fugar. Dar simplul fapt că gândisem cuvântul pentru prima dată m-a făcut să simt ca un şoc impactul realităţii: oh, Doamne, ce făcusem?

— Bună ziua, am spus gâfâind uşor când taxiul s-a oprit lângă mine. Mulţumesc. Mă puteţi duce la…

M-am oprit. Rahat. Unde mergeam? Trebuia să plec din Londra, dar înainte de asta aveam nevoie de nişte haine, de mâncare şi, cel mai important lucru, de bani. Sigur că Hel ar fi fost persoana cea mai potrivită să mi le dea pe toate, însă poliţia s-ar

fi aşteptat ca eu să mă duc la ea şi nu aveam nicio idee cât timp îmi rămânea la dispoziţie. De fapt, îmi doream să merg acasă la mine, să îmi fac bagajul, însă asta ar fi însemnat sinucidere de-a dreptul.

Sau nu?

— Haide, dragă, l-am auzit pe şofer, uşor nerăbdător. Mergem odată?

— Pe… ăăă… Salisbury Lane, m-am hotărât eu până la urmă şi am urcat în taxi.

Eram nebună?

— SE10. O ştiţi?

— Mda, o ştiu, a răspuns şoferul şi s-a înscris în trafic.

Am întors capul să mă uit în urmă, cu respiraţia întretăiată, dacă nu cumva începeau să se reverse din curtea poliţiei maşinile cu girofaruri albastre, dar nu s-a întâmplat nimic.

M-am sprijinit de spătarul banchetei şi am încercat să mă gândesc mai bine care erau riscurile. Până la urmă, nu părea să fie o idee chiar atât de nebunească. Da, un risc exista, dar nu chiar atât de mare. Probabil că puseseră vreun poliţist de pază la uşă, dar tocmai acesta era motivul pentru care nu s-ar fi aşteptat deloc să mă întorc acasă. Mai întâi ar fi sunat-o pe Hel, care le-ar fi spus, de bună-credinţă, că mă lăsase la secţie. Apoi… apoi cred că ar fi început să caute prin alte părţi. Poate chiar să îmi urmărească telefonul. Dar să sperăm că până atunci aveam să intru şi să şi ies deja.

Mi-am scos telefonul din buzunar, l-am închis, apoi m-am aplecat înspre şofer:

— Am spus Salisbury Lane, dar de fapt vreau să merg la Salisbury Gardens, ştiţi unde este?

— Hm…

Şoferul s-a scărpinat puţin în cap, semn că se gândea la întrebarea mea.

— E fundătura aceea care se face de la colţul lui Salisbury Lane? Cea cu pubul acela în capăt?

— Exact. Mă puteţi lăsa acolo?

— Sigur că da. Vă las unde vreţi, mie mi-e egal.

— Şi dacă aţi putea să ocoliţi…

Dar m-am oprit. Voiam să-i zic să ocolească capătul Salisbury Lane unde era casa mea, dar mi-am dat seama deodată că era o prostie. Eram într-un taxi. Poliţiştii nu aveau cum să observe pe cineva care trecea pe acolo într-un taxi, iar eu puteam vedea în acest fel cum stăteau lucrurile, dacă mai erau criminaliştii la faţa locului.

— Da? a întrebat şoferul.

— Nimic, am clătinat din cap. Scuze, era o prostie. Tot înainte.

— Adică… mână, birjar! a râs şoferul.

Am încuviinţat, dar nu am râs odată cu el. Acasă, da. Numai că nu ştiam cine s-ar putea să mă aştepte acolo.

După vreo 10-15 minute, taxiul a cotit pe Salisbury Lane şi, pentru o clipă, am retrăit cu o intensitate vie, aproape de nesuportat, ultima dată când virasem şi eu acolo – epuizată după o noapte la poliţie, bucuroasă să fiu aproape acasă, lipsită de orice bănuială despre ceea ce aveam să descopăr acolo.

Maşina a încetinit ca să treacă peste limitatoarele de viteză, iar eu m-am uitat la propria casă, încercând să-mi dau seama dacă era vreo mişcare înăuntru. Nu era nicio mişcare – sau cel puţin niciuna pe care să o pot detecta. Perdelele erau trase, uşa de la intrare era închisă şi nu se vedea nici urmă de poliţie, cu excepţia maşinii de patrulare parcate în faţa casei, cu o siluetă umbrită la volan. Fie deja terminaseră de analizat locul crimei, fie aşteptau vreo echipă de specialişti.

Nu era nicio lumină aprinsă în casă, în ciuda faptului că ziua era destul de mohorâtă, iar printre maşinile parcate nu era niciuna pe care să nu o recunosc ca fiind a vreunui vecin. Am răsuflat uşurată. *Expiră pe gură, trei, doi, unu…*

— Aici e bine?

Vocea şoferului mi-a întrerupt şirul gândurilor. Tocmai cotise către Salisbury Gardens şi am simţit

un fior de emoţie în stomac.

— Da, e perfect. Mulţumesc mult. Cât face?

— 22,45 de lire. Să zicem 22.

I-am întins bancnotele de la Hel.

— Îmi daţi 5 lire mărunt?

Şoferul a dat din cap şi a numărat mărunţişul, apoi am băgat monedele în buzunar şi m-am dat jos din maşină, cu inima bătându-mi tare în piept. Am luat-o către capătul ceva mai rău-famat al străzii, înspre garaje.

În dreapta garajelor se afla o alee mică, năpădită de vegetaţie, folosită înainte de gunoieri, când oamenii nu îşi scoteau pubelele în faţa grădinilor lor. Acum era plină de urzici şi mărăcini, dar se putea merge pe ea, mai treceau biciclişti sau se mai jucau copiii, suficient cât să o menţină relativ curată.

În capătul aleii se afla o poartă încuiată cu un lacăt al cărui cifru se presupunea că ar fi trebuit să îl ştiu. Însă nu mi-l aminteam, iar gardul era uşor de sărit. Nu credeam că ar fi observat cineva, şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu credeam că ar fi spus ceva. Nu locuim în genul ăla de cartier.

Văzute din spate, casele arătau foarte diferit şi mi-a luat mai mult decât mă aşteptasem să o găsesc pe a noastră. La un moment dat, chiar am crezut că o ratasem, deşi era greu de crezut. Şi atunci am văzut-o: zidul zugrăvit în alb, peticul cu smocuri de iarbă, trandafirii căţărători plantaţi de mine mai degrabă din motive de securitate decât pentru că aş fi avut vreo pasiune specială pentru flori. Erau plini de spini şi se întinseseră pe tot zidul grădinii, descurajând pe oricine ar fi încercat să-l escaladeze. Blestemându-mi obsesia pentru securitate din trecut, mi-am scos jacheta tremurând – pentru că fix atunci s-a găsit vântul aspru de februarie să trimită o rafală pe alee – şi am aruncat-o pe zid, acoperind covorul de trandafiri. Nu era cine ştie ce, tot am simţit spinii înfigându-mi-se adânc în palme în timp ce m-am urcat pe zid, dar a ajutat.

M-am lăsat uşor în grădină, mi-am recuperat jacheta, apoi m-am grăbit să mă las în jos şi să mă ascund în spatele mesei de pe terasă, cu inima bătându-mi rapid de teamă să nu mă fi văzut cineva. Însă pe uşa din spate a casei nu s-a iţit capul niciunui poliţist, aşa că, după vreo două minute, m-am ridicat şi m-am uitat cu durere la mâinile mele însângerate. Nu aveam ce să fac decât să îmi smulg vreo doi spini mai mari, să-mi şterg palmele de fundul jeanşilor şi să mă avânt spre următoarea provocare: să intru în casă. Fără chei, care rămăseseră în geanta lăsată la poliţie, şi fără sculele mele obişnuite, nu era chiar o treabă uşoară, însă adevărul era că Malik avusese dreptate când spusese că Gabe n-ar fi lăsat niciodată un străin în casă, după care să se aşeze la loc, cu căştile pe urechi, şi să aştepte să îi fie tăiată beregata. Nu, cineva pătrunsese prin efracţie în casă şi, mai mult de atât, fără să lase vreo urmă – ceea ce însemna că o puteam face şi eu.

Aveam două avantaje: primul era că nu trebuia să mă tem de criminalişti. Amprentele şi ADN-ul meu se găseau deja peste tot prin casă, nu trebuia să port mănuşi sau să îmi acopăr hainele. Al doilea era că eu cunoşteam bine planul casei şi punctele ei slabe.

Dar *care* puncte slabe? Lucrând în domeniu şi având o tonă de echipamente IT scumpe, şi eu, şi Gabe fuseserăm destul de preocupaţi de siguranţa casei, iar parterul era clar inexpugnabil. Uşa din spate avea o încuietoare încastrată cu butuc zdravăn, iar ferestrele erau încuiate de două ori şi aveau senzori antiefracţie în caz de spargere a geamului. Evident că ştiam codul, dar mai ştiam şi că, în timp ce deschiderea uşii din faţă îţi lăsa 30 de secunde ca să anulezi declanşarea alarmei, spargerea oricăruia dintre geamuri o declanşa imediat, iar eu aveam nevoie de ceva timp pentru a intra în casă şi a urca până în camera de oaspeţi de la etaj înainte ca poliţistul din faţă să se năpustească înăuntru.

În ceea ce priveşte etajul, însă… acolo existau ceva speranţe. M-am uitat în jur, prin curţile vecine,

apoi am tras unul dintre scaunele de pe terasă şi m-am căţărat pe acoperişul plat al bucătăriei care era puţin ieşită în afară faţă de restul casei.

Sus era încă şi mai frig, iar vântul m-a făcut să mă clatin pe picioare imediat cum m-am ridicat. Micile băltoace de pe acoperiş erau îngheţate şi le-am ocolit cu atenţie. Dacă alunecam, eram terminată.

Chiar în faţa mea se afla fereastra de la baie. Era încuiată, ca de obicei, însă am observat ceva ciudat: ventilatorul din partea de sus nu se învârtea.

De obicei îl lăsam deschis, pentru că baia are trei pereţi exteriori şi era rece şi umedă, iar ventilaţia era singurul mod prin care ţineam mucegaiul la distanţă. Într-o zi vântoasă ca asta, ar fi trebuit să se învârtă zdravăn. Dar palele erau liniştite acum, nemişcate. Poate îl oprise poliţia? Dar de ce să o fi făcut?

Am examinat mai atent ventilatorul. Era făcut dintr-un plastic transparent. Se putea vedea o fisură în partea exterioară a braţului de fixare – o fisură pe care nu îmi aminteam să o mai fi văzut înainte, deşi mă holbam la ventilatorul acela în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară de când ne mutaserăm pe Salisbury Lane, în timp ce mă spălam pe dinţi sau pe mâini. Acum, că-l priveam cu alţi ochi, am realizat ceva ce m-a făcut să simt un gol în stomac, cu un amestec de speranţă şi teamă.

Ventilatorul nu era prins bine.

Fie întotdeauna fusese aşa, fie îl forţase cineva cu vreo sculă, dar era doar înfipt în tăietura circulară, astfel că, după ce mi-am băgat unghiile pe sub marginea din plastic, a ieşit cu uşurinţă de acolo.

Apoi n-a mai fost decât o treabă de câteva secunde să-mi bag braţul prin gaură, să trag de zăvorul ferestrei şi să las geamul în jos, cu un scârţâit de lemn umed.

Intrasem. Şi, dacă nu mă înşelam crunt asupra acelei fisuri, probabil că aşa intrase în casă şi ucigaşul lui Gabe, spărgând ventilatorul.

Gândul acesta mi-a dat o imediată stare de rău. Eram aproape sigură că păşeam acum fix pe urmele celui ce îi tăiase gâtul lui Gabe. Indiferent cine făcuse asta, stătuse chiar acolo în urmă cu mai puţin de 48 de ore. Ultima persoană dinaintea mea care atinsese acel ventilator şi zăvorul, ultima persoană care deschisese acea fereastră şi se strecurase apoi în linişte prin îngusta deschizătură, exact cum făceam şi eu acum, era persoana care îl omorâse pe Gabe.

Pentru câteva clipe, până să ating pardoseala băii, am crezut că aveam să vomit. Şi nu doar din cauză că îmi dădusem seama că urmam aceeaşi cale cu ucigaşul soţului meu, ci din cauza tuturor celor întâmplate, a amestecului aceluia greţos dintre familiaritatea casei şi stranietatea faptelor mele. Baia era încă plină de mărunţişurile mele: produse de machiaj revărsate din diverse recipiente sau lacuri de unghii picurând pe raftul dulăpiorului cu oglindă. Pe marginea chiuvetei se afla ceara pentru barbă a lui Gabe şi, văzând-o, mi s-a pus iar un nod în gât. Însă pe clanţă era praf pentru prelevarea amprentelor, iar când am ieşit în hol am văzut plăci de plastic aşezate pe jos, pentru a prezerva stropii de sânge şi urmele de pantofi. În aer plutea o aromă străină, de chimicale, cel mai probabil de la sprayurile şi şerveţelele folosite în timpul cercetării. Însă cel mai puternic dintre toate şi cel care îmi făcea cel mai profund rău era mirosul sângelui lui Gabe, duhoarea aceea metalică, de măcelărie, care mă asaltase când deschisesem uşa casei, cu două nopţi în urmă.

Dintr-odată, nu am mai fost deloc sigură că puteam face asta. Am rămas câteva clipe ţinându-mă de balustradă, luptând cu panica pe care o simţeam gata să mă copleşească. Absenţa lui Gabe nu mi se păruse niciodată atât de uriaşă, atât de *reală. Murise.* Încă de când îl găsisem, îmi petrecusem fiecare secundă de trezie încercând să înţeleg asta, încercând să o *cred,* însă acum, aici, înconjurată de bunurile noastre comune, conştiinţa a

ceea ce se întâmplase m-a năpădit ca un val mult prea mare pentru a mă putea lupta cu el. M-am trezit scurgându-mă în genunchi, cu mâinile încă încleştate de balustradă, iar din gura mea încerca să se strecoare, ca un geamăt, numele lui. Gabe.

Îl doream atât de mult! Aş fi dat orice – *orice* – să-l aud cum bagă cheia în uşă şi mă strigă apoi de la intrarea în hol: *Iubito, m-am întors!*

Am închis ochii. *Iubito, o să reuşeşti.*

Ba nu. Nu aveam cum să reuşesc. Nu puteam.

Numai că *trebuia.* Pentru că nimeni altcineva nu ar fi putut să o facă.

M-am ridicat cu greu, am inspirat adânc şi m-am urnit către capătul holului, unde era camera folosită pe post de birou pentru mine sau cameră de oaspeţi. Trebuia să mă concentrez pe ceea ce aveam de făcut şi să plec repede.

Înăuntru îmi era mai uşor să ignor prezenţa poliţiei. Era clar că periaseră superficial camera – lipsea laptopul meu, la fel şi câteva dintre dosarele noastre, dar în rest totul părea cam neatins. M-am rugat în gând în timp ce mă îndreptam spre dulapul încastrat din colţul camerei. Dacă ceea ce căutam dispăruse, atunci toată această călătorie fusese degeaba şi nu făcusem decât să pierd o oră din preţiosul meu timp.

Ştiam exact unde ar fi trebuit să fie: jos, pe jumătate ascuns de un morman de valize, o cutie cu decoraţiuni de Crăciun şi un suport pliant de rufe. Toate astea încă erau acolo când am deschis uşa şi am scos articol cu articol, stivuindu-le în spatele uşii, şi am oftat uşurată. Iată-l! Dragul meu rucsac de 40 de litri, absolut comun, jumătate dintr-o pereche. Bagajul meu de urgenţă.

Gabe avea unul de nişte ani, încă de când începuse să lucreze în domeniul securităţii online. Nu era neobişnuit să primească vreun apel panicat de la un client, genul „avem o situaţie urgentă” şi să sară în maşină ca să se ducă acolo, să petreacă un număr nespecificat de zile şi nopţi scormonind prin logurile serverelor. Rucsacul lui era plin de

echipamente IT, scule de diagnosticare, tot felul de cabluri de rezervă – plus o pereche de chiloţi de schimb şi un pachet vidat cu cafeaua lui preferată.

Pentru testele de penetrare nu prea existau apeluri de urgenţă, aşa că, până să-l cunosc pe Gabe, nu-mi trecuse prin minte să am un astfel de rucsac. Dar atât mă bătuse la cap cu „nu se ştie niciodată”, încât iată că acum îi eram mai recunoscătoare decât puteam exprima în cuvinte.

I-am desfăcut capacul şi m-am uitat fugitiv înăuntru, să verific dacă toate lucrurile erau la locul lor: păreau neatinse. Am presupus că poliţia îşi concentrase eforturile doar pe locul propriu-zis al crimei şi verificase restul casei superficial şi doar pentru lucrurile evidente. La urma urmei, le rămânea tot timpul din lume să caute arme sau droguri odată ce terminau cu camera de jos.

Am făcut un inventar rapid al lucrurilor despre care ştiam că trebuiau să fie înăuntru – un laptop de rezervă cu încărcător, un încărcător de mobil şi vreo două schimburi de haine, genul ăla de chestii negre şi confortabile pe care le port la muncă. Mai aveam şi o grămadă de scule şi echipamente pe care poliţia cu siguranţă le-ar fi confiscat dacă le-ar fi găsit, adică şperacle, diverse pene, un teanc de legitimaţii şi badge-uri false de la companii precum Intel, Hewlett-Packard sau unele de curăţenie pentru birouri, şi un device pentru clonat carduri de securitate. Erau şi câteva mărunţişuri practice, necesare în zilele lungi sau nopţile târzii de muncă pe care le presupuneau deseori misiunile mele – snackuri, batoane energizante, analgezice, apă şi o trusă de toaletă cu articolele de bază pentru reîmprospătare rapidă.

Mai era şi un card bancar, dar care probabil acum mi-ar fi fost inutil, iar cândva se mai aflaseră acolo şi o sută de lire. Din păcate, ori eu, ori Gabe om fi intrat în banii ăia la vreo nevoie, pentru taxi, pentru că acum nu se mai vedea nicio bancnotă.

Nu puteam face mare lucru, în afară de a mă înjura singură – sau, în fine, de a o înjura pe acea

Jack din trecut. Singura întrebare era dacă mai trebuia să adaug ceva în bagaj şi, dacă da, ce anume. Nu voiam să fie nici prea greu, nici prea umflat; acum rucsacul era suficient de mic cât să pară unul obişnuit, de navetist, astfel încât să pot trece neobservată prin metrou sau vreun birou. Dacă i-aş ataşa un cort, m-ar face să ies în evidenţă şi ar fi şi mai obositor de cărat. Însă înăuntru ar mai fi fost suficient loc pentru lucruri esenţiale. Aveam deja o pereche de ochelari falşi, precum şi o orteză şi o eşarfă pentru braţ, care mă scoseseră din câteva situaţii încurcate în trecut. Este uimitor cât de săritori devin oamenii când văd o femeie cu braţul legat, cum îi deschid orice uşi, inclusiv de securitate, cum tastează în locul ei PIN-uri pe panouri de securitate – genul ăsta de lucruri. Dar probabil că aveam nevoie de nişte haine mai călduroase. Bagajul acela fusese gândit pentru a trece neobservată în vreun birou, nu pentru o fugă.

În capătul scării se afla coşul cu rufe curate, pe care nu apucasem să le pun la locul lor. Am luat o pereche de şosete, nişte bluze mai groase şi mai multe perechi de chiloţi, precum şi un hanorac moale pe care l-aş fi putut folosi şi drept pernă sau, la o nevoie, drept burtă falsă, de gravidă.

Ce-mi mai trebuia? Paşaportul? Nu cred, ar fi fost inutil. N-aş fi apucat să ajung la vreun port fără ca numele meu să fie deja pe o listă. În plus, trebuia să rămân aici. Nu-mi doream decât să aflu ce i se întâmplase cu adevărat lui Gabe, or asta nu puteam face din Insulele Cayman, chiar dacă aş fi putut ajunge până acolo.

Tocmai mă pregăteam să închid rucsacul şi să plec, când mi-a venit o idee: cheia privată a lui Gabe, codul de acces la portofelul lui cu bitcoini. Îmi spusese cândva unde se afla, dar nu-mi aminteam acum. Ştiam că era şi notat undeva, pe spatele unei cărţi, doar că nici asta nu-mi aminteam: care carte. Rahat. *Rahat.* Oare de ce nu făcusem un efort mai serios să reţin lucrurile astea? Îmi

amintesc doar că o spusese pe un ton haios atunci. Ca pe o glumă. Oare unde ai putea ascunde o cheie?

Cele mai multe dintre cărţile noastre erau jos, în living, iar eu nu puteam să intru acolo, nu încă. Îmi spuneam că era din cauza poliţistului de pază afară, ar fi putut vedea mişcare pe după perdelele subţiri, dar nu acesta era adevărul sau, cel puţin, nu *tot.* Adevărul era că nu mă simţeam pregătită să mă întorc în locul în care murise Gabe.

În dormitorul nostru era o mică bibliotecă şi m-am hotărât să încerc acolo mai întâi. Dacă nu găseam nimic, aveam să mă gândesc apoi dacă să risc să intru în living.

Mi-a fost ceva mai greu să intru în dormitorul nostru decât în camera de oaspeţi. Totul arăta atât de *normal.* Hainele mele împrăştiate neglijent pe sofaua mică şi veche de la picioarele patului. Blugii lui Gabe, împăturiţi grijuliu deasupra caloriferului. Cartea lui, rămasă deschisă pe noptieră, cu faţa în jos, lângă un pumn de mărunţiş. Până şi pilota rămăsese deranjată fix în poziţia în care o lăsasem în dimineaţa dinaintea testului de la Arden Alliance. Cât trecuse de atunci? Am încercat să număr: o zi… două… Trebuie să fi fost cu trei nopţi înainte când dormisem pentru ultima dată în patul meu, cu corpul lui Gabe lipit de al meu. Mi se părea că fusese într-o altă viaţă, parcă o altă persoană dormise acolo cu el, una care nu era răvăşită de durere, cu amintiri ce mi se înfigeau în inimă, ca un pumnal, în fiecare minut. Dacă. Dacă am fi rămas aici, cu trupurile înlănţuite. Dacă i-aş fi spus că nu mă simţeam bine. Dacă aş fi *ştiut.* Dar nu am făcut-o. Nu aş fi avut cum. Dacă totuşi aş fi rămas acasă, ghemuită pe canapea şi uitându-mă la televizor în loc să mă strecor în sala serverelor de la Arden Alliance, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Sau am fi fost morţi amândoi. Şi poate că n-ar fi fost chiar atât de rău.

Ştiam că trebuia să iau ce trebuie şi să ies repede, dar nu m-am putut împiedica să mă duc către partea de pat a lui Gabe şi să mă cuibăresc în spaţiul rămas

gol în urma trupului său. Mi-am afundat faţa în perna lui şi i-am simţit mirosul. Mirosea a Gabe.

Eram cât pe ce să izbucnesc în plâns şi mi-era clar că ar fi fost foarte periculos să fac asta. Dacă mă pierdeam iar, poliţia avea să mă găsească peste câteva ore cu perna lui Gabe la piept şi plânsă până la leşin. Dar, Dumnezeule, chiar nu voiam să plec! Măcar câteva minute să mai stau aşa, ghemuită şi cu ochii închişi, să mă prefac că totul era în regulă, că Gabe coborâse doar puţin să facă cafea şi că urma să se întoarcă dintr-o clipă în alta cu ceştile, încercând să le ţină în echilibru în timp ce deschidea uşa dormitorului cu cotul…

Am simţit că îmi vine să urlu, un urlet animalic de jale pe care m-am forţat să îl trimit înapoi în rărunchi. Apoi m-am forţat şi să mă ridic în capul oaselor, să îmi cobor picioarele din pat şi să trag adânc aer în piept.

O să reuşeşti.

Ba nu, m-am gândit eu, disperată. Nu există nici cea mai mică şansă să fac asta. Şi chiar dacă aş putea, nu vreau să o fac – nu vreau nimic din toată povara asta deodată lăsată pe umerii mei.

Dar nu aveam de ales. Şi ştiam că, dacă aş fi fost eu acolo, zăcând cu gâtul tăiat şi tot sângele revărsat pe podea, Gabe n-ar fi rămas în niciun caz ghemuit în adâncitura lăsată de mine în pat, dându-se bătut. În niciun caz. El n-ar fi risipit nicio clipă până nu l-ar fi găsit pe cel responsabil pentru asta şi nu l-ar fi nimicit.

Gabe nu ar fi renunţat niciodată. Deci nici eu nu puteam să o fac.

M-am ridicat în picioare.

Mica lui bibliotecă era lângă pat şi pe unul dintre rafturi încă se afla paharul cu apă din urmă cu trei nopţi. Pe margine încă purta urma buzelor lui, dar m-am ţinut tare, l-am împins la o parte şi am început să caut printre cărţi, cu capul aplecat ca să pot citi titlurile de pe cotoare. *Conjuraţia imbecililor,* nu. *Ultima teoremă a lui Fermat,* nu.

Grădina de ciment, nu. *Empire of Pain. The Music of the Primes.* Nu, nu şi nu.

Am scanat toate titlurile, cu frustrare crescândă, uitându-mă la amestecul acela familiar, tipic pentru Gabe, de literary fiction şi nonficţiune ştiinţifică. Gusturile noastre nu se prea potriveau. Eu înclinam către Neil Gaiman, Ursula K. Le Guin, Robin Hobb – fantasy şi SF-uri de bază, ca pentru o tocilară ce sunt. Ceea ce îmi îngreuna sarcina de a-mi aminti titlul menţionat de Gabe. Însă băgam mâna-n foc că nu era niciunul dintre cele de aici.

Şi apoi am văzut-o. Nu stătea în picioare pe raft, ci culcată, în spaţiul dintre rândul de cărţi şi raftul de deasupra. O carte veche şi tare uzată, cu o copertă ieftină din anii 1960, zgâriată şi ruptă pe alocuri.

Cheia de sticlă, de Dashiell Hammett.

Am auzit în amintire vocea gravă şi jucăuşă a lui Gabe: O *cheie cu cheie, te-ai prins?*

Am scos cu grijă cartea de pe raft – hârtia veche şi lipiciul cotorului păreau gata să se sfărâme în orice moment – şi am deschis-o.

Înăuntrul copertei erau trei coduri lungi, scrise atent cu creionul, fiecare cu peste 20 de caractere, cifre şi litere amestecate.

Unul dintre aceste şiruri de semne – şi nu aveam nicio idee care anume – reprezenta o sumă de peste 20.000 de lire, deşi existaseră fluctuaţii mari şi era imposibil să ştiu exact cât mai era acolo acum. Singura cale de acces la ea erau numerele acestea.

Nu aveam timp să scriu toate şirurile şi cu siguranţă nu aveam cum să le memorez, aşa că am luat cartea cu totul şi am aşezat-o deasupra în rucsac. Şi chiar în acest moment, de afară s-a auzit un zgomot care mi-a făcut pulsul să crească.

Era un zgomot bine cunoscut, unul pe care, de altfel, îl făcusem eu însămi cu câteva nopţi în urmă: cineva lovise cu piciorul în sticlele de lapte de la uşă.

— Draci! s-a auzit dinspre grădina din faţă. Scuze, tocmai m-am împiedicat de nişte sticle de

lapte.

Au urmat câteva pârâituri de staţie radio şi nişte cuvinte întrerupte şi când m-am dus la geam să mă uit discret din spatele perdelelor dormitorului, am văzut un poliţist în faţa uşii de la intrare, cu un telefon mobil în mână.

Deşi nu crezusem că era posibil ca inima să îmi bată şi mai repede de atât, acum a făcut-o.

— Mda, a mai spus poliţistul. Mda, am înţeles. Intru acum, dar sunt aproape sigur că nu e aici. Nu am văzut pe nimeni, doar pe poştaş. Aşteaptă puţin. Cheia face figuri.

Rahat. *Rahat.*

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr şi am luat-o la fugă pe coridor cât de silenţios puteam, însă nu ajunsesem decât pe la jumătatea drumului către scară, când am auzit a doua cheie răsucindu-se în uşă. Am încremenit pentru o clipă, uitându-mă cu jind înspre uşa băii – însă era în raza vizuală a uşii de la intrare, iar aceasta avea să fie deschisă în orice clipă. Aşa că m-am întors în dormitorul nostru, închizând uşa în urma mea.

Am rămas cu urechea lipită de uşă şi cu ochii închişi, încercând să aud cât mai bine ceea ce se petrecea la parter. Un bufnet metalic la deschiderea uşii, când zăvorul s-a lovit de perete (zugrăveala mea!), apoi paşii apăsaţi ai poliţistului intrând în casă.

Mi-am ţinut respiraţia şi am continuat să ascult, întrebându-mă ce să fac acum.

— Am intrat, s-a auzit vag vocea poliţistului de la parter. Nu văd nimic nelalocul lui, dar lasă-mă să fac o verificare completă.

Un pârâit de răspuns radio, apoi paşii poliţistului în hol şi scârţâitul bucăţii aceleia de parchet mai vechi, când a intrat în living.

Slavă Domnului pentru bătrânele case victoriene, mi-am zis în gând şi am apăsat cu mare grijă clanţa dormitorului. Am pus un picior afară, dar imediat l-am tras înapoi, când am auzit din nou pârâitul radioului şi paşii poliţistului pe hol.

— Jos nu e nimic. Arunc şi sus o privire.

Rahat. Chiar că eram blocată. Nici nu se punea problema să ies acum, cu poliţistul pe scări, şi nici nu-mi închipuiam că nu avea să verifice şi dormitorul. Oare se va uita şi în şifonier? Sau sub pat?

Am rămas o clipă locului, indecisă, dar mi-am revenit la auzul scârţâitului unei trepte de jos. Ceea ce îmi spusesem în timpul misiunii de la Arden Alliance era valabil şi acum, ca atunci: în munca mea, simplul fapt că nu faci nimic poate fi un risc în sine. Uneori, trebuie să acţionezi pur şi simplu din instinct.

Am fugit în cealaltă parte a dormitorului, cu grijă să nu calc pe bucata de parchet desprinsă de lângă fereastră, am deschis uşa şifonierului şi m-am strecurat înăuntru, trăgând-o după mine.

Fix la timp.

Hainele încă se bălăngăneau pe umeraşe când am auzit uşa dormitorului deschizându-se şi sunetul ghetelor poliţistului pe covor. Inima îmi bubuia în urechi şi am strâns tare rucsacul la piept, de parcă încercam să-i înăbuş zgomotul. Prin crăpătura uşii dulapului, puteam să-i văd silueta, întunecată în contre-jourul ferestrei, şi l-am urmărit cu răsuflarea tăiată cum s-a aplecat să se uite sub pat, apoi s-a ridicat. Îi auzeam respiraţia grea chiar şi printr-o uşă. Suna de parcă era răcit sau poate astmatic. Oare ai voie să fii poliţist dacă suferi de astm? Dacă nu era prea în formă, atunci *poate* că aş fi reuşit să fug. Dar speram să nu fie nevoie de asta.

Am închis ochii, încercând să nu fac nici cel mai mic zgomot, deşi şifonierul era dureros de înghesuit, iar capa de blană artificială cumpărată pentru nunta lui Hel mă gâdila pe la nas. *Te rog, te rog,* l-am implorat telepatic, *te rog să pleci naibii de-aici…*

Şi chiar atunci, de parcă eu l-aş fi convins s-o facă, l-am văzut întorcându-se şi îndreptându-se către uşă.

Am respirat uşurată.

Apoi am strănutat.

Pentru o clipă, aproape că am crezut că aveam să scap, că poliţistul avea să creadă că fusese un zgomot de-afară.

Dar el s-a răsucit pe călcâie şi atunci am ştiut că eram terminată. Singurul lucru care mă mai putea ajuta acum era elementul-surpriză.

Cu un urlet sălbatic, am trântit cu putere uşile şifonierului şi am sărit afară, făcându-l să se dea un pas în spate, şocat. Şi-a revenit repede şi a vrut să mă prindă, ocolind capătul patului, dar eu m-am ferit la dreapta, nu la stânga, cum părea să se fi aşteptat el, apoi am sărit pe saltea şi am folosit-o drept catapultă pentru a ajunge mai aproape de uşa dormitorului.

— Stai! l-am auzit strigând în urma mea. Stai pe loc! Poliţia!

Dar n-am făcut-o. Nu eram chiar atât de proastă. Am ieşit pe culoar şi m-am mai oprit, pentru o frântură de secundă de nehotărâre, în capătul scărilor: jos şi în stradă sau afară pe acelaşi drum pe care intrasem?

Ambele trasee presupuneau riscuri. În faţa casei se afla maşina poliţiei şi o foarte reală şansă ca în ea să se mai afle un poliţist, alertat de zarva din casă.

Însă, dacă mă întorceam pe unde venisem şi cineva blocase aleea, m-aş fi trezit într-o capcană.

Nu aveam timp să cântăresc prea mult opţiunile. După o foarte mică pauză, m-am năpustit în baie, am împins în sus geamul culisant şi m-am aruncat pe acoperişul îngheţat, rostogolindu-mă pe suprafaţa pietruită, în pocnetele gheţii din băltoace.

Nu aveam timp pentru coborârea atentă şi controlată pe care o plănuisem. M-am aruncat pe cealaltă parte a acoperişului, înspre grădina vecinului, gândindu-mă că gardul lui va constitui un obstacol în plus pentru poliţişti, dacă aceştia aveau să iasă pe uşa din spate.

— Stai! Te somez… am auzit din nou în urma mea, împreună cu respiraţia aceea greoaie.

Am aterizat cu o bufnitură, unda de şoc radiindu-mi până în genunchi, am zărit faţa şocată a bătrânului nostru vecin prin geamul de la bucătărie, m-am îndreptat de spate cu un mic efort dureros, apoi am fugit pe poartă spre aleea din spate. *Trebuia* să ies de acolo înainte ca poliţistul să apuce să cheme ajutoare şi să transforme aleea într-o fundătură-capcană.

Poarta era închisă cu lacătul şi nu era timp pentru şperacle, chiar şi presupunând că mecanismul antic şi ruginit încă funcţiona. Mi-am aruncat rucsacul dincolo de zid şi, după ce mi-am luat puţin avânt, m-am cocoţat şi eu pe acesta. Mi-am înfipt degetele în mortarul fărâmicios de pe creasta lui, încercând să ignor protestul scrâşnit al unghiilor mele, am căutat cu piciorul până am găsit o cărămidă ieşită în afară, apoi m-am împins şi am reuşit să ajung deasupra, pe burtă.

La aterizare am simţit imediat un junghi într-o parte, chiar sub coaste. Vreun ciob? O ramură mai noduroasă de clematită? N-aveam timp să mă opresc să verific. De aici, de sus, îl vedeam pe poliţist chinuindu-se să iasă şi el pe fereastra de la baie, cu staţia radio între dinţi; se auzeau până la mine respiraţia lui şuierătoare şi pârâiturile codurilor de răspuns.

Ignorând sunetul de haine sfâşiate, mi-am lăsat picioarele în jos, pe rând, de cealaltă parte a zidului, apoi am aterizat în patru labe pe aleea din spate.

Am înşfăcat rucsacul şi am alergat cocoşată, la adăpostul zidului grădinii. În direcţia greşită. Adică nu spre capătul deschis al aleii, ci în sensul celălalt, cel în care aleea se înfunda. În cele din urmă, când sunetul staţiei radio a poliţistului s-a pierdut în depărtare, am ajuns la o poartă promiţătoare, pe cealaltă parte a aleii, cu un lacăt curat şi strălucitor. Grădinile acelea erau ale caselor de pe Lancaster Lane – o terasă care dădea înspre Salisbury Lane şi cu care împărţeam aleea din spate. Dacă reuşeam să ajung la vreuna dintre casele alea…

Mi-am scos şperaclele şi, cu degetele tremurânde, m-am pus pe treabă cât de repede puteam, rugându-mă să pot deschide lacătul înainte ca poliţistul Şuierici să sară şi el gardul grădinii. Spre norocul meu, nu era vreun lacăt complicat, ci unul simplu, de la magazin, şi mi-a luat doar câteva clipe să-l deschid. Imediat cum am auzit clicul sperat, m-am strecurat în grădiniţa îngrijită de dincolo de poartă.

Ajunsă acolo, mi-am îndreptat spatele, mi-am netezit părul şi am încercat să-mi liniştesc tremuratul teribil. Partea aceasta urma să fie, într-un fel, cea mai grea. Nu aveam decât să sper că voi reuşi să trec de ea cu o atitudine de vecină voioasă.

Mi-am pus cel mai încrezător zâmbet pe care îl posedam şi am bătut la uşă, apoi m-am dat puţin în spate şi am aşteptat.

Pentru un timp care mi s-a părut foarte lung, nu a venit nimeni. M-am uitat peste umăr, simţind cum mă cuprinde anxietatea. Dar chiar când mă gândeam să încerc altă grădină – sau să-mi scot din nou şperaclele – am zărit o umbră în spatele geamului, am auzit sunetul unei chei în broască şi am văzut o faţă mirată de femeie iscodind-o pe a mea.

— Ce dracu' cauţi în grădina mea?

Pe un şold ţinea un bebeluş. Am zâmbit încă şi mai larg, dar şi mult mai mâhnit.

— Îmi pare rău, dar poarta era deschisă.

Ceea ce era o minciună, bineînţeles, dar am sperat că avea să dea vina pe partenerul ei de viaţă.

— Sunt vecina de la numărul…

Am făcut o pauză infinitezimală, pentru că nu voiam să dau numărul de la propria casă, în caz că avea să o întrebe poliţia.

— …45. Mă cheamă Ella. Am făcut o mare prostie: m-am încuiat pe dinafară. Am crezut că pot să ies pe poarta din capătul aleii, dar nu-mi amintesc codul. Poate îl ştiţi dumneavoastră?

— N-am nicio idee.

M-a măsurat din cap până-n picioare, probabil reevaluându-şi ostilitatea iniţială. Am zâmbit către bebeluş şi el mi-a întors zâmbetul. Din depărtare s-

au auzit o pufnitură şi o înjurătură vagă. Părea că poliţistul trecuse şi el de zid. Trebuia ca femeia să se decidă odată, dar nu puteam să i-o cer eu: propunerea trebuia să vină de la ea. Şi deodată, slavă Domnului, am auzit-o:

— Vreţi să treceţi prin casă?

— Dacă nu vă deranjează… Îmi cer *mii* de scuze.

Am urmat-o printr-o bucătărioară în dezordine, versiunea cu bebeluş a bucătăriei noastre, plină de încuietori de siguranţă la uşile dulapurilor şi de litere magnetice pe frigider.

— Mulţumesc, mi-aţi salvat viaţa, am spus eu când am ajuns la uşa din faţă şi am auzit-o cu mare uşurare pe cea din spate închizându-se. M-am simţit tare fraieră când am văzut că nu se potriveşte cheia la uşa din spate.

— Şi a noastră e la fel, a răspuns vecina, care se mai dezgheţase puţin între timp. Se închide doar pe dinăuntru. Nicio problemă. La ce număr ziceaţi că staţi?

— La 45.

M-am rugat să nu-şi cunoască prea bine vecinii, dar eram destul de optimistă: nu doar că eram în Londra, dar ne şi aflam la o distanţă suficient de mare pe stradă.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, am adăugat eu.

— Şi mie.

Am ieşit pe uşa din faţă şi a trebuit să fac un efort să-mi ascund uşurarea la vederea străzii pustii, fără vreo maşină de poliţie.

— Mulţumesc încă o dată, am spus. Numai bine!

— Numai bine! mi-a răspuns femeia şi a închis uşa în urma mea.

Când am ieşit din Lancaster Lane în strada principală, mi-am băgat mâinile în buzunare, să le opresc din tremurat. Sentimentul de uşurare că scăpasem de poliţistul Şuierici scăzuse, iar durerea din partea în care mă lovisem la aterizarea de pe gard crescuse. Nu aveam timp să mă opresc şi să

verific. Cel mai important lucru acum era să mă îndepărtez cât mai mult de Salisbury Lane, unde probabil că se adunau deja maşinile de poliţie. Apoi… Doamne! Ce trebuia să fac apoi? Aveam nevoie de bani. Şi de un plan.

Hel. Trebuia să o contactez pe Hel şi să-i explic ce se întâmplase. Dar acasă la ea nu mă puteam duce – era primul loc în care m-ar fi căutat Miles şi Malik. Am încercat să îmi liniştesc creierul frenetic cât să-mi calculez măcar următorii paşi. Să o sun, oare? Probabil că încă nu puseseră sub urmărire şi telefonul lui Hel – nu ştiam eu prea multe în domeniul acesta, dar eram destul de sigură că pentru urmărirea telefoanelor ai nevoie de mandat, iar obţinerea unui mandat durează. Deci capătul firului dinspre Hel era probabil destul de sigur acum.

Dar cândva, cineva *chiar* avea să îi verifice lista apelurilor, deci tot aveau să afle. Avea vreo importanţă? Am încercat să analizez cât se poate de profund. Telefonul acesta, plin de abţibilduri cu unicorni, pe care mi-l dăduse Hel de dimineaţă, nu putea avea viaţă prea lungă de acum înainte. Odată ce poliţia ar fi descoperit cât de mulţi oameni care aveau legătură cu mine şi cu Gabe fuseseră sunaţi de pe el – plus că SIM-ul lui trebuie să fi fost înregistrat pe contul lui Roland –, devenea uşor de urmărit, deci inutil de azi înainte. Ceea ce însemna, totuşi, şi că îl puteam folosi pentru o ultimă oară.

L-am deschis şi am format numărul lui Hel.

— Jack!

Vocea ei era veselă şi amabilă, fără nicio picătură de îngrijorare mai mult decât cea pe care o avea deja dinainte, de când ştia că sora ei era interogată la poliţie.

— Ai terminat? Să vin să te iau?

— Ascultă, am răspuns eu abrupt. Hel, am făcut o mare prostie. Nu! am adăugat repede când am auzit-o încercând să intervină, să pună întrebări. Nu am timp să explic acum, dar sunt într-un mare rahat. Ai avut dreptate, *sunt* suspectă în ochii poliţiei.

— OK, a spus Hel, cu un tremur uşor în voce, pe care îmi dădeam seama că încerca să şi-l stăpânească. OK. Dar sper că… că nu te-au arestat.

— Nu i-am lăsat să o facă. Am plecat de la interogatoriu.

— Şi te-au lăsat?

— Păi n-au prea… ştiut de asta. Însă acum ştiu. Şi mă aştept să fi fost deja emis un mandat de arestare pentru mine.

S-a lăsat tăcerea la celălalt capăt al firului. Îi puteam auzi respiraţia lui Hel şi era clar că de-abia se abţine să nu-şi piardă cumpătul şi să strige la mine *Ce naiba ai făcut?,* cum probabil simţea nevoia să facă.

— Am nevoie de cash, am întrerupt eu acea gravă tăcere. Cât de mulţi îmi poţi da. Dar să nu te duci la bancă, scoate cât poţi de la un ATM.

În caz că era urmărită, o călătorie la bancă ar fi reprezentat un indiciu clar.

— Şi… haine călduroase. Şi un sac de dormit.

Rahat. De ce mai aveam nevoie? De fapt, cel mai mult aveam nevoie de un *plan,* dar în momentul acesta nu aveam niciunul, în afară de cel de a fugi din Londra înainte să fiu arestată.

— Ah, şi încă ceva: decolorant. Pentru părul meu, adică. Trebuie să scap de roşul ăsta.

— OK, a rostit scurt Hel. Când şi unde?

— Nu ştiu, am răspuns eu, după care am încercat să meditez puţin. De cât timp crezi că ai nevoie să faci rost de toate? Probabil că n-ar trebui să amânăm prea tare. Cu cât îi lăsăm poliţiei mai mult timp să obţină mandate şi să te pună şi pe tine sub supraveghere, cu atât mai dificil ne va fi.

— Este ora…

După felul în care vocea i s-a auzit brusc mai îndepărtată, mi-am dat seama că luase telefonul de la ureche ca să se uite la ceas.

— E trecut de 13:30. Să zicem o oră ca să strâng toate lucrurile, apoi încă o jumătate de oră să mă asigur că nu sunt urmărită. Ah, dar trebuie să le iau

pe fete la ora 15. Futu-i. Nu-mi prea rămâne timp pentru asta.

— La ce oră iese de la serviciu Rols? Sau poate că e mai uşor să ieşi după cină?

Ideea de a căuta un loc unde să trec neobservată, dar tremurând, până după căderea întunericului nu era foarte ispititoare, dar nici nu prea aveam de ales.

— Nu, stai aşa, a spus încet Hel. Fetele… cred că e o idee.

— Ce anume? Să ne vedem la şcoală? Nu prea cred că…

— Nu la şcoală, dar poate la mall. Cel de pe strada principală, cu cinematograful? Ne oprim deseori acolo pe drumul spre casă, ba ca să mergem la toaletă, ba ca să luăm vreo gustare, şi acolo există o groază de intrări şi de ieşiri.

— Nu ştiu ce să zic, Hel.

Încercam să-mi maschez îngrijorarea din glas, dar nu reuşeam.

— Nu-mi place ideea de a le amesteca şi pe fete în treaba asta. Dacă se întâmplă ceva rău? Cum o să te poţi asigura că nu eşti urmărită dacă trebuie să ai grijă de două puştoaice de patru ani?

— Niciuna dintre noi nu are manual de instrucţiuni pentru situaţii de-astea, Jack.

Vocea lui Hel a sunat puţin iritată, dar se simţea şi îngrijorarea în ea.

— Şi pentru mine e prima dată. Dar mi se pare că cea mai sigură cale ar fi să mă ţin de rutina obişnuită, nu crezi? Dacă într-adevăr *sunt* şi eu pusă sub supraveghere, atunci poliţia ar fi alertată de ceva ce nu fac de obicei. În timp ce să le iau de la şcoală pe fete, drumul spre casă, oprirea la toaletă… toate astea le fac în fiecare zi.

— OK, am spus încet. Deci… cum facem?

— Există o toaletă publică la parter, lângă Urban Outfitters. Are două intrări: una dinspre cinema şi una dinspre zona cu magazine.

— OK, ne vedem acolo. La ce oră?

— Să zicem pe la… 15:30? Poate întârziem câteva minute, dacă or fi fetele obosite, dar o să

încerc să ajung la timp.

— OK, am spus eu din nou, apoi am privit în josul străzii: Hel, o să arunc telefonul ăsta acum, te superi?

— Probabil că fetele vor fi distruse să-şi piardă nivelul la Pretty Pawz, a spus Hel cu umor negru, dar vor supravieţui. Acum du-te! Şi ai grijă să nu te prindă.

Aproape două ore mai târziu, am ajuns la mallul lui Hel, încălzită şi cu picioarele îngrozitor de dureroase. Mersesem pe jos din Lancaster Lane, în loc să iau un taxi sau autobuzul, deoarece eram conştientă că deja cheltuisem mare parte din cele 30 de lire de la Hel şi că, dacă nu reuşeam să ne întâlnim în după-amiaza asta, banii rămaşi ar fi putut fi toate resursele mele pentru viitorul apropiat. Aveam bitcoinii lui Gabe, dar eram destul de sigură că nicio casă de schimb serioasă nu mi-ar dat cash pe ei, sau cel puţin nu fără a le arăta un act de identitate. Autobuzul ar fi fost mai ieftin, dar cum autobuzele din Londra nu mai acceptă numerar, doar carduri contactless, nu am vrut să risc. N-aveam nicio idee dacă poliţiştii nu îmi monitorizau deja şi cardurile.

Pe drum, m-am oprit la una dintre omniprezentele tarabe cu mărunţişuri pentru turişti gen tricouri cu *I ❤ London* şi mi-am luat o şapcă de baseball neagră, simplă, cu logoul metroului în faţă. Cu gulerul tras în sus şi şapca trasă în jos, faţa îmi era foarte bine ascunsă de camere şi de ochi iscoditori, dar tot mă simţeam dureros de conştientă de părul meu de culoarea unei cutii poştale. De ce, de ce, *de ce* alesesem o culoare atât de ridicolă?

Şi deodată m-a lovit o amintire, extrem de clară şi de dureroasă, cu Gabe îngropându-şi faţa în părul meu, cu buzele lipite de tâmpla mea, cu vocea lui adâncă în ureche: *Este fix culoarea viţei canadiene toamna, când îşi schimbă culoarea… Îmi place enorm…*

Atunci râsesem. *OK, Wordsworth.*

Dar acum, amintirea cuvintelor lui şoptite mi-a strâns inima.

Însă nu puteam să mă gândesc la el în aceste momente, nu puteam risca să mă pierd aici, în plină stradă, în faţa atâtor turişti şi oameni ieşiţi la cumpărături. Trebuia să merg înainte şi să încerc să-mi dau seama ce trebuie făcut ca să scap din încurcătura asta blestemată în care mă băgasem.

Şi am avut suficient timp să mă gândesc la asta pe lungul drum din Lancaster Lane până la mall şi să mă întreb dacă nu cumva făcusem ceva inimaginabil de stupid, ceva absolut de neiertat, când fugisem din secţia de poliţie. Nu-mi făceam nicio iluzie că nu m-aş fi transformat, într-o fracţiune de secundă, dintr-un martor-cheie al unei anchete poliţieneşti în suspectul numărul unu, o evadată cu o ţintă mare şi roşie pictată pe spate. Pentru că era evident că o persoană nevinovată nu ar fi fugit. Aceasta era probabil logica poliţiştilor şi nu le puteam reproşa nimic. Exista o singură problemă: eu *nu* eram vinovată.

Aş fi putut rămâne acolo. Le-aş fi putut arăta poliţiştilor acel e-mail şi le-aş fi putut spune „Uitaţi, eu nu am făcut nimic din toate astea, ceva e în neregulă, cineva încearcă să-mi pună mie în cârcă uciderea lui Gabe”. Cu siguranţă ar fi putut urmări e-mailul acela până înapoi la expeditor. *Cineva* completase acel formular, îl trimisese, procesase plata. Iar acel cineva *trebuia* să fie aceeaşi persoană cu cea care îl ucisese pe Gabe, nu-i aşa?

De ce o făcusem? De ce îmi asumasem un asemenea risc nebun?

Cunoşteam răspunsul. Cu Gabe mort, nu-mi prea mai păsa ce se întâmplă cu mine, dar gândul de a fi închisă într-o celulă fără a avea voie mai mult de un telefon, în timp ce poliţia ar fi urmărit pistă falsă după pistă falsă, în speranţa de a găsi ceva ca să mă poată condamna – ei bine, gândul acesta era de neîndurat. Nu pentru ce ar fi însemnat pentru mine, dar şi pentru că fiecare moment risipit cu urmărirea

mea avea să fie folosit de adevăratul criminal ca să poată dispărea în ceaţă, iar eu nu aş fi putut face nimic pentru a-l împiedica.

Dacă poliţia nu era în stare să-l găsească pe ucigaşul lui Gabe, eu eram. Iar dacă, pentru asta, trebuia să umblu cu o ţintă pe spate, fie.

Până şi mie mi se păruse doar un impuls de moment faptul că fugisem. Însă îmi petrecusem prea mulţi ani acumulând cunoştinţe – aceleaşi care mă făcuseră să iau decizia de a deschide uşa securizată de la Arden Alliance în loc să aştept ca Gabe să rezolve problema în locul meu. Şi ştiam, în adâncul inimii mele, că era o situaţie de genul acela în care simplul fapt că nu faci nimic poate fi un risc în sine. Da, această hotărâre avea o miză de un milion de ori mai mare decât Arden Alliance. Şi, da, aş fi putut aştepta. Ba chiar cred că Hel ar fi spus că ar fi *trebuit* să aştept. I-aş fi putut arăta e-mailul lui Malik şi aş fi putut aştepta să văd ce făcea cu el.

Dar aşteptarea ar fi fost un risc. Şi încă unul foarte mare, tocmai pentru că miza era de un milion de ori mai mare decât un test oarecare de penetrare. Existau două întrebări uriaşe care începeau cu *dacă,* ambele depinzând de decizia mea de a rămâne sau nu la poliţie şi de ambele depinzând libertatea mea.

Prima era: dacă persoana care falsificase asigurarea aceea nu făcuse nicio greşeală? Dacă folosise un browser securizat şi un VPN – ceva ce folosea şi Gabe suficient de des cât să nu dea de bănuit – şi reuşise să falsifice şi plata, ca venind dinspre contul lui Gabe? Poate chiar fuseseră atenţi la toate detaliile şi nu le scăpase nimic. În cazul acesta, n-ar mai fi rămas decât cuvântul meu împotriva tuturor aparenţelor care mă serveau pe o tavă de argint poliţiştilor – iar Malik îmi arătase deja că nu dădea doi bani pe cuvântul meu. Poliţia mă dezamăgise o dată; nu vedeam de ce nu ar face-o şi a doua oară. Iar la gândul că aşa ceva s-ar putea întâmpla – la gândul cu mine închisă într-o celulă de unde să-mi fie imposibil să ies, în timp ce Jeff Leadbetter ar otrăvi-o pe Malik contra mea,

spunându-i că eram o psihopată, iar ucigaşul lui Gabe şi-ar râde în barbă de toate astea – ei bine, la gândul acesta mi-a venit să vomit. Fusese acel *dacă* ce mă făcuse să fug din camera de interogatoriu, la doar o fracţiune de secundă de când îmi trecuse prin cap.

A doua întrebare *dacă…* îmi trecuse prin cap pe drumul de întoarcere de pe Lancaster Lane. Şi, într-un fel, era chiar mai înfricoşătoare. Iar această întrebare era: dacă persoana care plătise asigurarea era… Gabe?

Nu aveam nicio dovadă că o făcuse. Nu discutaserăm niciodată despre asta. Însă trebuia să existe ceva, *cineva,* care să îi fi cauzat moartea lui Gabe. Nu aveam nici cea mai mică idee ce sau cine, dar acum, rememorând ultimele câteva săptămâni, am început să mă întreb dacă nu cumva Gabe se aşteptase oarecum la asta.

Nu spun că ar fi ştiut că urma să moară – ar fi absurd. Gabe nu ar fi aşteptat niciodată să apară un asasin plătit şi să îi vină de hac. M-ar fi avertizat, ar fi sunat la poliţie, ar fi făcut *ceva* ca să ne protejeze pe amândoi. Însă existaseră câteva lucruri care, retrospectiv, ridicau multe întrebări. O oarecare nervozitate, ca un fel de trac ce nu îl caracteriza deloc. De câteva ori încercasem să vorbesc cu el şi era absent, cu mintea atât de pierdută şi ochii fixaţi în calculator, încât a trebuit să îl bat efectiv pe umăr ca să-i atrag atenţia. Clătinase din cap şi spusese: *Scuze, iubito, multă muncă stresantă,* dar nu mi se păruse normal. Gabe îşi iubea munca. Desigur, nu-i plăcea să se lupte cu impozitele şi nici să gestioneze bătaia de cap pe care o reprezintă facturările – cui îi plac? –, însă ridurile dintre sprâncene şi ambiguitatea deliberată erau noi.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneam mai sigură că ceva *chiar* îl preocupase în ultima săptămână de viaţă. Ceva suficient de minor cât să nu mă alarmeze, dar existase ceva – ceva mai serios decât îmi dădusem eu seama şi poate chiar mai serios decât îşi dăduse seama Gabe. Iar dacă

avusese într-adevăr probleme, dacă se lovise de ceva care să-l facă suficient de paranoic încât să se gândească la faptul că ar trebui să mă protejeze, în caz că lui i se întâmpla ceva rău, atunci… da. În cazul acesta, *chiar* mi-l puteam închipui făcând aşa ceva. Şi făcând-o fără să îmi spună, probabil că şi lui i se părea complet ridicol, evident că era, n-avea rost să mă încarce şi pe mine cu paranoia lui, dar, oricum, nu se ştie niciodată, nu strica să se gândească la o plasă de siguranţă pentru mine, în caz că era anihilat.

Iar dacă aceasta era realitatea, dacă Gabe *chiar* ar fi cumpărat acea asigurare, atunci nu puteam dovedi că nu am ştiut. Şi în loc să mă protejeze după moarte, s-ar putea ca Gabe să mă fi condamnat să putrezesc în închisoare pentru uciderea lui.

La gândul acesta, mi-a venit să plâng. Gabe încercând să facă totul pentru binele meu, dar ajungând să fie cel care să mă atragă, fără voia lui, în capcana bunelor sale intenţii.

Nu te mai gândi la asta, mi-am spus eu continuând să merg înainte. Nu trebuia – nu *puteam* – să plâng. Nimic nu atrage mai mult atenţia decât o femeie plângând pe stradă, chiar dacă îşi ţine capul plecat şi acoperit cu o şapcă de baseball. Trebuia să trec neobservată.

Tocmai ajunsesem foarte aproape de intrarea principală în mall, când am observat ceva şi m-am oprit. O cabină telefonică cu aparatul dinăuntru vandalizat, pe geamul căreia fusese lipit un avertisment laminat: *Defect.*

M-am uitat în stânga şi-n dreapta, m-am strecurat în cabină şi, după repulsia provocată de mirosul de urină, am dezlipit cu grijă semnul de pe geam. Banda s-a mototolit puţin, dar anunţul era în continuare lizibil. Am băgat-o în buzunar şi am ieşit din cabină, cerându-mi scuze în gând următoarei persoane care ar încerca să dea un telefon.

În centrul comercial era foarte cald, chiar înăbuşitor, comparativ cu frigul de februarie de afară, iar eu am început să transpir instantaneu cu jacheta şi şapca. Nu îmi puteam permite să scot niciuna dintre ele, aşa că mi-am şters transpiraţia de pe nas şi mi-am făcut drum prin mulţime, încercând să nu privesc prea făţiş în urma mea.

Era aproape imposibil să mă fi urmărit cineva. Poliţia nu avea cum să ştie unde eram sau că mă îndreptam către întâlnire. Poate Hel să fie deja urmărită, dar cum ea avea să ajungă aici de-abia peste… Am uitat că îmi aruncasem telefonul la un coş de gunoi aflat la vreo trei kilometri depărtare, undeva pe Salisbury Lane, şi am băgat mâna în buzunar după el. Noroc cu ceasul cel mare din holul mallului. Mai aveam 15 minute. Timp suficient.

Chiar şi aşa, am luat-o intenţionat prin aglomeraţia cea mai mare, am urcat cu liftul şi am trecut prin holul cinematografului, după care am intrat în Urban Outfitters şi am coborât pe scara interioară a magazinului.

Am ieşit din magazin şi tocmai mă uitam după toaleta de care îmi vorbise Hel, când mi-am dat seama de ceva. Durerea din coaste, de la lovitura aceea de la aterizarea în tufişul de clematite, care se atenuase uşor în timp ce mergeam, se simţea acum diferit. Devenise… înţepătoare. Şi-mi provoca şi o senzaţie cam îngrijorătoare de gâdilat, care nu părea a fi doar de la transpiraţie.

M-am oprit într-un colţ mai retras, acoperit cu plante din plastic, şi mi-am băgat mâna pe sub jachetă. Când am scos-o, aveam vârfurile degetelor roşii. Şi nu doar că ar fi fost puţin murdare, erau pline de sânge. Reuşisem să mă tai destul de rău când aterizasem după săritura peste zid.

Am înjurat discret, mi-am şters mâna de blugi, rugându-mă-n gând să nu se vadă sângele pe stofa închisă la culoare, şi am încercat să mă gândesc ce ar fi de făcut. Trebuia să opresc sângerarea înainte să-mi îmbibe hainele şi să devin mai evidentă decât eram deja. Era prea târziu să o sun pe Hel, probabil

că era deja pe drum, cu fetele. Trebuia să caut eu ceva de prim ajutor. Vizavi era o farmacie mare, Boots, unde probabil puteam găsi tot ce aveam nevoie. Problema era că îmi dădusem aproape ultimul sfanţ pe şapca ce avea rolul să-mi acopere părul.

Am rămas câteva clipe cu ochii la magazinul din faţa mea, cântărind opţiunile.

Am mai furat din magazine în trecut. Nu era ceva de care să fiu mândră, dar soră-mea şi cu mine reacţionaserăm diferit la moartea părinţilor noştri. Ea îşi băgase capul între umeri şi se dusese la şcoala de jurnalism, unde avusese rezultate excepţionale. Eu… nu. O luasem razna, mă purtam aiurea, renunţasem la şcoală. Iar undeva pe drumul acesta spre pierzanie, începusem să fur din magazine. Nu că aş fi avut nevoie – părinţii noştri nu fuseseră bogaţi, însă avuseseră o asigurare de viaţă decentă, care ne putea furniza suficient cât să trăim Hel şi cu mine, dacă eram cumpătate. Însă furatul acela mă făcea să simt că eram… vie. Că deţineam controlul. Că eram prădătorul, nu prada.

S-a dovedit că mă pricepeam. Chiar foarte bine. Iar pentru cineva care se zbătea la şcoală şi nu reuşea să-şi treacă examenele era ceva stimulativ să descopere un domeniu în care performa. Chiar şi cum eram pe atunci, fără nicio pregătire, înţelesesem cum funcţionează sistemele de securitate: cum să descopăr unghiurile moarte ale camerelor de supraveghere, cum să profit de schimburile de tură, cum să dezactivez diversele tipuri de etichete de securitate pe care le foloseau un magazin sau altul. Nu spusesem nimănui, nici lui Hel, nici prietenilor. Nu folosisem niciodată lucrurile furate. N-aş fi putut oricum să o fac fără ca Hel să mă întrebe de unde luasem banii pentru o geantă de designer sau cum de îmi permisesem să cumpăr acea pereche de blugi. De cele mai multe ori, mă întorceam a doua zi şi lăsam, discret, lucrurile furate în vreo cabină de probă, astfel încât angajaţii să le găsească acolo şi să le ducă înapoi în

raion. Alteori, îmi donam prăzile către vreun magazin de caritate.

Până la urmă, sigur că am fost prinsă. M-am întors la un anumit magazin de prea multe ori, iar acolo lucra un agent de securitate mai bine pregătit decât alţii – şi mai bine pregătit decât mine. Acel paznic drăguţ care mi-a spus că-mi risipeam aiurea talentul, că existau slujbe cinstite pentru oameni ca mine, clienţi care îşi doreau să afle cât de bine le funcţionau sistemele de securitate şi care le erau punctele slabe. Ideea că aş fi putut fi plătită pentru asta… *plătită* să le vin de hac sistemelor de securitate şi să pătrund prin efracţie în diverse clădiri… a fost de-a dreptul o revelaţie.

De atunci, nu am mai furat. Îi promisesem acelui paznic că, dacă mă lasă să plec, nu o s-o mai fac niciodată. Însă acum, în timp ce mă uitam la magazinul din faţa mea, mi-am dat seama că eram pe punctul de a-mi încălca promisiunea.

Pe pansamente nu erau lipite etichete de securitate. Ceea ce era important. Însă o cutie de zece costa aproape 10 lire, ceea ce însemna cu 9 lire mai mult decât posedam. Şi chiar dacă nu avusesem încă ocazia să mă uit la rana mea de sub haine, cantitatea de sânge de pe degete mă făcea să cred că un pacheţel cu plasturi ieftini, de 50 de pence, n-ar fi făcut faţă. Am început să-mi fac calcule, uitându-mă la rafturile cu produse de prim ajutor. Purtam încă rucsacul în spate şi şapca pe cap – ceea ce nu era chiar ideal. Nu-mi puteam permite să-mi dau şapca jos, aş fi riscat să fiu recunoscută după părul meu roşu. Însă acum, cu un bagaj umflat în spate şi jacheta închisă până în gât, arătam ca un hoţ de magazine – şi încă unul nepriceput, adică ce e mai rău. În zilele mele de glorie, aş fi putut fura jumătate din ce se găsea pe aici, după care să ies cu capul sus din magazin. Însă acum arătam dubios, iar dacă m-ar fi percheziţionat cineva, cu rucsacul ăla plin de scule pentru spart case, nu aveam nicio

şansă să scap basma curată. Ceea ce însemna că trebuia să fiu deosebit de atentă. Chiar atunci, paznicul care patrula de-a lungul raioanelor mi-a aruncat o privire, fără să spună nimic, aşa că m-am decis pe loc: un singur produs. Şi *nu* plec fără să plătesc.

Am luat pansamentele şi m-am îndreptat cu ele în mână, foarte la vedere, către casele de marcat cu autoservire, fără să îmi modific cu nimic pasul în timp ce treceam pe lângă raftul cu bombonele şi gume de mestecat, de unde am luat în trecere un pachet ieftin, de Wrigley's Extra, şi l-am palmat imediat.

La casă, am mutat pachetul de pansamente în mâna în care ţineam guma, astfel încât, atunci când am trecut totul prin faţa cititorului de coduri de bare, pe ecran să apară, cu un bip, articolul „Gumă de mestecat – 0,70 lire".

Am lăsat doar guma jos, pe cântarul de securitate, iar pachetul l-am păstrat deasupra, în mână, în timp ce cu mâna liberă am apăsat repede pe butonul de plată. Mă temeam să nu se uite cineva peste umărul meu, însă casele nu erau păzite de un agent de securitate, ci de o angajată care stătea în cealaltă parte a cozii şi îşi examina cu atenţie unghiile, nici măcar nu se uita în direcţia mea. Am introdus moneda în aparat, rugându-mă să nu fie scuipată înapoi, iar când pe ecran a apărut mesajul *Plată acceptată* am închis ochii, fără să încerc să-mi maschez uşurarea.

Am luat bonul şi restul, apoi m-am îndreptat hotărâtă spre ieşire, cu capul sus şi cu spatele către camera de supraveghere. După ce am ieşit din magazin, am răsuflat adânc. Reuşisem. Pentru prima dată după aproape 10 ani, furasem ceva – şi scăpasem neprinsă. Era o senzaţie ciudată şi nu neapărat plăcută.

La toaletă era pustiu. Toate cele cinci cabine de WC aveau uşile larg deschise, iar eu m-am grăbit să

mă spăl pe mâini şi să scot semnul cu *Defect* de sub haină. Banda autoadezivă nu s-a lăsat uşor dezlipită, dar am reuşit într-un sfârşit să o lipesc – uşor strâmb – de uşa din mijloc, după care m-am strecurat în cabină. Am lăsat în jos capacul scaunului de toaletă, m-am aşezat pe el, apoi mi-am ridicat picioarele şi le-am încrucişat pe capac, astfel încât prezenţa mea să nu fie vizibilă din afară.

Mi-am dat jos jacheta şi mi-am ridicat bluza, ca să verific ce naiba îmi făcusem în grădina vecinului.

Primul gând a fost că era *o groază* de sânge acolo. Mai mult decât mă aşteptam şi destul cât să-mi simt stomacul agitându-se la amintirea lui Gabe. Se scursese pe abdomen şi se îmbibase în blugi, astfel încât burta şi coapsele mele erau atât de năclăite, încât era dificil să-mi dau seama ce păţisem. Tricoul era negru, slavă Domnului, însă când l-am atins am descoperit că era umed şi ţeapăn.

Am curăţat tăietura cu salivă şi hârtie igienică: rana în sine nu arăta prea rău, dar nici prea bine, în timp ce mă uitam la înţepătura aceea zdrenţuită din care se prelingea un sânge întunecat, mă gândeam că mi-ar fi prins bine să ştiu ceva mai multe despre primul ajutor. N-avea cum să fie o simplă zgârietură de la clematită. Trebuie să fi fost ceva ieşit din zidul acela – o ţepuşă de metal sau poate un ciob de sticlă. Indiferent ce fusese, părea că mă aruncasem cu destulă forţă în ea cât să treacă prin jachetă şi bluză, până sub ultima coastă din dreapta.

Durea, dar nu pe cât de tare m-aş fi aşteptat – mai degrabă ca o pulsaţie. Iar eu eram mai degrabă furioasă pe propria prostie de a nu fi verificat zidul acela cu mâna înainte de a mă arunca pe el.

Ceea ce aş fi vrut, însă – şi ce ar fi trebuit să fur –, era un antiseptic. Dar nu mă vedeam furând pentru a doua oară acum. În plus, nici nu voiam să mă gândesc la posibilitatea de a o rata pe Hel. M-am mulţumit să desfac un pansament din ambalajul de protecţie, să îl apăs pe rană şi să scot o bluză curată din rucsac. Apoi am aşteptat.

Următoarele câteva minute au trecut incredibil de încet. Nemaiavând nici măcar telefonul împrumutat, nu ştiam cât era ceasul, dar chiar şi aşa, numărând secundele în minte şi ascultând oamenii care intrau şi ieşeau, am fost sigură că trecuseră mai mult de zece minute. Mult mai mult.

— Tot timpul se defectează astea! am auzit o fată care probabil că se uita la semnul meu. Ce tâmpenie!

— Aruncă unii scutece în WC, a răspuns prietena ei.

Probabil că se machiau în oglindă – vocea fetei sunase uşor distorsionată, ca atunci când faci botic să îţi verifici rujul.

— Ţevile nu sunt făcute pentru aşa ceva.

— Ai terminat? Filmul a început la şi jumate.

— Eh, relax, ăştia dau mereu o tonă de reclame. Şi e de-abia… De-abia e 15:40, a adăugat fata după o scurtă pauză.

— Da, dar mie îmi plac trailerele. Şi vreau să-mi iau şi o cola.

— Relax! a bombănit-o cealaltă fată, dar imediat s-a auzit şi clicul capacului de la ruj. Gata, am terminat. Mulţumită? Hai să mergem.

Am auzit apoi, prin uşa deschisă, sunetul muzicii din holul cinematografului, ce s-a stins imediat cum uşa s-a închis la loc, şi mi-am înăbuşit un geamăt. 15:40. Ce se întâmplase? Hel îşi dăduse seama că era urmărită? Cât timp să mai aştept? Încă 10 minute, încă 20?

Minutele au continuat să se scurgă şi tocmai mă gândeam să minimalizez pagubele şi să plec înainte ca vreo femeie de serviciu să vină şi să vadă ce e cu semnul acela *Defect,* când uşa toaletei s-a dat de perete şi am auzit o atât de familiară voce mică şi ascuţită:

— Dar, mami, *de ce* nu avem voie să luăm câteva gogoşi de la Krispy Kreme?

— Pentru că aşa am zis eu, i-a replicat Hel.

Părea îngrijorată şi la capătul răbdării.

— Şi pentru că sunt pline de zahăr. Şi pentru că deja aţi primit o gustare după şcoală. Acum duceţi-vă amândouă la WC!

Am crăpat puţin uşa cabinei mele şi am rostit cu mare prudenţă:

— Hel?

Hel s-a răsucit pe călcâie şi faţa ei a trecut într-o clipă printr-o largă gamă de emoţii, de la frică la şoc şi la o adâncă uşurare.

— Jack! Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

M-a luat în braţe şi şi-a afundat faţa în părul meu:

— Am crezut că te-am ratat! Îmi pare rău că a durat aşa mult.

— Oh, Doamne, Hel… Nu e cazul să îţi ceri tu scuze. Eu sunt cea care ar trebui să o facă. Eşti bine? Adică, vreau să spun, a fost totul în regulă pe drum?

Ai fost urmărită? voiam s-o întreb, dar nu puteam lângă copii. Nu avea niciun sens să fac situaţia să pară şi mai înspăimântătoare decât era.

— Aşa şi aşa, a spus Hel, cu o mişcare rotativă din mână. Sunt aproape sigură că era un tip în civil în faţa casei, dar mi-a pierdut urma când am intrat în şcoală. Am plecat de acolo prin terenul de joacă, pentru orice eventualitate. E cam dificil pentru un bărbat singur să stea pe lângă un loc de joacă fără să-l ia nimeni la întrebări. Însă treaba asta ne-a întârziat puţin, pentru că n-am putut pleca de acolo fără zece minute în leagăne. Slavă Domnului că a avut nevoie Kitty la WC!

— Mami, s-a auzit din cabina vecină, am făcut caca. Poţi să mă ştergi la funduleţ?

Hel a oftat.

— Da, bine, vin acum. Dar la şcoală te descurci singură, Kitty, nu înţeleg de ce ai nevoie de ajutorul meu acasă. Eşti fată mare acum!

— Eu pot să mă şterg singură la funduleţ, s-a auzit Millie mândră de ea din cabina lipită. Am făcut caca în pauză.

— Doamne sfinte! a mormăit Hel.

— Ascultă, i-am spus eu, trebuie să plec de aici. Ai adus ce te-am rugat?

— Da, găseşti totul aici, a spus Hel şi a scos o pungă de plastic de la Tesco din încăpătoarea geantă Cath Kidston pentru mămici, cea în care avea mereu tricouri de schimb pentru fete, gustări şi jurnale de lectură şcolare.

— Regret că nu am putut aduce mai multe. M-am gândit că ar bate la ochi dacă m-aş căra cu o valiză la şcoală. Dar ţi-am adus haine, un sac de dormit, decolorant, un telefon cu cartelă preplătită de la Tesco şi 250 de lire. Îmi pare rău că nu ţi-am putut aduce mai mulţi bani, dar mi-am atins limita zilnică a cardului.

— Doamne, dar *nu* e cazul să te scuzi atât!

M-am apucat să scotocesc prin pungă, simţind cum pulsează în mine uşurarea când am descoperit cât de multe reuşise Hel să înghesuie în ea. Sub sacul de dormit se aflau un hanorac bleumarin şi un fes tricotat, gri, aşa că mi-am înlocuit cu ele jacheta şi şapca de baseball. Mi-am împins toate şuviţele rebele de păr roşu sub marginile fesului, sperând să nu fie prea evident faptul că încerc să-mi ascund părul, apoi am pus restul lucrurilor la loc în pungă.

Cu faţa neacoperită, dar părul ascuns, mi se părea că arăt suficient de diferit de cea care intrase pe uşa dinspre magazine a toaletei, astfel încât să par o persoană diferită pentru camerele de supraveghere.

— Ai plătit cash pentru telefon? am întrebat în timp ce îmi introduceam mâinile pe sub bretelele rucsacului, strâmbându-mă uşor de durerea resimţită.

— Da, am plătit cash. Şi pentru cartelă. Am luat-o de la unul dintre magazinele alea dubioase de pe bulevard, ai 100 de lire credit preplătit. Ascultă, Jack… a început ea şi m-a luat de mâini, observând în sfârşit sângele care încă îmi desena conturul unghiilor. Ia stai! Ăla e sânge, cumva? Eşti OK?

— Nu-i nimic, pe bune. Doar o tăietură. În schimb, tu eşti o eroină de-a dreptul, Hel.

— Mami, *tot* mai am caca la fundulet, s-a auzit dinspre cabina de toaletă, pe tonul acela copilăresc-autoritar pe care numai un copil de patru ani îl poate avea. O să terminaţi *vreodată* de vorbit?

— Am zis că *vin acum,* a mârâit Hel.

— Du-te, i-am spus eu, după care am luat-o în braţe.

Am strâns-o cu mai multă ardoare acum, conştientă că puteam să ne mai vedem de-abia peste… în fine, nici că voiam să mă gândesc la asta. Adică la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu reuşeam să rezolv lucrurile.

— Ajut-o pe Kitty. Te iubesc, Hel.

— Şi eu te iubesc, a spus şi Hel, cu vocea pierită.

— Mami, o să număr până la trei, am mai apucat eu să aud când am deschis uşa, după care, dacă nu vii să mă ştergi la funduleţ, o să mă supăr foarte, foarte, foarte tare. Unu, doi…

Am ieşit în furnicarul centrului comercial.

Eram înconjurată de o sută de oameni – cumpărători, angajaţi, paznici. Şi totuşi, nu mă simţisem niciodată mai singură ca acum.

Am ieşit pe o altă uşă decât cea pe care intrasem, apoi m-am oprit puţin în stradă, să mă gândesc ce să fac.

Ce *puteam* să fac? Gravitatea situaţiei, enormitatea faptului că plecasem din secţia de poliţie, toate începeau să se simtă acum, iar dacă mă gândeam prea mult la asta riscam să mă simt strivită de povara revelaţiei. Eram o fugară. Fugeam de poliţie. Mi se părea ceva aproape imposibil de crezut.

Dintr-odată am realizat şi că eram extrem de obosită. Şi că aveam probabil doar puţin timp la dispoziţie ca să plec din Londra. Poliţiştii încă mă căutau prin cartierul meu sau prin cel al lui Hel, sperând să le apar brusc pe radar, să contactez vreun prieten sau să rămân într-o zonă cunoscută. Mai devreme sau mai târziu aveau să-şi dea seama că mă îndepărtasem de acele locuri. Şi atunci raza

cercetărilor se va extinde, la fel şi numărul forţelor de poliţie implicate.

Trebuia să ies din Londra şi să mă duc într-un loc… neaşteptat. Apoi puteam să mă liniştesc puţin şi să mă gândesc la ce aveam de făcut în continuare.

Întrebarea era: unde să mă duc? Oraşele erau scumpe şi pline de poliţie şi echipamente de supraveghere. Iar comunităţile mai izolate erau mici, un străin era imediat observat acolo, mai ales dacă era vorba de o femeie singură în toiul iernii.

Deci îmi trebuia ceva la mijloc.

Dar mai întâi trebuia să scap de părul ăsta.

Fără el, eram doar o femeie oarecare, între 25 şi 35 de ani, de înălţime şi constituţie mai degrabă modeste, îmbrăcată în haine banale, fără nimic ieşit din comun. Cu el, puteam fi recunoscută instant. Camerele de supraveghere m-ar fi „ochit” într-o clipă şi nu puteam purta oriunde şepci sau glugă.

M-am gândit mai întâi să caut o altă toaletă publică, însă decoloratul durează ceva, aşa că mi-am dat seama că ar fi mai bun un hotel ieftin. Sau mai bine un hostel. Acolo puteam trece neobservată printre tineri aflaţi în tranzit, cu rucsacuri în spate.

Am scos din buzunar telefonul de unică folosinţă de la Hel, l-am deschis şi am căutat pe net: „hostel tranzit Londra”. Am găsit unul chiar după colţ, şi accepta şi cash pe deasupra. Mi-am aruncat rucsacul pe un umăr şi am pornit într-acolo.

— Nu e voie cu muzică în dormitor după ora 22, m-a anunţat tânăra plictisită de la recepţie, cu un puternic accent australian. În căşti e OK. Fără mâncare şi alcool, de asemenea. Foloseşti sala de mese pentru asta. Nu se fumează nicăieri înăuntru, nici ţigări, *nici* iarbă. O să declanşeze *alarma* de incendiu şi o să fii *dată afară,* aşa că nici să nu încerci, OK?

— OK, am răspuns. Nu fumez.

— Desigur, a dat fata din mână. Nu fumezi. Jos sau sus?

— Pardon?

— Patul de jos sau patul de sus.

— Ah… Cred că… sus?

Fata a dat din cap şi a trântit pe blatul recepţiei un card din plastic şi o cheie mică, de vestiar.

— Cheia hostelului, a arătat ea cu degetul la card. Şi de la cameră. Eşti în dormitorul numărul 5.

— Şi asta? am arătat eu cheiţa.

— Cheia pentru compartimentul de bagaje, a răspuns fata, apoi s-a uitat la rucsacul meu: dar poate că nu o să ai nevoie de ea. O noapte, ai zis?

— Da.

— 24 de lire.

M-am scotocit prin buzunare şi am scos două dintre bancnotele de la Hel. Fata a scuturat din cap şi mi-a întins un cititor de carduri, în care a lovit cu unghia:

— Scuze, nu acceptăm cash.

— Ce? Dar aşa scria pe site-ul vostru!

Fata a ridicat din umeri.

— Probabil că nu l-a actualizat nimeni. Card sau contactless.

— Nu pot plăti cu cardul, am spus eu pe un ton egal.

Încercam să-mi păstrez cumpătul, dar îmi venea să plâng. Mi se părea că trecuseră o sută de ani de când dormisem ultima dată, şi alţi o sută de când nu mai fusesem fericită sau măcar capabilă să mă relaxez. Nimerisem în mijlocul unui coşmar cu ochii deschişi şi idioata asta nu voia să primească bani cash?

— Contul meu este descoperit, nu am decât cash.

— Card sau contactelss, a repetat fata.

M-am holbat la ea. Nu ştiam ce să fac.

— Îmi pare rău, a adăugat fata, deşi nu părea să creadă nici ea. E posibil să găseşti ceva în Maida Vale, unde să plăteşti cash.

A întins mâna să-mi ceară cheile înapoi.

Am rămas cu ochii fixaţi la ea şi cu gândul la drumul lung până în Maida Vale, la taxiul pe care nu mi-l puteam permite, la poliţia care poate că deja

o urmărea pe Hel întorcându-se acasă de la mall. Ce naiba puteam să fac?

— Uite aici, am auzit eu o voce din spate.

O voce gravă, de american. Apoi cineva s-a aplecat peste umărul meu şi şi-a atins telefonul de cititorul de carduri, care a scos un bip. *Plată acceptată,* a scris pe ecran.

M-am întors şi m-am uitat în sus, nevenindu-mi să cred. Un tip înalt şi negru cu dreaduri îngrijite stătea în spatele meu cu mâinile în buzunare. Când privirile ni s-au întâlnit, a zâmbit şi a ridicat uşor din umeri.

— Ăăă… oh, Doamne… adică… Mulţumesc!

Mă bâlbâiam pentru că habar nu aveam ce să spun.

— Pe bune, mi-ai salvat viaţa. *Mulţumesc.* Oh, şi ţine, te rog!

I-am întins bancnotele, dar a refuzat:

— Neee, e în regulă.

— Dar nu pot să…

Nu ştiam cum să formulez. Nu era cu mult mai tânăr ca mine. Dacă o făcuse sperând să ies cu el în oraş sau… altceva, era exclus şi devenise de-a dreptul hilar. Şi ar fi trebuit să-i spun asta. Dar dacă omul era, pur şi simplu, bunul samaritean? Cum să-i spun fără să par nesimţit de infatuată?

— Rămân aici doar o noapte, m-am hotărât eu să-i spun până la urmă. Dacă nu îţi plătesc acum…

— E în regulă, a repetat el şi a zâmbit.

Avea un zâmbet foarte bun. Am simţit că începea să se rupă ceva în mine.

— Nu trebuie să mi-i dai înapoi. Am întâlnit mulţi oameni care au fost drăguţi cu mine pe drum, acum mă bucur că pot ajuta şi eu o domniţă la ananghie.

Spre surprinderea mea, i-am zâmbit înapoi. Sunase tare simpatic fraza aceea de modă veche cu tărăgănatul lui accent american.

— Dar dacă vrei să îmi mulţumeşti, Roşcato, dă şi tu mai departe când vezi pe cineva în nevoie, OK?

— Aşa o să fac, am răspuns.

Apoi mi-am muşcat buza. Aş fi vrut să îi spun cât de mult însemna pentru mine gestul lui, dar ieşea din discuţie să îi spun ceva fără să bat şi mai tare la ochi decât o făceam deja.

— Serios acum, chiar îţi mulţumesc. Cum… cum te cheamă?

— Lucius.

Mi-a întins mâna şi mi-a scuturat-o zdravăn pe a mea. Mâna lui era mare şi caldă, iar pentru o fracţiune de secundă – una dureroasă – atingerea degetelor noastre mi-a amintit de Gabe.

— Lucius Doyle. Pe tine cum te cheamă?

Întrebarea m-a prins nepregătită.

— Pardon?

— Cum te cheamă? Presupun că *ştii* cum te cheamă, nu? mi-a zâmbit el evident amuzat, aproape râzând.

Futu-i. De ce nu mă gândisem înainte la asta?

— K… Kate, am răspuns amintindu-mi în sfârşit numele inventat la secţia de poliţie. Kate… Hudson.

Nu ştiu de unde mi-a venit numele ăsta de familie. Nu ştiam niciun Hudson, dar îmi păruse un nume potrivit cu ocazia, suficient de anonim şi uşor de uitat, fără să sune a pseudonim evident.

— Ca pe actriţă?

Mi-am tras o palmă pe frunte în gând. *Bineînţeles* că aşa o chema pe actriţa aia! Din cauza asta îmi şi venise atât de uşor pe limbă numele de familie!

— Da, am spus eu încercând să mă prefac amuzată. Dar nu suntem rude, din păcate. Presupun că ţi-ai dat şi singur seama de asta.

— Trebuie să semnezi aici. Nume, adresă, e-mail, număr de telefon, am auzit-o pe fata de la recepţie.

Şi-a subliniat părerea generală asupra situaţiei cu un foarte sugestiv căscat, gen *mă scuzaţi că vă întrerup.*

— Sigur, am răspuns.

Eram cumva uşurată că mă deturnase de la discuţia cu Lucius. Îi eram datoare, e drept, dar asta nu însemna că trebuia să las garda jos în faţa lui, iar

eu mă simţisem periculos de aproape să o fac. Am completat formularul pe care mi l-a întins peste blat, inventând o adresă fictivă în Cornwall şi rugându-mă să nu-şi dea seama că ăla nu era un cod poştal real, pentru că habar nu aveam care era codul din Padstow. Însă eram destul de sigură că nu era EX24.

Am scris cu grijă, încercând să formez literele şi cifrele cât mai ilizibil cu putinţă. Nu mă aşteptam să îmi verifice adresa de e-mail şi telefonul, însă, dacă ar fi făcut-o, măcar să am scuza unor plauzibile pete de cerneală.

Când am terminat de scris, Lucius dispăruse deja.

— *Am spus* că mai am puţin! am strigat eu.

Era pentru a treia oară când cineva bătea în uşa sălii de duş şi nici că puteam să îl condamn pentru asta. Stăteam acolo de aproape o oră, mai întâi ca să îmi curăţ rana de sub coaste şi să o bandajez din nou, pe cât puteam eu de bine, apoi ca să-mi aplic decolorantul pe păr. Ar fi trebuit să dureze o jumătate de oră, însă vopseaua roşie se dovedise tare încăpăţânată şi am fost nevoită să mai dau un rând, mulţumindu-le-n gând lui Dumnezeu şi lui Hel că ea se gândise să îmi aducă două cutii. La a doua tură, mirosise încă şi mai îngrozitor, iar acum nu doar că îmi lăcrimau ochii, dar mă mânca nasul iar scalpul începuse să mă usture. Pe cutie scria *Nu lăsaţi să acţioneze mai mult de 30 de minute.* Prima dată lăsasem 20, dar cum nu funcţionase, a doua oară m-am hotărât să aştept perioada maximă, 30 de minute. Poate că după asta avea să îmi cadă tot părul. O femeie cheală ar fi mai puţin remarcată decât una cu părul roşu-aprins? Mă îndoiam.

Într-un final, alarma telefonului nou a sunat şi am intrat la loc în duş, aplecându-mi capul şi încercând să ţin jetul de apă la distanţă de bandajul proaspăt de sub coastele mele. Priveam vârtejul de spumă albă şi cremoasă care se formase deasupra scurgerii. Măcar nu părea să-mi dispară prea mult păr odată cu el. Când am ieşit din duş, tremurând, m-am uitat

cu teamă în oglindă, pentru că nu ştiam ce urma să văd. Părul era încă la locul lui, slavă Domnului, iar culoarea roşie dispăruse în sfârşit. O fată cu un păr murat, de un blond platinat, mă privea şi ea surprinsă – îmi semăna întru totul, doar că îi dispăruse toată culoarea din păr.

Când mi-am ridicat mâinile să-mi pipăi şuviţele ude şi fragile, am observat că degetele îmi tremurau. Nu mai mâncasem de… Am încercat să îmi aduc aminte de când. De la micul-dejun, iar atunci de-abia dacă mâncasem o felie de pâine prăjită, pe fugă. Se părea că supravieţuiam doar cu şocuri şi frică. Apoi s-a auzit o nouă bubuitură în uşă, care m-a făcut să sar în sus, cu nervii vraişte, şi mi-am dat seama că, dacă nu băgăm ceva de mâncare în mine, aveam să leşin.

— Am spus că, am început eu încercând să-mi înghit lacrimile cât să nu se simtă în voce, în timp ce-mi trăgeam blugii peste picioarele încă ude şi tremurânde, am spus că *ies* naibii acum! Mai lasă-mă-n pace!

— Să ştii că aici nu suntem la spa, mi-a trântit-o fata de afară, frumoasă şi foarte bronzată, când am deschis uşa. Sunt doar trei duşuri aici, pentru toată lumea. Iisuse! Ce tupeu au unii!

Şi s-a împins în mine intenţionat ca să treacă prin spaţiul strâmt al uşii.

— Du-te dracu'! i-am spus eu înciudată, înghiţindu-mi cu greu nodul din gât.

Voiam… Doamne, nici măcar nu ştiam ce voiam. Voiam să mă ghemuiesc pe patul închiriat, să-mi trag perdelele din jurul saltelei şi să mă ascund până când toate astea aveau să dispară. Voiam să mă trezesc a doua zi şi să descopăr că nu fusese decât un coşmar, cel mai nenorocit coşmar avut vreodată. Voiam să îl găsesc pe cel care-i făcuse asta lui Gabe şi să-i smulg bucăţele mici din corp, una câte una, până când ar fi sângerat de moarte, într-o lentă agonie. Voiam să mă duc acasă, să-mi înfund faţa în pieptul lui Gabe şi să-i îmbrăţişez trupul cald şi

puternic. Voiam să-i ascult inima. Voiam să *plâng.* De ce nu puteam plânge?

În loc de toate astea, mi-am scos laptopul din bagaj şi m-am dus la cantină, mi-am luat un pahar cu *noodles,* am turnat apă clocotită de la fierbătorul din colţ şi m-am cocoţat pe un scaun de lângă fereastră, să mănânc.

În timp ce-mi băgăm în gură tăieţeii opăriţi, încercam să ignor durerea teribilă de sub coaste şi să mă concentrez la ce trebuia să fie următoarea mişcare. A doua zi, era clar, trebuia să plec din Londra. Dar unde? Şi trebuia să o contactez şi pe Hel, să îi spun că eram OK, măcar pentru noaptea asta. Dar nu ştiam cum să o fac.

Îi ştiam numărul pe dinafară, dar, dacă îi trimiteam mesaj de pe telefonul meu, poliţia putea să înţeleagă că eu îi scriam, iar din momentul acela, numărul devenea instant urmărit.

Aş fi putut să-i trimit un e-mail – Gabe instalase VPN-uri pe toate laptopurile noastre, teoretic ar fi fost imposibil să îmi detecteze cineva locaţia pornind de la un e-mail, dacă mi-aş fi luat toate măsurile de precauţie. Dar m-am gândit că poliţia avea să citească, până la urmă, tot ce trimiteam eu, plus răspunsurile lui Hel.

Am deschis laptopul. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să dezactivez toate serviciile de localizare. Apoi am activat VPN-ul şi m-am conectat la internet. Am apăsat pe butonul browserului, surescitată. Mintea mea îmi spunea că eram protejată de VPN – îmi ascundea identitatea faţă de oricine din reţeaua Wi-Fi a hostelului şi făcea ca oricine ar fi încercat să urmărească traseul e-mailului meu către terminalul lui Hel să ajungă până la birourile operatorului VPN şi atât. Însă, spre deosebire de Gabe, eu nu înţelegeam pe deplin tehnologia aceasta. Ştiam cum funcţionează un VPN doar în linii mari. Eram în siguranţă dacă deschideam Gmail în mod normal? Sau ar fi trebuit să folosesc Tor, browserul acela de pe dark web cu funcţie de anonimat, pe care îl folosea Gabe când

intra pe forumurile acelea dubioase de hacking? Oare *funcţiona* Gmail în Tor?

Am rămas aşa vreo cinci minute, cu degetele lipite de *touchpad,* dar fără să fac clic. Apoi, am îndrăznit şi am apăsat. Era destul de improbabil ca poliţiştii să-i monitorizeze e-mailul lui Hel chiar acum, iar dacă aveau să îmi urmărească mesajul până la hostel, speram să ajungă aici de-abia după ce voi fi plecat.

Am trecut în revistă, rapid, lista mesajelor primite pe Gmail – conversaţii legate de muncă, actualizări de rutină, nimic important, până mi-a sărit în ochi e-mailul primit de la Sunsmile Insurace, cel de la care pornise totul. La vederea lui, mi s-a întors stomacul pe dos. Am retrăit momentul în care realizasem ce mi se întâmpla cu adevărat. Oare chiar fusese în dimineaţa aceasta? Simţeam că îmbătrânisem cu 50 de ani de atunci.

Mesajul stătea cuminte la locul lui, citit, dar aparent neatins în vreun alt fel – deşi clar nu aveam cum să ştiu dacă poliţia nu îl puricase deja şi nu contactase societatea de asigurări. Dacă o făcuse, atunci trebuia doar să merg înainte şi atât.

Încă mă uitam în gol spre mesajele necitite din inbox, încercând să găsesc cuvintele sincere care ar fi putut-o linişti pe Hel, când am auzit şi văzut alerta de mesaj nou.

M-am uitat rapid către expeditor. Era Jeff Leadbetter.

Nu am făcut nimic timp de un minut. Nu am deschis mesajul. O parte din mine dorea să o facă – Jeff lucra cu Miles şi cu Malik, pentru numele lui Dumnezeu! Putea avea vreo informaţie utilă sau puteam afla cât de aproape era poliţia pe urmele mele. În acelaşi timp, însă, era vorba de Jeff. El *era* poliţia. Şi mai era şi bărbatul pentru care risipisem cinci ani din viaţă încercând să-l evit şi să-l uit.

E-mailul s-a instalat, necitit, în fruntea inboxului. O bombă încă neexplodată, plină de posibilităţi. Dacă avea vreun virus ataşat? Nu se vedea niciun ataşament, însă Gabe îmi povestise cândva despre

un exploit care folosea imagini încorporate pentru a pirata computerul, plantându-i viruşi în clipa în care era deschis. Am înghiţit în sec. Apoi am intrat în setări şi am bifat căsuţa *Cere permisiunea înainte de a descărca imagini externe.*

Într-un final, cu senzaţia că îmi asumam un risc nebun, cel mai probabil, am deschis e-mailul de la Jeff.

Vai, vai, vai, cineva n-a fost fetiţă cuminte. Aşa începea.

Mi-a venit să-l închid la loc. Simţeam că o lavă de greaţă se trezea în mine. Cum naiba m-am putut vedea cu omul ăsta? Nu mai vorbesc de faptul că m-am şi culcat cu el… Doar gândul la asta mă făcea să vomit.

Dar m-am forţat să citesc mai departe.

M-a sunat azi Habiba Malik. Mi-a zis că Alex, colegul ei, avusese o discuţie foarte interesantă cu o cunoştinţă de-a mea, până când respectiva cunoştinţă fugise de la interogatoriu. Fără să anunţe pe nimeni. Apoi, se pare că băieţii de la tehnic găsiseră ceva foaaaarte dubios pe mobilul tău.

Serios acum, jack, ai cam încurcat-o. De fapt, ai încurcat-o foarte tare. Şi nici nu se pune problema să continui aşa. Nu-mi dau seama ce vrei să faci, dar cred că voi, civilii, nu realizaţi cât de greu este să treceţi neobservaţi. O să rămâi fără bani, nu-ţi poţi folosi cardurile, nu-ţi poţi folosi telefonul, clar nu ai cum să ieşi din ţară şi, dacă citeşti mesajul acesta acum, înseamnă că băieţii de la tehnic deja ţi-au localizat adresa IP. Practic, eşti terminată, scuză-mă că ţi-o spun. Deşi probabil că ştiai deja, nu-i aşa?

Ascultă-mă şi predă-te. Altfel, nu faci decât să îţi înrăutăţeşti situaţia, dacă amâni momentul când vei fi prinsă. Pentru că ORICUM vei fi prinsă. Toată

lumea păţeşte asta până la urmă. Deci predă-te, caută-ţi un avocat bun, declară-te vinovată.

Şi apropo: de ce ai făcut-o? Te bătea? Te înşela cu altele? Ar fi trebuit să vii la mine. Aş fi găsit o soluţie. Într-un mod strict profesional, desigur, ca ofiţer de poliţie 😉

Când am terminat de citit ultimul rând, îmi trecuseră greaţa şi frica, gonite de singura emoţie care îmi mai rămăsese: o furie mistuitoare. Fără să stau prea mult pe gânduri, am pocnit butonul de răspuns şi am început să tastez cu atâta forţă, încât laptopul aproape că mi-a căzut din poală.

Jeff. Du-te dracu'! Pe bune, chiar DU-TE DRACU'!!! Cum de ai îndrăznit să te gândeşti măcar o secundă că Gabe m-ar fi agresat VREODATĂ??? Este de-a dreptul HILAR, mai ales venind din partea ta.

Te-au pus şefii să îmi scrii? A fost ideea lor să îmi trimiţi balivernele astea jalnice, în speranţa că aş putea să-mi deschid sufletul, să îţi spun secretele mele, eventual să te implor să mă salvezi sau măcar să dezvălui vreun indiciu legat de locaţia mea? De fapt, chiar SPER că citesc şi şefii tăi acum, pentru că am ceva important de spus. Ceva ce am încercat să spun şi acum cinci ani, numai că nu a vrut să mă asculte nimeni.

Deci, oricine ar citi ce scriu eu aici, aflaţi că am fost prietena lui Jeff Leadbetter timp de doi ani, de la 20 la 22 de ani. M-a tratat ca pe un gunoi cel puţin 80% din perioada respectivă, iar când într-un final am reuşit să mă adun şi să îl părăsesc, m-a lovit, m-a ameninţat şi apoi m-a hărţuit vreo şase luni. Când l-am reclamat la poliţie, colegii lui au muşamalizat totul.

Aşa că du-te dracu', Jeff, şi duceţi-vă dracu' toţi cei care veţi citi asta. Şi nu, nici măcar nu e nevoie să mai spun că NU mi-am ucis soţul. Însă cineva a făcut-o, cineva care a intrat în casă prin aerisirea de la geamul din baie şi apoi i-a tăiat gâtul. Am

descoperit asta în doar cinci minute, tot atât cât v-ar fi putut lua şi vouă, dacă nu eraţi atât de ocupaţi să încercaţi să mă scoateţi vinovată. Aşa că puneţi osul la treabă şi duceţi-vă să-i PRINDEŢI naibii pe ăia care au făcut asta.

Am apăsat pe butonul de expediere cu o furie care îmi făcea degetele să tremure şi am aşteptat să văd cum pleacă mesajul. Apoi mi-am sprijinit capul în mâini şi am încercat să-mi dau seama dacă nu cumva tocmai făcusem o greşeală uriaşă.

O mare parte din mine ştia că făcusem, probabil, exact ceea ce spera poliţia să fac cu acel e-mail, dacă se ştia despre el. Ştiuseră probabil că aveam să mă enervez – chiar şi cineva care nu ar fi fost la curent cu povestea mea din trecut cu Jeff şi-ar fi dat seama că frazele mele batjocoritoare şi infatuate nu erau decât rezultatul furiei. Şi totuşi, am răspuns, căzând în capcana unui simplu utilizator de forumuri care muşcă momeala unui troll de pe internet şi ripostează.

Dar poate că poliţia nu ştia ce VPN tare avea Gabe – unul super securizat, trecut prin mai multe ţări cunoscute pentru lipsa lor de cooperare cu forţele de ordine din UK şi din SUA.

În fine, ceea ce făcusem rămânea bun făcut. Nu aveam opţiunea de a anula trimiterea mesajului, iar dacă, *într-adevăr,* îmi dezvăluisem locaţia, poate că exista şi o parte bună.

M-am forţat să nu mă mai gândesc la Jeff Leadbetter şi am deschis fereastra de mesaj nou, apoi am completat adresa lui Hel la destinatar. Până aici, fusese uşor. Însă când am încercat să mă gândesc ce aş putea să îi scriu, a fost ca şi cum m-aş fi lovit de un perete din cărămidă. *Sunt OK?* Dar nu eram. *Nu-ţi face griji?* Ba da, chiar era cazul să-şi facă.

Dragă Hel, m-am hotărât eu într-un sfârşit. *Sunt la adăpost. Am acces la e-mailuri, dar trebuie să fii conştientă de faptul că poliţia poate citi tot ce scriem noi aici.*

Până acum, numai banalităţi. Cum să-i trimit un mesaj cu adevărat important?

Şi atunci m-a lovit un gând atât de teribil, încât am simţit că mă sufoc: lucrurile ar fi mers cu mult mai uşor dacă eu *chiar* l-aş fi omorât pe Gabe. Dacă aş fi ştiut dinainte, m-aş fi putut pregăti: aş fi adunat cash şi telefoane de unică folosinţă, aş fi gândit din timp un protocol eficient pentru un schimb de mesaje securizat cu Hel. Aşa, însă, eram nevoită să improvizez pas cu pas, devastată de suferinţă şi încercând să nu stric şi mai tare lucrurile decât o făcusem deja.

Încă mă mai gândeam ce să fac, când am auzit că primisem un nou mesaj. Nivelul de adrenalină mi-a crescut brusc: oare deja îmi răspunsese Jeff?

Dar când am intrat înapoi în inbox, am observat că ultimul mesaj primit nu era de la Jeff. Am recunoscut numele expeditorului: Julian Archer, un vechi prieten de-al lui Gabe. Iar la subiect scria: *Sincere condoleanţe.*

Dragă Jack, am citit eu în fereastra de previzualizare, *tocmai am aflat teribila veste de la Cole Garrick…*

Am închis ochii. Nu puteam face faţă la toate astea – şocul, compasiunea, întrebările.

Am închis browserul.

Dar ceva din mesajul lui Julian mi-a rămas în minte: numele lui Cole şi convorbirea noastră de dimineaţă, de pe telefonul cu unicorni al lui Hel. *Sunt aici dacă ai nevoie de ceva, OK?* Orice. *Şi vorbesc serios.*

Cole ştia la fel de multe despre computere ca şi Gabe, iar despre securitatea telefoniei mobile probabil că ştia şi mai multe, fiind domeniul lui de activitate. Era cea mai potrivită persoană să mă înveţe ce aveam nevoie acum: cum să comunic în siguranţă cu Hel. Probabil că poliţia avea deja pe listă toţi prietenii şi familia, dar nu şi pe Cole, pe care nici nu-mi aminteam când îl sunasem ultima dată înainte de dimineaţa aceasta – iar acum o făcusem de pe vechiul telefon al lui Hel, nu de pe al

meu. Până azi, comunicarea dintre noi se făcuse doar prin intermediul lui Gabe. Nu mă îndoiam că poliţia avea să ajungă cândva şi la Cole, însă nu vedeam niciun motiv pentru care să îl fi pus pe vreo listă prioritară.

Mai mult de atât, Cole fusese cel mai bun prieten al lui Gabe. Dacă Gabe *chiar* se gândise la ceva în ultimele câteva săptămâni, ceva ce nu putuse împărtăşi cu mine, din varii motive, Cole rămânea singura persoană în care ar fi avut încredere. *Trebuia* să aflu dacă Gabe cumpărase sau nu acea asigurare de viaţă şi exista şansa – nu foarte mare, e drept, dar măcar exista – ca poate Cole să ştie ceva despre asta.

Dar cum să iau legătura cu el fără să atrag atenţia poliţiei asupra noastră?

Încă mă gândeam cum să fac, când o voce gravă s-a auzit din faţa mea:

— Hei, ce s-a întâmplat cu părul tău, Roşcato?

Cuvintele astea m-au adus înapoi la realitate şi m-am uitat în sus, uşor alarmată la gândul că cineva era la curent cu schimbările mele de look. Apoi mi-am dat seama că era Lucius, tipul de la recepţie. Evident, el mă văzuse cu părul roşu după-amiază.

Am râs mânzeşte:

— Nu ştiu… Simţeam nevoia de o schimbare, cred. Ştii şi tu vorba aia, blondele se distrează mai bine.

— Te-nţeleg. Păreai foarte serioasă adineauri. E totul OK?

Întrebarea era amabilă, însă absurditatea ei mi-a trezit un hohot de râs interior aproape isteric, ce ameninţa să izbucnească în afară. M-am forţat să rămân serioasă în timp ce îl priveam gândindu-mă ce să îi răspund.

Eh, doar încercam să-mi dau seama cum să-l contactez pe cel mai bun prieten al soţului meu abia decedat fără să se prindă poliţia. Ai vreo idee?

— Ăăă… trebuie să scriu un e-mail mai delicat, am răspuns până la urmă cu voce tare. Pentru un prieten. Mă gândeam cum să formulez.

— Ah, a făcut Lucius şi a zâmbit cu tipul acela de zâmbet care încreţeşte pielea de la coada ochilor.

Mi-am dat seama că era mai în vârstă decât îmi păruse la prima vedere. Probabil că era de vârsta mea sau chiar ceva mai mare.

— Ştii ce? Eu am o regulă: dacă nu poţi să scrii un lucru, mai bine îl spui. Şi întotdeauna am fost de părere că e mai bine să îi spui faţă în faţă cuiva lucrurile importante.

Faţă în faţă. Mi-am muşcat buza, întrebându-mă dacă era cea mai stupidă idee pe care o auzisem vreodată sau dacă omul ăsta nu era un geniu. Faţă în faţă. Ştiam unde locuia Cole. Ştiam şi unde lucra. Era improbabil, *foarte* improbabil să fi fost deja pus sub supraveghere. Cel puţin, nu încă. Aş fi putut să… mă duc la el?

— Ştii ce? Cred că ai dreptate.

— Eu am întotdeauna dreptate, mi-a făcut Lucius cu ochiul. Noapte bună, Blondo.

— Noapte bună, i-am răspuns imediat.

Apoi el a plecat, iar eu mi-am închis laptopul, am aruncat la gunoi paharul rămas de la tăiţei şi m-am ridicat cu o senzaţie de… parcă nu i-aş fi zis chiar „speranţă”, dar măcar ceva asemănător cu un scop. Acum aveam un plan, chiar dacă unul deosebit de sumar.

Mă duceam să dorm puţin. Apoi aveam să îl caut pe Cole.

Marţi, 7 februarie.
Minus cinci zile

Când m-am trezit, eram complet dezorientată. Eram întinsă pe un pat nefamiliar, înconjurată de o draperie violet, iar sub coaste, în partea din dreapta, aveam o durere surdă, pulsândă. În cameră era extrem de cald, părul îmi mirosea a decolorant şi şampon ieftin şi în jur auzeam respiraţiile altor oameni.

Apoi mi-am amintit: eram într-un hostel, pe o saltea subţire într-un pat suprapus, iar colegele de cameră dormeau, ceea ce însemna că probabil era încă devreme.

M-am ridicat în capul oaselor. Mă durea capul, mă durea abdomenul şi aveam senzaţia că nu dormisem deloc, deşi ştiam că o făcusem, însă somnul îmi fusese populat cu coşmaruri oribile: imagini cu Gabe plin de sânge, ridicându-se în picioare cu un rânjet înfiorător şi implorându-mă *Te rog, ajută-mă,* iar cuvintele îi ieşeau şuierate prin tăietura gâtului; urmăriri transpirate prin centre comerciale, în care eu fugeam de un poliţist care arăta cam ca Jeff Leadbetter, doar că era îmbrăcat cu haina lui Hel şi împingea un căruţ cu gemenele – o imagine care, în alte circumstanţe, ar fi fost amuzantă, dar nu şi în visul acesta.

Am rămas câteva clipe aşteptând ca totul să se stabilizeze, să dispară senzaţia aceea bolnăvicioasă de teamă şi piesele zilei să se aşeze la locul lor. Într-un sfârşit, când mi-am dat seama că lucrurile nu aveau să se îmbunătăţească, am tras draperia şi am coborât pe scara patului până pe podea.

M-am îmbrăcat pe cât de discret am putut în acel semiîntuneric. Telefonul arăta ora 6:34. Cole obişnuia să se trezească devreme, se ducea la sală înainte de serviciu aproape în fiecare zi, iar până la ora 9 era de obicei aşezat la biroul său din Limehouse. Ceea ce însemna că aveam suficient timp să o iau la picior prin Londra şi să îl prind

înainte de a ajunge acolo. Singura întrebare era ce să fac cu bagajul. Era greu – mai greu decât aş fi vrut să car – şi ar fi rămas în siguranţă în cutia de sub pat. Dar nu ştiam dacă aveam să mă mai întorc aici; poate că faptul că îi răspunsesem lui Jeff la e-mail fusese o uriaşă greşeală din partea mea. Până la urmă, am descuiat compartimentul pentru bagaje, mi-am tras rucsacul afară şi mi l-am pus în spate, cu o grimasă.

Ajunsă în hol, am lăsat cheile pe blatul recepţiei şi am ieşit în frigul dimineţii de februarie în Londra.

Plimbarea până în Limehouse a durat mai mult decât mă aşteptasem; când am intrat pe străduţele înguste din Wapping spre râu şi biroul lui Cole, traficul era deja foarte aglomerat, iar eu, din ce în ce mai anxioasă.

Nu doar că riscam să întârzii la întâlnirea cu Cole mă îngrijora. Niciodată nu fusesem mai conştientă de numărul mare de camere CCTV din Londra – sute, mii poate, pe care până azi nici nu le observasem măcar, cu excepţia cazurilor în care aveam vreo misiune. Acum, când mă strecuram încovoindu-mă pe alei lăturalnice şi treceam rapid pe lângă intrările la metrou, le conştientizam foarte dureros: lentile de plastic ce îmi urmăreau trecerea, îmi captau imaginea, o depozitau pe un disc sau o transmiteau vreunei camere de control de-a Scotland Yardului. Singura salvare – cea pe care tot încercam să mi-o repet în minte, pentru a lupta cu paranoia în creştere – era însă tocmai faptul că erau *atât* de multe. A căuta o persoană printre miile de imagini produse de vasta reţea de supraveghere a Londrei semăna nu cu a căuta un ac în carul cu fân, ci cu a căuta un anumit grăunte de nisip pe o plajă. Nu-mi rămânea decât să sper că tehnica nu ajunsese la stadiul în care softurile de recunoaştere facială să decupeze feţele tuturor oamenilor şi să le scaneze în căutarea unui set de caracteristici biometrice. Nu cred că puteau face asta… sau puteau? Mi se părea

că de-abia ieri citisem, pe nişte bloguri sarcastice, glume despre iPhone-urile care nu reuşeau să distingă, la pornire, feţele asiatice.

În fine, dacă puteau, oricum n-aveam ce face. Nu puteam decât să mă duc la biroul lui Cole şi să îl prind înainte să dispară înăuntru pentru tot restul zilei.

Cerberus Security era o companie tech specializată în crearea de aplicaţii de confidenţialitate şi securitate pentru telefoane mobile. Începuse de jos, cu o aplicaţie de blocare a reclamelor care se bucurase de un succes neaşteptat. Apoi se extinsese la antiviruşi, programe de gestionare a parolelor şi softuri pentru părinţii îngrijoraţi care doresc să îşi ţină copiii sub control.

Birourile firmei se aflau în Kynes Wharf, o clădire masivă din lemn vopsit negru, chiar lângă Tamisa. Un fost depozit de bumbac care adăpostise la vremea lui baloţi veniţi din toată lumea, pe vase care urcau fluviul cu fluxul. Acum, fusese convertită în clădire de birouri hipstereşti. Demult, Cerberus ocupase doar ultimul etaj, când Cole se angajase în firmă, imediat după terminarea facultăţii. În timp, firma se dezvoltase şi acum ocupa toată clădirea, după ce îi împinsese încet afară pe ceilalţi chiriaşi. Iar Cole se dezvoltase şi el odată cu ea.

Am trecut de colţul clădirii şi am văzut un şir discontinuu de tineri venind din toate direcţiile. Nu semănau cu angajaţii de la Arden Alliance – cei mai mulţi erau prea tineri şi nicidecum îmbrăcaţi la costum şi cravată. Aici m-aş fi potrivit de minune cu părul meu roşu şi Converşii. Dar nu intenţionam să intru – cel puţin, nu încă. Am aşteptat să zăresc în mulţime faţa lui Cole, cu grijă să nu fiu observată de ochiul camerei CCTV montate sus pe un zid; semăna cu o pasăre ciudată cuibărită în mijlocul unor şiruri de sârmă ghimpată. Iisuse, chiar sunt peste tot! M-am retras şi m-am întors cu faţa către Tamisa, cu malurile ei mâloase şi rău mirositoare, deşi ştiam că era o prostie: dacă poliţia ar fi verificat

înregistrările acelei camere, imaginea mea fusese deja captată. Faptul că acum mă întorsesem cu spatele nu avea cum să mă ajute prea mult.

M-am uitat la telefon, cu frica încolăcindu-mi-se în stomac. Era 9:10. Îl ratasem? Gândul de a trebui să mă hazardez până la recepţie şi a fi nevoită să răspund la *Aveţi o întâlnire programată?* sau *Îmi arătaţi, vă rog, un act de identitate?* nu era unul tocmai plăcut.

Şi atunci, l-am văzut. Stomacul meu a săltat de bucurie.

Mergea cu paşi mari şi capul în jos, concentrat la ecranul telefonului, cu fata umbrită de gluga ridicată a hanoracului. Părul lui blond-închis, sau ceea ce se putea vedea din el, era ud şi nepieptănat, de parcă venea direct de la duşul sălii de sport, iar Cole arăta tras la faţă şi nebărbierit, de parcă nu dormise deloc. Cole arătase mereu ca un actor principal dintr-un film cu liceeni: chipeş, bine tuns, în contrast total cu bărboşenia neîngrijită, dar sexy, a lui Gabe. Chiar auzisem odată, într-un aeroport, două adolescente chicotind dacă era sau nu Zac Efron. Acum arăta, însă… părea să arate ca un bărbat care tocmai îşi pierduse cel mai bun prieten, ucis cu brutalitate.

— Cole, l-am strigat eu.

Încercasem să nu strig prea tare, dar m-a auzit. A ridicat privirea şi s-a uitat în jur, confuz pentru că nu ştia de unde venise chemarea.

Am respirat adânc:

— *Cole,* eu sunt.

S-a oprit şi s-a uitat direct către mine acum, tot confuz. Apoi m-a recunoscut şi expresia i s-a transformat într-una de şoc.

— *Jack?*

Vocea lui mi-a răsucit acelaşi pumnal în stomac ca şi ieri, când i-am auzit-o la telefon.

— Ce… Stai, ţi-ai făcut ceva la păr? De-abia te-am recunoscut.

— Trebuie să vorbim.

Îmi simţeam faţa înţepenită de efortul de a ţine totul sub control. Cole a încuviinţat cu o îngrijorare

evidentă, dar pe care încerca să o disimuleze.

— Sigur, a dat el din mână către uşa de la Cerberus Security. Hai înăuntru.

Am ezitat câteva momente. Mi se părea o idee proastă să intru în biroul lui în văzul colegilor, al recepţionerelor şi al agenţilor de securitate. Dar aveam de ales? Alternativa ar fi fost să vorbim în mijlocul străzii. Ambele variante îmi păreau imposibile.

— Am putea să…

Am înghiţit în sec în timp ce mă uitam în stânga şi-n dreapta pe stradă, contorizând camerele de supraveghere şi observându-l pe paznicul aflat chiar în holul clădirii de birouri.

— E vreo cafenea pe aici sau un loc în care am putea vorbi în privat? N-aş vrea să…

M-am oprit pentru că nu ştiam cum să formulez ceea ce voiam să spun. Încercam să îi comunic că nu voiam să-i fac şi lui probleme dacă venea poliţia să îi pună întrebări după această întâlnire, dar cum să-i spun direct?

Cole m-a privit o clipă cu o îngrijorare nedumerită desenată între sprâncenele lui închise la culoare.

— Depinde cât de privat vrei. Să ne întoarcem în apartamentul meu?

Apartamentul lui Cole se afla la doar zece minute de mers de Cerberus, un alt fost depozit convertit într-un penthouse superb, cu vedere la Tamisa, ce îl făcuse pe Gabe, atunci când Cole ni l-a arătat prima dată, să ofteze pentru că părea să lucreze în domeniul greşit. Ar fi fost linişte acolo… şi privat. Dar, cumva, propunerea aceasta mă făcea să mă simt inconfortabil. O clădire atât de elegantă avea cu siguranţă CCTV şi nu era chiar exclus ca poliţia să o fi pus deja sub urmărire. Şi mai era şi superba prietenă a lui Cole, un fost model care acum făcea artă, pe nume Noemie. N-aş fi vrut să o bag şi pe ea în povestea asta, dacă se putea.

— Noemie e acasă? am întrebat eu într-un sfârşit.

— E la San Francisco, cu treabă, a dat din cap Cole.

— Cred că apartamentul tău…

M-am oprit, cu ochii la colegii lui care treceau pe lângă noi. În niciun caz nu îi puteam spune ce începusem, că mă urmărea poliţia şi ar fi fost prea riscant să mergem la el. Până şi faptul că stăteam aici îmi provoca o neplăcută senzaţie de expunere publică, pe care nu o puteam formula deschis. Dar Cole a părut să înţeleagă.

— OK, atunci am o idee. E o biserică veche după colţ. Nu e niciodată încuiată în perioada asta a anului, vicarul o lasă deschisă pentru persoanele fără adăpost care ar dori să se încălzească puţin.

Am încuviinţat şi l-am urmat în direcţia din care venise. Am trecut prin vreo două alei înguste şi un cimitir pustiu, în mijlocul căruia se ridica o biserică mică, cu zidurile pătate de funingine, dominată de două tise uriaşe. Într-un colţ se aflau două corturi şi un homeless înfăşurat într-un sac de dormit. Avea ochii închişi. Mi s-a strâns inima şi i-am lăsat tot măruntul pe care îl mai aveam în paharul de carton de lângă covoraş. Nu s-a mişcat deloc şi am putut doar să sper că se va trezi înainte ca altcineva să îi culeagă banii de-acolo. Apoi m-am grăbit să-l urmez pe Cole.

Nu m-am putut abţine să privesc în urmă şi să mă uit după camere în timp ce ne strecuram printre pietrele de mormânt prăbuşite, dar nu era nimic – sau cel puţin nimic care să poată fi văzut. Uşa înaltă, din lemn a bisericii părea închisă, dar s-a deschis la atingerea lui Cole, care a împins-o încet şi amândoi ne-am strecurat înăuntru.

Acolo era linişte şi răcoare, genul acela de loc care pare aproape complet părăsit. L-am urmat pe Cole pe culoar, trecând pe lângă tăcutele strane cu spătar drept ce priveau spre altarul destul de prăfuit. Mici particule argintii pluteau în lumina palidă ce pătrundea filtrată prin vitralii.

— De unde ştii locul ăsta? am şoptit eu.

— Uneori o iau prin cimitir când ies la prânz, a răspuns Cole, cu o voce nu la fel de joasă ca a mea, care şi-a găsit ecou printre grinzi. Ştii, mai mult ca să scap de gândurile de la serviciu. Într-o zi era aici o femeie care arunca florile ofilite şi m-a întrebat dacă nu voiam să şi intru puţin. Dar, Jack, zi-mi mai bine ce se întâmplă? E totul în regulă? Adică…

S-a oprit şi a înghiţit în sec, continuând cu dificultate:

— Scuze, am pus o întrebare idioată. Voiam să zic… adică…

S-a oprit din nou, iar eu am scuturat din cap, incapabilă la rândul meu să exprim cât de în neregulă, în foarte-foarte neregulă era totul.

— Nu, am spus eu apoi. Nimic nu este în regulă. Eu am…

Cole şi-a deschis braţele, iar eu m-am cuibărit între ele, tremurând cuprinsă în strânsoarea lor. Am rămas acolo, cu capul lipit de pieptul lui cald, simţindu-i creşterea şi descreşterea respiraţiei, pentru prima dată copleşită, în ceea ce păruseră a fi multe zile, de agonia zdrobitoare a ceea ce pierduserăm amândoi.

Şi am rămas aşa multă vreme, stând pur şi simplu lângă altarul tăcut, cu fruntea mea odihnindu-se în moliciunea hanoracului său, simţindu-i umerii şi pieptul tremurând de o emoţie neexprimată. Mi-am dat seama că plângea, iar la gândul ăsta m-am simţit cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. El putea să plângă, *eu* de ce nu puteam? Gabe fusese soţul meu, de ce nu puteam plânge?

— Este al dracului de nedrept, a reuşit el să rostească într-un sfârşit, cu o voce răguşită de lacrimi şi de furie. Oh, fir-ar, Jack! Cum o să mergem noi înainte?

— Nu ştiu, i-am răspuns, făcând şi eu un efort dureros de a scoate din mine cuvintele.

Cole şi-a îndreptat spatele şi s-a şters la ochi cu dosul palmei, înmuindu-şi în lacrimi mâneca hanoracului gri-ciment.

— Ascultă, ştiu că a sunat idiot să te întreb dacă eşti OK, în circumstanţele actuale, dar, Jack, arăţi…

Nu şi-a dus fraza până la capăt, dar ştiam ce voia să spună. Mă văzusem şi eu în oglinda neclară şi pătată cu pastă de dinţi a băii hostelului, pe când mă spălam de dimineaţă, şi fusesem şocată. Era imposibil să fi slăbit în cele trei zile de când murise Gabe, dar aşa părea – faţa mea ascuţită trecuse de la aparenţa de puştoaică subţiratică la cea de sfrijită, iar toate trăsăturile mele parcă se micşoraseră, nedefinite, în lipsa creionului cu care îmi conturam de obicei ochii ca de pisică.

Aşa nemachiată şi cu părul alb, semănăm cu o fantomă – ceea ce şi eram, oarecum: fantoma femeii care plecase din Salisbury Lane către Arden Alliance cu doar câteva nopţi în urmă. Aceea fusese o femeie fericită, în siguranţă, soţia iubitoare a unui soţ iubitor. Acum nu mai eram nimic din toate astea. Acum eram – iar cuvântul s-a înfipt într-un mod ciudat în tăcerea aceea – eram *văduvă.* Şi mai eram şi o persoană căutată de poliţie.

— Cole, iartă-mă că îţi fac asta, dar nu am ştiut unde altundeva să mă duc.

— Să te iert pentru că îmi faci… ce anume?

Am tras adânc aer în piept.

— Ascultă, trebuie să îţi spun totul înainte, ca să hotărăşti dacă vrei să mă ajuţi sau nu. Pentru că, dacă o…

— Jack, *pe bune?* Indiferent despre ce e vorba, clar o s-o fac. Nici nu te mai gândi la asta. Doar spune-mi, indiferent despre ce e vorba.

— Sunt căutată.

Am spus-o brutal şi dintr-odată, pentru că nu ştiam cum altfel să o spun. Şi am spus-o ceva mai tare decât intenţionasem, deoarece cuvintele au născut un ecou în jurul naosului, răsucindu-se şi suprapunându-se, vânându-se unele pe altele. Undeva sus de tot, deasupra altarului, o pasăre s-a ridicat dând alarmată din aripi, apoi s-a aşezat la loc.

Cole a clipit de câteva ori.

— Scuze, dar nu am înţeles. Ce cauţi?

— Nu, Cole, mi-am coborât eu puţin vocea, nu caut nimic, *eu* sunt căutată. Mă caută poliţia. Dacă mă ajuţi, e posibil să fii şi tu acuzat de ceva. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui lui Noemie! Nu vreau să o târăsc şi pe ea în povestea asta.

— *Ce?*

Cole s-a albit la faţă, deodată foarte îngrijorat, şi pentru o clipă m-am temut să nu leşine, oricât de ridicol ar suna asta. Nu mai văzusem niciodată pe cineva atât de cumplit de şocat.

— Te caută *poliţia?* Au înnebunit? Ce s-a întâmplat?

— Mă suspectează că l-am omorât pe Gabe.

În timp ce cuvintele îmi ieşeau pe gură, am auzit şi un râs mic şi amar, isteric desigur, izbucnind odată cu ele. Sunase atât de nebuneşte să o spun cu voce tare! Oare cum am putut?

— Nu, a răspuns Cole aproape reflex. *Nu.* Este o… este o nebunie. Nu!

— Li se pare în neregulă cronologia din noaptea aceea. Dar mai este ceva: am găsit un e-mail în mesageria mea. O asigurare de viaţă uriaşă, pe care a încheiat-o Gabe, sau *altcineva,* înainte să moară. Poliţia crede că eu am făcut-o. Sau că, măcar, aş fi ştiut de ea. Crede că *eu* l-am omorât şi că am făcut-o pentru bani.

— O asigurare de viaţă? a întrebat Cole continuând să clipească de parcă era complet beat şi nu reuşea să priceapă ce se întâmplă în jurul lui. Nu ştiu… dar…

S-a împleticit până la prima bancă şi s-a aşezat, cu mâinile atârnându-i moi între picioare, părând să încerce să proceseze tot ceea ce îi spusesem. M-am dus şi m-am aşezat lângă el.

— Ştiu. Ştiu, am fost la fel de şocată ca şi tine. Dar telefonul meu este la poliţie, deci clar au aflat despre asigurare. Iar eu nu sunt sigură dacă mi s-a înscenat totul sau dacă Gabe chiar a…

Mi-am înghiţit cuvintele. Era extraordinar de greu pentru mine să rostesc aşa ceva.

— Poate că Gabe chiar a încheiat acea poliţă, pentru că îi era frică de ceva. De asta am venit la tine, să te întreb dacă ţi-a spus ţie ceva, înainte să moară.

— Iisuse! Nu mi-a spus nimic, nu. De ce… ce…

S-a oprit, cu o expresie năucită.

— Dacă nu a cumpărat-o el, am început eu să spun ceea ce nu îndrăznea el, atunci cineva mi-a înscenat toată povestea. Înţelegi? Cineva l-a ucis pe Gabe şi face totul să pară că eu am fost. Nu este nici un jaf ratat, nici vreo confuzie de identitate. Cineva a aranjat uciderea lui Gabe şi încearcă acum să mi-o pună mie în cârcă. Iar dacă într-adevăr el a cumpărat poliţa, atunci am toate motivele să cred că se aştepta să fie ucis.

Cole a continuat multă vreme să se holbeze la mine de parcă nu avea nicio idee ce să facă sau să spună. Apoi, a părut să se producă un declic în mintea lui şi ochii i s-au înviorat brusc – mai văzusem fenomenul la Gabe, alt individ ce rezolva probleme eficient sub impulsul adrenalinei, iar asta mi-a strâns inima.

— OK, a spus el şi s-a ridicat în picioare.

A făcut câţiva paşi, de la bancă la altar şi înapoi, după care a continuat:

— OK. Deci. Hai să vedem cum putem repara lucrurile. Te urmăreşte poliţia: oare ce a aflat până acum?

— Au mobilul meu. Neblocat, am adăugat eu anticipând următoarea întrebare.

Faţa lui Cole s-a crispat puţin.

— Nu e chiar situaţia ideală, dar asta este.

— Au majoritatea device-urilor lui Gabe: telefon, laptop şi aşa mai departe. Le-am dat toate parolele pe care le ştiam, dar nu-i cunoşteam chiar toate logările. Ah, stai! Mi-am amintit ceva din timpul interogatoriului. HDD-ul lui nu e la poliţie, l-a luat altcineva.

— Cineva *i-a luat* HDD-ul?

Cole părea la fel de uimit cum fusesem şi eu.

— Da. Sau cel puţin nu mai era acolo. M-au întrebat de el.

— HDD-ul din computerul lui de acasă?

— Da.

— Mai lipsea ceva?

— N-am idee. Înainte să sun la poliţie, nu m-am uitat. Iar când m-am întors acasă nu am mai văzut niciun echipament de-al lui, dar am presupus că le luase poliţia pe toate.

— OK, a spus Cole încet. De ce anume ai nevoie acum?

— Păi, nişte cash am. Am şi haine, şi un telefon de unică folosinţă pe care mi l-a cumpărat Hel, adică soră-mea. Dar am nevoie de o cale prin care să pot comunica cu ea. Iar pe termen lung, am nevoie de un loc în care să dorm.

— Dar poţi să stai la mi…

Cole s-a oprit brusc şi a dat din cap:

— Nu, scuze, era să zic o prostie. Mai devreme sau mai târziu, poliţia va ajunge şi la mine acasă. OK, deci hai să le luăm pe rând. Comunicaţii. Lasă-mă să mă gândesc puţin…

Şi-a întors privirea către modelele proiectate de vitraliile înalte pe austerele dale cenuşii. Apoi s-a întors din nou către mine:

— Cred că cel mai bine e să foloseşti Signal. Are criptare end-to-end şi oferă posibilitatea de a-ţi seta mesajele să expire după citire.

— Dar nu trebuie să îţi introduci numărul de telefon în aplicaţie? Partea aia nu e criptată, iar dacă poliţia monitorizează telefonul lui Hel, atunci m-am ars.

Cole a clătinat din cap:

— Nu. Trebuie să introduci *un* număr de telefon, dar nu e musai să fie *al tău.*

— Cum adică? Sunt sigură că cer o verificare.

— Ai nevoie doar de un număr la care să primeşti un mesaj text, a spus Cole, după care s-a aşezat pe banchetă, a deschis geanta de laptop şi şi-a scos MacBookul: Uite, există multe site-uri care pot face

asta, le folosim şi noi pentru softurile pe care le dezvoltăm. Generează un număr de folosinţă unică, pe care poţi primi temporar şi mesaje text. Deci, hai să îl alegem pe ăsta.

A ales un site dintr-o grămadă de favorite, aparent la întâmplare, şi a făcut clic pe el. Instantaneu, ecranul s-a umplut de numere de telefon mobil englezeşti, din care a selectat unul şi a apăsat pe *Deschide.*

— Gata. Instalează-ţi Signal pe telefon şi introdu numărul ăsta.

Am făcut ce mi-a zis, introducând cu mare grijă numărul de telefon nefamiliar şi trecând prin tot procesul de creare de cont, până nu-mi mai rămăsese decât un singur pas: verificarea numărului. Am făcut clic şi, după doar câteva secunde, pe ecranul computerului lui Cole a apărut un mesaj pop-up.

— *Apăsaţi pentru verificare…* l-am auzit pe Cole, care a şi apăsat.

Am aşteptat o vreme, după care Cole şi-a luat telefonul şi a scris ceva pe el. Imediat, telefonul meu a vibrat, iar ecranul i s-a deschis. L-am deblocat. Aveam o notificare de la Signal, în partea de sus a ecranului, cum că primisem un mesaj. Scria: *Eşti pe recepţie, Vrăbiuţă Roşie?*[3] Am rămas cu ochii aţintiţi la ecran. Pentru prima dată de multă vreme, m-am trezit că zâmbeam.

— Cole, eşti al naibii de genial! *Mulţumesc.*

— Acum poţi să îi scrii mesaje lui Hel de pe numărul tău fără ca poliţia să le poată urmări. Sora ta e pe Signal?

— Nu prea cred. E mai degrabă genul WhatsApp.

— Eh, nu-ţi face griji, îi transmit eu cumva mesajul, o să-i spun ce să facă. Posibil poliţia i-ar putea citi mesajele de pe telefon, dar nu ţi-ar putea descoperi locaţia pe baza lor.

— OK. Şi *mulţumesc* din nou. Slavă Domnului că te pricepi la chestiile astea!

— Cu asta mă ocup, a zâmbit uşor Cole. Apropo de următoarea noapte, acum. Mi-ar fi plăcut să te pot găzdui în apartamentul meu…

Nici nu terminase bine fraza că şi scuturam din cap.

— …dar e clar că poliţia va veni să adulmece cât de curând şi pe la mine. Însă Noemie are o căbănuţă. A cumpărat-o pentru a putea lucra acolo, acum nişte ani. Se află lângă oraşul Rye şi mai petrecem uneori weekendurile acolo. Nu e prea luxos, de fapt cred că nici încălzire centrală nu are, dar e linişte şi e izolat, e pe numele lui Noemie, aşa că nu e chiar locul în care să caute repede poliţia. Poţi să rămâi acolo până pui la cale un plan pe mai departe.

La auzul cuvintelor lui, mi s-a pus un nod în stomac – poate pentru că ele erau în aceeaşi linie cu întrebarea pe care mi-o şoptise toată noaptea subconştientul: ce dracu' o fi fost în mintea mea? Şi ce aveam să *fac* de acum înainte? Doar nu puteam să fug la infinit.

— Asta e o mică problemă, am spus eu. Eu… eu nu am nici cea mai mică idee ce ar trebui să fac. Nu am planificat nimic din toate astea şi acum… acum m-am blocat. Singura mea cale de ieşire este de-a dreptul.

— Cum adică, de-a dreptul?

— Adică trebuie să merg înainte şi să aflu cine l-a ucis pe Gabe.

Până şi mie însămi mi-a fost clar că vorbisem cu vocea unui om disperat.

— *Trebuie* să fac asta. Nimic altceva nu contează acum.

— Dar, Jack, a început Cole cu o expresie îngrijorată pe faţă, dacă ai dreptate şi a fost o lovitură plănuită, nu vreun golan în căutare de echipamente scumpe sau vreun jaf eşuat, atunci oamenii ăştia sunt periculoşi. Rişti să fii şi tu ucisă. Chiar nu cred că e cazul să bagi băţul printre zăbrelele cuştii cu lei.

— Nu… nu-mi pasă.

Era pentru prima dată când spuneam cuvintele astea cu voce tare. Le simţisem pe-aproape în timpul discuţiei mele cu Helena, nerostite, nepermise chiar, dar atât de potrivite.

— Am de ales între asta şi a putrezi într-o celulă pentru că l-aş fi omorât pe omul pe care îl iubeam…

Dintr-odată, nu am mai putut spune nimic. Lacrimile neplânse se întorseseră şi acum mi se adunau, închegate, în gâtlej. M-am simţit din nou zdrobită de valul amărăciunii. Gabe mort. Viaţa noastră demolată. Poliţia pe urmele mele pentru o crimă pe care nu am comis-o. Iar *ucigaşul* lui Gabe – ucigaşul lui Gabe… Dacă nu mă gândeam la asta, dacă pur şi simplu continuam să merg înainte, pas cu pas, concentrându-mă doar la ceea ce aveam de făcut imediat, aş fi putut reuşi. Dar cuvintele lui Cole mă făcuseră să ridic ochii din pământ, mă făcuseră să mă gândesc la situaţia mea şi la ceea ce făceam, pentru prima dată de când fugisem din secţie. Iar toată nedreptatea asta a celor întâmplate mi-a smuls un geamăt.

— Jack, nu! a spus Cole cu vocea înceată, dar plină de oroare. Te rog, *te rog* să nu spui asta! Nu te pot lăsa să pleci ştiind că e posibil să faci o tâmpenie împotriva ta.

— Dar deja *am făcut* o tâmpenie, am răspuns eu sec. Când am hotărât să plec din secţia de poliţie, m-am transformat în suspectul numărul unu. Singurul lucru important acum este să-l găsesc pe cel care a făcut asta, pentru că, dacă nu aflu cine l-a ucis pe Gabe, viaţa mea e oricum terminată. Nu mai am pentru ce trăi, înţelegi?

— Jack, *nu!* a repetat Cole, de data aceasta cu o voce frântă. Te rog să nu spui asta. Gabe n-ar fi vrut să…

S-a oprit. Mi-am închis ochii şi am strâns cât puteam de tare din pleoape, sub ameninţarea lacrimilor aflate din ce în ce mai aproape, dar care nu curgeau niciodată. Pentru că ăsta era cel mai rău lucru, avea dreptate Cole: Gabe n-ar fi vrut niciodată nimic din toate astea. N-ar fi vrut să mă

vadă făcând ceea ce făceam, aruncată cu capul înainte în această nebună fantezie a răzbunării. Dar necazul dracului era că Gabe nu mai era *aici.* Fusese ucis, iar eu rămăsesem singură. Aşa că nu mai era nimeni care să rezolve toate astea, nimeni care să hotărască ce să fac acum – nimeni în afară de mine.

Pentru o clipă, am avut cea mai scurtă şi mai ciudată halucinaţie: căldura cauciucată a unei căşti cu Bluetooth în ureche, vocea lui Gabe, joasă, intimă, ţinându-mi de urât ca întotdeauna atunci când mă aflam într-o misiune.

O să reuşeşti, iubito.

Mi-am strâns pumnii până când unghiile mi s-au înfipt în pielea moale a palmelor, urându-l pentru cât de mincinos fusese.

Apoi braţele lui Cole din nou în jurul meu, faţa mea strivită de umărul lui şi dorinţa – mai mare ca niciodată – de a plânge, de a putea da drumul lacrimilor şi a mă pierde în eliberarea lor.

— Cum de a putut să mă părăsească? spuneam, cu vocea frântă la ultima silabă. Cum a putut face asta, Cole? De ce nu s-a luptat? De ce a permis să se întâmple aşa ceva?

Cole nu a răspuns, doar m-a bătut uşor pe spate, dar eu ştiam adevărul. Gabe m-a părăsit pentru că nu a avut de ales. Aşa cum nici eu nu am avut de ales când am fugit din acea secţie de poliţie. Nu am văzut atunci nicio alternativă.

Iar acum, nu aveam nicio altă opţiune decât de a merge înainte, de a încerca să aflu cine îi făcuse asta lui Gabe. Şi apoi? Dar nu mă puteam gândi atât de departe în viitor…

Trebuia să rezolv următoarea problemă. Apoi următoarea.

Să fac pas după pas.

Până când nu voi mai avea unde să merg.

Înfruntarea staţiei Charing Cross mi s-a părut o… o nebunie, ca să fiu sinceră. Să trec prin mulţimea de-acolo, chiar pe sub ochii acelui poliţist de la

Transporturi sprijinit leneş cu spatele de un stâlp, mi s-a părut de parcă mergeam printr-o capcană uriaşă, în formă de transport public.

Dar ştiam că arătam acum foarte diferit de femeia care o întinsese din secţia de poliţie ieri-dimineaţă. Culoarea roşie dispăruse, iar cu ajutorul lui Cole şi a unei foarfeci din biroul lui, dispăruse şi mare parte din păr, bucurându-mă acum de o tunsoare scurtă şi destul de onestă a şuviţelor mele blond-platinat. Împrumutasem de la Cole şi o pereche de ochelari de soare şi un pardesiu lăsat de Noemie la el în birou – un minunat trenci lung, de culoarea nisipului care trebuie să fi costat o sumă inimaginabilă de bani, judecând după senzaţia de moliciune fină pe care mi-a lăsat-o lâna lui imediat ce l-am pus pe mine. Cole fusese categoric: trebuia să îl iau. Îl puteam lăsa mai târziu la cabană dacă voiam, dar lui Noemie în niciun caz nu avea să-i pese de el, din moment ce nici nu-şi dăduse seama că atârna în spatele uşii lui de la birou de vreo şase luni. Îmi rulasem hanoracul pe sub pulover, astfel încât să pară că am o burtică de gravidă – şi chiar părea credibilă, dacă nu puneai mâna pe ea. Singurul lucru nelalocul lui era rucsacul din spate: sugera mai degrabă o studentă plecată prin lume într-un an sabatic decât o viitoare mămică, dar speram să mă descurc cumva.

La intrarea în staţie, m-am zărit în vitrina întunecată a unui magazin. Poliţia căuta o femeie cu păr lung şi roşu, îmbrăcată cu un fâş ieftin. Femeia care mă privea acum din oglinda geamului era o gravidă blondă foarte bine îmbrăcată, cu ochelari de soare D&G şi cu un pardesiu ce costase, probabil, peste 2000 de lire. Efectul era… mda, era de-a dreptul impresionant, trebuia să recunosc. Şi era meritul lui Cole. Nu mai aveam nicio legătură cu fata înfricoşată care îi aţinuse calea înainte să ajungă la birou, cu doar câteva ore în urmă. Dar chiar şi aşa, când am păşit drept în direcţia poliţistului de la intrare, a fost un moment tare neplăcut.

M-am dus la automatul de bilete şi am plătit cash, cu degetele tremurându-mi în timp ce navigau pe ecranul tactil urmând indicaţiile greoaie, apoi introducând bancnotele boţite în fanta aparatului. În aşteptarea biletelor, care se imprimau cu o lentoare chinuitoare, m-am uitat în sus la panou, să verific încă o dată ora şi peronul. Nu voiam să mă urc prea devreme şi să risc să fiu prinsă în tren, în caz că se întâmpla ceva. Dar nu puteam nici să amân prea mult. Îmi mai rămâneau cinci minute de pierdut, ceea ce era destul de bine.

Ultima chitanţă a fost scuipată în tăviţa aparatului, iar eu am luat tot şi am trecut de bariera de control a biletelor. Am simţit impulsul aproape irezistibil de a pleca capul atunci când am trecut prin faţa camerei CCTV de la barieră, dar ştiam că era doar una dintre foarte multele instalate peste tot. În plus, dacă aş fi încercat să-mi ascund faţa, aş fi atras atenţia într-un mod nedorit. Aşa că am ales să bag mâna în buzunar şi să-mi scot telefonul, prefăcându-mă că privesc cu atenţie ceva de pe ecranul lui. O femeie care îşi ascunde chipul când trece prin faţa unei camere de securitate – uriaş semnal de alarmă. O femeie absorbită de Twitter pe peronul unei gări – banalitate.

Şi totuşi, curgeau apele pe mine în momentul în care am ales să urc într-un vagon şi încercam să mă hotărăsc unde era mai bine să mă aşez. Locul de lângă uşă, ca să pot fugi uşor în caz că urca poliţia în tren? Sau unul ceva mai îndepărtat, unde m-ar fi găsit mai târziu? Până la urmă, am preferat intrarea – şansele ca poliţia să urce fix în vagonul meu erau destul de mici –, însă toate locurile de acolo erau ocupate.

Încă oscilam, când un tânăr aşezat pe un scaun s-a ridicat şi mi-a făcut semn:

— Stai aici, drăguţo.

Nu am înţeles imediat ce spunea, doar m-am uitat la el clipind de câteva ori. Apoi mi-am coborât privirea şi mi-am dat seama: burtica mea. Scaunele

acelea ofereau prioritate bătrânilor, persoanelor cu handicap şi… femeilor gravide.

Am simţit cum îmi porneşte din piept un val de ruşine care îmi cuprinde obrajii, chiar dacă îmi venea şi să râd de mine însămi. Eram o fugară, mă ascundeam de poliţie, eram căutată pentru *crimă* şi totuşi pe mine mă făcea să mă simt vinovată o sarcină falsă?

— E în regulă, am răspuns eu, sperând că nu mă înroşisem prea tare în obraji. Pe bune. Merg mai încolo.

— Ei, nu-i niciun deranj, drăguţo, a spus băiatul.

Avea amestecul acela ciudat şi unic de aroganţă şi oarecare timiditate, caracteristic masculilor aflaţi la sfârşitul adolescenţei. S-a aplecat să îşi ia bagajul şi a pornit pe culoar, lăsându-mi mie scaunul gol.

— Oricum nu-mi place să stau lângă budă, a mai zis el fix înainte ca uşa vagonului să se închidă în urma lui, ceea ce m-a făcut să râd.

Mai erau două minute până la plecarea trenului şi m-am aşezat cu bagajul în poală şi cu ochii pe geam, tot aşteptând să aud paşi grăbiţi pe peron şi strigăte ca: *Poliţia! Opriţi trenul!*

Dar n-a apărut nimeni. Secundele s-au scurs una după alta până la 12:40 – ora la care trenul ar fi trebuit să plece. Nu s-a întâmplat nimic. Am înghiţit în sec, simţindu-mi ceafa şi fălcile amorţite de tensiune. De ce? De ce nu plecam?

Apoi s-au auzit câteva pârâituri din difuzorul trenului şi eu am simţit un junghi în stomac, un val nervos atât de puternic, încât am crezut că aveam să vomit. Oare anulau trenul? Sau ne mai ţineau un pic pe peron, pentru o „inspecţie de rutină”?

Însă, după ceea ce mi-a părut a fi o aşteptare de o mie de ani, s-a auzit vocea calmă a conductorului:

— Trenul de 12:40 circulă în direcţia Ashford International, cu oprire la Waterloo East, London Bridge…

A urmat familiara litanie a staţiilor, iar pe lângă vocea conductorului am auzit avertizarea sonoră a închiderii uşilor şi pornirea motoarelor.

— …Headcorn şi Pluckley. Trenul ajunge la Ashford International la ora 14. Ne cerem scuze pentru întârzierea cu care am plecat, se datorează lipsei de personal. Sperăm să recuperăm pe parcurs. Următoarea oprire este…

Trenul lua viteză din ce în ce mai mare. Ne dezlipiserăm de peron şi deodată ne-am aflat afară, în aerul rece şi clar al acelei zilei însorite de iarnă.

Mi-am lăsat capul să se odihnească pe spătarul scaunului şi am răsuflat de parcă cineva îmi apăsase un buton de deblocare.

Reuşisem. Ieşisem din Londra.

— Aici e bine, i-am spus eu şoferului de taxi.

Acesta s-a oprit în locul pe care i-l arătasem şi s-a uitat în jur cu un aer uşor precaut, la parcarea goală. Vara probabil că era un loc drăguţ aici, cu un chioşc ce vindea îngheţată, şi găletuşe, şi lopeţi din plastic. Într-o după-amiază rece de februarie, era mai degrabă dezolant.

— Sunteţi sigură?

Am încuviinţat. Fusese un risc să iau taxiul – exact genul de lucruri pe care aş fi preferat să le evit – dar alternativa era să merg pe jos vreo opt kilometri, de la staţia Rye, pe drumuri de ţară, la căderea întunericului, ceea ce nu mă tentase prea tare.

— Da, sunt sigură. Am întâlnire cu cineva.

Şoferul a ridicat din umeri.

— 8 lire 20.

M-am aplecat să număr măruntul rămas de la biletul de tren, monedă cu monedă, adăugând un bacşiş atât de mic, încât m-am simţit instant vinovată; dar rezervele mele de cash se împuţinau dureros de repede şi habar nu aveam când aş fi putut face rost de mai mult. Şoferul nu a părut supărat, însă, şi a ieşit cu voie bună din maşină, în ciuda vântului de pe drum, să deschidă portbagajul şi să-mi scoată de acolo rucsacul.

— Ţine, drăguţo. Mult noroc! a mai spus el cu ochii la burtica mea, făcându-mă să mă simt încă şi mai vinovată.

Am aşteptat până când a urcat la loc în maşină şi a executat o întoarcere în trei mişcări, pentru a o lua înapoi spre şosea, după care am pornit-o şi eu de-a lungul plajei în căutarea căsuţei lui Noemie.

Era foarte frig. Frigul ridica vârtejuri de nisip până la nivelul genunchilor, cu atâta putere, încât simţeam chiar şi prin pantaloni înţepăturile lor.

Picioarele mi se afundau în dunele moi şi ochii îmi lăcrimau de la amestecul de vânt, nisip şi stropi de apă sărată, făcându-mă să regret o clipă că nu îi cerusem taximetristului să mă lase chiar în faţa casei. Dar ar fi fost prea riscant.

Telefonul spunea că aveam mai puţin de un kilometru de la parcare până la cabană, dar pe măsură ce înfruntam dunele mi se părea că e mult mai mult de atât şi am început să mă întreb dacă nu greşisem ceva. Îmi simţeam genunchii foarte moi de la efortul de a înainta prin mişcătorul nisip, rucsacul parcă îmi era plin cu pietre, nu cu haine, câteva scule şi un sac de dormit, iar rana de sub coaste îmi zvâcnea ca dracu'.

Am scuturat din cap şi am clipit încercând să-mi scot apa sărată din ochi. Ce naiba era cu mine? Nu aşa eram eu. Eu eram o femeie puternică, capabilă, într-o foarte bună condiţie fizică. În familia noastră, o fi fost Gabe cel care scotea capacele de borcane sau trăgea maşina de spălat de la perete când se bloca, dar eu eram cea rezistentă şi tenace. Nu mai departe de luna trecută alergasem un semimaraton pe dealuri, în beneficiul celor de la Cancer Research. Iar acum nu puteam nici măcar să merg pe o plajă?

Adevărul era, bineînţeles, că Gabe *nu* mai era acea persoană acum. Pentru că era mort. Pe viitor, trebuia să mă descurc singură cu orice problemă, cu orice capac înţepenit.

M-a pocnit din nou nedreptatea celor întâmplate, ca un pumn în stomac, şi m-am trezit lăsându-mă în

jos pe nisip cu faţa în mâini. Poate că trebuia să o las baltă pur şi simplu, să mă las pradă valurilor, să mă ducă în larg. Ce mai conta? Cum de-mi puteam închipui că aveam să mă descurc singură cu toate? Şi mai ales să dau şi de urma celui care îi făcuse asta lui Gabe. Oi fi fost eu bună la căţărat pe garduri şi spart încuietori, dar să-l găsesc pe ucigaşul soţului meu? Ar fi trebuit să fie treaba poliţiei, însă poliţia avea deja un suspect: pe mine.

Dar nu puteam renunţa, ştiam. Nu puteam să mă opresc pur şi simplu, n-aveam timp să mă simt epuizată, nici să-mi plâng de milă. Deja simţeam în mine un impuls oţelit care îmi întărea muşchii, pregătindu-mă să mă ridic şi să o iau din nou înainte. Nici măcar nu era ceva conştient – partea conştientă a minţii mele era aceea care îmi spunea că eram o idioată şi trebuia să renunţ. Era altceva, ceva foarte profund, ceva foarte apropiat de sufletul meu. Era partea mea dură, îndărătnică şi neîmblânzită care refuza să cedeze durerii pierderii lui Gabe – cel puţin nu acum. Era acea parte din mine care stătuse în baia hostelului, în mirosul înţepător al decolorantului, făcându-mă să frec iar şi iar un scalp dureros până când orice urmă de roşu a dispărut. Era acea parte care mă împingea să continui, în timpul unei misiuni, să nu mă predau paznicilor, să mai alerg un kilometru, să mai obţin un dosar, chiar şi atunci când Gabe îmi şoptea în ureche că era destul cât făcusem, să mă întorc acasă.

Ei bine, acum nu mai exista niciun „acasă”. Şi nici nu mă ajuta cu nimic să plâng din cauza asta. Trebuia doar să merg înainte.

M-am forţat să mă ridic încet în picioare, cu mâna apăsată pe coaste în încercarea de a-mi calma durerea pulsândă, apoi am luat-o din nou înspre întunericul ce începea să acopere cerul.

Vântul s-a mai liniştit, dar i-au luat locul vârtejuri de ceaţă marină ce păreau să îmi urmeze paşii, venind dinspre Canal şi cuibărindu-se printre dune. La început, erau doar câteva fuioare, apoi s-au unit şi au format o pătură din ce în ce în mai groasă,

până am ajuns să-mi văd cu greutate chiar şi o mână ridicată în faţa ochilor. Nici lanterna telefonului nu era de prea mare ajutor – transforma întunericul mişcător într-un perete complet alb de care fasciculul de lumină se lovea şi se întorcea înapoi către mine cu o intensitate orbitoare –, aşa că după câteva minute de mers poticnit am stins-o, aşteptând să mi se obişnuiască din nou privirea cu întunericul.

Nu ştiam cât se făcuse ceasul când mi-am dat seama că formele întunericului se coagulaseră acum în ceva ce nu mai era doar o movilă sau un copac, ci un lucru mai solid şi care avea, cu siguranţă, formă de construcţie. După doar vreo doi metri, mi-am lovit dureros tibia în ceva ce clar era *foarte* solid. La început, am crezut că era un gard, dar am început să pipăi prin jur şi mi-am dat seama că era o traversă de cale ferată. De fapt, erau mai multe, aşezate unele peste altele. Intrasem într-un fel de bancă sau poate că era un fel de pat de flori supraetajat, pentru că era plin cu pământ.

Am întins mâinile în faţă şi am continuat să merg, cu mare grijă, către silueta întunecată profilată în ceaţă. M-am rugat să fi fost căsuţa lui Noemie, dar chiar dacă n-ar fi fost, începusem să mă gândesc serios să intru în orice fel de construcţie era şi să mă adăpostesc acolo. Telefonul nu-mi era de niciun folos: indicatorul hărţii Google sărea de colo-colo, indecis, pe o suprafaţă de vreun kilometru pătrat, fără să se apropie prea tare de semnul pe care mi-l arătase Cole la Londra, pe telefonul lui. Fusesem deja informată că acurateţea localizării nu era foarte înaltă. Mi-am amintit de mesajul meu către Gabe: *Pe bune, Sherlock?*

Dar pe măsură ce mă apropiam de clădirea micuţă, am observat că se potrivea cu descrierea lui Cole: acoperişul ondulat, pereţii negri, uşa din faţă vopsită într-un galben-muştar. Apoi am zărit ceva ce m-a convins: o scândură bătută în cuie lângă uşă, pe care fuseseră scrijelite cuvintele „Spuma Mării” – acum estompate, bătute de vânturi. M-am grăbit, aproape tremurând de uşurare, să scot din buzunarul

rucsacului cheia pe care mi-o pusese în palmă Cole, de dimineaţă.

Am răsucit-o în broască şi m-am trezit înăuntru. Mi-era frig, mi-era foame şi eram aproape leşinată de oboseală, dar măcar eram înăuntru, iar asta era suficient.

De-abia după mai mult de o oră mi-am dat seama că primisem un mesaj pe telefon. Nu ştiam cât de mult stătusem acolo. Îmi luase ceva timp să aprind lămpile şi focul din şemineu, ca să pun la fiert un ceainic cu apă. Cole îmi spusese că nu exista încălzire centrală în cabană. Ceea ce nu menţionase era că nu avea nici electricitate. În fine, de fapt *avusese* cândva, deoarece am găsit vreo două prize, iar lângă pat se afla o veioză. Dar fie avusese loc o pană de curent, fie fusese deconectată de la reţea. Oricât am încercat să meşteresc la tabloul electric pitoresc de antic, nu s-a schimbat nimic, aşa că a trebuit să mă descurc cu lămpile cu ulei şi cu lumânările care se aflau peste tot prin casă.

În lumina caldă a lumânărilor, cabana a început să-şi arate frumuseţea – deşi era cam mică pentru a-şi merita această denumire. Era, de fapt, o singură cameră, cu tavanul înalt şi o bucătărie artizanală cu dulapuri din lemn înşirate de-a lungul unui perete, o chiuvetă din porţelan cu un singur robinet de apă rece şi un aragaz vintage, din anii 1950, care funcţiona cu butelii de gaz. Pe partea cealaltă se afla o canapea confortabilă, deschisă ca să formeze un pat, iar în mijloc şevaletul lui Noemie, o măsuţă rotundă cu scaune din lemn curbat şi şemineul. Pe pereţi erau atârnate picturile lui Noemie – vaste peisaje abstracte în culori marine. Deşi era mic, locul era uimitor, de o eleganţă simplă în stilul Shaker, şi puteam înţelege de ce o fermecase pe Noemie. Trebuie să fi fost locul ideal pentru un artist, atât de departe de lumea dezlănţuită, cu atâta linişte în jur. Locul perfect în care putea crea.

Frigiderul era gol, cu uşa deschisă şi proptită într-o mică urnă japoneză umplută cu scai vânăt, dar găsisem paste într-un dulap, plus vreo două borcane

cu pesto, aşa că, în momentul în care observasem notificarea de pe telefon, eram aşezată la masă în faţa unui bol aburind cu fusilli. Primisem un mesaj pe Signal, de la un număr necunoscut. Am făcut nerăbdătoare clic pe el.

Jack, eu sunt, Hel, am citit pe ecran. *Eşti OK?*

Mi-a sărit inima din piept şi m-am grăbit să răspund: *Da! Oh, Doamne, da, sunt bine. Dar ăsta nu e numărul tău.*

Pauză, apoi s-a afişat un mesaj nou: *Nu. C. m-a sfătuit să iau şi eu un telefon de unică folosinţă, în caz că poliţia pune mâna pe al meu. Îmi setasem mesajele să se şteargă singure, dar el a zis că e mai sigur aşa. Unde eşti?*

O altă pauză, după care un nou bip: *Sau poate că ar fi mai bine să nu spui?*

Am rămas să mă gândesc o vreme la asta, muşcându-mi buza. Cole era sigur că mesajele pe Signal erau securizate, iar eu aveam încredere în el. La urma urmei, era expert în probleme de securitate telefonică. Şi nicio secundă nu mi-aş fi închipuit că Hel m-ar fi putut trăda. Însă nici nu voiam să o pun situaţia delicată de a fi nevoită să mintă poliţia.

Sunt în siguranţă, am tastat eu în cele din urmă. *Şi la adăpost, undeva unde e cald şi bine. Cred că e suficient să ştii atât.*

Super. Îmi făceam griji. Dar, Jack, ce ai de gând să faci? Pe termen lung, adică.

Era exact ceea ce mă întrebase şi Cole, iar faptul că acum primeam aceeaşi întrebare de la Hel mă făcea să mă simt şi mai rău.

Nu ştiu, trebuie să descopăr cine a făcut asta, dar nu am nicio idee de unde să încep. Nu am decât un ventilator spart. Ceea ce nu e mare lucru, am tastat eu.

Un ventilator spart?, a venit răspunsul mirat al lui Hel, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că nu îi povestisem cum am intrat în casă şi am găsit spărtura din geamul de aerisire de la baie.

Nu contează, ar fi prea multe de povestit. Dar e clar că o să am nevoie de ceva cu mult mai

substanţial pentru a-mi da seama ce se întâmplă.

Şi apoi, imediat cum am apăsat pe *Trimite,* mi-am dat seama: deja *aveam* ceva – sau, cel puţin, aşa părea. Dacă nu mă înşelam, nu Gabe era cel care aranjase treaba cu asigurarea de viaţă, ci altcineva. Iar acea persoană trebuia să fi lăsat vreo urmă. Problema era că treburile astea – piratarea bazelor de date şi căutarea urmelor informatice – erau de competenţa lui Gabe, nu a mea. Mai bine zis, *fuseseră,* mi-am amintit eu cu durere. Fuseseră treaba lui Gabe.

De fapt… cred că AM un fir, i-am scris eu lui Hel, exact în acelaşi timp în care şi ea îmi scrisese ceva: *Mă întrebam dacă…*

Am scris simultan, scuze, am tastat eu.

Tu prima :-), mi-a răspuns Hel cu un smiley necaracteristic ei. Nu prea era genul ei să folosească emojiuri, dar nici nu era o situaţie prea normală acum. *Ce fir ai?*

OK. Păi, mă gândeam că ar fi un indiciu: asigurarea.

Pauză lungă. Parcă auzeam rotiţele creierului lui Hel învârtindu-se. Apoi a venit răspunsul: *Ce vrei să spui?*

Cineva a plătit poliţa aia. Şi chiar nu cred că a fost Gabe. Nu e stilul lui, pur şi simplu.

Nu *era* stilul lui, mi-am amintit eu din nou cu amărăciune. Oare aveam să mă obişnuiesc vreodată să vorbesc despre Gabe la timpul trecut? Încă mi se părea imposibil de acceptat că s-a dus, deşi îi ţinusem în braţe corpul neînsufleţit.

Răspunsul lui Hel a piuit: *OK, dar cum să dovedeşti asta?*

Nu ştiu. L-aş putea ruga pe Cole. Poate că ştie el să facă ceva complicat cu sistemul celor de la asigurări, să afle adresa de IP a celui care a încheiat asigurarea.

Încă o pauză lungă. Apoi un mesaj dintr-un singur cuvânt: *Poate.* Aproape că puteam auzi îndoiala ieşind din ecran. Nu ştiu de ce, dar asta m-a deranjat.

În fine, tu ce voiai să spui? Te întrebai dacă…

Păi… Nu prea ştiu dacă o să-ţi placă asta…

O altă pauză. Îmi venea să-mi dau ochii peste cap. Practic, nu îmi plăcea *nimic* din toată această situaţie. Nu cred că Hel putea să o înrăutăţească.

Telefonul a scos din nou un bip.

Mă gândeam că… Mai ştii ceva de Jeff Leadbetter?

Jeff? Pentru o clipă, m-am simţit confuză, întrebându-mă cum naiba o fi aflat despre e-mailul lui Jeff. Nu avea cum… Sau poate că avea? *Ce vrei să spui? Ţi-a scris şi ţie un e-mail?*

Ţi-a scris un e-mail?

Da, nu din cauza asta întrebi?

Nu. Cum adică, ţi-a scris un e-mail?

Am oftat surprinzător de sonor între pereţii căsuţei, acoperind trosnelile şi şuieratul flăcărilor.

Oh, Doamne, mi-a trimis o momeală idioată despre moartea lui Gabe. Presupun că l-au pus şefii lui. Spera, probabil, că aveam să-i răspund şi să-mi afle aşa locaţia.

De data asta, răspunsul lui Hel a venit repede: *Şi? I-ai răspuns?*

Da, dar m-am asigurat înainte că o făceam prin VPN. Nu cred că pot găsi nimic.

Încă o lungă pauză. Presupun că Hel încerca să-şi dea seama dacă nu cumva făcusem o prostie incredibil de mare.

Adică o reţea privată virtuală. Îţi ascunde locaţia, am adăugat eu, în caz că nu ştia despre ce vorbeam.

Tot niciun răspuns.

Dar de ce m-ai întrebat despre Jeff? am tastat eu, mai mult ca să îi aflu părerea. Pauzele acelea lungi îmi dădeau o stare de agitaţie. Îmi imaginam nişte poliţişti bătând la uşa lui Hel şi luându-i telefonul, deşi era mult mai probabil ca ea să fi tastat cu o mână în timp ce încerca să-şi convingă gemenele să se bage în pat.

Hei, tocmai începusem să tastez, când am primit un mesaj de la ea: *Uite, poate că mă înşel eu, dar*

hai să spunem că cineva l-a ucis pe Gabe. Şi să spunem că ai dreptate, vrea să îţi pună ţie în cârcă crima. Amândouă am presupus că e ceva care are legătură cu Gabe, dar dacă nu e aşa? Dacă are legătură cu tine?

Ce?! Mă simţeam foarte confuză acum, oboseala reuşise să mă copleşească într-o asemenea măsură, încât nu reuşeam să înţeleg ce anume încerca să îmi spună. *Hel, îmi pare rău, dar trebuie să îmi explici mai clar ce vrei să spui.*

Vreau să spun că e posibil ca persoana care l-a ucis pe Gabe să o fi făcut nu ca să-l pedepsească pe el, ci ca să te pedepsească PE TINE. Şi că acum continuă să îţi distrugă viaţa. Şi că singura persoană suficient de bolnavă la cap să facă aşa ceva ar fi…

Nu a terminat mesajul, dar nici nu era nevoie, pentru că ştiam ceea ce nu scrisese. Singura persoană pe care şi-o putea imagina în stare să vrea să-mi distrugă viaţa, singura persoană la care mă puteam gândi *eu* că ar face aşa ceva era Jeff Leadbetter.

Nu am răspuns nimic o vreme. Pur şi simplu am rămas nemişcată, gândindu-mă la ideea lui Hel. *Nu putea* să fie adevărat. Nu putea. Sau poate că… Timp de şase luni după ce ne despărţiserăm, Jeff îmi făcuse viaţa un coşmar. Amenzi pentru viteză care apăreau, în mod misterios, de nicăieri. Telefoane închise în miez de noapte. Razie pentru droguri la două noaptea în fostul meu apartament din Hackney – şase poliţişti înarmaţi care mi-au dărâmat uşa şi au năvălit înăuntru în timp ce dormeam. *Ponturi anonime, drăguţo,* astea erau explicaţiile pe care le primeam, dar eu ştiam adevărul. Dacă aş fi fost un alt gen de om, dacă aş fi reacţionat altfel sau dacă, Doamne fereşte, aş fi consumat chestii ocazional, jointuri sau cocaină, să zicem, cum făcusem când eram mai tânără, aş fi putut ajunge în puşcărie sau chiar să fiu ucisă, în cazul în care lucrurile ar fi luat-o rău razna.

Acele razii de noapte fuseseră cele mai rele dintre toate, apoi se răriseră, rămăsesem doar cu apelurile tăcute şi cu controalele ocazionale şi „întâmplătoare” din trafic. Într-un final, după ce îl întâlnisem pe Gabe şi mă mutasem la el, încetaseră toate. Îmi închipuisem, într-un mod foarte naiv, că Jeff se temea de Gabe sau că poate depăşise momentul.

Dar dacă nu o făcuse? Dacă pur şi simplu pusese totul la cale, cu răbdare, ca să ne pedepsească pe amândoi? Era o teorie fantezistă. Dar la fel erau toate teoriile pe care mi le făcusem până acum.

Un nou bip pe telefon.

Jack, mai eşti?

Da, sunt, mă gândesc, am scris.

La ce?

Răspunsul sincer ar fi fost că mă gândeam la teoria ei şi mi se părea o prostie. Jeff? Un poliţist? Să însceneze omorârea soţului meu doar ca să mă pedepsească pentru o despărţire de demult? Părea cu totul ridicol, mai ales că îl şi văzusem în secţia de poliţie aproximativ pe la ora la care murise Gabe. Dar *chiar* era singura persoană la care m-aş fi putut gândi că ne purta pică şi, cumva, chiar dacă partea logică a creierului meu găsea 100 de motive pentru care nu avea cum să fie adevărat, o nenorocită de întrebare tot îmi dădea târcoale în subconştient: fusese din vina *mea?* Eu eram de vină pentru moartea lui Gabe?

Continuam să mă uit în gol spre ecran, încercând să-mi dau seama ce aş fi putut să-i mai spun lui Hel, când a apărut un avertisment: *15% baterie.*

Rahat. Uitasem complet că, fără curent electric, nu-mi puteam încărca telefonul.

Hei, mă lasă bateria, trebuie să închid. Dar te iubesc, am scris eu.

Şi eu te iubesc. Să ai grijă de tine, OK?, a scris ea înapoi.

O să am xx

Am aşteptat puţin, să văd dacă îmi mai răspunde ceva, dar nu a făcut-o, aşa că am închis telefonul şi

am rămas lungită în acel întuneric luminat de flăcări, continuând să meditez la ce îmi spusese. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai improbabil mi se părea: Jeff era un tâmpit, fără îndoială, dar nu era criminal. Mai mult de atât: era un tâmpit cu alibi, unul pe care îl puteam confirma chiar eu.

Însă când am închis ochii, încercând să adorm, nu cuvintele lui Hel îmi răsunau în urechi, ci acelea ale lui Jeff, vorbele pe care mi le şuierase în ultima zi, în timp ce-mi făceam bagajul, ziua în care îl părăsisem cu totul: *O să te fac să îţi pară rău, pizdă proastă ce eşti. Dacă eu nu te pot avea, atunci nimeni nu o să poată.*

Pe atunci, eram sigură că nu vorbise serios. O pusesem pe seama atmosferei încărcate, cuvinte goale venite de la un bărbat cu un orgoliu supradimensionat şi incapabil să accepte o respingere. Dar acum… acum Gabe era mort. Iar eu nu mai eram sigură de nimic.

Miercuri, 8 februarie.
Minus patru zile

Era foarte, foarte frig când m-am trezit şi pentru o vreme am rămas ghemuită pe canapea, încercând să-mi dau seama cât o fi fost ceasul. Focul se stinsese peste noapte şi acum nu se vedea decât un amestec de cenuşă albă şi neagră în vatra şemineului. Îmi puteam vedea aburul respiraţiei.

Adormisem cu hainele pe mine, înfăşurată într-o pătură croşetată din lână, ceea ce acum mi se părea a fi fost o hotărâre înţeleaptă. E drept, tot îngheţată eram, dar măcar nu trebuia să mă şi îmbrac.

Aveam totuşi nevoie să fac pipi şi, oricât am încercat să o ignor, durerea din pelvis m-a forţat până la urmă să mă ridic. Nu mă durea doar vezica. Totul mă durea. Rana de sub coaste, care-mi zvâcnea la fiecare răsucire pe canapea. Muşchii picioarelor, de la marşul forţat de ieri, prin nisip. Tălpile, de la mersul pe jos zece kilometri pe pavajele Londrei până la biroul lui Cole, şi ceilalţi cinci kilometri în direcţia opusă, către Charing Cross. Chiar şi degetele îmi erau înţepenite şi mă dureau – probabil de la cât de tare îmi încleştasem pumnii de fiecare dată când trecusem pe lângă vreun poliţist sau vreo cameră de securitate.

Mă simţeam ca o babă pe care o dor toate şi de-abia m-am ridicat din pat, păstrându-mi pe umeri pătura ca să mă protejeze de aerul îngheţat al dimineţii. Baia era într-o mică anexă a casei, acoperită cu tablă ondulată, în care era, dacă aşa ceva era posibil, încă şi mai frig decât în camera principală. M-am strâmbat la contactul pielii cu scaunul de toaletă congelat, apoi am rămas aşezată multă vreme, cu faţa sprijinită în palme, gândindu-mă la ce aveam de făcut.

Aş fi *vrut* să sun la compania de asigurări, să fac pe testerul de penetrări şi să obţin pe ocolite informaţii despre poliţa aceea, chiar dacă ar fi fost măcar data la care fusese încheiată. Dar nu puteam

face nimic înainte să-mi încarc telefonul. Totul depindea de asta.

Ceea ce însemna că mai întâi trebuia să rezolv problema curentului electric.

Al doilea… Trebuia să încerc să îmi dau seama cumva dacă în spatele poveştii se afla Jeff Leadbetter. Dar nu aveam nicio idee de unde să o apuc, darămite cum să dovedesc asta.

Două cafele mai târziu şi un mic foc trosnind în şemineu, mă simţeam puţin mai dezgheţată şi mult mai disperată, dar tot nu reuşisem să pun în funcţiune electricitatea. Iar fără ea, nu prea ştiam cum aş putea sta aici.

Îmi oprisem telefonul peste noapte, ca să economisesc bateria, iar acum, când l-am pornit, am fost foarte surprinsă să descopăr că era aproape ora 11. Dormisem mai mult decât îmi imaginasem. Iar ceea ce era şi mai îngrijorător era că bateria ajunsese la 8%.

Am deschis Signal şi i-am scris un mesaj lui Cole.

Cole, salut, eu sunt. Scuze de deranj, dar nu reuşesc să pornesc curentul. Există vreo centrală pe undeva? Nu-mi pot încărca telefonul şi aproape că am rămas fără baterie.

Am aşteptat câteva minute să îmi răspundă, dar nimic. Şi chiar în timp ce pândeam ecranul, am văzut cum s-a micşorat bara bateriei, lângă care scria acum 7%, şi am simţit cum mă cuprindea panica. Dacă rămâneam fără telefon, chiar că eram terminată. Nici laptopul nu îl puteam folosi fără telefon, acela era hotspotul lui.

Încă 30 de secunde. Tot niciun răspuns. Futu- i. *Futu-i.*

Cu un mare gol în stomac, am închis din nou telefonul.

Îmi propusesem să verific din jumătate în jumătate de oră dacă îmi răspunde Cole, dar am reuşit să mai verific doar de două ori înainte ca

bateria să moară de tot, cândva între 12:30 şi 13. Apoi nu am mai avut cum să aflu ce oră este, dar mi s-a părut că trecuseră trei sau chiar patru ore de când stăteam pe un balansoar pe verandă, bine înfofolită în paltonul nisipiu al lui Noemie, şi citeam una dintre cărţile cu coperte curbate de pe marginea şemineului. Soarele îşi începuse declinul spre linia orizontului, alungind toate umbrele, când am auzit torsul unei maşini dinspre drum. M-am ridicat, cu urechile ciulite, încercând să-mi dau seama dacă sunetul se apropia sau se ducea departe.

La început mi-a fost greu să-mi dau seama, din cauza zgomotului valurilor, dar curând am fost sigură că se auzea din ce în ce mai aproape. *Foarte* aproape.

Asta m-a făcut să mă clatin pe picioare, uitându-mă în stânga şi-n dreapta, panicată. Rahat. De ce nu mă pregătisem pentru o astfel de posibilitate? Lucrurile mele erau aruncate peste tot prin cabană. Chiar nu-mi puteam permite să las acolo conţinutul rucsacului, era tot ce mai aveam pe lume, dar dacă rămâneam acum să împachetez, ar fi putut fi prea târziu.

Până la urmă, cu inima bubuindu-mi în piept, m-am hotărât: am lăsat cartea jos, am fugit înăuntru, mi-am luat telefonul şi ce am mai putut mai repede dintre lucruri, apoi am întins-o repede spre dune.

M-am ghemuit între două tufişuri pipernicite şi am aşteptat.

Mi s-a părut o eternitate. Acum eram mai aproape de ocean şi nu auzeam mare lucru în afară de valuri, bătăile inimii şi propria respiraţie gâfâită. Mi s-a părut – dar sigur că putea fi doar în imaginaţia mea – că sunetul motorului ajunsese din ce în ce mai aproape, apoi se oprise cu totul. Nu puteam fi sigură de asta. În schimb, puteam fi sigură că nu am auzit nicio maşină pornindu-şi din nou motorul şi plecând.

Să fie poliţia? Vreun vecin amabil venit să verifice lumina şi fumul? Sau poate că era doar poştaşul?

Soarele dispăruse în spatele promontoriului acum, se făcuse foarte frig, mai ales că se înteţise şi vântul, la fel ca ieri pe la ora asta. Am rămas ghemuită, cu rucsacul în braţe, cu capul îngropat în pliurile lui şi încercând să nu mă gândesc la ce aveam de făcut. Nu puteam rămâne toată noaptea acolo, aş fi îngheţat. Dar dacă se lăsa ceaţa, poate că aş fi putut profita ca să fug. Încă aveam pe mine paltonul bej, ceea ce era singurul lucru bun din toată povestea asta, nu doar pentru că era foarte călduros, dar şi pentru că avea o culoare ce se putea pierde uşor printre dunele bătute de ploaie. Dacă voiau cu adevărat să mă găsească, aveau să o facă, fără nicio îndoială. Ascunzătoarea mea nu ar fi rezistat la o cercetare serioasă, mai ales dacă ar fi fost implicaţi şi câini poliţişti, şi nu făcusem nici cea mai mică încercare de a-mi şterge urmele trecerii prin cabană. Dar dacă vizitatorul era doar o persoană obişnuită, venită pentru o verificare sumară, poate că voi reuşi să fug odată ce soarele va fi apus.

Tot îmi treceam în revistă opţiunile, când l-am auzit. Un fluierat încet, nu chiar o melodie, doar un riff scurt şi ciudat, care mi s-a părut imediat familiar, dar nu ştiam de unde să îl iau. Am rămas locului, încercând să-mi dau seama ce se petrecea. Poate era cineva care îşi făcea plimbarea de seară împreună cu câinele său, fluierând? Poate, dar nu era, totuşi, genul de melodie populară pe care o fredonează lumea în general. Şi de ce îmi era atât de familiară? Mi-a strâns inima într-un fel ciudat melodia aceea, cu o senzaţie de dor profund nefericită, ciudat de disproporţionată faţă de scurta înşiruire de note.

A urmat o pauză, apoi din nou sunetul, ceva mai aproape, dar acoperit de vânt, şi dintr-odată mi-am amintit, cu uimire. Ştiam unde o mai auzisem înainte şi de ce îmi dăduse acel ciudat şi amar sentiment al pierderii: era începutul unei piese a trupei Talking Heads, *This Must Be the Place.* Iar motivul pentru care o recunoscusem şi cel pentru care mi se strânsese inima, deoarece corpul meu

făcuse asocierea înainte ca creierul să pună lucrurile cap la cap, era că dansasem cu Gabe pe acea melodie, primul nostru dans de la nuntă, o legănare împreunată pe o plajă grecească, sub şiruri de luminiţe şi privirile rudelor şi prietenilor adunaţi zâmbitori în jurul nostru.

Doar cineva care ne cunoştea pe amândoi foarte bine ar fi fluierat acele note. Doar cineva care îşi amintea dansul acela ar fi putut şti ce însemna cântecul pentru mine. Fără să mai stau pe gânduri – şi fără să-mi pun problema că ar fi putut fi o mare prostie din partea mea – mi-am lăsat rucsacul jos şi m-am ridicat în picioare. Nu foarte departe, pe o dună, se zărea silueta lui Cole, care privea cu o expresie îngrijorată în larg.

— Cole! am strigat eu înăbuşit, iar el s-a întors în direcţia mea, cu faţa dintr-odată luminată.

— Jack! Ce naiba te ascunzi aşa? Nu mi-ai primit mesajul? a spus în timp ce se apropia grăbit şi împiedicat, pe nisip, ca să mă ia în braţe.

— Mi-a murit telefonul, i-am explicat eu, arătându-i-l.

Cole a scos o înjurătură.

— Am crezut că îţi văzusem prea târziu mesajul. Am încercat să îţi scriu, dar când nu am reuşit să dau de tine, am intrat în panică şi mi-am zis că mai bine vin până aici. Când am ajuns la cabană şi am văzut că lipseau jumătate dintre lucrurile tale…

Nu şi-a terminat ideea, dar ştiam ce voia să spună.

— Scuze, am spus. Ţi-am auzit maşina şi nu am ştiut ce să fac. M-am gândit că… În fine, nu mai contează.

M-am uitat în jur, pe plaja întunecată. Era pustie, însă tot mă simţeam prea expusă. Mă gândeam la drumul lui Cole până aici, la camerele cu sistem de recunoaştere automată a numerelor de înmatriculare…

— E mai bine să mergem înăuntru.

Cole a dat din cap, mi-a ridicat rucsacul şi am pornit-o amândoi înapoi către căsuţă.

Ajunşi înăuntru, Cole a aprins lămpile, iar eu am înviat focul în timp ce el încerca să-şi dea seama ce era în neregulă cu tabloul electric din anexă. Într-un final, s-a dat bătut şi s-a întors în cameră, scuturând din cap:

— Nu ştiu ce are. A făcut poc ceva şi mi-e teamă că e nevoie de o persoană cu adevărat calificată pentru a-l repara. Dar, uite, ţi-am adus un acumulator, măcar să îţi încarci telefonul.

A scos din buzunar ceva ce semăna cu un telefon mobil mai dolofan. Mi-am căutat repede în rucsac cablul de încărcare şi l-am înfipt în telefon.

— De câte ori voi putea să-l încarc? am întrebat eu cu ochii la bara de pe ecran, care începuse să o ia uşurel în sus.

— Nu ştiu, a ridicat Cole din umeri, pe-al meu îl încarcă de cel puţin patru ori. Şi pot să completez ce consumi acum în maşină, înainte de plecare.

— Doamne! am spus eu aşezându-mă pe canapea. Trebuie să recunosc, Cole, că sunt de-a dreptul fericită să te văd, dar crezi că a fost o idee bună să vii până aici cu maşina ta? Dacă ai fost urmărit?

Cole a ridicat din nou din umeri, cu ceva mai multă părere de rău de data asta.

— Ştiu. Doar că am intrat în panică atunci când n-ai mai dat niciun semn. Nu mă puteam gândi decât că erai singură într-o căsuţă fără curent electric şi fără nicio posibilitate să strigi după ajutor. Apoi m-am gândit şi că nu lăsasem aproape nimic de mâncare aici. Şi mi-am dat seama cât de idiot fusese planul ăsta.

— Glumeşti?

Se aşezase pe un scaun de lângă masă şi m-am apropiat de el. I-am pus o mână pe umăr:

— A fost un plan minunat. Şi sunt teribil de recunoscătoare pentru el, aşa am avut unde pleca din Londra. Doar că… Mi-e cam teamă ca nu cumva să te fi pus şi pe tine poliţia sub urmărire…

N-am continuat fraza. Cole s-a scărpinat pe obraz, părând nefericit.

— Ştiu, ştiu… Dar chiar nu cred că am fost urmărit. Adică sunt sigur de asta. Ultima parte a drumului este atât de pustie, e doar o singură bandă pe care de-abia dacă trece o maşină pe oră. Nici nu se pune problema să urmăreşti pe cineva fără a fi observat. Şi am ieşit de pe autostradă la Maidstone, deci doar până acolo mi s-a putut urmări automat plăcuţa de înmatriculare. Totuşi, Jack, trebuie să fii conştientă de faptul că, dacă poliţiştii chiar se apucă de săpat cu seriozitate, vor da de locul acesta. E pe numele lui Noemie, dar eu plătesc majoritatea facturilor şi cred că numele meu este înregistrat în sistemul de taxe locale. Vin aici practic în fiecare weekend de vară. Deci nu le va lua prea mult timp. Asta nu poate fi decât o soluţie temporară. Dacă vrei să ţi se piardă complet urma, îţi trebuie ceva cu totul izolat de oricare dintre noi.

Am încuviinţat cu îngrijorare. Ştiam ce voia să spună. Dar nu intenţionam să rămân pentru veşnicie fugară. N-aş fi putut.

— Pari obosită. Ai mâncat ceva?

— Da, am răspuns eu, deşi nu era cu totul adevărat.

Mâncasem paste cu pesto cu o seară înainte, un baton de cereale la micul-dejun şi încercasem să mănânc restul de paste la prânz, dar mi se cam întorsese stomacul pe dos. Acum mă simţeam deodată foarte înfometată.

— Ei bine, am adus eu ceva de mâncare, a spus Cole şi s-a ridicat în picioare. Şi nişte vin. O să-ţi fac o cină pe cinste. Te rog să te aşezi şi să nu faci absolut nimic. Hai să ne prefacem, pentru câteva ore, că nu s-a întâmplat absolut nimic, OK?

— OK, am răspuns, cu un nod în gât.

Poate că mă emoţionase bunătatea lui Cole, poate că îmi dădusem seama cât de mult, *foarte, foarte mult,* îmi doream chiar să fi fost aşa.

În următoarele două ore, ne-am prefăcut că totul era în regulă. Cole a gătit – ceva uimitor de delicios, un amestec de vânătă coaptă cu *noodles* şi o groază de *miso* – iar eu nu am făcut decât să stau la masă şi

să mai pun lemne pe foc şi să sorb din vinul roşu, lejer şi mătăsos, pe care îl adusese Cole, până când minţile mi s-au înceţoşat şi tot ceea ce se întâmplase în ultimele zile a căpătat o ciudată patină de irealitate.

Am lins farfuria cu mâncarea lui Cole, aşa că mi-a pus o a doua porţie, uriaşă, din care am devorat imediat încă jumătate. Apoi m-am rezemat de spătar, cu burta plină, şi am întins mâna după sticla cu vin.

— Doamne, tocmai mi-am dat seama că am băut probabil prea mult ca să mai pot conduce, a spus Cole în momentul în care m-am aplecat să-i umplu din nou paharul, înainte să îl umplu şi pe al meu.

— Nu fi prostuţ, i-am răspuns. E casa ta. Ar trebui să rămâi aici.

— Eşti sigură? m-a întrebat el neîncrezător. Adică e casa lui Noemie, practic.

S-a uitat la covoraşul din faţa căminului, calculând în minte, probabil, cât de frig îi va fi înfăşurat doar în haină, pe la 2 dimineaţa.

— Poate că aş putea dormi în maşină.

— Cole, rămâi aici. Canapeaua e dublă. N-ar fi prima dată când aş dormi cu un prieten în acelaşi pat, putem să stăm cu capetele în părţi opuse. În plus, am adăugat eu dându-mi seama că zâmbeam pentru prima dată de multă vreme, poate că, dacă ar mai fi cineva aici să încălzească locul, m-aş trezi şi eu mâine de dimineaţă fără să am iar degetele de la picioare degerate.

— OK, a spus Cole, încă puţin ezitant. Dar va trebui să mă scol devreme. Am o întâlnire mâine la 10, la Londra.

— În regulă, am răspuns eu şi mi-am înăbuşit un căscat. Sunt varză. Probabil că voi adormi în 10 minute.

— Ţi s-a încărcat telefonul? a întrebat Cole, apoi s-a ridicat de la masă şi a început să cureţe farfuriile.

Am dat din cap că da şi am deschis telefonul, cu un pic de speranţă că voi găsi acolo şi un mesaj de

la Hel. Dar nu era. Doar patru mesaje din ce în ce mai îngrijorate de la Cole, trimise după ce îmi murise bateria, în care mă întreba dacă eram OK şi apoi mă anunţa că pleca spre mine.

Dar gândul la Hel m-a făcut să-mi amintesc ceva – conversaţia noastră de cu o seară înainte.

— Cole, i-am spus eu, îmi pare foarte rău, dar trebuie să te mai rog ceva.

A lăsat farfuriile în chiuvetă şi s-a întors să se aşeze lângă mine, cu o expresie serioasă. Mi-a luat mâinile într-ale lui şi i-am simţit căldura şi bunătatea în degetele acelea înfăşurate în jurul alor mele.

— Jack, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai scuza atât! Chiar *vreau* să mă rogi lucruri, înţelegi? Vreau să ajut. Aş face orice, *orice,* pentru Gabe. Aşa că, te rog, indiferent despre ce e vorba, doar spune-o. Dacă pot să o fac, o fac.

— Tocmai, că nu ştiu dacă poţi, am spus eu.

După care, i-am povestit despre teoria lui Hel în legătură cu Jeff şi despre propriile mele bănuieli legate de poliţa de asigurare. Pe măsură ce povesteam, faţa lui Cole a devenit din ce în ce mai gravă, iar atunci când am terminat, părea îngrijorat de-a binelea.

— Nu-mi place povestea asta.

— Dar crezi că ar putea fi ceva adevărat?

— Da. Rahat. Adică vreau să zic că e grav. Era deja destul de nasol când se punea problema de o confuzie de identitate sau de un jaf eşuat. Dar dacă Hel are dreptate, Jack, atunci tipul ăsta chiar este un psihopat. Şi ai putea fi într-un mare pericol.

— Şi nu e doar atât, am adăugat eu, după care i-am povestit despre e-mailul lui Jeff şi răspunsul meu impulsiv. Crezi că am greşit foarte tare? Adică pentru faptul că i-am răspuns, vreau să zic.

Cole a clătinat din cap:

— Nu ştiu. Doamne! Adică nu cred că ai făcut chiar cel mai înţelept lucru din lume când i-ai răspuns la mesaj, dar, dacă mă gândesc bine, un VPN făcut de Gabe trebuie să fie beton, iar dacă

povestea asta îi face pe colegii lui Jeff să sape în trecutul lui…

— Deci crezi că Hel *chiar* are dreptate? am întrebat eu şi Cole a părut surprins.

— Ăăă… poate că da? Tu nu crezi?

— Nu ştiu.

Mă simţeam grea de cap după atâta mâncare şi vin care mă făceau să nu mai pot gândi foarte logic.

— Doar că… Adică pot înţelege punctul ei de vedere. Tot ea spunea că, de obicei în astfel de cazuri, e vorba de foşti şi actuali parteneri de viaţă. Iar Jeff este singurul „fost” cu adevărat notabil pentru mine, şi singurul de care m-am despărţit atât de urât. Doar că… nu ştiu, Cole, parcă nu mi se *pare* că ar fi un lucru pe care să îl facă el. În plus, era la secţia de poliţie cam în acelaşi timp în care eram şi eu acolo.

— Poate că a angajat pe cineva, a spus Cole. La urma urmei, e poliţist. Trebuie să cunoască persoane potrivite pentru aşa ceva.

— Dar nu e numai atât. E şi povestea cu asigurarea, pare ceva mult prea elaborat pentru el. Chiar mi-aş dori să ştiu cine a încheiat poliţa, să văd dacă are într-adevăr legătura cu crima. Oare nu e nicio cale să pot afla?

— Poate că este…

Cole şi-a frecat tâmplele. Părea să se gândească cu mare concentrare.

— Rahat, asta ar fi fost o treabă de competenţa lui Gabe, mai degrabă. Cea mai uşoară cale ar fi să încercăm să obţinem toate documentele, poate găsim vreo greşeală în ele, ceva care să ne indice că altcineva a plătit asigurarea, nu Gabe. Ar fi suficient să vedem ce scrie în back-end la poliţa aceea. Dacă i-au putut detecta IP-ul persoanei care a completat-o… Crezi că Jeff ar şti să folosească un VPN?

— Nu ştiu.

Simţeam că mă ia durerea de cap.

— Nu e genul prea tehnic, am continuat eu. Şi cred că mi-au trimis şi fişierele poliţei. Stai puţin.

Am deschis laptopul şi am căutat printre e-mailuri mesajul trimis de societatea de asigurare. Am derulat până la ataşamente: un fişier numit *Sumarul poliţei dumneavoastră* părea cel mai promiţător, aşa că l-am deschis.

Pe ecran mi-a apărut un .PDF foarte lung, pe care l-am cercetat rapid, în căutarea informaţiilor despre Gabe – scrise în complicatul limbaj juridic. Era acolo numele lui, inclusiv al doilea prenume şi iniţiala tatălui, toate corecte. Înălţime. Greutate. Ocupaţie. Data naşterii, corect. Consumă alcool cu moderaţie. Nefumător… ei bine, asta din urmă nu era cu totul adevărată; lui Gabe îi plăcea câte un joint din când în când. Dar era adevărat că alte ţigări nu fuma şi nu cred că ar fi mărturisit că era consumator de aşa ceva într-un contract de asigurare de viaţă. Nu mi se părea relevant. Însă acolo se aflau *o groază* de informaţii, toate corecte, şi nu prea vedeam cum ar fi putut şti Jeff toate astea.

— Nu e Jeff, am spus eu cu voce tare. Nu are cum. Sunt multe lucruri aici pe care n-ar fi avut de unde să le ştie. De fapt, câtă lume ar putea să ştie că pe Gabe îl cheamă şi…

M-am oprit, apoi m-am corectat cu durere:

— …că îl *chema* Charles?

— Se poartă phishingul, a replicat Cole, nu foarte convins.

— Crede-mă, am dat eu din cap, Jeff nu e atât de priceput ca să facă aşa ceva. Şi nu doar că nu e o persoană tehnică de felul lui, dar nu cred că îi poate funcţiona aşa creierul. El e genul de tip *foloseşte-ţi relaţiile ca să te răzbuni pe cineva.*

— Stai! a exclamat Cole lăsându-şi paharul pe masă. Relaţiile lui Jeff. Ce zici de baza de date a poliţiei?

— Cum adică?

— Tipul ăsta, Jeff, e poliţist, nu-i aşa? Iar Gabe…

— …a fost arestat la 17 ani, i-am terminat eu propoziţia, dându-mi seama subit unde bătea. Futu-i. Dar era minor pe atunci. Crezi că mai există informaţiile în sistem?

— N-am nicio idee, a ridicat Cole din umeri. Ştiu că o astfel de condamnare nu se declară obligatoriu, dar îmi imaginez că urmele ei trebuie să mai existe pe undeva şi probabil că un tip ca Jeff ar avea acces în astfel de locuri. Nu ştiu ce se păstrează la dosar, presupun că informaţii precum data naşterii, înălţimea şi altele trebuie să fie acolo. În ceea ce priveşte greutatea, da, să zicem că Gabe ar mai fi pus nişte kilograme de când avea 17 ani, dar poţi face o aproximare doar uitându-te la un om. Cât despre restul…

— Pe restul le cam poţi ghici singur. Futu-i.

Am simţit această revelaţie ca pe un duş rece pe ceafă. Aş fi zis că mă simţeam… nu bucuroasă, în fine, ci cumva satisfăcută că s-ar putea să mă apropii de aflarea adevărului despre ce i se întâmplase lui Gabe şi despre cel care pusese totul la cale. Dar nu mă simţeam deloc aşa. Eram mai degrabă îngrozită. Pentru că, dacă *într-adevăr era* Jeff, atunci şansele ca poliţia să rezolve acest caz se reduseseră de la slabe la zero.

Nu pentru că m-aş fi gândit că Malik ar fi fost în cârdăşie cu Jeff – nu neapărat. Nu prea mi-o imaginam pe Malik cea dură şi hotărâtă alături de un coleg corupt şi punând la cale planul de a ucide un nevinovat şi a-i închide soţia pentru asta. Pur şi simplu, nu mi se părea plauzibil. Însă ideea că poliţiştii ar fi putut să nu se implice prea tare în anchetarea unui coleg, că ar fi putut privi cu scepticism plângerea unei fete instabile, isterice chiar, cu un istoric de reclamaţii false împotriva unui fost iubit… era plauzibil. Ba chiar foarte.

— Dacă e adevărat, l-am întrebat cu o voce plată pe Cole, cum dracu' să o dovedesc?

M-a luat în braţe, iar eu am simţit aceeaşi dorinţă ca în ziua anterioară, la biserică: să îmi ascund faţa la pieptul lui şi să plâng, cum aş fi făcut cu Gabe. Doar că încă nu puteam plânge. Nu mă simţeam suficient de liberă să pot plânge.

— Jack…

Vocea lui în urechea mea, căldura trupului său, înălţimea, toată prezenţa lui îmi aminteau mult de Gabe, chiar dacă ei doi fuseseră destul de diferiţi – iar asta m-a făcut să simt iar un nod în gât.

— O să fie bine.

Am rămas multă vreme aşa, în braţele lui Cole, cu obrazul lipit de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii. Pentru prima dată în ultimele zile, mă simţeam… în siguranţă. Dar ştiam că era o iluzie. Cole nu mă putea apăra de ceea ce urma, cum nici Gabe nu se putuse apăra pe el însuşi.

— Nu cred, am şoptit eu.

— Jack, a spus Cole şi mi-a atins bărbia, ridicându-mi faţa să-l pot privi în ochi. Ascultă-mă: o să fie bine. Nu o să te las să ţi se întâmple ceva.

Voiam să îl pot crede. Voiam *atât* de mult să îl pot crede.

Problema era că amândoi ştiam că era o minciună. Cole nu-mi putea promite aşa ceva. Ce era mai rău se întâmplase deja. Gabe era mort. Dacă aveam să fiu şi condamnată pentru asta… ei bine, n-ar fi fost decât cireaşa de pe tortul ăsta de rahat. Nu am mai spus nimic, doar m-am uitat la el, la fruntea lui ridată, la părul blond-închis, la ochii albaştri şi preocupaţi, care în lumina slabă a lumânărilor păreau bleumarin. Mi-a pus o mână pe obraz.

Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat.

Pentru o clipă am crezut… nu ştiu. Am crezut că era doar compasiune, un sărut blând şi frăţesc, gândit pentru obraz sau pentru frunte, care îmi aterizase din greşeală pe gură. Apoi, însă, buzele lui s-au deschis şi mi-a cuprins faţa cu ambele mâini, aşa că mi-am dat seama că era un altfel de sărut. Un sărut adevărat, cu gura deschisă, cu limba lui pe buzele mele. Iar pentru o clipă – una ciudată, plină de dor şi înceţoşată de vin – l-am lăsat să mă sărute. Nu, mai mult de atât, ca să fiu complet sinceră: nu doar că l-am lăsat pe Cole să mă sărute, dar l-am şi sărutat înapoi.

Însă imediat m-a izbit un sentiment de profundă, de absolută greşeală, indiferent cât de mult îmi

doream să simt braţele cuiva cuprinzându-mă, trupul cuiva lipit de al meu. Da, voiam pe cineva – buzele lui, căldura lui, moliciunea pielii dezgolite –, dar nu voiam pe oricine, îl voiam pe *Gabe.*

— Nu, am rostit eu cuvântul mai întâi nedesluşit, cu gura înăbuşită de a lui Cole.

Apoi cu mai multă putere, împingându-l departe, cu mâinile în piept.

— *Nu!* Cole, nu vreau!

Cole s-a dat în spate de parcă îl pălmuisem, deşi cu siguranţă nu îl împinsesem atât de tare.

— Îmi pare rău, a spus el şocat, ori de faptele lui, ori de ale mele. Doamne, îmi pare foarte rău! Vinul… eu nu aş…

— E în regulă, am rostit, deşi nu eram deloc sigură de asta. Amândoi am fost… Uite, înţeleg. Amândoi suntem beţi, amândoi suferim.

Cuvintele mi s-au blocat în gât. Chiar credeam că acesta era adevărul, în ceea ce ne privea pe amândoi. Dorul, acel dor disperat după Gabe, ne făcuse să o dorim pe persoana cea mai apropiată de el. Însă Cole era cu Noemie, iar eu… eu ce mai *eram?* Văduva celui mai bun prieten al său?

— Îmi pare rău, a spus el din nou.

A vrut să se apropie iar de mine, dar m-am dat un pas înapoi. A făcut o grimasă de parcă îl rănisem cu ceva.

— Îmi pare foarte rău. O să dorm în maşină.

— Asta ar fi o prostie. O să îngheţi.

— Pornesc căldura.

— Nu poţi lăsa căldura pornită toată noaptea, o să rămâi fără baterie. Haide, Cole, suntem adulţi. Am făcut o greşeală – de fapt mă gândeam că *el* făcuse, dar nu am spus asta pentru că, la urma urmei, mai întâi îi răspunsesem şi eu la sărut. Hai să nu ne stricăm prietenia din cauza asta. Am un sac de dormit. O să dorm pe podea.

— *Nu,* a replicat cu voce categorică Cole. Dacă e să doarmă cineva pe podea, atunci acela voi fi eu. Îmi pare rău. Am fost… Nici nu ştiu unde mi-a fost mintea, Jack. Am fost tulburat. Şi am…

S-a oprit.

— Şi ai… ce? am întrebat eu.

Şi eu mă simţeam… nu ştiu cum să spun, tulburată, dar îmi părea şi rău pentru el. Cole a scuturat din cap.

— Nu contează.

Şi-a scos telefonul din buzunar, s-a uitat la el, apoi a oftat:

— E aproape miezul nopţii. Hai să ne culcăm. Şi *eu* o să dorm pe jos, OK? Nu vreau să mai aud nicio vorbă despre asta.

Pentru o clipă, m-am gândit să mai insist, dar până la urmă am renunţat la idee şi am încuviinţat. Mâine, Cole avea să doarmă acasă, într-un pat normal, cu o saltea bună. Putea rezista o noapte pe podea.

— OK.

Am tăcut amândoi. Cole a desfăşurat sacul de dormit pe podea, iar eu am dat să întind canapeaua. Noaptea trecută nu încercasem să o desfac, adormisem aşa, iar acum mă luptam cu mecanismul. Deodată, s-a deblocat cu un pocnet şi m-a lovit în coaste. Nu fusese o lovitură prea puternică, dar fusese chiar în zona în care mă tăiasem pe gardul acela, iar acum am simţit un val cald de durere străbătându-mă toată. Am ţipat, am scăpat canapeaua din mâini şi mi-am apăsat pansamentul.

— Jack? a întrebat Cole, ridicându-se imediat de jos, unde desfăcea fermoarul sacului de dormit. Ce s-a… Eşti bine?

Nu puteam vorbi. Puteam doar să stau acolo, cu mâna apăsată sub coaste şi încercând să mişc din cap, dar fără să-mi reuşească, pentru că orice mişcare mă făcea să scâncesc de durere.

— Jack, ce dracu'? a venit Cole la mine acum, îngrijorat.

Simţeam cum de sub pansament mi se scurgea ceva cald. La naiba!

— Sunt… bine, am reuşit eu să articulez în cele din urmă.

Durerea dădea înapoi, redevenea jena aceea permanentă cu care începusem să mă obişnuiesc.

— Sunt bine. M-am tăiat căţărându-mă pe un zid. Iar canapeaua asta m-a lovit fix în punctul sensibil.

— Jack, nu. Te-ai făcut pământie la faţă. Nu poate fi doar… Lasă-mă să mă uit.

Am scuturat din cap. În niciun caz nu aveam să-mi scot bluza în faţa lui Cole, nu după cele întâmplate între noi. Dar probabil că îmi citise gândurile, pentru că faţa lui a devenit mai fermă acum şi puţin nerăbdătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jack! N-o să sar pe tine, dacă asta te îngrijorează. Da, pentru o clipă am fost un prost, nu pot să neg asta. Dar nu poţi să fii în pragul leşinului de la o simplă zgârietură. Nu e normal. Arată-mi ce s-a întâmplat.

Am închis ochii. Apoi, fără nicio tragere de inimă, mi-am ridicat tricoul.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost că pansamentul – vechi de două zile, deja – era negru de sânge. Pe sub un colţ se scurgea sânge proaspăt, roşu şi abundent. Cole m-a privit întrebător: *Pot să…?* Am dat din cap că da, iar el a ridicat uşor de colţul ud al bandajului. Am închis ochii, simţind o durere din ce în ce mai mare pe măsură ce marginile lipicioase trăgeau de rană. Apoi am auzit respiraţia şocată a lui Cole, după ce a desprins tot pansamentul:

— Iisuse! Jack, asta… nu arată bine.

Am deschis ochii:

— Ce vrei să spui?

Am aruncat şi eu o privire la rană, încercând să zăresc ceva peste marginea rulată a tricoului pe care Cole o ţinea cu mâna lui liberă. În cealaltă, avea bandajul plin de cruste negre, de sânge.

Ceea ce am văzut mi-a provocat un val de greaţă acidă ce a urcat până-n gât.

Rana nu se vindecase. Încă era aceeaşi perforaţie mică şi malignă de sub coaste. Dar acum avea marginile pufoase, umflate, albe şi cu acelaşi aspect nesănătos pe care îl capătă carnea vie când stă prea

mult scufundată în apă. Iar lichidul care se scurgea încetişor din perforaţie era sânge amestecat cu ceva mai tulburător, un fel de fluid lipicios şi alb, care nu mirosea prea bine.

— Rana asta trebuie îngrijită.

— Nu mă pot duce la spital. O să-mi ceară actul de identitate şi numărul asigurării de sănătate. Hai să încercăm… nu ştiu, să o curăţăm noi? am înghiţit eu în sec. Mai am nişte bandaje în rucsac. Poate reuşesc să iau mâine ceva de la farmacie.

— Nu cred că o farmacie va fi de ajuns, a spus Cole, cu un aer nefericit. Ai nevoie de copci şi, cel mai probabil, de antibiotice.

— Dar nu-mi va da nimeni antibiotic fără să le spun cum mă cheamă, nu? Iar eu nu pot face asta. Aşa că, dacă nu ai o idee mai bună, ce-ar fi să taci şi să faci ceva cu adevărat util, ca de pildă să cauţi un prosop curat?

Cole nu a spus nimic câteva clipe, apoi a dat scurt din cap, s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în baia din mica anexă.

Am oftat.

Ştiam că mă răstisem la cine nu trebuia. Cole era unul dintre foarte puţinii oameni care chiar încercau să mă ajute. Dar mai ştiam şi că, deşi cel mai probabil avea dreptate, sugestiile lui erau inutile. Aveam nevoie de copci, de antibiotice, de o noapte de somn într-un pat adevărat, de o cale de intrare în baza de date a companiei de asigurări şi de o mie de alte lucruri pe care nu aveam să le obţin niciodată. Antibioticele erau cel mai puţin importante acum – eu aveam nevoie de *Gabe,* iar el se dusese. Aşa că nu mă ajuta cu nimic să aud de la Cole despre lucrurile pe care *ar fi trebuit* să le fac.

— Îmi pare rău, am spus când s-a întors de la baie cu un săpun şi un prosop curat şi le-a aşezat pe masă. Ştiu că încerci să mă ajuţi şi că ai şi dreptate, dar în momentul ăsta chiar trebuie să mă concentrez să aflu cine i-a făcut asta lui Gabe.

— Şi cum ai de gând să faci asta? a întrebat Cole.

Se dusese la aragaz şi stătea cu spatele la mine, încălzind o oală cu apă, aşa că nu îi puteam vedea expresia, însă întrebarea îmi fusese pusă cu o voce plată, de parcă încerca să ascundă ceea ce simţea cu adevărat.

— Nu ştiu. Aş avea nevoie… aş avea nevoie să aflu cine a făcut poliţa. *Futu-i,* aş avea nevoie să fie Gabe aici!

S-a lăsat tăcerea. Umerii lui Cole păreau să se fi prăbuşit deasupra aragazului şi am ştiut că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru: cât de tare ne lipsea Gabe şi cât de oribilă era situaţia în care ne aflam. Ce bine ar fi fost ca totul să nu fi fost decât un exerciţiu, cu un scop anume, iar Gabe să-mi şoptească acum instrucţiuni în casca din ureche!

Şi ce? s-a auzit o voce în capul meu, o voce care mi-a frânt inima, atât de mult se asemăna cu a lui Gabe. *Prefă-te că este un exerciţiu. Care ţi-e scopul?*

Scopul meu era… ei bine, scopul era ceea ce tocmai îi spusesem lui Cole: să-l găsesc pe cel care îi făcuse asta lui Gabe şi să-l dau în vileag. Acesta fusese întotdeauna scopul meu. De aceea fugisem din secţia de poliţie – dacă doar aşa puteam fi liberă să-l vânez pe ucigaşul lui Gabe, atunci nu-mi păsa că devenisem o ţintă pentru poliţişti.

Pe bune, Cross? Care este scopul tău imediat?

Asta a sunat clar ca Gabe. Mereu punea întrebările dificile. Pentru că asta era o întrebare incontestabil mai grea decât toate. Scopul meu imediat era să aflu cine încheiase acea poliţă. Dar nu aveam nicio idee cum să o fac. Puteam să sun la compania de asigurări, dar nu eram sigură cât de multe informaţii îmi puteau furniza. Probabil că, la telefon, îmi puteau spune doar ceea ce ştiam deja din documentele din e-mail, iar dacă cineva le spusese deja despre moartea lui Gabe, poate nici atât. Of, dacă aş fi avut acces la fişierele originale! Trebuia să se afle acolo şi alte informaţii, precum numărul cardului, de exemplu, sau înregistrări telefonice. Cineva trebuie să fi plătit pentru poliţa

aia, dar cine? Dacă ar fi fost Gabe aici, sunt sigură că am fi reuşit împreună să pătrundem în baza de date a companiei, dar hackingul era specialitatea lui, nu a mea. Eu nu aveam absolut nicio idee cum se accesează de la distanţă o bază de date securizată. Specialitatea mea erau clădirile, adică accesul fizic în diverse locuri. Dar…

Şi deodată am găsit soluţia. Dacă aş fi putut intra în birourile Sunsmile Insurance Ltd, atunci n-aş fi avut nevoie de niciun hacker. Puteam să mă loghez direct în baza lor de date, ca un angajat normal. Iar să ajung în locuri în care n-ar fi trebuit să mă aflu… ei bine, asta chiar era specialitatea *mea.*

Pentru prima dată mi-am dat seama că aveam un plan şi am simţit ceva ce părea o tresărire de… era speranţă?

— Cole, am început eu, apoi m-am oprit, fără să ştiu de ce.

Cole s-a întors spre mine:

— Da?

— Nimic, am răspuns.

Nu eram sigură de ce nu voisem să îi spun la ce mă gândisem. Ştiam doar că eram pe cale să fac un lucru foarte periculos şi nu voiam să îmi taie cineva elanul înainte să fi schiţat planul în totalitate. Dacă voiam să fac ceva, trebuia să mă agăţ de această fărâmă de speranţă. Era singura pe care o aveam.

Cole a luat de pe aragaz oala cu apă fierbinte şi a aşezat-o cu grijă pe masă.

— Ridică-ţi bluza, mi-a spus el. Şi vezi că o să te cam doară.

L-am ascultat, iar el şi-a înmuiat prosopul în oală, după care mi-a tamponat cu blândeţe marginea rănii.

Chiar a durut. A durut *al naibii* de tare. Cu mult mai rău decât în urmă cu două zile, când îmi spălasem şi eu rana, în baia hostelului. Când pielea a fost curată, Cole a uns-o cu o cremă antiseptică din dulăpiorul de la baie, apoi a acoperit-o cu un pansament curat, iar eu am răsuflat uşurată.

— Cum e acum? a întrebat Cole, privindu-mă cu o expresie între grijă şi exasperare.

— Mai bine, i-am răspuns eu, deşi nu eram convinsă că aşa era.

Mi-era greaţă şi mă simţeam stoarsă de puteri, iar rana mă înţepa ca naiba. În plus, apa din oala lui Cole era îngrijorător de roşie. Cât sânge pierdusem? Însă era şi ceva reconfortant în faptul că acum rana era curată şi proaspăt bandajată, până şi senzaţia înţepătoare datorată cremei era cumva liniştitoare – ceva de genul *fără durere nu există plăcere.*

Şi dintr-odată m-am simţit teribil de obosită, atrasă irezistibil de canapeaua aceea cu salteaua moale şi pătura tricotată.

— Ar trebui să ne culcăm, i-am spus eu lui Cole, iar el a încuviinţat.

— Noapte bună, Jack.

Cole a suflat în lumânarea de pe masă, iar eu am băgat pansamentele rămase şi crema în rucsac, după care mi-am tras fermoarul hanoracului.

— Noapte bună, Cole.

M-am urcat în pat, am stins lampa şi m-am întins.

Se stinsese şi focul din vatră şi mai degrabă am auzit decât am văzut cum Cole s-a băgat în sacul de dormit, după foşnetul materialului sintetic.

Apoi am zărit străfulgerarea luminii ecranului de mobil, când s-a uitat la ceas, apoi s-a întors cu spatele la mine, în întuneric, şi l-am auzit oftând.

Joi, 9 februarie.
Minus trei zile

Am deschis ochii. Prin perdele se prelingea în odaie o rază subţire şi cenuşie de lună, iar Cole sforăia pe covoraşul din faţa focului acum stins, încă mă durea rana de sub coaste şi mi-era şi foarte frig, dar eram sigură că nu din cauza asta mă trezisem. Altceva mă făcuse să tresar din somn.

Gabe mereu îmi spunea că ceea ce mă făcea un tester de penetrări talentat nu erau calităţile mele fizice. Adică nu faptul că eram rapidă, puternică, pricepută la descuiat încuietori sau îndrăzneaţă în a escalada ziduri. Existau mulţi tipi mai capabili decât mine să forţeze uşi sau femei cu unelte mai bune. Nu. Ceea ce mă salvase pe mine, mereu şi mereu, ceea ce mă făcuse o hoaţă de magazine al naibii de bună era că observam lucruri – lucruri pe care alţii nu le observau – şi că aveam încredere în instinctul meu.

Unghiurile moarte ale camerelor de supraveghere. Pauzele zgomotului făcut de paşii paznicilor. Eticheta ce putea fi dezactivată cu pixul.

Acum, observasem ceva înainte de a fi complet trează. Doar că nu ştiam ce anume.

Pentru câteva minute, am rămas întinsă şi cu urechile ciulite, încercând să-mi dau seama ce anume mă făcuse să tresar din somn, cu pulsul accelerat încă înainte de a deschide ochii.

Cole nu se trezise să se ducă la toaletă. Afară nu tuna, vremea părea calmă, pe cât puteam să-mi dau seama din crăpătura perdelei. Probabil că ceaţa se lăsase din nou peste noapte, pentru că tot ce vedeam afară era o întindere albă şi liniştită.

Şi apoi, l-am auzit iar: sunetul care mă propulsase în starea de trezie, înainte de a-l fi recunoscut cu totul.

Pârâituri de staţie radio de poliţie şi murmurul unui indicativ de apel.

Cu inima explodându-mi în piept, am sărit din pat şi m-am dus în vârful picioarelor, pe podeaua goală, să mă ghemuiesc sub fereastră. Am dat uşurel la o parte un colţ de perdea şi am zărit pe cineva – poate Malik, dar nu eram sigură – în faţa casei, vorbind foarte încet într-o staţie radio. Mai încolo, pe drum, o maşină albă nemarcată era parcată în aşa fel încât să blocheze Mazda lui Cole, iar în depărtare, prin ceaţă, am zărit halourile farurilor unei alte maşini ce părea să se apropie pe aleea îngustă şi cotită.

Deci persoana de afară chemase întăriri. *Trebuia* să ies din casă înainte de a fi înconjurată.

Un mare val de adrenalină greţoasă m-a străbătut, dar am încercat să-l ignor, concentrându-mă să îmi adun repede lucrurile în rucsac, cu mâinile tremurânde. Era extrem de frig – expiram norişori albi –, dar eram prea încordată ca să simt asta şi tremuram mai mult din cauza agitaţiei decât a temperaturii.

— Cole, am şoptit eu, dar el a continuat să doarmă, sforăind liniştit. Cole, trezeşte-te, am nevoie de sac.

— C-c-ce e? a mormăit el întorcându-se pe partea cealaltă.

Am simţit că mă cuprinde o nerăbdare furioasă.

— Ridică-te *acum!* Am nevoie de… Lasă.

Am apucat sacul de dormit de sub el şi am încercat să i-l smulg. La început, am tras şi corpul odată cu sacul, apoi însă am reuşit să îl eliberez şi m-am apucat să-l strâng în timp ce Cole s-a ridicat în picioare, frecându-se confuz la ochi.

— Ce drac… a început el să spună, dar l-am şâşâit imediat, disperată.

— *Taci!* E poliţia afară. Trebuie să plec.

— Dar…

Cole nu a mai continuat, văzând că deja îmi luasem rucsacul şi mă uitam prin geamurile din spatele cabanei. Casa avea o singură uşă, dar în spate erau două ferestre mari: una se deschidea deasupra unei zone cu nisip, cealaltă, într-un tufiş cu ghimpi. Întrebarea era dacă să risc noi înţepături

ca să am o acoperire şi să îmi încetinesc căderea. Am şovăit o clipă, apoi am ales fereastra cu cădere directă. Era tentantă ideea de a mă ascunde de poliţie, dar aterizarea tot ar fi făcut zgomot, iar dacă m-aş mai fi şi încurcat în tufişul ăla, poate că nici nu mai reuşeam să ies de acolo. Nu era deloc atrăgătoare imaginea cu mine zbătându-mă printre crengi zgomotoase şi ghimpi dureroşi…

Fereastra a scârţâit uşor când am deschis-o, făcându-mă să mă strâmb şi să-mi ţin respiraţia. Dar nu părea că cineva din faţa casei auzise zgomotul, aşa că mi-am lăsat cu grijă în jos rucsacul, apoi m-am căţărat pe pervaz în urma lui şi am coborât pe cealaltă parte, întinzându-mă cât puteam pentru a amortiza zgomotul căderii. Ceea ce a făcut ca durerea de sub coaste să revină în forţă. Simţeam cum pansamentul îmi trăgea de piele, iar rana începea să se deschidă.

Mi-am dat drumul la mâini şi am aterizat silenţios pe nisip în patru labe, cum obişnuiam, doar că de data asta, oricât de uşoară fusese aterizarea, a trebuit să închid ochii, să-mi muşc buzele ca să nu ţip de durere şi să aştept o clipă să mai scadă durerea teribilă.

Tocmai mă ridicasem în picioare, cu o mână apăsată sub coaste, când am auzit un zgomot de motor şi scrâşnet de cauciucuri pe asfaltul din faţa cabanei. Ajunseseră întăririle.

Am tras adânc aer în piept, mi-am aruncat rucsacul în spate şi am luat-o la fugă în ceaţă.

Nu aveam nicio idee încotro mă îndreptam, ştiam doar că mă îndepărtam de locul în care mă lăsase taximetristul. Mi se părea ridicol de dificil să alerg prin nisipul acela mişcător, iar dunele îmi reduceau aproape total vizibilitatea prin întuneric şi ceaţă. Din când în când mă uitam în spate după eventualii urmăritori, ceea ce a făcut ca, la un moment dat, să mă lovesc cu toată viteza în ceva ce m-a făcut să mă opresc instant.

Rahat. *Rahat.*

Sârmă ghimpată. Blestemul meu.

Părea o rămăşiţă dintr-un gard demult uitat, cu fire încolăcite în nisipul moale ca o buruiană. Mi se încurcaseră în pantofi şi blugi, agăţându-se de ţesătura moale şi de pielea de dedesubt. Nu mă puteam desprinde brusc fără să las în urmă o bucată de carne. Aşa că, blestemându-mi în gând neatenţia, dar şi pe fermierul care nu-şi strânsese dracului resturile de acolo, am început să desfac cu mare grijă firele.

Din spate se auzeau sunete, strigăte, bătăi în uşa cabanei, iar când m-am uitat într-acolo am zărit luminile unor faruri prin ceaţă şi încă ceva, ceva mai mic, probabil fasciculul unei lanterne. Am mai desprins un fir. Eram aproape liberă.

Şi atunci am auzit-o: o voce, poate printr-un megafon, dar nu eram sigură de asta.

— Jack!

O voce de femeie.

— Jack, sunt detectiv-sergent Malik! Ştim că eşti aici. Nu ai unde să fugi. Trebuie să te predai.

Pentru o clipă, am închis ochii. Cum?! Cum dracu' mă găsiseră? Urmăriseră maşina lui Cole?

Am smuls ultimul fir de sârmă din pantof şi am luat-o din nou la fugă. Paşii mei nu scoteau niciun sunet în nisipul umed, însă bătăile inimii se auzeau dureros de tare în liniştea de dinaintea zorilor. Chiar şi valurile păreau să se fi liniştit între timp.

— Predă-te, Jack! am auzit din nou vocea lui Malik, parcă mai aproape de această dată. Eşti nevinovată, ştim asta, n-a fost decât o uriaşă neînţelegere. Am vorbit cu sora ta şi ne-a explicat totul. Vrem doar să te întorci acasă şi să lămurim totul, să te exonerăm de orice bănuială şi să ne ajuţi să îl prindem pe ucigaşul lui Gabe.

Mi-am simţit lacrimile în gât. Aş fi vrut – Doamne, cât de tare aş fi vrut! – să o cred, să cred că poliţia într-adevăr mă considera nevinovată. Dar nu trimiţi două maşini de patrulă după o persoană nevinovată în miez de noapte.

— Nu poţi fugi la infinit, Jack.

Fusese din nou vocea lui Malik şi acum vedeam lumina lanternelor ce tăiau ceata precum săbii albe de lumină.

— Îţi urmărim telefonul. Îţi cunoaştem locaţia. Ai acum ocazia să te predai singură. Lucrurile se vor înrăutăţi foarte tare pentru tine dacă vei continua să fugi.

Păi parcă eram nevinovată…

Mi-a venit să îi răspund că erau amuzant de transparente momeala şi brusca schimbare. Dar nu am făcut-o. Nu eram chiar atât de idioată şi, oricum, nu merita să-mi risipesc răsuflarea pentru a striga ceva. Aveam nevoie de ultima picătură de oxigen din plămâni ca să reuşesc să trec de dunele astea.

Am continuat să alerg. Şi am alergat. Şi am tot alergat. Îmi părea că făcusem kilometri întregi, dar în realitate de-abia dacă făcusem unul. Nu e deloc uşor să alergi prin întuneric pe nisip moale, când nu poţi vedea variaţiile de înălţime şi fiecare pas este diferit într-un mod cu totul surprinzător de cel din urma lui.

După alte câteva sute de metri, au început să mă doară muşchii de la picioare, pe măsură ce valul iniţial de adrenalină s-a estompat. Apoi s-a înrăutăţit şi durerea din lateral, o simţeam mai tare cu fiecare pas. Însă trebuia să continui să alerg, nu aveam alternativă. *Poţi să o faci,* îmi spuneam în minte. Viteză, rezistenţă, putere – eşti antrenată pentru toate astea. Doar că eram urmărită atent de vreo cinci-şase poliţişti, în timp ce eu eram singură şi simţeam cum mi se termină şi doza aia de rezistenţă. La un moment dat, va trebui să mă opresc din alergare, întrebarea era dacă o voi face înainte sau după ce voi fi fost prinsă.

Şi atunci am văzut-o, profilându-se în întuneric: o baracă joasă, din beton, cu un ghişeu de servire metalic în faţă. Probabil că vara se vindea îngheţată aici, dar acum arăta ca un buncăr din Al Doilea Război Mondial. M-am uitat peste umăr şi am zărit fasciculul luminos al unei lanterne răzbătând prin ceaţă, nu chiar atât de departe pe cât mi-ar fi

convenit. Pentru o clipă, am ezitat: să continui să fug sau să mă ascund?

Respiram sacadat şi, din reflex, am dus o mână la ureche, în căutarea căştii cauciucate din care aş fi putut primi sfatul lui Gabe într-o astfel de situaţie – însă mi-am adus aminte cruda realitate înainte să apuc să ating locul gol. Nu mai exista niciun Gabe care să îmi spună ce să fac.

Oblonul care acoperea ghişeul de servire era încuiat cu lacăt pe dinăuntru şi părea bine securizat. Poate că aş fi reuşit să îl deschid cu o rangă. Aveam una micuţă în rucsac cu care poate că m-aş fi putut descurca, dar mi-era greu să-mi imaginez că forţarea oblonului s-ar fi putut face fără zgomot sau fără să las vreun semn vizibil care să îi ghideze pe urmăritorii mei până în ascunzătoare. Mai degrabă ar fi trebuit să sparg încuietoarea uşii din spate, cea pentru personal, dar *doar* dacă o făceam suficient de rapid. Lumina lanternei se apropia îngrijorător de tare, ba chiar i se adăugase alta acum, venind din cealaltă direcţie, de sus, de pe dunele din faţa mea. Închideau cercul. Acum nu mi se mai părea că cea mai bună opţiune ar fi fost să mă ascund, ci că era chiar singura care îmi rămăsese.

Dar când am dat colţul barăcii, am văzut o uşă fără broască, doar cu o tastatura numerică din metal, veche, lângă un mâner ruginit. Deci o încuietoare mecanică, cu cifru. Futu-i. Avea sens aşa. Locul era probabil plin cu lucrători sezonieri, ar fi fost o mare bătaie de cap să le dai tuturor câte-o cheie. Mai însemna şi că, dacă acel cod avea patru cifre, existau 10.000 de combinaţii posibile.

— Jack! am auzit iar din spatele meu, ca răspuns la îndoielile mele.

Am simţit un gol în stomac. Indiferent ce aveam de făcut, trebuia să o fac repede. Orice era mai bine decât să nu fac nimic. Am tastat grăbită 1234, ca la Arden Alliance, şi am răsucit de mânerul metalic. Meritase să încerc şi atunci, şi acum, dar, la fel ca la Arden Alliance, nu s-a întâmplat nici acum nimic.

Totuşi, spre deosebire de Arden Alliance, încercarea de aici nu a fost complet inutilă. Două dintre butoanele pe care le atinsesem se simţiseră diferit faţă de celelalte. Mai netede. Mai reci. Aveau vopseaua mai uzată decât celelalte şi se vedea metalul de dedesubt. Mi-aş fi dorit să-mi pot folosi lanterna, dar era prea riscant, aşa că m-am mulţumit să pipăi toate butoanele, închizând ochii astfel încât să le simt mai bine textura. Cinci dintre ele erau mai uzate decât celelalte: 1, 4, 5, 9 şi cel cu asterisc.

Am răsuflat adânc. Patru numere şi un asterisc la sfârşit. Îmi rămâneau 24 de combinaţii posibile, ceea ce clar puteam face, având în vedere că astfel de încuietori mecanice nu prea aveau mecanisme de blocare după mai multe încercări ratate. Dar tot erau prea multe în condiţiile actuale, cu Malik şi oamenii ei cercetând ceţurile din urma mea, chiar dacă, să zicem, aş fi putut să mă concentrez cât să le încerc pe toate la rând.

Totuşi, spărsesem prea multe coduri până acum ca să nu ştiu două lucruri. Primul: atunci când li se cere să seteze o combinaţie de patru cifre, cei mai mulţi oameni aleg ani. Al doilea: deoarece acei oameni aleg în general date personale din viaţa lor, faptul că printre tastele mele se găseau cifrele 1 şi 9 dubla şansele să am dreptate. Adică erau şanse foarte mari ca acea combinaţie să fie ori 1945, ori 1954. Nu ştiam care dintre ele era mai probabilă, dar nici nu conta. Nu am pierdut timpul să mă gândesc la asta, ci doar am tastat 1954* şi am răsucit de mânerul metalic cu atâta putere, încât aproape că a ţipat. De data aceasta, însă, s-a şi învârtit.

Uşa s-a deschis şi m-am strecurat înăuntru, apoi am închis-o discret la loc şi m-am lăsat în jos, cu spatele sprijinit de metalul rece şi cu inima bătându-mi atât de tare, încât aproape că mi se făcuse rău.

Înăuntrul barăcii era linişte, pereţii groşi, din ciment, obturând sunetele mării şi ale vântului. Mirosea a cornete de îngheţată şi a lapte acru, plus un uşor iz stătut şi mucegăit de la congelatoarele

dezgheţate. Ciulisem urechile, să aud ce spuneau vocile de afară, dar era greu să percep orice altceva pe lângă bubuitul sângelui în urechi.

Şi apoi, am auzit-o. Mai aproape ca niciodată. Foarte, *foarte* aproape.

— Jack!

Era Malik. Părea supărată acum; de fapt, mai mult decât supărată: părea furioasă.

— Jacintha Cross, acesta este un ordin al poliţiei. Aşteptăm să ajungă şi nişte câini aici şi, crede-mă, *nu* vrei să afli cum e să fii vânată de câini.

Mi-am înfundat faţa în rucsac. Printre pliurile sale se adunase o groază de nisip, probabil de când îl aruncasem pe jos. Cât pe ce să tuşesc.

Apoi, s-a mai auzit o voce. Nu era a lui Miles, ci a altcuiva – o voce care mi-a accelerat pulsul încă şi mai tare.

— Te-a fentat?

Era vocea lui Jeff.

— Fir-ar ea de nenorocită! a mârâit plină de frustrare Malik. Îţi spun că am *văzut-o.*

— Dacă zici…

Jeff părea mai degrabă amuzat decât iritat. Apoi s-a auzit din nou vocea lui Malik, mai ascuţită:

— Da' ia stai puţin, ce e aici?

Scrâşnet de bocanci pe pietriş, tot mai aproape de baracă, paşi pe platforma betonată din faţa tejghelei. Am strâns tare din ochi, de parcă aşa mă puteam face mai puţin vizibilă. Îmi doream, doream, doream mult de tot să aud în ureche vocea lui Gabe repetându-mi că puteam face asta. Pentru că acum, în clipele astea, simţeam că sunt foarte aproape să mă pierd.

— Faci pariu că e aici?

O scurtă tăcere, după care cineva – poate Malik – trăgând cu un zgomot înfiorător de oblon, cu mult mai puţin delicat decât o făcusem eu.

— E zăvorât, l-am auzit apoi pe Jeff. Se vede vreun semn de pătrundere prin efracţie?

— Nu cred.

Alte câteva zăngăneli, probabil că Malik examina marginile oblonului, dar ştiam că erau solide.

— Hai să încercăm prin spate.

Din nou scrâşnete pe pietriş. Mi-am simţit fierea în gât şi am înghiţit cu greu. Am retrăit brusc şi cu mare acuitate momentele în care mă ascunsesem sub canapea la Arden Alliance, în timp ce paznicii mă căutau pe afară, dar nu mă simţisem niciodată atât de speriată în timpul unei misiuni.

— Încuietoare cu cifru, am auzit de afară, ceva mai înăbuşit de data asta, pentru că uşa era mai groasă decât oblonul.

Apoi o serie de clicuri, încercări cum făcusem şi eu, cel mai probabil, la întâmplare. Mi-am înfundat şi mai tare faţa în rucsac, încercând să îmi îngheţ respiraţia. Dă, Doamne, să nu observe şi ei tastele uzate…

— La dracu', am auzit-o pe Malik, pe un ton iritat. În fine, probabil că nu avea cum să intre aici.

— Eu cred că a făcut cale-ntoarsă şi a ieşit în drum, să facă autostopul. Se pricepe să vorbească cu oamenii. E convingătoare. Ar fi mai pe stilul ei, a spus Jeff cu o uşoară condescendenţă.

Şi mai era ceva în tonul lui: un fel de *Ştiu eu ce spun!* Malik a oftat exasperată.

— Nu s-a întors, îţi spun eu. Am *văzut* ceva!

— Putea fi un iepure, a spus Jeff şi parcă l-am şi văzut cum ridica din umeri.

Malik a scos un sunet de parcă încerca să-i sugereze să-şi bage undeva iepurele.

— Oricum, indiferent încotro o fi luat-o, nu putem face mare lucru până când nu se ridică ceaţa. Hai să ne despărţim, să verificăm şi drumul, iar când se mai luminează un pic, mai încercăm o dată.

În spatele uşii metalice, am răsuflat uşurată.

Am aşteptat să se stingă zgomotul bocancilor, apoi m-am ridicat de pe jos şi am crăpat infinitezimal uşa. Nu m-ar fi mirat să o găsesc pe Malik afară, aşteptând în tăcere, să vadă dacă nu apar, ca iepurele lui Jeff, din vreo vizuină.

Dar Malik plecase. Şi Jeff la fel. Nu era nimeni afară, doar ceaţa învolburată.

Mi-am ridicat gulerul paltonului, să mă apăr de nisipul înţepător, am închis uşurel uşa în urma mea şi am pornit-o înainte, în întuneric.

După vreo două sau poate trei ore, am ajuns epuizată la marginea oraşului Hastings.

De-abia răsărise soarele şi nu îndrăznisem să sper la vreo cafenea deschisă, dar spre uimirea mea chiar era una în port – nu prea elegantă, doar o cârciumă cu sendvişuri cu şuncă şi ceai pentru pescarii şi docherii locului. Înaintea mea la rând era un grup de muncitori care dădeau o foarte complicată comandă de băuturi calde şi chifle pentru micul-dejun.

Stăteam în spatele maistrului echipei, la coadă, şi simţeam cum îmi tremură picioarele, poate de foame, poate de oboseală, poate pur şi simplu de la starea de şoc.

Ceea ce făceam nu era deloc raţional. Nu ştiam care aveau să fie următorii paşi ai lui Malik, dar fusesem văzută într-un orăşel aflat la câţiva kilometri pe coastă, în timp ce eram căutată pentru crimă. Probabil că era o chestiune de timp până când poza mea avea să apară în ziare. Marea întrebare era dacă poliţia aflase de părul meu. Oare găsiseră vreo filmare cu mine în gară? Sau căutau tot o fată cu părul roşu, în hanorac?

Indiferent cum ar fi fost, probabil că nu mai aveam mult timp la dispoziţie. Dar asta nu era important. Pentru prima dată în două zile, aveam o idee despre ceea ce urma să fac. Se formase în timp ce fugeam printre dune şi mă gândeam la revelaţia din noaptea anterioară: cum să mă infiltrez la Sunsmile fără să fiu prinsă. În mod normal, pentru o astfel de misiune, atât de importantă – penetrarea unei companii deţinătoare a multor informaţii sensibile –, Gabe şi cu mine am fi petrecut săptămâni întregi făcând phishing, cracking şi OSINT, adunând informaţii de oriunde am fi putut,

date securizate sau open source, până ne formam o imagine clară a ţintei noastre şi a modului în care trebuia să pătrundem acolo.

Dar eu nu aveam săptămâni la dispoziţie. Nu aveam nici măcar zile. Nu aveam acces la librăria cu instrumente de hacking a lui Gabe, la colecţia lui de spărgătoare de coduri şi la programele de tip troian. Iar dacă aş fi fost prinsă, n-aş fi avut nicio carte de vizită care să mă scoată din puşcărie, nici numele vreunui şef al pazei care să mă dezvinovăţească. Dar *aveam* un plan.

M-a străbătut un fior de entuziasm, după care am realizat că îmi venise rândul şi casiera îmi aştepta comanda, cu mâinile încrucişate la piept. Am cumpărat un ceai şi o *teacake* prăjită, apoi am cerut parola de Wi-Fi. Apoi am căutat o masă liberă şi mi-am pornit laptopul.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost cel pe care îl fac mereu când îmi aleg o ţintă: am intrat pe Instagram, să caut postări cu faguri de locaţie legate de Sunsmile Insurance Ltd. Îşi aveau sediul în Milton Keynes şi, din fericire, angajaţii lor păreau tare pasionaţi de Instagram, puneau o groază de fotografii. Ceea ce mi s-a părut foarte important a fost că Sunsmile era o companie mare. Locurile mici, unde paznicii îi ştiau pe toţi angajaţii, până la ultimul, erau un coşmar. Însă la Sunsmile păreau să lucreze sute de oameni – şi ăştia erau doar cei de pe social media.

Am derulat pagini întregi cu postări, am adunat nume, am dat clic pe profiluri. Mă uitam după două lucruri: femei cu vârsta apropiată de a mea, ideal nu foarte diferite fizic de mine, şi fotografii din vacanţe. Mă mai uitam după un lucru – vreo poză cu un card de acces –, dar asta ar fi fost mult prea mult să pot spera, deci nu-mi făceam iluzii prea mari. Firmele nu-şi prea lasă angajaţii să-şi posteze cardurile, poate şi pentru că există oameni ca mine, care le povestesc la ce riscuri s-ar expune aşa.

Totuşi, cumva spre mirarea mea, fix asta am văzut mai întâi: un tip, zâmbind larg şi arătându-şi

spre cameră cardul de angajat nou-nouţ. *Emoţii în prima zi LOL!* era textul de lângă fotografie.

Am făcut clic pe imagine şi am mărit-o. Oh, dragă Brian de la Financiar! Ce idiot adorabil eşti tu!

Nici măcar nu se gândise să-şi acopere parţial numele adevărat, dar asta nu avea nicio importanţă pentru ceea ce mă interesa pe mine. Am făcut un *screenshot* cu cardul şi l-am salvat în fişierele mele, după care m-am întors să caut ţinte posibile.

Am găsit multe persoane care păreau perfect potrivite: vârsta, înălţimea (din câte îmi puteam da seama), unele chiar semănau cu mine – însă atunci când căutam prin postările lor, descopeream că se aflau bine-mersi în UK. Apoi, am găsit-o. Keeleybab2001, operatoare la call centerul Sunsmile. Nu avea fotografii din vacanţă, dar avea ceva şi mai bun: poza unui bebeluş plin de puncte roşii pe faţă. Textul conţinea un emoji cu o faţă albastră care ţipa îngrozită şi textul: *Bietul micuţ are varicelă!!!*

Am cercetat mai atent pagina fetei. Keeley Winston. Din fericire, deţinea şi o pagină de Facebook foarte slab securizată, de unde i-am obţinut rapid data naşterii, locaţia actuală (Milton Keynes) şi locul în care mersese la şcoală (tot Milton Keynes).

Tot ce mai aveam nevoie acum era numărul ei de telefon. Din fericire, mă pornisem.

Am luat o gură mare de ceai şi am început să puric lista de prieteni de pe Facebook a lui Keeley. Am ales un contact numit Katie, care scrisese comentarii la mai multe dintre postările lui Keeley. Mi-a luat doar cinci minute să-mi creez un cont de Twitter cu numele lui Katie şi fotografia ei de profil. Următoarea ţintă a fost ceva mai greu de găsit: aveam nevoie de un prieten comun al celor două, Katie şi Keeley, şi care să folosească mesageria Twitter. Prietenii lui Keeley nu păreau mari fani ai reţelei şi am tot dat din colţ în colţ până când, într-un sfârşit, am găsit-o pe Gemma, director de Relaţii

Publice la Wilkinstone's Travel. Avea mesageria deschisă şi mottoul: *Cereţi-mi sfaturi de călătorie, ciripei!*

Am făcut clic pe pliculeţ şi am început să scriu mesajul:

Salut, Gemma, vreau să-i trimit ceva drăguţ lui Keeley, ştii că ăla micu' a făcut varicelă? Dar i-am rătăcit numărul de telefon şi îmi trebuie pentru curier. Poţi să mi-l trimiţi tu? Şi te rog să nu-i strici surpriza. Kx

În câteva secunde, primeam următorul mesaj:

Salut, Katie, ce frumos din partea ta!!! 07449567652. Să-ţi trimit şi eu ceva prin PayPal pentru ea?

Nu e nevoie. Eşti super! i-am răspuns.

Apoi am închis Twitterul şi am deschis Photoshopul.

Două ore mai târziu, ieşeam dintr-un centru de imprimări din Hastings cu un card nou-nouţ de angajat la Sunsmile, pe numele Keeley Winston. Nu era chiar cea mai reuşită operă de artă a mea, ar fi fost mai convingătoare dacă o imprimam direct pe unul dintre cardurile virgine pe care le aveam în rucsac, însă centrul de imprimări nu avea aparate pentru aşa ceva, a trebuit să mă mulţumesc să printez pe o hârtie lucioasă pe care să o lipesc apoi pe card. Când am terminat, arăta OK – nu suficient de bine cât să reziste unui control mai atent, dar OK. Eram conştientă că, dacă ajungeam să mă suspecteze cineva, aş fi fost friptă imediat. Speram să pot trece doar cu o privire superficială, pentru că, aparent, cardul meu arăta identic cu al lui Brian, doar că avea numele lui Keeley şi fotografia mea.

Când m-am uitat la ecranul telefonului, am observat că era ora 10:10. Aveam două opţiuni, ambele riscante. Puteam încerca să îi piratez acum parola calculatorului lui Keeley sau puteam aştepta până ajungeam în sediul Sunsmile Insurance.

Dacă încercam acum, poate că aş fi ajuns la Milton Keyes sigură pe mine că aveam informaţiile necesare pentru a-mi duce misiunea la bun sfârşit.

Dar nu aveam echipamentul necesar pentru a falsifica un număr de telefon, iar un apel venit de la un mobil oarecare ar fi fost cu mult mai puţin convingător decât unul din propria companie. Dacă Keeley nu muşca momeala, trebuia să o iau de la zero – să găsesc pe altcineva care nu se afla la serviciu, să îi aflu numărul, să-i falsific legitimaţia… Şi nu mai aveam mult timp.

Problema era că alternativa era încă şi mai riscantă: să aştept până când aş fi reuşit să pătrund în sediul Sunsmile şi să încerc să găsesc acolo ultima piesă a puzzle-ului. Dacă o dădeam în bară, dacă Keeley se prindea de păcăleala mea, atunci eram terminată. De-a binelea, pentru că, dacă Keeley îşi dădea seama ce încercam să fac, ar fi fost foarte posibil să mă aştepte cineva la recepţie, cu echipa de securitate în spate, când aş fi încercat să ies din clădire.

Da, a doua opţiune era mai riscantă. Mult mai riscantă. Dar avea cea mai mare şansă de succes. Aşa că am decis să o aleg pe aceea.

Când am coborât din tren la Milton Keynes, era doar puţin trecut de ora 13. Lăsasem paltonul bej al lui Noemie împăturit în toaleta trenului şi purtam acum ceva ce speram să fie mai potrivit cu lucrul într-un call center: jeanşi bleumarin, tricou alb şi o jachetă închisă la culoare. Aveam nişte emoţii teribile, iar rana îmi zvâcnea pe sub bandaje în ritmul nebun al inimii, însă în afară de asta mă simţeam… ei bine, mă simţeam cel mai bine din ultimele zile, ca să fiu cinstită. Revenisem în zona

mea de confort, pentru că aveam o misiune – o misiune pe care nu-mi permiteam să o ratez, desigur, dar de câte ori nu mă simţisem la fel înainte? Era un test de penetrare ca oricare altul. Iar eu mă pricepeam foarte, foarte bine la asta.

Cred că mai aveam vreo cinci minute de mers până la sediul Sunsmile, când telefonul m-a anunţat că primisem un mesaj pe Signal. Era de la Hel: *Salut, eşti OK? Nu ştiu nimic de tine de ieri.* Am simţit un val de serotonină, amestecat cu convingerea fermă că nu era nici momentul, nici locul pentru o discuţie complet sinceră.

Sunt OK, azi-noapte am scăpat la mustaţă, nici măcar nu am prea dormit, însă acum sunt pe cale să fac ceva important. Ar putea fi prima veste bună după atâtea zile, am scris eu drept răspuns.

CE?! Răspunsul ei venise imediat, îl simţisem vibrând de adrenalină.

Am un fir legat de poliţa de asigurare. Nu pot vorbi acum. Îţi scriu imediat cum ies.

Stai, eşti acolo chiar acum??!!?! a tastat repede Hel, cu un număr de semne de exclamare atipic pentru ea.

Cam da, am răspuns.

Hel a răspuns cu un emoji cu o faţă şocată. Apoi a scris: *Ai grijă! Şi să mă ţii la curent. Am încheiat transmisia.*

Am închis aplicaţia. Complexul Sunsmile mi-a apărut deodată în faţa ochilor, după ce am trecut de colţul străzii.

Clădirea era încă şi mai mare decât părea din pozele de pe Instagram şi m-am simţit uşor intimidată când m-am apropiat de uşa de sticlă. Am împins-o însă cu ceea ce speram să pară o familiaritate sigură de sine. Lumea se întorcea de la masă şi m-am rugat să dau peste genul acela de bariere de securitate din sticlă, care se dau la o parte sau glisează ca o uşă de lift – acelea erau fantastic de uşor de trecut în urma altcuiva. Din păcate,

Sunsmile optase pentru turnicheţii aceia de metal de modă veche, aşa cum aveam în copilărie la piscina orăşenească.

Turnicheţii aceia erau enervat de eficienţi, nici nu se punea problema să încerc să mă strecor prin spatele vreunui angajat fără să fiu acuzată de hărţuire sexuală. Trebuia să mă descurc altfel.

M-am îndreptat către barieră cu toată siguranţa şi cu acelaşi pas hotărât până mi-am introdus cardul de plastic în cititor. Zgomotul metalic scos de turnichetul care a rămas blocat s-a auzit până la recepţie şi am fost nevoită să îmi reprim un geamăt la şocul durerii resimţite din pricina rănii. Tânjeam să îmi pot duce mâna sub coaste şi să mă strâmb de suferinţă, dar tot ce am făcut a fost să mă uit mirată la cardul din mână.

Am mai încercat o dată, de data aceasta împingând mai atent bariera cu mâna. În spatele meu se făcuse o coadă mică, erau mulţi angajaţi care se întorceau de la prânz şi care se îndreptau oftând către alţi turnicheţi, când îşi dădeau seama ce se întâmpla.

— Şi al meu mi-a făcut figuri zilele trecute, a spus o fată. Du-te la Derek, să te lase el să treci.

Derek. Dacă aş fi avut timp, i-aş fi trimis o rugăciune tăcută, de mulţumire, Dumnezeului în care nu credeam. Dar nu aveam.

— Derek!

Strigasem în direcţia paznicului care se afla la recepţie. Tipul a ridicat privirea, cu o expresie preocupată şi săritoare.

— Derek, îmi pare foarte rău, nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu-mi merge cardul. Îmi deschizi tu?

Am ridicat mâna cu cardul, dar nu m-am mişcat de lângă turnichet. Nu trebuia să îl las să vină prea aproape.

— Eu sunt… Keeley…

O spusesem cu un uşor regret că nu mă recunoscuse.

— Keeley Winston, de la call center…

Derek şi-a concentrat privirea asupra cardului, de acolo de unde se afla, din spatele recepţiei, apoi s-a uitat la faţa mea. Inima a început să îmi bată mai repede. Acum e acum. Dacă chiar o cunoştea pe Keeley, atunci eram terminată de-a binelea.

Însă el a zâmbit.

— Îmi pare rău, Keeley, a spus el, după care a apăsat pe ceva de sub birou. Nu-l mai ţine lângă cardurile bancare, OK?

— Fir-ar! N-am ştiut, am răspuns eu cu o faţă mimând regretul pentru propria prostie. Mersi, Derek.

Apoi turnichetul s-a deblocat, iar eu am reuşit să trec de el.

Am continuat să merg sigură pe mine la început, urmând valul de oameni, apoi m-am retras din cohorta celor care trecuseră pe la recepţie cam în acelaşi timp cu mine şi am aşteptat un nou grup care revenea de la prânz. Când m-am putut asigura că nu mai era nimeni prin preajmă care să mă fi văzut la turnicheţi, am bătut-o uşor pe braţ pe o tânără frumuşică:

— Scuze, sunt de la firma de IT şi am fost chemată să rezolv ceva la computerul cuiva de la call center, dar m-am pierdut total pe aici. Îmi poţi spune în ce direcţie să o iau? Caut pe cineva numit Keeley Winston.

Fata a râs, dar nu cu răutate.

— Oh, Doamne, chiar e ca într-un labirint aici! Call centerul este la etajul al treilea, în aripa C. la liftul acela. Mi-e teamă că nu ştiu exact unde este biroul tipei, dar sigur găseşti acolo pe cineva să te poată îndruma.

Am mulţumit din cap şi m-am grăbit să o iau înainte pe coridor, către lift. Dar când am intrat în el şi am apăsat pe butonul pentru etajul al treilea, nu s-a întâmplat nimic. Mi-am dat seama, disperată, că funcţiona pe bază de card.

Am ieşit din lift şi am rămas o clipă să mă gândesc ce opţiuni aveam. Luasem rucsacul cu mine, mai degrabă pentru că nu avusesem unde să îl las decât că ţinusem în mod special să îl am – era cam mare pentru un rucsac tipic de navetist, dar nu avusesem de ales. Acum mă bucuram că o făcusem.

M-am ascuns în spatele unui ghiveci mare şi am săpat prin rucsac după eşarfa pe care o ţineam acolo pentru astfel de urgenţe, apoi mi-am trecut-o peste cap şi mi-am fixat mâna dreaptă în ea. În stânga ţineam rucsacul, pentru că era clar că acum nu îl mai puteam duce pe umeri. Apoi m-am dus din nou să apăs pe butonul liftului, rugându-mă ca de data asta să nu îl mai prind gol. Şi am avut noroc. Un tip cu aer amabil, spre 50 de ani, se afla deja înăuntru.

— Mergeţi sus? m-a întrebat el când am păşit înăuntru.

Am zâmbit şi am dat din cap că da, apoi am început să mă pipăi prin buzunare cu mâna stângă, prefăcându-mă în căutarea cardului. Aproape că mi-am scăpat rucsacul din mână şi m-am strâmbat de parcă mişcarea respectivă îmi producea dureri în mâna sucită.

— Vă ajut eu, a sărit repede omul, lipindu-şi propriul card de cititorul liftului. La ce etaj?

— La trei. Mulţumesc foarte mult. *Atât* de tare m-am săturat de încheietura asta sucită! Nu mai patinez niciodată!

— Eu mi-am luxat umărul la squash anul trecut, a spus bărbatul pe un ton de conversaţie amabilă, după ce liftul a început să urce. A fost vai de… ah, voiam să spun fundul meu, dar de fapt nu acolo mă durea, ha ha!

Am râs şi eu, apoi am ajuns la etajul al doilea şi liftul s-a oprit.

— Eu cobor aici, a spus el. Recuperare rapidă!

Şi a ieşit afară.

— Încântată de cunoştinţă, am spus eu cu un zâmbet de recunoştinţă mult mai real decât „entorsa” mea.

Apoi, uşa liftului s-a închis în urma bărbatului, iar eu m-am grăbit să îmi scot eşarfa, să mă îndrept de spate şi să mă pregătesc pentru hopul final.

Când am păşit afară din lift, la etajul al treilea, prima impresie a fost că birourile de la call centerul Sunsmile semănau cu oricare alte birouri pe care le testasem până acum, doar că erau mai mari şi mai zgomotoase. Un mic labirint de mese şi alveole întins într-o ierarhie complexă, de la angajaţi nomazi, fără birou propriu, la oameni care lucrau în cabine mici, cu pereţi de sticlă, şi mica elită favorizată care avea acces la o uşă care se închidea şi la o fereastră cu lumină naturală.

Nivelul sonor era nebunesc de-a binelea şi a trebuit să lupt cu impulsul de a-mi acoperi urechile cu palmele în timp ce-mi croiam drum printre alveole, în căutarea cuiva amabil cu care să vorbesc. Până la urmă, am ales o fată care tocmai închisese cu cineva şi se pregătea să sune un alt număr. Oamenii ocupaţi sunt cea mai bună alegere: sunt prea concentraţi la treburile lor ca să pună întrebări.

— Te rog să mă scuzi, am început eu pe cel mai jenat ton cu putinţă, văd că eşti prinsă, dar îmi poţi arăta biroul lui Keeley Winston?

— Keeley? a repetat fata cu un aer absent. Cred că e în concediu de boală, dar ăla e biroul ei.

Şi a arătat undeva spre colţul etajului.

— Îl găseşti sigur, a adăugat ea, e tapetat cu gonci.

Pentru o clipă, am crezut că n-am auzit bine.

— Scuze, ai zis… „gonci”?

Dar fata deja vorbea în căşti cu clientul, aşa că am dat din mână şi am luat-o în direcţia indicată. Keeley trebuie să fi fost o angajată cu ceva vechime, pentru că poseda o jumătate de cabină *şi* o fereastră. Iar când m-am apropiat suficient, am înţeles ce voise să spună fata.

Cabina era plină de ceea ce am presupus că trebuie să fi fost „gonci”: păpuşele mici în formă de

troli, cu păr zbârlit şi feţe zâmbitoare. Erau fete-gonk şi băieţi-gonk, bebeluşi-gonk şi bunicuţe-gonk. Efectul era destul de tulburător şi cumva m-a făcut să râd toată imaginea asta, dar era clar că nu trebuia să fac asta acum.

M-am aşezat pe scaunul lui Keeley, i-am pornit computerul şi m-am uitat în jur. Speram în ceva gen premiul cel mare la loteria testelor de penetrare: vreun Post-it cu parola calculatorului lipit de ecran. Dar, chiar dacă Keeley o fi fost genul de persoană care îşi notează undeva parolele, nu era chiar atât de proastă cât să le lase la vedere. Aşa că am pus mâna pe telefon, am tras adânc aer în piept şi am format numărul pe care mi-l dăduse Gemma. A început să sune. Şi a sunat. Şi a sunat. Şi…

Tocmai mă pregăteam să renunţ, dezamăgită, când s-a auzit un clic şi cineva a răspuns. În acelaşi moment am auzit şi un bebeluş urlând de la celălalt capăt al firului şi mi-a tresăltat inima de bucurie: singurul lucru mai bun decât cineva ocupat era cineva ocupat *şi* preocupat pe deasupra.

— Alo? Cine e? s-a auzit vocea lui Keeley, tăioasă şi puţin îngrijorată.

Am tras din nou adânc aer în piept. *N-o da în bară!*

— Salut, Keeley, am spus eu cu cea mai caldă şi profesională voce pe care o puteam încropi. Scuze, probabil că te întrebi de ce te sună cineva de pe propriul tău număr. Sunt Kate, de la IT. Se pare că avem o problemă cu unele calculatoare, un malware care nu ştiu cum a intrat în sistem, şi trebuie să scanăm manual fiecare post de lucru afectat. Am încercat să te prind la birou toată săptămâna şi… mi-e teamă că treaba devine destul de urgentă, ca să fiu sinceră. Sunt chiar acum la birou la tine. Poţi cumva să vii să mă loghezi şi pe mine?

— Nu prea cred că eu sunt de vină, a răspuns Keeley pe un ton uşor defensiv. Am lipsit toată săptămâna, stau acasă cu Harry, pentru că are *varigelă.*

VariCelă, am gândit eu, dar nu am spus-o cu voce tare. Regulă de bază în phishing: nu-ţi enerva ţinta!

— Of, trebuie să fie un coşmar! am rostit eu pe un ton plin de compasiune. Eu am doi băieţi, gemeni, şi au făcut amândoi acum câteva luni. Jur că n-am dormit vreo două săptămâni.

— O, Doamne, mie-mi spui? E chiar un coşmar! am auzit-o pe Keeley deodată foarte amărâtă, şi atunci am ştiut că reuşisem să stabilesc o legătură între noi.

Plânsetul din fundal s-a înteţit.

— Kate, scuze, dar ştii, nu e chiar momentul potri…

— Absolut, sigur, cum să nu? am spus eu. Rahat, nu vreau să te aduc până aici pentru ceva ce nu e vina ta, dar chiar *trebuie* să fac scanarea asta. Este o problemă de securitate.

— Dar nu pot să vin acum!

Vocea lui Keeley era alarmată de-a binelea.

— Nu am cu cine să-l las pe ăsta mic! Mama face chimio, doctorul i-a zis să nu se apropie de el până nu i se formează toate crustele.

— Ştii ce? i-am spus eu atunci, cu vocea dintr-odată joasă şi un ton confidenţial, de parcă atunci îmi dăduse prin cap. Am putea face… adică n-ar trebui să facem asta, dar… dată fiind situaţia în care eşti… N-ai vrea să-mi spui parola ta şi fac eu scanarea fără să fie nevoie să vii aici? Doar te rog să nu îi spui şefului meu. *Chiar* nu am voie să fac aşa ceva.

— Oh, Doamne, sigur că da! a răspuns Keeley, cu evidentă uşurare în glas. Toate parolele mele sunt în suportul de cărţi de vizită, imediat după Harry Winston. Dar parola principală este Harry24Sept. Doamne, îţi mulţumesc din tot sufletul, Kate! Nici nu ştii cât contează că faci asta pentru mine! Îmi pare rău, chiar aş fi venit dacă aş fi putut, dar ştii şi tu cum stă treaba cu lucrurile astea.

— Mda, bărbaţii n-au cum să înţeleagă aşa ceva… Şeful meu crede că pot lăsa oricând totul baltă. Nu merge chiar aşa, frate…

Keeley a izbucnit într-un râs sonor, după care s-a auzit din nou plânsetul din fundal.

— Hai că te las, am spus eu cu căldură. Ai grijă de tine, Keeley! încearcă să dormi puţin.

— Mersi, da, mă duc, Harry pare hotărât să pornească Al Treilea Război Mondial. Numai bine, Kate! Pa!

— Pa! i-am răspuns vesel, apoi conversaţia s-a sfârşit.

De-abia m-am stăpânit să-mi manifest vizibil bucuria. Am deschis repede calculatorul şi, cât pornea, am început să caut printre cărţile de vizită din Rolodexul lui Keeley pe cea cu numele *Harry Winston.*

Era o adevărată comoară acolo: parolele de la toate sistemele, notate clar, fără nici cea mai mică tentativă de a le ascunde.

Am închis ochii, trimiţând o mulţumire în gând tuturor sistemelor IT mult prea complexe pentru a li se reţine toate parolele şi tuturor părinţilor cu mintea distrasă de pretutindeni, după care am început să caut baza de date a clienţilor.

Partea cea mai grea era să mă prind care dintre iconiţele de pe desktopul supraîncărcat al lui Keeley era cel de care aveam eu nevoie. După două piste false, când am intrat în baza de date a asigurărilor auto şi apoi în ceva ce părea a fi un fel de intranet al angajaţilor firmei, până la urmă am nimerit iconiţa care mi-a afişat pe ecran logoul Sunsmile şi titlul *Asigurarea de viaţă Sunsmile – un prieten pe viaţă.* Am făcut clic pe butonul de căutare şi mi s-a afişat un ecran în care să aleg între căutări după *număr de înregistrare client, număr poliţă, nume client, cod poştal.*

Inima îmi bubuia de-a dreptul când am introdus codul nostru poştal.

Au fost găsite trei poliţe. Două erau ale unor oameni de care nu auzisem niciodată, probabil clienţi care aveau şi ei poliţe la Sunsmile. Dar a treia şi cea mai recentă era a lui Gabe.

Am deschis-o cu degete tremurânde şi am derulat până la partea cu datele clientului. Erau acolo copii după orice. Formulare completate, chitanţe. Am făcut clic pe cardul bancar stocat la dosar, sperând să găsesc acolo date clare. De fapt, nici nu ştiu prea bine ce speram să găsesc – un card înregistrat pe numele lui Jeff Leadbetter ar fi fost prea mult, totuşi – dar mi-a stat inima în loc când am văzut detaliile: era numele lui Gabe. Cardul lui Gabe, de fapt, pentru că îi recunoşteam numărul. Nu avea niciun sens. Gabe era foarte atent cu detaliile cardului său bancar. Nu era imposibil să i le fi piratat cineva, dar în niciun caz nu avea cum să fie Jeff. Apoi am făcut clic în secţiunea numărului de înregistrare şi în faţa ochilor mei a apărut scanat permisul de conducere al lui Gabe. Iar *asta* chiar m-a şocat: nu mi-l imaginam pe Gabe trimiţându-şi permisul de conducere undeva, în afară de vreun site cu adevărat securizat şi cuşer, unde chiar ar fi fost absolută nevoie de un act de-al lui de identitate. Deci înţelesesem greşit? Gabe *chiar* încheiase poliţa asta?

Am tot căutat prin fişier după ceva, *orice,* care să îmi ofere un indiciu, dar singurul lucru care părea nelalocul lui era numărul de telefon ataşat poliţei. Nu era numărul lui Gabe. Dar nu era nici numărul lui Jeff – sau, cel puţin, nu cel pe care îl avea pe când eram împreună. Nu îl recunoşteam deloc. L-am notat pe un Post-it de-al lui Keeley şi l-am pus în buzunar. Un număr de telefon nu era chiar mare indiciu, dar era ceva. Poate sunam acolo după ce ieşeam de aici.

Tocmai mă pregăteam să închid baza de date, când am văzut-o, în colţul de jos al ecranului: o iconiţă ca un difuzor. *Înregistrări apeluri* scria sub ea. Şi era o singură înregistrare acolo, datată acum o săptămână şi ceva – mai precis, cu trei zile înainte de moartea lui Gabe.

Inima a început să-mi bubuie din nou.

Un apel telefonic. Unul real. Cu persoana care încheiase poliţa. Iar eu fusesem pe cale să îl ratez.

Pe birou se afla o pereche de căşti; am luat-o şi mi-am pus-o pe cap, apoi am dat clic pe înregistrare. Clocoteam de emoţie şi îmi muşcam atât de tare buza, încât dinţii aproape că s-au întâlnit prin pielea subţire. Pentru câteva clipe, nu s-a întâmplat nimic, cât s-a încărcat apelul. Apoi, s-a auzit o voce de femeie în căşti:

— Alo, aş putea vorbi cu domnul Gabriel Medway?

— Cine e la telefon? a spus un bărbat cu vocea gravă.

Am simţit un şoc, urmat rapid de o senzaţie de înfrângere zdrobitoare. Pentru că nu era Jeff. Nici pe departe. Era o voce mult prea gravă, mai degrabă ca a lui… Un sentiment de groază mi-a strâns stomacul ca într-o menghină. Vocea părea mai degrabă a lui Gabe.

Oh, Doamne, chiar atât de tare m-am înşelat?

Oprisem înregistrarea; mâna îmi apăsase în mod reflex pe mouse la auzul vocii pe care nu mă aşteptasem să o aud. Am derulat înapoi şi am ascultat din nou de la început, de data asta pregătită pentru vocea acelui bărbat.

— Cine e la telefon?

Chiar dacă acum ştiam la ce să mă aştept, am simţit cuvintele astea ca pe un pumnal în inimă. Pentru că sunau *ca şi cum* era el. Totuşi, nu eram *absolut* sigură de asta. Vocea femeii se auzea foarte clar, însă înregistrarea de la celălalt capăt al firului nu era strălucită. Vocea lui era uşor distorsionată. Am dat volumul ceva mai tare şi am închis ochii, încercând să filtrez toate celelalte zgomote din call center şi să mă concentrez doar pe sunetul vocii din urechile mele.

— Sunt Jo de la Sunsmile, domnule Medway, ne-aţi contactat pentru o asigurare? Aş vrea să mă lămuriţi în legătură cu…

— Scuze, dar aţi putea să îmi trimiteţi un e-mail, mai bine? a întrerupt-o interlocutorul, care părea surprins şi enervat de apel. Nu e un moment potrivit acum.

Şi deodată am fost sigură, absolut sigură, şi un sentiment de uşurare m-a furnicat până în vârful degetelor. *Nu era* Gabe. Semăna foarte tare cu Gabe, într-adevăr – aceeaşi voce gravă, chiar şi acelaşi accent londonez. Probabil că oricine altcineva s-ar fi putut lăsa păcălit. Dar eu îl *ştiam* pe Gabe. Vocea lui mă însoţise noapte de noapte, an după an, şoptindu-mi instrucţiuni în ureche şi încurajări, glume şi avertismente – ore întregi. Şi chiar dacă nu era ceva de care să fiu complet sigură în legătură cu poliţa aceea, măcar de atâta lucru puteam fi sigură: persoana de la capătul firului *nu era* Gabe. În niciun caz.

— Bineînţeles, dacă aşa preferaţi, a răspuns femeia cu amabilitate, dar să ştiţi că durează doar câteva clipe. Am nevoie doar de…

S-a auzit un clic şi apelul s-a încheiat.

Am auzit-o apoi pe femeie oftând.

— O zi bună şi dumneavoastră, domnule! a spus sarcastic, în gol.

Apoi înregistrarea s-a oprit.

Inima îmi bătea toba în urechi.

Mi-am aranjat mai bine căştile, protejându-le cu mâna ca să acopăr cât de mult se putea din zgomotul de fond, am dat volumul tare de tot şi am dat din nou play. Am ascultat din nou, cu ochii închişi strâns.

Scuze, dar aţi putea să îmi trimiteţi un e-mail, mai bine? Nu e un moment potrivit acum.

Iar.

Scuze, dar aţi putea să îmi trimiteţi un e-mail, mai bine?

Scuze, dar aţi putea

Scuze

Scuze

Scuze

Şi atunci, nu ştiu cum şi de ce, dar am ştiut. Am scăpat cu zgomot mouse-ul pe jos.

M-am împins în spate cu scaunul, simţind glisarea roţilor pe mochetă, şi m-am ridicat nesigură pe picioare.

Îmi tremurau mâinile când am închis calculatorul lui Keely şi i-am aranjat la loc cărţile de vizită în suport.

Înăuntrul meu era un vid bizar. Înăuntrul meu, nu simţeam nimic.

— E totul în ordine? m-a întrebat fata de la biroul vecin în timp ce mă pregăteam să plec. O căutai pe Keeley? Şi-a luat liber, are copilul bolnav.

— Da, ştiu, am răspuns.

Îmi simţeam faţa foarte ciudat: şi caldă, şi rece în acelaşi timp. Am strâns tare de curelele rucsacului, ca să îmi opresc mâinile din tremurat.

— Sunt de la IT, am avut de făcut câteva update-uri la calculatorul ei, dacă tot nu era aici. Am terminat.

Făcusem un mare efort să vorbesc, dar fata nu păruse să îşi dea seama. Doar a încuviinţat şi s-a întors la apelurile ei.

Îmi venea să urlu, dar clar nu o puteam face. Trebuia să ies de aici, trebuia să îmi dau seama ce aveam de făcut. Trebuia să îmi dau seama *de ce.*

Pentru că vocea din acea înregistrare, vocea pe care o ascultasem iar şi iar şi iar… vocea aceea era a lui Cole.

Iar eu nu reuşeam să apuc de nicăieri această revelaţie.

Am refăcut în sens invers şi cu picioarele moi traseul care mă adusese aici prin labirintul birourilor şi al sălilor de şedinţă de la Sunsmile. Mă îndreptam către ieşire, cu inima bubuindu-mi în piept, gândindu-mă la un singur lucru: trebuia să ies de aici şi să o sun pe Hel, să îi spun ce descoperisem. Pentru că nu avea niciun sens. Cole? *Cole?*

Aproape ajunsesem la recepţie şi îmi căutam telefonul în buzunar, când i-am zărit după ultimul colţ: un grup de agenţi de securitate înghesuiţi în faţa unui ecran din spatele recepţiei. Erau trei, plus un tip în costum, care părea mai degrabă un fel de şef şi toţi păreau îngrijoraţi. Unul dintre ei arăta cu

degetul spre ceva ce eram îngrozitor de sigură că era un monitor de securitate. Altul vorbea cu Derek, paznicul care mă lăsase să intru mai devreme. Derek îşi ridicase mâinile într-un fel defensiv, de parcă încerca să aducă contraargumente unei acuzaţii care i se făcea.

Am simţit cum mă golesc de orice trăire. Ceva era în neregulă. Ceva era foarte, foarte în neregulă. Dar cum? Eu nu greşisem nimic. Nu mă interpelase nimeni. Nu am văzut nicio privire suspicioasă, de la nimeni din call center, şi puteam să *jur* că nici Keeley nu suspectase nimic în timpul conversaţiei noastre.

Aveam două opţiuni acum: să trec de recepţie în mare viteză, sperând că nu mă va observa nimeni sau să fac cale-ntoarsă. Încă ezitam între cele două – la urma urmei, poate că acea altercaţie nici nu avea legătură cu mine – când un sunet venit de afară mi-a făcut pulsul să accelereze şi mai tare. Sirena unei maşini de poliţie care tocmai se oprise în faţa intrării principale, în zona unde e interzisă parcarea, şi îşi aprinsese girofarul albastru.

Poate că nu veniseră pentru mine. Dar mie cam aşa mi se părea şi nu aveam nicio intenţie să aştept acolo să aflu dacă aveam dreptate.

M-am întors grăbită înapoi în clădire. Căutam semne de ieşiri de incendiu, dar evident că toate din acea zonă indicau spre recepţie, aşa că le-am ignorat şi am început să merg repede, aproape fugind, înspre interiorul complexului Sunsmile. Simţeam o senzaţie ciudată în piept – panică, da, dar amestecată cu un fel de euforie, pulsaţia adrenalinei care mă însoţea întotdeauna în misiuni, atunci când lucrurile se complicau. Mi-am dus automat, din nou, mâna la ureche, în căutarea căştii cu Bluetooth, dar evident că nici acum nu era nimic acolo. Era un fel de reamintire fizică a absenţei lui Gabe: eram pe cont propriu.

Încercam să mă depărtez cât de repede se putea de recepţie, dar în acelaşi timp să par doar vreo angajată care tocmai şi-a dat seama că a uitat să îl ia

pe micuţul Freddie de la creşă. Nu trebuia să alerg. Nu aleargă nimeni într-o clădire de birouri. Doar aşa, o semialergare stresată. Partea cu stresul, măcar, îmi reuşea foarte bine. Ce îmi era mai greu era să mă abţin să o iau efectiv la fugă. Aproape că îi auzeam vocea lui Gabe în ureche: *Încearcă să nu baţi la ochi, iubito. Trebuie să pari una de-a lor.*

Dar chiar asta încerc, dracului! m-am gândit eu. Şi aş fi mârâit asta cu mai multă convingere dacă Gabe chiar ar fi fost acolo. Când am ajuns într-o porţiune pustie a coridorului, mi-am scos jacheta şi mi-am pus ochelarii aceia falşi pe care îi pusesem ieri în rucsac, cei cu ramele negre şi foarte groase, imposibil să treacă neobservate. Nu era cine ştie ce deghizare, dar cele două schimbări cumulate poate că reuşeau să păcălească pe cineva care urmărea vreun ecran neclar de cameră CCTV.

În plus, ajunsesem într-o zonă a clădirii în care indicatoarele de ieşiri de incendiu începuseră să arate în alte direcţii, înaintea mea, şi m-am luat după ele, privind din când în când peste umăr, să mă asigur că nu mă urmărea cineva. Cu mult în urmă se auzea un fel de agitaţie, dar nu ştiam dacă erau agenţii de securitate sau ceva fără legătură cu asta. Bineînţeles că speram să fie a doua variantă, dar indiferent care era, părea să nu fie chiar pe urmele mele.

Tocmai începusem să mă simt optimistă, când am dat un colţ şi am văzut chiar în faţa mea un agent de securitate, uitându-se la ecranul telefonului.

Rahat.

Nu mă văzuse, era prea ocupat să citească ce citea el acolo, dar mintea mea a început imediat să lucreze: primise un mesaj cu semnalmentele mele. Nu, poate chiar şi mai rău de atât: o imagine de pe camerele de securitate.

Rahat. *Rahat.*

Până la urmă, m-am hotărât să mă strecor într-un birou gol. M-am aşezat la un birou din faţa ferestrei şi mi-am înghesuit rucsacul sub masă, încercând să-mi calmez pulsul. Computerul nu era pornit şi nici

nu aveam timp să o fac. Am tras aproape câteva dosare şi am ridicat receptorul telefonului.

Peste tonul de apel auzeam paşi grăbiţi dinspre coridor. *Nu te opri!* m-am rugat eu în minte. *Nu te opri!*

Dar s-a oprit. Chiar dincolo de uşa deschisă. Apoi am auzit o tuse uşor încurcată.

— Dar asta nu e bine deloc! m-am răstit eu în receptor. Aveam nevoie încă de ieri de cifrele alea!

Simţeam cum mi se scurge o sudoare rece de pe ceafă în jos şi m-am lipit cu spatele de scaun, să o usuc.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, Diane, dar mâine nu e joi.

Din nefericire, chiar era joi. Pierdusem complet şirul zilelor. Am închis ochii şi m-am forţat să-mi stăpânesc tremurul mâinii în care ţineam receptorul. Încă o tuse, însoţită acum şi de o foarte timidă bătaie în uşă. Am oftat, mi-am lăsat receptorul pe umăr şi m-am răsucit cu scaunul.

— Da? Te pot ajuta cu ceva?

Agentul de securitate stătea în faţa uşii, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Îmi cer scuze pentru deranj, dar aş vrea să vă întreb dacă aţi văzut vreun intrus.

— Intrus? am întrebat eu pe un ton care se voia cât se poate de iritat. Scuze, dar nu cumva asta ar trebui să fie treaba *ta?* Nu ştiam că acum trebuie să ne ocupăm şi cu paza, pe lângă contabilitate.

— S-a întâmplat ceva şi eu trebuie să veri…

L-am întrerupt tăioasă pe paznicul nesigur pe el:

— Ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu am văzut niciun intrus. Singurul intrus care mă deranjează pe mine eşti *tu.* Şi acum te rog să mă scuzi, dar tocmai discutam ceva important.

M-am întors la „discuţia” mea. Din receptor se auzea acum un bip insistent, semn că era scos din furcă.

— Scuză-mă, am spus eu rugându-mă în minte ca paznicul să nu audă şi el zgomotul acela. Unde rămăsesem? Ah, da…

Rahat, trebuie să scoţi repede un termen tehnic, ceva legat de asigurări! Gândeşte, Jack!

— Cifrele alea cu ROI-ul de luna trecută, pe care ţi le-am cerut. Când ai de gând să nu mă mai fentezi şi să mi le trimiţi odată? Şedinţa e *mâine,* în caz că n-am fost suficient de clară. Sau vrei să mă duc mâine acolo şi să explic că motivul pentru care nu putem avea o prognoză actualizată e că nu te-ai obosit tu să îndeplineşti o sarcină foarte simplă?

Am închis ochii de parcă încercam să nu aud scuzele interlocutorului, însă de fapt mă chinuiam cât puteam să aud dacă agentul de securitate plecase. Nu auzeam nimic în afară de bipul din receptor. Oare era încă acolo? Să îndrăznesc să mă uit?

Până la urmă, am trântit receptorul cu un aer de dezgust şi m-am răsucit din nou cu scaunul, pregătită să-i arunc o privire care să-l facă să o-ntindă de-acolo în caz că nu o făcuse deja – dar plecase.

M-am prăbuşit pe spate în scaun, simţind cum mi se scurge toată bravada din mine. Fusese cât pe ce. Un paznic mai hotărât s-ar fi prins că blufam. Iar dacă următorul vizitator avea să fie Derek sau vreunul dintre tipii care se uitau pe înregistrarea camerelor de securitate de la recepţie, atunci clar eram terminată.

Trebuia să ies de aici. *Acum.*

Mi-am ridicat rucsacul şi l-am pus în spate, încercând să ignor durerea de la rană. Apoi am luat-o la fugă, pe bune de data asta, în direcţia opusă celei în care speram că o luase paznicul. Nu mai făceam efortul de a încerca să par de-a locului. Nu-mi mai făceam iluzii că aceasta era o misiune ca oricare alta. Pentru că nu era. Miza era mult, mult mai importantă aici – şi nu mă simţisem niciodată atât de înfricoşată sau obosită ca acum, la niciun test de penetrare.

Îmi tremurau picioarele, dar am făcut efortul de a o lua la stânga, în direcţia indicatorului de ieşire de urgenţă. Era să dau peste o femeie care ducea cu

grijă un pahar cu ceai, dar am reuşit să o feresc la timp, murmurând un *Scuze,* apoi am luat-o la întâmplare la dreapta, mai mult ca să scap de privirea ei mirată, decât pentru că eram sigură că pe-acolo era drumul cel bun.

Şi imediat, tocmai când începusem să mă gândesc că o luasem pe un drum greşit şi că aveam să fiu nevoită să mă întorc, am mai dat un colţ şi m-am trezit într-o fundătură. Numai că *nu era* o fundătură. Era o uşă de incendiu uriaşă, doar că nu chiar genul la care sperasem. Nu era o ieşire informală prin spate, nici nu avea vreo prietenoasă bară din oţel. Uşa aceasta avea un buton verde protejat de un geam pe care scria mare: *Uşă cu alarmă. A nu se folosi decât în caz de urgenţă.*

Mi s-a făcut rău. La propriu. Era exact ceea ce intenţionasem să îi sfătuiesc să facă pe cei de la Arden Alliance, dacă aş fi ajuns vreodată să le scriu raportul: n-ar trebui să lase ieşirile de incendiu la liber, fără să instaleze alarme acolo. Fix acum, când nu îmi doream să dau peste aşa ceva, când miza era atât de mare, iată că găsesc o firmă care face lucrurile cum trebuie. Exista palida posibilitate ca semnul acela să fie fals, doar ca să-i descurajeze pe cei care ar fi vrut să se furişeze afară să tragă un fum, dar mă cam îndoiam. Butonul acela arăta cât se poate de real.

Indiferent care era adevărul, nu aveam altceva de făcut. În spatele meu, pe coridor, se auzeau voci din ce în ce mai apropiate, sunete de walkie-talkie-uri şi paşi apăsaţi. Poate că paznicul cel timid *chiar* se prinsese că blufam, poate că femeia cu ceaiul dăduse alarma – cert este că paznicii se aflau acum pe urmele mele.

Trebuia să ies de aici, chiar dacă asta ar fi însemnat să provoc haos, la stai aşa… poate că un pic de haos nici măcar nu era o idee rea?

Gândul acesta mi-a dat curaj şi am ridicat piciorul să lovesc cu călcâiul în geamul de protecţie al butonului. Am ratat primul şut, dar la al doilea am

făcut praf sticla. Am inspirat adânc, am apăsat pe buton şi… nu s-a întâmplat nimic.

Adrenalina mi-a secat brusc. Am rămas pur şi simplu acolo, holbându-mă năucă la buton şi auzind vocile din ce în ce mai apropiate de pe coridor. Nu se declanşase nicio alarmă, iar uşa rămăsese închisă.

Trebuia să fie o greşeală pe undeva. Pe bune? Era inadmisibil să ai o ieşire de incendiu fără alarmă, dar să ai una nefuncţională era de-a dreptul ilegal.

Paşii se apropiau din ce în ce mai mult.

Am ridicat o mână, pregătită să apăs butonul din nou. Dar înainte să apuc să fac asta, uşa s-a deschis în afară cu o lentoare impunătoare, iar eu am fost nevoită să închid ochii în faţa soarelui puternic, de amiază, în timp ce vreo mie de alarme de incendiu, parcă, au început să ţiuie prin tot complexul.

O clipă, habar n-am avut ce trebuia să fac. Oamenii începuseră să iasă de prin birouri, în stânga şi-n dreapta, trăgându-şi paltoanele pe ei şi cu genţi pe braţ, în ciuda instrucţiunilor stricte ca, în astfel de cazuri, să laşi totul şi să ieşi repede. Bombăneau cu toţii nemulţumiţi de întrerupere. Iar eu mi-am dat seama că oamenii aceştia erau cea mai bună ascunzătoare a mea: biletul meu spre libertate.

Mi-am ridicat mai bine rucsacul pe umăr, mi-am aplecat bărbia, încercând să par şi eu teribil de iritată, şi am ieşit în lumina zilei împreună cu fluxul. Imediat cum am trecut de colţul clădirii, am luat-o la fugă.

După 20 de minute intram gâfâind în staţia Milton Keynes, cu mâna apăsată pe rană şi fără să fac vreun efort să-mi acopăr obrajii ca focul şi respiraţia îngreunată. Pe de o parte, nici n-aş fi putut face asta, eram mult prea extenuată pentru a încerca să fiu cochetă, pe de altă parte pentru că o gară este cam singurul loc în care chiar *poţi* să arăţi de parcă te fugăreşte poliţia fără să trezeşti bănuieli.

M-am oprit respirând şuierat înaintea barierei de bilete, proptită într-o mână de aparat şi căutând cu

cealaltă prin buzunare jumătatea de bilet pentru drumul de întoarcere. Slavă Domnului că încă era acolo! Tremuram atât de tare, încât am reuşit de-abia din a treia încercare să o introduc în fanta îngustă, după care am trecut de bariera deschisă şi m-am prăbuşit pe o bancă de pe peronul 1, încercând să par o persoană care tocmai a pierdut trenul. În realitate, nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac de acum înainte.

Fiecare părticică din mine tremura sub impulsul adrenalinei, iar rana îmi pulsa de o durere atât de surdă şi intensă, încât îmi venea să mă aplec într-o parte şi să vomit lângă bancă – şi dacă aş fi băgat şi altceva în stomac după acea prăjiturică de ceai, poate că exact asta aş fi făcut. Dar nu doar durerea de sub coaste îmi dădea acea senzaţie de vomă. Mă aflam în cel mai mare rahat în care fusesem vreodată şi, pe deasupra, poliţia reuşea *cumva* să fie mereu pe urmele mele. Mă urmăriseră până la Cole, prima dată, acum până la Sunsmile, nu aveam nicio idee cum făcuseră asta.

Mă întorsesem la gară mai degrabă din instinct, decât ca urmare a vreunui plan: eram nerăbdătoare să fug din Milton Keynes înainte de orice altceva. Dar nu aveam nicio idee unde să mă duc sau ce să fac. Nu mă puteam întoarce la Cole. Clar nu mă puteam duce nici la Helena. Ceea ce îmi doream cu adevărat era să mă pot întoarce acasă. Să fac un duş fierbinte, să mă arunc într-un pat moale, să *dorm.* Nu ştiam cât de mult dormisem cu o noapte înainte, dar nu mai mult de două ore şi de atunci de-abia dacă furasem câteva momente, ici şi colo, să mă odihnesc. Acum, că durerea dintr-o parte se mai atenuase, deşi era încă îngrijorător de puternică, m-am simţit slăbită şi m-au trecut frisoane de epuizare. Patul meu de acasă era cel mai tentant lucru de pe lume acum. Dar nu era cazul să tânjesc după el, pentru că acasă îmi era absolut imposibil să mă duc, mai dificil decât la Hel. La fel de bine aş fi putut să tânjesc după Gabe, în condiţiile în care şi el, şi

existenţa mea normală, de zi cu zi, se duseseră pentru totdeauna.

Încă şedeam pe bancă, încercând să îmi controlez respiraţia, când am auzit agitaţie în spatele meu, din direcţia pasajului prin care intrasem. M-am uitat peste umăr şi am văzut doi poliţişti în uniformă ce îşi prezentau legitimaţiile paznicului de la barierele cu bilete.

Pulsul mi-a luat-o razna şi m-am uitat în jur, să văd ce opţiuni aveam. Vedeam în depărtare luminile unui tren, dar nu ştiam la ce peron va ajunge.

M-am ridicat liniştită, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, încercând să nu atrag atenţia asupra mea, şi m-am îndreptat cu pas grăbit spre pasarela dintre peroane. Ţineam capul în jos prefăcându-mă că verificam ceva pe telefon. În realitate, fiecare strop din atenţia mea era concentrat spre intrarea principală a gării, din spatele meu. Poliţiştii trecuseră acum de bariere şi se despărţiseră, unul luând-o în sus pe peron, în direcţia mea, celălalt vorbind cu nişte elevi aflaţi lângă intrare.

Cu inima bătându-mi în continuare foarte repede, m-am strecurat în umbra pasarelei şi am început să urc scările. Imediat cum am intrat pe podul acoperit de deasupra peroanelor şi am ieşit din raza vizuală a poliţiştilor, mi-am smuls ochelarii de la ochi, am scotocit prin rucsac după hanoracul gros şi l-am tras peste cap. Mi-am ridicat apoi gluga şi am sperat că aşa arătam complet diferit de corporatista cochetă ce reuşise să pătrundă în birourile de la Sunsmile – mai degrabă ca un băiat adolescent decât ca o femeie matură.

Între timp, trenul se apropiase suficient cât să-mi dau seama la ce peron trăgea şi încotro se ducea: era cursa de Birmingham, ce avea 8 minute întârziere şi urma să plece de la peronul 6. Nu se potrivea cu biletul meu, dar asta era ultima mea grijă acum, deoarece nu doar trenul se apropia de mine în aceste momente, din nefericire. Uitându-mă în urmă, pe scări, l-am văzut pe poliţistul care venise în direcţia mea vorbind cu o doamnă cu bluză albă şi jachetă

închisă la culoare, apoi îndreptându-se către pasarelă.

Am respirat adânc, mi-am tras gluga mai pe faţă şi am alergat pe pasarelă până la indicatorul către peronul cu numărul 6.

— Hei! am auzit un strigăt din spatele meu, dar nu m-am oprit.

Habar nu aveam dacă poliţistul strigase la mine sau la altcineva, dar nici nu aveam de gând să aştept ca să aflu.

— Hei, băiete!

Accelerase. Dedesubtul meu, trenul de Birmingham intrase în gară.

Oh, Doamne, o Doamne! Nu acum, te rog, nu acum!

Rana mă durea cumplit şi mă simţeam pe punctul de a începe să vărs, dar am făcut efortul de a-mi mişca şi mai rapid picioarele în timp ce coboram treptele spre peron.

— Poliţia! am auzit din spatele meu.

Noroc că peronul 6 era încântător de aglomerat, iar când m-am năpustit după colţ, la capătul scărilor, m-am întâlnit cu o gaşcă de adolescenţi de o înălţime apropiată de a mea, doi dintre ei purtând hanorace negre, cu gluga ridicată. Am trimis o mulţumire în gând dumnezeului băieţilor adolescenţi şi mi-am făcut loc prin mulţime ca să ajung cât mai repede în tren, fără prea multă grijă pentru bunele maniere.

Închide uşile! Închide uşile!

Mi-am croit drum, pe culoarul aglomerat, către următorul vagon şi imediat am auzit un anunţ în difuzoare: *Trenul 1531 circulă în direcţia Birmingham. Avem deja întârziere de câteva minute, deci plecăm imediat, vă rugăm să vă îndepărtaţi de uşi.*

Mi-am ţinut răsuflarea şi mi-am aplecat capul să mă uit pe fereastră. Poliţistul rămăsese pe peron şi acum vorbea, aparent nervos, la walkie-talkie.

Apoi trenul s-a urnit cu o zdruncinătură ce m-a făcut să îmi simt din nou foarte dureros rana. Mi-am

apăsat mâna deasupra ei. Plecaserăm. Dar fusese totul mult prea la limită pentru a mă simţi liniştită acum.

În timp ce trenul pleca din Milton Keynes, simţeam cum mi se scurge tensiunea din corp şi mă înmoi toată. Aveam o senzaţie de slăbiciune, tremuram şi îmi doream cu disperare să mă pot aşeza undeva. Când îmi luasem rucsacul din Salisbury Lane, mă felicitasem în sinea mea cât de uşor părea. Acum, deşi între timp mâncasem cele mai multe dintre provizii, îl simţeam ca pe o piatră de moară pe umăr. L-am lăsat pe jos şi m-am uitat în jur după un scaun liber. Tocmai mă întrebam dacă să mă îndrept către următorul vagon sau să o rog pe doamna din faţa mea să îşi ia pungile cu cumpărături de pe scaunul de alături, când am simţit o gâdilătură caldă prelingându-mi-se pe burtă, în zona stomacului. Mi-am băgat mâna pe sub hanorac şi, când am scos-o afară, degetele îmi erau roşii. Probabil că pansamentul se dezlipise în timp ce alergam. Sângeram din nou.

Rahat. Hanoracul era negru, deci petele de sânge nu se vedeau, dar nu-mi permiteam să sângerez pe scaunul trenului sau cine ştie unde m-ar fi putut vedea alţi oameni. Cu siguranţă ar fi atras din plin atenţia tuturor.

În capătul vagonului se vedea un semn de toaletă şi am făcut efortul de a-mi arunca din nou rucsacul în spate şi a mă înghesui pe culoar, sperând din suflet că nu lăsasem urme de sânge pe căruciorul de bebeluş pe lângă care trecusem.

Toaleta era una în stil vechi, cu uşă grea şi closet plin de calcar, ce nu m-ar fi surprins să descopăr că se golea direct pe şine. Dar odată ce uşa s-a trântit în spatele meu şi i-am putut trage zăvorul, nu-mi mai păsa nici dacă era WC-ul din filmul *Trainspotting,* eram doar foarte recunoscătoare pentru faptul că îi mergea încuietoarea şi că avea un robinet.

Mi-am atârnat rucsacul de cuierul de pe uşă, apoi mi-am scos hanoracul şi bluza mea albă, distrusă acum, pe care înflorise un mac de culoare roşu-închis.

Primul meu gând, atunci când m-am uitat la bandaj, a fost că nu arăta chiar atât de rău: alergarea probabil că deschisese din nou rana, iar sângele îmbibase tifonul. Poate că nu trebuia decât să îl înlocuiesc cu unul curat.

Însă atunci când am ridicat colţul pătratului umed, ceea ce am văzut dedesubt m-a făcut să pălesc.

Partea de dedesubt a bandajului arăta încă şi mai rău decât cea pe care Cole mă ajutase să o dezlipesc cu o zi înainte, îmbibată într-un amestec de sânge şi ceva ce părea un foarte îngrijorător puroi. Iar rana în sine arăta atât de inflamată încât până şi mie – persoană cu zero pregătire medicală – îmi sugera că nu era bine deloc.

O infecţie ar fi explicat de ce mă simţeam atât de ciudat – picioarele moi, pielea când caldă, când rece – şi a trebuit să îi dau dreptate, cu părere de rău, lui Cole, când spusese că aveam nevoie de antibiotice. Dar era un risc pe care nu mi-l puteam asuma.

Până la urmă, am dat cu apă caldă pe piele, clătind cât de multă mizerie se putea şi încercând să ignor mirosul greţos care se ridica din chiuvetă odată cu aburul. Atingerea apei mă înţepa, desigur, dar nu atât de puternic pe cât m-aş fi aşteptat, iar senzaţia aceea ascuţită era aproape o uşurare faţă de durerea surdă, dar constantă, care mă măcinase întreaga zi.

După ce mi-am curăţat rana, am tamponat-o cu hârtie igienică, apoi am lipit deasupra ei un alt pansament furat de la mall. L-am presat cu ochii închişi de durere şi chiar şi aşa, prin cele câteva straturi de tifon şi hârtie, am simţit căldura produsă de rană. Nu aveam ce face mai mult decât să mă încred în puterea sistemului meu imunitar. Mi-am tras înapoi pe mine, tremurând, bluza pătată de

sânge şi hanoracul, apoi am încercat să mă gândesc ce să fac.

Biletul meu nu era valabil pe traseul acesta, ceea ce însemna că va trebui să mă descurc cumva când aveam să cobor. Probabil mi-ar fi fost mai uşor să o fac într-o gară mică, de ţară, poate găseam una suficient de mică încât să nu aibă bariere la ieşire. Dar rămânea întrebarea care era aceasta.

Am băgat mâna în buzunar după telefon, ca să verific în ce staţii oprea trenul. Dar înainte să deschid internetul, am observat o notificare de la Signal pe ecran. Era un mesaj de la Hel.

Jack, eşti aici? Cum a mers?

M-a străbătut un sentiment de uşurare. *Hel.* Doamne, nu îmi doream nimic mai mult decât să vorbesc cu ea, să-i pot povesti toată încurcătura în care intrasem, iar ea să îmi exprime analiza ei rece despre ce dracu' mi se întâmpla şi ce însemnau toate astea.

Chiar să fi fost posibil ca responsabil pentru moartea lui Gabe să fi fost *Cole?* Nu el îl omorâse, eram sigură de asta – sau cel puţin cât de sigură puteam fi fără să fi văzut crima cu ochii mei. Îi auzisem şocul din voce când îi povestisem, şi îi percepusem panica atunci când se bâlbâise întrebându-mă: *I-au… i-au tăiat* gâtul? Nu avea cum să mimeze aşa ceva, eram sigură. Dar asigurarea… Oare de ce ar fi încheiat acea poliţă dacă nu pentru asta? Nu avea cum să fie un impuls de moment. Trebuie să-i fi luat zile întregi ca să afle toate datele de identitate ale lui Gabe, numărul cardului bancar, să completeze toate acele formulare… Totul fusese premeditat cu sânge-rece şi gândul acesta îmi făcea capul să se învârtă. Nici măcar nu reuşeam să percep fenomenul în totalitate.

Hel era persoana ale cărei păreri le preţuiam mai mult decât ale oricui pe lume, chiar mai mult şi decât ale lui Gabe, într-un fel, pentru că Gabe era un optimist, iar perspectiva lui asupra oamenilor era mereu colorată de faptul că îşi dorea să facă mereu ce era mai bine pentru ei şi să creadă ce era mai bun

despre ei. Hel era… în fine, n-aş putea spune că era chiar pesimistă. Dar era mult mai realistă. Trecuserăm prin aceleaşi lucruri în viaţă, supravieţuiserăm pierderii părinţilor pe când nu eram încă propriu-zis adulţi. Ne pierduserăm amândouă încrederea că lucrurile aveau să ia o întorsătură fericită după acea noapte, într-un fel în care Gabe nu ar fi făcut-o niciodată. În plus, Gabe nici măcar nu mai era…

Din aceste motive, Hel era singura persoană care m-ar fi *putut* ajuta să dau de cap acestui necaz. Însă nu doar pentru că eram confuză nu m-am putut concentra să îi răspund imediat. Mai era ceva, o senzaţie despre care mi-am dat seama privind ecranul, care mă urmărise de ceva vreme, de când îi scrisesem lui Hel înainte de a mă duce la Sunsmile. Nu avusesem timp să meditez suficient la asta, dar ceva *nu* era în regulă aici. Ceva ce…

Şi deodată mi-am dat seama.

Se uita drept la mine, cu ochii ăia mici şi rotunzi.

Emojiul şocat al lui Hel, cel pe care mi-l trimisese cu două mesaje în urmă. Iar înainte de el, mesajul acum şters cu: *Tu prima* şi smiley-ul acela necaracteristic pentru ea. Două emojiuri pe care nu le folosise niciodată în mesajele ei înainte.

Apoi mi-am mai dat seama de ceva – o revelaţie care m-a trecut prin valuri succesive de frig şi căldură, după care a trebuit să mă aşez pe bâjbâite pe closet, ca să nu-mi cedeze picioarele la zgâlţâiala trenului în mers.

Cole fusese cel care îi spusese lui Hel despre Signal.

Cole îi dăduse lui Hel numărul meu inventat şi îi transmisese să îmi scrie mesaje pe telefonul de unică folosinţă. Dar dacă… nu o făcuse, de fapt? Dacă totul nu fusese decât o înscenare? Dacă persoana cu care făcusem schimb de mesaje tot timpul acesta fusese… Cole?

Gândul acesta m-a făcut să mă simt aproape violată. Şi totuşi, aşa se putea explica acel lucru pe care nu îl înţelesesem încă de când am văzut

poliţiştii ajungând la Sunsmile: cum se făcea că ştiuseră că eram acolo *chiar în acel moment.* Era o informaţie pe care i-o dădusem numai lui Hel.

Cineva mă trădase. Şi eram mai mult decât sigură că nu fusese Hel.

Am simţit că mă cuprinde un val greţos de oroare îngheţată. Dar trebuia să mă asigur că aşa era.

Hel, ştiu că poate părea o prostie, dar trebuie să te întreb ceva. Cum îl chema pe ursuleţul tău din copilărie? Acela mare şi bleu? am tastat eu drept răspuns.

Pauză lungă, lungă.

Apoi: *Jack, e totul în regulă?*

Da, dar chiar aş vrea să îmi răspunzi la întrebarea asta, Hel. Cum îl chema?

Altă pauză.

Au trecut atâţia ani… Nu-mi amintesc. Bluey? a venit rapid răspunsul.

M-am simţit de parcă atinsesem un gard electric: un zvâcnet de panică atât de puternic, închid mi-am muşcat obrazul. Dacă aş fi putut, mi-aş fi aruncat telefonul pe geamul din tren. Dar geamul nu se deschidea şi, oricum, nu-mi puteam permite să-mi pierd telefonul.

Cineva a bătut la uşă, dar nu l-am băgat în seamă. Am rămas cu ochii în ecranul telefonului, cu un amestec de dezgust şi de frică în măruntaie.

De ce? a mai venit un mesaj. Dar era prea târziu. *Ştiam.*

Acel ursuleţ îi fusese drag ca ochii din cap lui Hel. Dormise cu el în fiecare noapte timp de 16 ani, iar după aceea nu fusese aruncat, ci aşezat la loc de onoare pe un raft deasupra şifonierului. Fusese unul dintre puţinele lucruri pe care le luase cu ea când am eliberat casa părinţilor noştri şi acum se afla deasupra şifonierului lui Kitty şi Millie, în camera fetelor. Deci nu exista nicio altă circumstanţă decât poate în comă ca Hel să îi uite numele lui Bluebell. Era gravat până şi în memoria *mea,* darămite a ei – plânsetele nesfârşite din fiecare noapte când îl scăpa pe jos din patul de deasupra, discuţiile din fiecare

vacanţă când se încăpăţâna să îl ia cu ea şi neapărat să îl ţină în braţe, nu în vreo valiză, cele 24 de ore de groază când îl pierduse în metrou. Ideea că Hel ar fi putut uita cum îl chema era de-a dreptul hilară. Mai degrabă ar fi uitat cum îl cheamă pe Roland.

Voiam să pot plânge. Dar nu puteam.

Ştiu, am tastat eu. *Nu e cazul să te mai prefaci.*

Altă pauză.

Pardon?

Ştiu, Cole. Ştiu totul.

Încă o pauză foarte, foarte lungă, apoi telefonul meu a început să sune.

Şi imediat a urmat o nouă bătaie în uşă, de data asta mai hotărâtă:

— Am un copil mic şi disperat aici! am auzit din partea cealaltă.

M-am ridicat, mi-am luat rucsacul din cuiul de pe spatele uşii, apoi am deschis-o cu un zâmbet vinovat adresat femeii încruntate care aştepta, împreună cu băieţelul ei, pe culoar.

Telefonul a continuat să sune cât am mers către capătul cel mai îndepărtat al coridorului. Trenul avea o trecere din aceea de modă veche între vagoane, cu un geam care se deschisese şi prin care sufla vântul rece. Dar nici măcar nu am încercat să îl închid. Speram ca zgomotul să îmi acopere conversaţia.

Am aşteptat până când s-a auzit închizându-se uşa toaletei şi, fix când a căzut şi zăvorul, telefonul din mâna mea s-a oprit din sunat.

Mă pregăteam să sun înapoi când mi-a venit o idee şi m-am oprit. Am băgat mâna în buzunar şi am scos de acolo Post-it-ul cu numărul luat din baza de date de la Sunsmile.

Am inspirat adânc şi l-am tastat în Signal. Apoi am apăsat pe butonul de apelare.

— Nu înţelegi.

Era vocea lui Cole, tremurătoare, şi pentru prima dată de la moartea lui Gabe nu am mai simţit durere la auzul ei, atât de asemănătoare cu a soţului meu, ci doar dezgust şi uimire la gândul că fusesem chiar

atât de proastă. Cum oare mă gândisem că vocea lui Cole suna la fel ca a lui Gabe? Ei doi nu aveau *nimic* în comun. *Nimic.*

— Oh, ba da, înţeleg, am spus eu sec, aproape nenatural din cauza forţării. Înţeleg totul. De ce ai făcut-o, Cole?

— Nu *înţelegi.* Nu am vrut eu asta. Nu am vrut nimic din toate astea. Doar încercam să te protejez!

Pentru o clipă, nu am găsit cuvintele potrivite să îi răspund. Apoi am făcut-o, şi am scuipat cuvintele în receptor cu o forţă care m-a surprins şi pe mine:

— Să te duci dracului.

— Habar nu ai cu cine te pui.

— Cu un mincinos, trădător, criminal…

M-am oprit, în căutarea unui cuvânt suficient de rău pentru cum aş fi vrut să-l numesc.

— Cu un porc ordinar, am reuşit eu să termin cu vocea aproape la fel de tremurătoare ca a lui Cole. Cu aşa ceva mă pun. Cum ai putut? Cum ai putut să îi faci lui una ca asta? Era *cel mai bun prieten* al tău!

— Era un prost! a replicat Cole, cu o voce agonizantă. Am încercat să îl avertizez, dar nu a vrut să renunţe. Şi tu crezi că eu sunt de vină pentru toate astea? Nu am fost eu! Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea. Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face, şi anume să încerc să te protejez pe *tine.* Pentru a-l salva pe Gabe nu puteam face nimic. Doar să mă asigur că tu ieşeai întreagă din povestea asta.

— Dar nu m-ai protejat, ci m-ai *condamnat,* idiotule!

Aproape ţipasem, aşa că m-am forţat să îmi cobor vocea la nivelul unei şoapte pline de venin.

— Pe bune, chiar încerci să mă abureşti că asigurarea aceea era un mijloc de protecţie? Chiar credeai că o sumă de bani, indiferent care, ar putea compensa moartea lui Gabe? Nu m-ai protejat cu nimic, din contră, ai oferit poliţiei un argument beton *împotriva* mea. O să-mi spui că nu te-ai gândit la asta?

— Bineînţeles că m-am gândit la asta! s-a răstit Cole la *mine.* Dar dacă eşti în închisoare înseamnă că nu te pot omorî şi pe tine, proasto ce eşti!

— Cine? i-am cerut eu să îmi spună. Cine? Despre cine vorbeşti? Cine să vrea să-l omoare pe Gabe? Cine să vrea să mă omoare pe mine?

— Nu pot să-ţi spun, a răspuns Cole.

Furia şi angoasa îi dispăruseră acum din voce şi părea doar speriat – speriat de-a binelea.

— Cole, jur pe ce am mai sfânt că înregistrez conversaţia *asta* şi, dacă nu vrei să o fac publică pe Twitter, chiar acum, trebuie să îmi spui ce se întâmplă.

— Nu! a scheunat el, de parcă l-aş fi ameninţat cu electrocutarea. Iisuse, Jack, tu chiar vrei să murim amândoi?

— Atunci zi-mi!

— O. Să. Ne. Omoare.

Cole accentuase fiecare cuvânt în parte, de parcă vorbea cu un copil mic. Dar nu mi s-a părut că făcuse asta ca să îşi impună superioritatea – deşi poate că fusese şi asta pe undeva – ci ca să nu-şi mai lase vocea să-i tremure.

— Înţelegi, Jack? Pe mine o să mă omoare pentru că ţi-am spus ţie, iar pe tine, pentru că ai aflat.

— Mă. Doare. În. Cur, i-am răspuns pe acelaşi ton de batjocură furioasă. Înţelegi asta, Cole? Mă aşteaptă o condamnare pe viaţă. L-am pierdut pe singurul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat până acum. Nici nu am cuvinte să-ţi exprim cât de tare mi se rupe de gândul că cineva mi-ar putea tăia şi mie gâtul acum. De fapt, ştii ce? În punctul în care sunt acum, ar fi chiar un fel de uşurare. Singurul lucru de care îmi pasă acum, *singurul,* este să descopăr persoana care l-a ucis pe Gabe. Şi zău că mi se rupe dacă asta îmi va aduce şi mie moartea.

S-a lăsat o lungă tăcere. O foarte lungă tăcere. Îi puteam auzi respiraţia tremurătoare a lui Cole la celălalt capăt al firului. Părea să fi realizat acum pentru prima dată cât de departe eram pregătită să merg.

— Nu-ţi pot spune cine a fost, a rostit el într-un sfârşit, foarte încet. Nici nu ştiu cine a fost, dar îţi pot spune de ce.

— OK.

Începuse să plouă şi picăturile care loveau din lateral fereastra pe jumătate deschisă îmi stropeau faţa. Am închis ochii, lăsând răceala să mi se scurgă pe nas. Îmi venea să plâng, dar asta nu-mi liniştea durerea din suflet.

— OK. Spune-mi de ce.

— Futu-i, a şoptit Cole. Futu-i. *Futu-i.* Ascultă, nu putem face treaba asta faţă în faţă?

— Cred că glumeşti, am hohotit eu, dar imediat am simţit o durere vie sub coaste şi mi-am dus o mână la rană. Vrei să mă poţi da din nou pe mâna poliţiei? Tu i-ai chemat la Sunsmile, nu-i aşa? Probabil că făceai pe tine de râs când vedeai ce mărturisiri îi făceam lui Hel. Iar când au apărut poliţiştii la cabană, nu te urmăriseră, ci chiar tu îi chemaseşi, nu-i aşa?

— Am *încercat* să te protejez! *Te rog,* Jack. Te rog, a spus Cole pe un ton disperat, iar ciudat era că *aproape* l-am crezut.

Dar nu mai aveam chef de aşa ceva.

Cole îl trădase pe Gabe, apoi mă trădase şi pe mine – iar şi iar şi iar.

— Cole, am spus eu cu un ton categoric, îţi jur că, dacă nu îmi spui ce ştii chiar acum, în secunda asta, transmit conversaţia noastră pe contul de Twitter al lui Gabe. Şi o trimit şi în fiecare grup de Discord în care a intrat el vreodată, o postez şi pe Reddit, o difuzez şi pe Twitch… Şi o să dau numele *tău* pe fiecare platformă. N-am idee cât de mulţi sunt cu totul, dar ştiu că numai contul de Twitter al lui Gabe are aproape 100.000 de urmăritori. Şi am bănuiala că mulţi dintre ei te urmăresc şi pe *tine.* Chiar vrei să te audă cum recunoşti cu gura ta că ai fost complice la uciderea celui mai bun prieten al tău?

— Futu-i!

Atât de tare tunase Cole înjurătura asta, încât a trebuit să depărtez telefonul de ureche. S-a auzit un zgomot la celălalt capăt al firului pe care nu l-am putut desluşi cu siguranţă, Cole părea că ar plânge. Apoi a vorbit din nou, cu glasul tremurat şi furios:

— Ascultă-mă, Jack. Dacă o să continui aşa, dacă o să spui cuiva, *oricui,* ceea ce o să-ţi spun eu acum…

— Chiar nu e cazul să mă mai ameninţi, l-am întrerupt cu răceală. Şi nici nu mă interesează să îmi spui altceva decât motivul pentru care a trebuit să moară soţul meu. Deci, ori spui totul acum, ori devii foarte, foarte viral.

— Ştii ce este o vulnerabilitate zero-day? a întrebat Cole.

M-am încruntat.

— E vreun test cumva?

— Nu, doar îţi răspund la întrebare. Ştii?

— Sigur că ştiu. Este o cale prin care cineva poate ataca un sistem care are o eroare pe care dezvoltatorul softului nu o ştie, iar de aici se trage numele de „zero days”, căci acesta este timpul pe care dezvoltatorul l-ar avea la dispoziţie pentru a putea repara acea vulnerabilitate.

— Corect. Şi ştii şi că vulnerabilităţile cele mai serioase, cele care ar putea afecta, să zicem, pe toţi utilizatorii de iPhone sunt foarte valoroase, da? Adică pot valora şi sute de mii de dolari pe piaţa neagră.

— Da, am răspuns eu uimită acum, pentru că nu ştiam unde voia să ajungă.

— Ei bine, Gabe găsise una dintr-astea. Una mare. M-a întrebat ce să facă. L-am sfătuit să se ducă la dezvoltatorul softului şi să ceară o recompensă pentru raportare responsabilă. Dar el, în loc să facă asta…

Cole s-a oprit. L-am auzit clar cum a înghiţit în sec, la celălalt capăt al firului, apoi a continuat:

— A decis să o vândă pe dark web. Nu ştiu la cine s-a dus, dar probabil că s-a încurcat cu cine nu ar fi trebuit, pentru că oamenii ăia au decis să… ei

bine, au decis să nu plătească atât cât le ceruse Gabe. Au decis să îşi ia singuri ceea ce încerca el să le vândă. Şi asta au făcut.

După ce am terminat conversaţia cu Cole, n-am putut face absolut nimic o vreme. Pur şi simplu am rămas locului încercând să procesez ceea ce tocmai îmi spusese, aproape fără să observ picăturile de ploaie care continuau să se scurgă înăuntru, pe fereastra deschisă, stropindu-mi ecranul telefonului.

Apoi m-am adunat puţin, m-am întors şi… aproape că am scăpat mobilul din mână. În spatele meu stătea femeia de la toaletă, cu copilaşul de mână.

Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, ca într-un fel de duel din ochi, după care s-a întors şi ea şi s-a îndepărtat către compartiment, în direcţia opusă celei în care stăteam eu.

Am simţit că rămân fără aer. De când o fi stat ea acolo? Nu cred că de mult. Copilul era prea mic ca să aştepte răbdător şi în linişte în timp ce maică-sa trăgea cu urechea la discuţia telefonică a altcuiva. Ceea ce însemna că prinsese doar ultima parte a conversaţiei.

Mi-am stors creierii încercând să îmi amintesc precis ce spusesem, să îmi dau seama dacă era ceva ce putuse suna suspect. Îmi aminteam că la sfârşit vorbise mai mult Cole. Intervenţiile mele se limitaseră la chestii despre programare, piratare şi vulnerabilităţi, cel puţin în ultimele minute. Dar înainte de asta… eram destul de sigură că rostisem numele lui Gabe. Şi că vorbisem despre faptul că fusese ucis. Sau, în fine, spusesem ceva legat de faptul că Gabe murise, dar nu îmi aminteam exact cu ce cuvinte. Oricum, indiferent de modul în care formulasem asta, eram sigură că spusesem destul pentru a trezi curiozitatea cuiva care s-ar fi dus imediat să caute detalii pe telefon. *Futu-i.*

Am deschis şi eu telefonul din nou, am intrat pe Google şi am tastat *Gabe programator crimă,* apoi

am aşteptat să se afişeze rezultatele.

Primul deja m-a făcut să mă treacă toate apele: un articol de pe BBC care se intitula *Soţia programatorului ucis căutată pentru interogatoriu.* Iar imaginea din previzualizare era chiar o fotografie de-a mea.

Am derulat întreaga poveste cu mâinile tremurând. Articolul era datat cu o zi înainte şi la începutul lui, imediat după titlu, era o fotografie de-a mea, preluată de pe site-ul Crossways Security, cu legenda: *Jacintha Cross este căutată pentru a fi chestionată în legătură cu uciderea soţului ei. Poliţia le cere cetăţenilor să raporteze la 999 dacă o văd undeva.*

Iar după fotografie, articolul continua în felul următor:

Poliţiştii care investighează uciderea expertului în securitate digitală şi „hacktivistului" Gabriel Medway, cunoscut în comunitatea hackerilor sub numele de cod Gakked, au făcut astăzi o declaraţie publică prin care confirmă căutarea urgentă a soţiei programatorului, Jacintha Cross, pentru a putea fi chestionată în legătură cu crima.

Dna Cross, care s-a prezentat iniţial de bunăvoie la Poliţia Metropolitană, nu a mai fost văzută de marţi, 7 februarie. Poliţia are urgentă nevoie de ea pentru anchetă şi face apel la populaţie pentru ajutor.

Jacintha Cross, 27 de ani, consultant în probleme de securitate, cunoscută sub numele de Jack, a fost văzută lângă localitatea Rye din East Sussex, dar cel mai probabil a părăsit zona, cu trenul sau cu autobuzul. Este albă, are 1,57 metri şi constituţie slabă, are ochi căprui şi păr de lungime medie, vopsit într-o nuanţă foarte distinctivă de roşu. Purtătorul de cuvânt al poliţiei a avertizat, însă, că este posibil să îşi fi schimbat înfăţişarea.

Detectivul-inspector Branagh de la Poliţia Metropolitană a declarat următoarele: „Cerem ajutor de urgenţă cetăţenilor pentru a da de urma

doamnei Cross, care călătoreşte cel mai probabil cu acte false. Recomandăm cetăţenilor să nu o abordeze direct pe doamna Cross, ci să raporteze orice suspiciune la poliţie, sunând la numărul 999".

Pe la jumătatea articolului mai era o poză cu mine mergând prin staţia Charing Cross, cu capul în jos, privind în ecranul telefonului. Era alb-negru, dar oricine îşi putea da seama că părul meu nu mai era roşu. La sfârşit, erau linkuri către trei articole despre moartea lui Gabe, fiecare ilustrat cu o fotografie de-a lui, luată tot de pe site-ul firmei. Ştiam că ar fi trebuit să fac clic pe ele, să aflu ce informaţii deţinea deja poliţia, dar faţa lui prietenoasă şi zâmbetul cald afişat pe ecran m-au făcut să mă simt de parcă îmi dăduse cineva un pumn în stomac şi nu am reuşit să mă forţez să fac asta. Am închis telefonul, dar asta nu mi-a diminuat senzaţia bolnavă de oroare pe care o simţisem tot timpul cât citisem articolul. Pe de o parte, nu eram chiar foarte surprinsă – la urma urmei, era doar o confirmare a ceva ce ştiam deja, şi anume că poliţia mă căuta deoarece mă credea suspectă de asasinarea lui Gabe. Dar fusese totuşi un şoc, cumva, să văd faptele descrise într-un mod atât de brutal, felul în care îşi formulase poliţia declaraţiile… *Cunoscută sub numele de Jack* – oare cum de reuşeau să facă o simplă prescurtare de nume să sune atât de dubios? Cât despre: *Recomandăm cetăţenilor să nu o abordeze direct pe doamna Cross,* ai fi zis că eram înarmată şi periculoasă, pentru numele lui Dumnezeu! Şi fotografia era foarte bună. Nu un instantaneu neclar, alb-negru, ci fotografia făcută de un profesionist pentru site-ul firmei Crossways, la fel ca a lui Gabe. Avea o rezoluţie mare, era bine luminată şi, chiar şi cu părul decolorat de culoarea paielor şi cu cearcănele uriaşe de sub ochi, tot eram uşor de recunoscut. Oare femeia cu copilaşul sunase deja la 999?

Am aruncat o privire pe geam, apoi am căutat pe telefon mersul trenurilor. Mai aveam vreo 14 minute până la Northampton, dar aceea era o staţie mare, care avea aproape sigur bariere de securitate pentru bilete şi probabil poliţişti de la Transporturi de serviciu. Ieşea complet din discuţie să am vreo altercaţie într-un astfel de loc. Aş fi arestată în doar câteva secunde.

Următoarea oprire era după alte zece minute, într-un loc de care nu mai auzisem până atunci: Long Buckby. Conform Google, era un sat mic, cu o gară ce nu părea să aibă nici măcar casă de bilete, darămite bariere acţionate electronic. Exact genul de loc la care visasem. Singura problemă era că se afla la 25 de minute şi două opriri distanţă. Dacă – *dacă* – femeia cu copilul suna chiar acum la 999, aproape sigur că poliţiştii aveau să urce în tren la Northampton. Iar în zece minute aveau tot timpul să cerceteze întreaga garnitură.

Am rămas la fereastră, rozându-mi o unghie în timp ce îmi treceam în revistă opţiunile. Prima ar fi fost să cobor la Northampton şi să încerc să mă strecor prin spatele cuiva la barieră, dar nu mi se părea că aş avea prea multe şanse de reuşită. Poate că la o oră de vârf, cu mulţi navetişti care se împing şi-şi dau coate, m-aş fi putut descurca aşa, însă acum de-abia era ora 16 şi ar fi fost mult mai dificil să fac la fel într-o staţie nu prea aglomerată. A doua opţiune ar fi fost să rămân în tren şi să încerc să mă ascund până la Long Buckby. Dacă reuşeam să ajung atât de departe, probabil că aş fi putut scăpa. Se punea doar întrebarea dacă femeia aceea cu copilul mic *chiar* sunase la poliţie, pentru că, în acel caz, să rămân în tren după ce treceam de Northampton ar fi însemnat cel mai probabil un bilet doar dus către închisoare.

Opţiunea numărul trei… dar aici m-am blocat. Singura opţiune rămasă era cea pe care o avusesem dintotdeauna în ultimă instanţă: să mă opresc din fugă şi să mă predau poliţiei. Iar asta, evident, nu

aveam de gând să fac. Ar face ca totul să-şi piardă orice sens. Sau poate că nu era aşa?…

Mi-am luat mâna de la gură. Nu mă gândisem serios până acum să mă predau. Însă incursiunea mea la Sunsmile schimbase… în fine, nu chiar *totul.* Dar schimbase multe. Acum aveam dovezi în sprijinul poveştii mele.

Îl minţisem pe Cole: nu înregistrasem conversaţia noastră, nu aveam nicio setare pe telefon care să îmi permită să fac aşa ceva, deşi eram destul de sigură că aş fi putut găsi pe undeva vreo aplicaţie dacă m-aş fi gândit dinainte la asta. Dar nu mă gândisem, aşa că, atunci când îl ameninţasem că aveam să distribui conversaţia, nu făcusem decât să blufez. Şi totuşi, *aveam* o înregistrare pe care i-aş fi putut-o duce lui Malik: cea cu vocea lui Cole, din baza de date de la Sunsmile. Nu mai rămânea decât să sper că, atunci când Malik şi Miles aveau să o asculte, urmau să fie la fel de convinşi ca şi mine că cel care vorbea nu era Gabe. Dar necazul era că Gabe şi Cole chiar sunau asemănător. Aceeaşi voce gravă, acelaşi accent nord-londonez. Atât de asemănător sunau, încât îmi stătuse inima în loc de durere de fiecare dată când vorbisem cu Cole în ultimele zile.

Problema era că, şi în situaţia în care Malik şi Miles ar fi căzut de acord că era Cole în înregistrare, nu ar fi însemnat că aş fi fost complet exonerată de orice suspiciune. Dacă şi-ar fi închipuit că puseserăm la cale împreună lovitura? Cole încheia poliţa în numele lui Gabe, eu încasam banii. N-am fi fost primul cuplu care să comită o crimă pentru siguranţă financiară şi o viaţă nouă. Iar faptul că mă ascunsesem în cabana lui Cole n-ar fi făcut decât să le întărească bănuielile.

Nu. Nu puteam avea încredere în Malik şi Miles – nu din nou. Îmi dovediseră deja că preferau să aleagă soluţia cea mai la îndemână decât să sape serios după un adevăr complicat. Nu-mi puteam permite să le ofer o a doua şansă – nu înainte de a descoperi eu ceea ce se întâmplase cu adevărat. Pentru că, oricât de mult mi-aş fi dorit să plătească

şi Cole pentru partea lui din această poveste, mult mai mult îmi doream să-l găsesc pe ucigaşul lui Gabe – şi eram aproape sigură că nu era Cole.

Ceea ce însemna că aveam, până la urmă, doar două opţiuni: Northampton şi Long Buckby. Singura întrebare rămasă era pe care să o aleg.

Încă nu mă hotărâsem când trenul a început să încetinească şi până la urmă s-a oprit, cu scârţâit de frâne. Tăcerea aşternută după tot acel muget al vântului prin fereastra pe jumătate deschisă se simţea acum ca un vid bizar. Se mai auzeau doar răpăitul ploii de afară şi şuierul ticăit al frânelor pneumatice ale trenului. Dinspre capătul mai îndepărtat al vagonului se auzea un plânset slab şi epuizat de copil, pe care îl înţelegeam perfect.

Apoi au pârâit difuzoarele: *Ne pare rău pentru întârziere, doamnelor şi domnilor, dar am fost opriţi pentru câteva minute la un semafor. În faţa noastră, la Northampton, se află un alt tren şi trebuie să aşteptăm eliberarea peronului. Ne reluăm călătoria în doar câteva minute.*

Am simţit că îmi sare inima din piept. Chiar era un alt tren înaintea noastră? Sau era vorba de vreo şmecherie pentru a le oferi timp poliţiştilor să îşi ocupe poziţiile în aşteptarea noastră, ca să poată urca în tren imediat cum ajungeam noi la peron?

Rahat. *Rahat.*

Dar ce-aş fi putut face?

M-am uitat la uşa cu fereastra ei semideschisă. Măcar dacă ar fi fost unul dintre acele trenuri de demult, în care te puteai apleca pe geam ca să deblochezi uşa pe dinafară. Dar eram destul de sigură că acele trenuri fuseseră scoase din circulaţie. Şi acesta arăta destul de vechi, însă părea să aibă un fel de comandă centralizată, cu un avertisment luminos care anunţa hotărât *Uşă închisă* şi sub el o plăcuţă pe care scria: *Pentru deschiderea uşilor trebuie să aşteptaţi oprirea trenului. Verificaţi ca uşa să fi ajuns în dreptul peronului. Aşteptaţi să se aprindă semnalul pentru a putea descuia uşa. Deschideţi fereastra şi descuiaţi uşa.*

Ceea ce însemna că nu se putea deschide uşa până când nu ajungeam la peron. Dar… stai puţin… *Deschideţi fereastra.*

Pulsul mi s-a accelerat. Oare puteam?

Fereastra era deja pe jumătate deschisă, dar părea să se fi blocat şi a fost nevoie de un efort foarte mare ca să o mai trag câţiva centimetri. Apoi m-am ridicat pe vârfuri şi mi-am scos capul prin golul îngust. Sub noi nu era nimic altceva decât traverse de cale ferată şi pietriş.

Mi-am apăsat mâna pe pansamentul de sub coaste, sub care mustea scurgerea aceea mâloasă. Aş fi avut loc la limită să mă strecor pe fereastra aceea, iar până jos păreau să fie 4,5 metri. Mai sărisem eu de la astfel de înălţimi. Nu e de glumit cu aşa ceva, chiar şi când eşti în formă. Simţi aterizarea până în ultimul os, în cea mai mică articulaţie. Mi s-a făcut rău gândindu-mă la asta. Dar nu aveam de ales.

Mai întâi, mi-am împins rucsacul pe geam. S-a cam înţepenit, dar am forţat şi imediat l-am auzit cum aterizase pe treapta trenului, după care ricoşase pe pământ. Apoi m-am prins cu mâinile de partea de sus a ramei ferestrei şi am încercat să îmi bag picioarele prin deschizătură.

Era foarte sus şi, pentru câteva clipe, am crezut că nu voi reuşi nici să îmi ridic un picior până acolo, darămite restul corpului. Dar *trebuia* să se poată. Sărisem peste un zid mult mai înalt atunci când pătrunsesem prin efracţie în propria mea curte de pe Salisbury Lane, însă acum îmi tremurau mâinile de oboseală, durerea de sub coaste urla, iar muşchii păreau să nu dorească să mă mai asculte.

La un moment dat, mi-a trecut prin minte să renunţ. Însă aveam deja rucsacul pe partea cealaltă. Dacă aş fi rămas în acel tren, chiar dacă nu m-ar fi identificat acea femeie, chiar dacă aş fi ajuns în siguranţă la Long Buckby, aş fi fost complet şi profund terminată – fără bani, fără telefon, fără haine curate, fără nimic.

Trebuia să ies pe fereastra aceea.

Iar hotărârea aceasta mi-a dat un impuls de adrenalină: am ridicat primul picior, apoi pe al doilea şi le-am trecut pe amândouă de pervaz. Apoi m-am răsucit, încercând să ignor durerea din lateral, şi m-am prelins prin golul îngust până când am simţit, cu vârful piciorului, treapta de afară.

Am rămas agăţată de marginea ferestrei, cu muşchii tremurând de efort. Apoi am riscat să arunc o privire în jos, dincolo de picioare. Golul era teribil. Arăta mai rău decât mi se păruse dinăuntrul trenului.

M-am dat cu mare grijă jos, pe mâini şi genunchi, şi m-am răsucit tremurând până am ajuns pe treapta cea mai de jos. Sub mine se afla un hău descurajator, pavat cu un pietriş ce părea tare dureros.

Am înghiţit în sec. După care am auzit pornindu-se motoarele trenului.

Veşti bune, doamnelor şi domnilor, am auzit eu prin fereastra deschisă. *Am primit permisiunea de a pleca spre Northampton.*

Şi trenul s-a pus în mişcare cu un zvâc.

Inima a început să-mi bată atât de tare în piept, încât am crezut că mi se va face rău. Intenţionasem să mă las în jos încet şi cu mare grijă până la sol, dar acum nu mai aveam timp pentru aşa ceva. Trenul începuse să ia viteză, dacă nu acţionam acum – chiar acum – riscam să iau vreun tufiş în faţă, la 100 de kilometri pe oră. S-a dovedit însă că este foarte dificil să te arunci dintr-un tren în mişcare.

M-am aplecat în faţă, îmbărbătându-mă să o fac, când am auzit un zgomot şi m-am uitat în dreapta la timp să observ un copac înălţat deasupra căii ferate, ale cărui crengi băteau în acoperişul vagoanelor. Era prea târziu să sar. Dacă aş fi făcut-o acum, probabil că m-aş fi trezit fix în trunchiul copacului. Instinctiv, m-am lipit cât puteam de mult cu spatele de uşă, cu ochii închişi şi capul aplecat peste umăr, iar crengile doar mi-au şters în trecere faţa, zgâriindu-mi urechea şi un obraz.

Când am deschis din nou ochii, copacul era deja departe, dar trenul mergea şi mai repede. Probabil mult prea repede, chiar fatal.

Încredinţată că fac o prostie incredibil de mare, am sărit.

Am aterizat cu o bufnitură care mi-a tăiat răsuflarea. O vreme, nu am fost capabilă să fac nimic altceva decât să rămân acolo, la pământ, ghemuită în poziţie fetală, gâfâind şi ţinându-mă de coaste. Simţeam de parcă cineva îmi înfipsese un vătrai fierbinte în rană şi îl tot împungea la fiecare bătaie de inimă. Mă aşteptasem cumva să observe cineva ce făcusem şi să tragă semnalul de alarmă, aşa că acum, pe cât mă lăsa să mă concentrez durerea cruntă din abdomen, încercam să aud eventualul sunet al frânelor trenului care avea să se oprească în curând. Apoi durerea s-a atenuat suficient cât să îmi ridic capul şi am putut vedea trenul luând o curbă şi dispărând în zare. Ori nu mă văzuse nimeni, ori nu-i păsa nimănui.

Mi-am lăsat capul la loc pe pământ şi am început să mă gândesc ce aveam de făcut de acum înainte.

Până la urmă, se pare că nu se întâmplase chiar o tragedie, cum mă temeam. Aterizasem pe o zonă năpădită de ferigi – aş fi putut avea ghinionul să fie urzici sau mărăcini sau chiar pietroaie – şi nu credeam că îmi rupsesem ceva. Mă dureau coatele şi genunchii de la şocul căderii, dar probabil că nu mă rănisem, iar când m-am ridicat în picioare, nu mă durea nimic prea tare în afară de gaura de sub coaste, care protesta dureros la fiecare mişcare. Mi-am băgat mâna pe sub bluză şi am gemut: pansamentul era la locul lui, dar îl simţeam deja înmuiat de sânge.

Rucsacul meu se afla la o distanţă surprinzător de mare înapoi şi, în timp ce mă îndreptam spre el, încercând să evit traversele – asta îmi mai lipsea, să mă împiedic şi să cad, să mă electrocutez –, am continuat să mă gândesc la ce urma să fac. Îmi

doream nespus să pot vorbi cu Hel, dar nu ştiam dacă aş putea face asta fără să izbucnesc în hohote de plâns. În plus, oare merita riscul de a o suna? Probabil că îi erau înregistrate convorbirile, însă, dacă foloseam Signal, măcar nu mi se putea detecta locaţia.

Am ajuns într-un sfârşit la rucsac, l-am ridicat şi am început să urc terasamentul abrupt. Trebuia să mă îndepărtez de linia principală înainte să treacă următorul tren. Poate că nu fusesem observată de niciun pasager până acum, dar un conductor cu siguranţă m-ar fi remarcat plimbându-mă pe lângă şine, iar ultimul lucru de care aveam nevoie acum era încă un tren care să frâneze cu scrâşnet şi încă o alertă – *călător pe şine* – care să fie emisă în reţea.

Nu era uşor să urc malul abrupt, iar odată ajunsă sus m-am simţit descurajată la vederea gardului de sârmă ghimpată, dar mi-am aruncat rucsacul peste el şi am făcut uriaşul efort de a mă căţăra în urma lui, nebăgând în seamă ghimpii care mi se înfigeau în coapse şi care mi-au smuls o bucată din jeanşi în momentul în care m-am tras de acolo.

Nu conta. Nimic altceva nu conta. Reuşisem să trec. Ăsta era lucrul cel mai important. Iar eu reuşisem să trec – dar unde, oare? Mă aflam pe ceva ce semăna cu câmpul unei ferme, brăzdat adânc şi plantat cu ceva se păreau napi sau sfeclă. Şi dintr-odată m-am simţit foarte slăbită şi am ştiut că, dacă nu mă aşezam undeva – sau şi mai bine de-atât, dacă nu mă întindeam undeva –, aveam să mă prăbuşesc din picioare.

Într-un colţ al câmpului am văzut un fag uriaş şi mi-am târât obosită picioarele până sub bolta lui întinsă, apoi m-am prăbuşit la poalele lui, cu spatele sprijinit de trunchi şi cu rucsacul în braţe. Ştiam că ar fi trebuit să mănânc ceva, să beau ceva, dar mă simţeam deodată atât de obosită, până la greaţă, încât chiar şi simpla deschidere a rucsacului părea un efort imposibil de făcut acum.

Haide, iubito… Vocea lui Gabe, cu blândeţe, în urechea mea. *Trebuie să mănânci ceva.* Îmi spusese

foarte des asta, în nopţile în care mă întorceam acasă după vreo cursă pe coridoarele cine ştie cărei firme de foarte departe, atât de obosită, încât nu mai puteam face altceva decât să mă prăbuşesc în pat. Mi-am adus aminte de ultima noastră conversaţie, de ordinele pe care i le-am dat, cum i-am cerut cartofii ăia prăjiţi, cum l-am ridiculizat cu baconul lui… Doamne, ce n-aş da pentru încă un sărut, pentru încă un mişto, pentru încă o glumă răsuflată despre *nuggets* 100% vegani, făcuţi din vegani adevăraţi!

Gabe tată, făcând numai glume din astea, răsuflate… Gândul mi s-a părut insuportabil de dureros. Am înghiţit în sec. Apoi mi-am deschis rucsacul şi m-am uitat înăuntru.

Primul lucru pe care l-am verificat a fost nu cât de multă mâncare îmi mai rămăsese, ci dacă mai aveam telefonul. Era acolo, întreg, Doamne-ajută, deşi fusese aruncat dintr-un tren şi căzuse de la 4,5 metri înălţime pe nişte pietre. Următorul lucru pe care l-am făcut a fost să desfac capacul de plastic al sticlei cu apă din buzunarul lateral şi să beau vreo sută de litri. Mi-am dat seama că îmi fusese extrem de sete, dar nu băgasem de seamă.

Dar faptul că am băut multă apă pe stomacul gol mi-a accentuat senzaţia de greaţă. Era clar că trebuia să mănânc ceva. Nu pusesem nimic în gură de la prăjitura aceea de ceai de la cafeneaua din Hastings, parcă fusese cu câteva vieţi în urmă. Mai rămăseseră câteva batoane energizante pe fundul rucsacului şi nişte tăiţei instant pe care îi cumpărasem de la hostel. Nu aveam cum să încălzesc apă pentru ei, dar am deschis punga şi am ronţăit câţiva aşa, uscaţi, după care am mâncat şi un baton energizant.

Apoi am cedat dorinţei puternice pe care o simţeam încă de când avusesem ultima conversaţie cu Cole şi am pus mâna pe telefon. Am deschis aplicaţia Signal şi am sunat-o pe Hel, pe mobil.

A sunat o dată, de două ori, de mai multe ori…

Apoi, Hel a răspuns:

— Alo?

— Eu sunt, am spus eu fără niciun preambul.

Hel a avut o reacţie sonoră de uimire, aproape că îi auzeam rotiţele creierului învârtindu-se în încercarea de a găsi cuvintele potrivite de răspuns.

— Să te sun eu înapoi? a spus ea în cele din urmă.

— Sigur. Să foloseşti Signal şi numărul ăsta.

— Signal?

— E o aplicaţie. Criptată.

— OK.

Doar două silabe, dar i-am putut simţi nerăbdarea din voce. Şi ea era la fel de disperată ca mine să vorbim.

A închis telefonul şi eu am rămas în aşteptare. Şi am aşteptat. Se făcea din ce în ce mai răcoare pe măsură ce se întuneca şi mi-am scos sacul de dormit din rucsac, l-am desfăcut lângă un tufiş care ţinea puţin de adăpost şi m-am băgat în el. Tocmai mă chinuiam să îi trag fermoarul, când a sunat telefonul. Aproape că l-am scăpat din mână. Era un apel pe Signal de la un număr pe care nu îl cunoşteam – un număr de mobil – şi, pentru o clipă, am simţit un gol în stomac amintindu-mi cum mă putuse păcăli Cole. Dar acesta era un apel vocal. Trebuia să fie de la Hel, nu-i aşa?

Am răspuns.

— Acum suntem în siguranţă? Am instalat Signal pe un telefon pe care l-am cumpărat ieri de la un magazin oarecare. E destul? Sunt destul de sigură că poliţia îmi monitorizează celălalt telefon, dar nu cred că mi-au instalat microfoane şi prin casă. Sau crezi că or fi făcut-o? s-a interesat Hel.

— Nu ştiu. Poate.

Am încercat să mă concentrez. Avea importanţă? Cât nu spuneam unde eram, probabil că nu.

— Fir-ar, Hel, e atât de bine că pot vorbi cu tine, în sfârşit!

— Iisuse, oh, Jack! Unde eşti? Eşti OK? Adică eşti cu adevărat OK? a întrebat ea cu o voce în pragul lacrimilor. Mi-am făcut multe griji pentru că

nu ştiam nimic despre tine. Ştiam că nu te-a găsit încă poliţia, pentru că încă îţi percheziţionează casa şi au plantat în faţa ei o maşină nemarcată, care rămâne acolo nonstop, dar habar nu aveam dacă nu cumva zăceai în vreun şanţ, moartă. Iar poza ta e peste tot prin ziare, ştiai? Te-au descris de parcă ai fi o…

— Ştiu, îmi pare foarte rău, am întrerupt-o eu cu blândeţe. Sunt OK, dar aş vrea să ştiu dacă te-a contactat cumva Cole.

— Cole? Adică prietenul lui Gabe? Nu, nicio vorbă. De unde şi până unde?

— Dacă te caută, să *nu* ai încredere în el, OK?

Am simţit cum mi se pune un nod în gât: mă simţeam îngrozitor că nu îi puteam spune totul despre profunda trădare a lui Cole, despre tot ce făcuse el în ultimele zile şi săptămâni.

— El se află în spatele lucrurilor ăstora, Hel. În fine, poate nu chiar în spatele a tot, chiar nu ştiu, sincer, dar m-a minţit în tot acest timp. El a încheiat poliţa de asigurare.

— Ce poliţă de asigurare? a întrebat Hel mirată, iar eu mi-am dat seama că nu îi povestisem despre ea.

Adevărul este că la întâlnirea de la mall luasem repede lucrurile de la ea şi fugisem. Doar în mesaje îi povestisem despre situaţia mea, dar mesajele acelea îi fuseseră trimise, de fapt, lui Cole. Hel nu mai ştia absolut nimic despre mine de când mă făcusem nevăzută în aglomeraţia centrului comercial, luni după-amiază. Era de înţeles că îşi ieşise din minţi.

I-am explicat pe scurt ce se întâmplase între timp: discuţia de la poliţie, e-mailul cu asigurarea de viaţă, revelaţia că mi se înscenase ceva şi decizia de a fugi imediat, apoi întâlnirea cu Cole, mesajele false, călătoria la Sunsmile şi conversaţia mea ulterioară şi furioasă cu el – totul. Continuam să aud, practic, rotiţele creierului învârtindu-i-se lui Hel, în timp ce îi spuneam toate astea.

— Iar el a sfârşit prin a recunoaşte, am încheiat eu. Nu uciderea lui Gabe, ci asigurarea. A avut chiar tupeul să pretindă că a făcut-o în încercarea de a mă proteja. Îmi pare *foarte* rău că nu am putut să înregistrez acea convorbire. Pentru că, deocamdată, ar fi doar cuvântul lui împotriva cuvântului meu, iar dacă el nu recunoaşte că a răspuns la telefonul acela de la Sunsmile, chiar nu ştiu cum aş putea dovedi că el era. Sau poate că poliţia ar fi în stare să creadă că, da, el era pe înregistrare, dar că am pus împreună la cale lovitura.

— Se poate, da, a spus Hel.

Părea incredibil de tulburată, de parcă încercase din greu să pună lucrurile cap la cap cât turnasem eu toată povestea şi ajunsese la o concluzie care nu-i plăcea.

— Pentru că sunt atâtea găuri în ţesătura poveştii lui, că ai putea trece cu tancul prin ele, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

Mă simţeam extrem de obosită, iar creierul nu-mi mai funcţiona eficient. Nu ştiam exact cât era ceasul, dar soarele apunea, iar eu mă încălzisem un pic în sacul de dormit… Încercam să nu adorm cu sunetul liniştitor al vocii lui Hel în ureche şi cu iluzia că nu eram singură în tot acest coşmar.

— Prima parte, cea cu Gabe care ar fi găsit o vulnerabilitate şi s-ar fi dus la el să îi ceară sfatul… cred că asta este adevărată. E foarte posibil ca Gabe să fi vrut să afle părerea lui Cole, mai ales că era vorba de ceva legat de telefonie. Gabe nu era prea priceput în domeniul ăsta, era specialitatea lui Cole, el se ocupă cu antiviruşi şi chestiuni legate de securitate în domeniul ăsta. Iar dacă problema era, într-adevăr, atât de serioasă, genul care ar putea afecta mulţi utilizatori şi ar compromite securitatea telefoanelor, atunci aş putea înţelege teama lui Cole şi ideea că cineva ar putea ajunge până la crimă pentru a obţine acea vulnerabilitate. Oamenii care se ocupă cu hacking la acest nivel nu se joacă, vorbim aici de crimă organizată, de ţări cărora li se rupe de tratatele internaţionale, genul ăsta de lucruri. Adică,

să presupunem că ai avea ocazia să pui mâna pe o vulnerabilitate care îţi permite să urmăreşti în permanenţă şi în timp real locaţia telefoanelor rivalilor tăi, astfel încât să îi poţi asasina: crezi că te-ai da înapoi să îl ucizi şi pe programatorul care a descoperit-o, ca să îţi acoperi urmele?

— Dar tu crezi că Gabe s-ar fi aventurat să pătrundă pe piaţa aceea? a întrebat Hel cu un ton neîncrezător.

— Nu, cu siguranţă nu. Şi nu doar de teamă, ci şi pentru că nu mi-l pot imagina pe Gabe propunând spre vânzare o vulnerabilitate celui care oferă mai mult. Nu este… nu e stilul lui *Gabe,* înţelegi?

Acum, că rostisem cuvintele cu voce tare, mi-am dat seama că partea aceasta din povestea lui Cole mă deranjase de la bun început. Gabe îi dispreţuia pe hackerii care vindeau exploituri. Ideea că el însuşi ar fi putut oferi o vulnerabilitate şi bucăţica de cod care ar fi putut să o exploateze oricărui infractor cibernetic sau guvern opresiv care ar fi plătit mai mulţi bani… în fine, ideea asta era pur şi simplu hilară. Dar necazul era că nu ştiam cum aş fi putut convinge pe altcineva de treaba asta. Ştiam de la Gabe că hackerii cu adevărat mari făceau şi sute de mii de dolari pe piaţa neagră, poate chiar milioane. Malik ar fi putut aduce aşadar argumentul că există o sumă potrivită pentru orice principiu pe lumea asta.

— Sunt de acord cu tine în această chestiune, a spus Hel, dar acum mă gândeam la cu totul altceva.

După ton, parcă o şi vedeam cum îşi încruntase sprâncenele. Se auzeau desene animate pe fundal, iar dacă închideam ochii şi mă forţam un pic, chiar mă puteam imagina pe bancheta din bucătăria lui Hel, cu fetele uitându-se la televizor în camera de alături, în atmosfera reconfortantă a mirosului de mâncare.

— Întrebarea mea este, admiţând că nu te-a minţit Cole când a spus că el doar încerca să te salveze de la a avea aceeaşi soartă cu Gabe, de unde ştia *el* ce avea să se întâmple cu Gabe?

M-am frecat la ochi, încercând să înţeleg ceea ce îmi spunea, apoi am scuturat din cap.

— Scuze, dar sunt frântă, Hel. Va trebui să îmi explici ca unui copil mic.

— Ce voiam să spun este că, chiar dacă accepţi drept adevărată toată povestea cu Gabe care s-a dus la Cole şi apoi a scos exploitul la vânzare şi a fost eliminat de către oamenii cu care negocia, *de unde ştia Cole că viaţa lui Gabe era în pericol?* Din ceea ce ţi-a spus, părea că nici Gabe însuşi nu ştia. Deci, de unde şi până unde a aflat Cole de asta?

— Ăăă…

Mă ridicasem şi mă proptisem într-un cot, în ciuda durerii ascuţite din rană, şi acum eram şi eu încruntată.

— Ai dreptate. Este… ciudat.

— Hai să ne întoarcem un pic la început, a spus Hel, care părea să vrea să îşi susţină ideea cu la fel de multă implicare ca atunci când îi prezenta vreo poveste mai încurcată editorului său. Hai să îl credem pe Cole şi să presupunem că cineva, adică NSA, NSO, MI6 sau vreun cartel oarecare de crimă organizată ce nu a fost botezat cu vreun acronim sofisticat, ar fi intrat în contact cu Gabe. Să presupunem că sărmanul Gabe ar fi ales până la urmă pe cineva complet lipsit de scrupule şi suficient de disperat cât să fie gata să *ucidă* pentru a-şi asigura acel exploit. Şi să mai presupunem că Gabe a fost pe deasupra şi suficient de prost cât să o facă fără a-şi proteja identitatea sau a-şi şterge urmele, ceea ce mi-e foarte greu să cred. Cum mama naibii, în cazul ăsta, a fost avertizat *Cole* despre ceea ce urma să se întâmple? Ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi fost chiar atât de îngrijorat, încât să-i fure datele personale lui Gabe, ca să poată încheia acea asigurare în numele tău. Nu. Toată treaba asta e o minciună ordinară şi nu cred că poliţia va crede vreo bucăţică din ea. Singura întrebare care rămâne este ce anume va crede poliţia.

— Futu-i. Ai dreptate.

Mă ridicasem deja în capul oaselor acum şi mă luasem singură în braţe ca să încerc să menţin căldura sacului de dormit. Mă enerva foarte tare propria prostie, faptul că eu nu mă gândisem până acum la ce spunea Hel.

— Nu-mi vine să cred că eu nu mi-am dat seama. Dacă Gabe nu a prevăzut asta şi sunt sigură că aşa a fost, atunci cum de a ştiut Cole? Şi de ce era atât de înspăimântat când am vorbit cu el? Pentru că *aşa* era, Hel, sunt sigură de asta. Părea îngrozit pe bune, de parcă se aştepta să vină cineva şi după el.

— Exact, a spus Hel. Cole e amestecat în treaba asta, Jack. Nu ştiu dacă l-a ucis sau nu pe Gabe, dar clar este băgat până la gât în rahatul ăsta şi ştie mai multe decât spune.

— Dar, stai…

Mi-am dus mâna liberă la cap, încercând să-mi domolesc durerea care începea să pulseze acolo, dar am regretat imediat că renunţasem la presiunea de pe durerea de sub coaste. Era singurul lucru care făcea ca rana să doară mai puţin. Am mutat telefonul în cealaltă mână, apoi am apăsat din nou pe bandaj, sub care se simţea căldură mare.

— Fii atentă. Singurul mod în care ar fi putut fi avertizat de ceea ce avea să i se întâmple lui Gabe…

— …era să îi spună cineva, mi-a terminat Hel ideea, pe un ton sumbru.

— Dar de ce?

Până şi în propriile urechi vocea mi-a sunat ca a unui copil plângăcios, gata să izbucnească în lacrimi. Gândul că Cole – *Cole* – ar fi putut fi avertizat de ceea ce urma să i se întâmple lui Gabe, dar nu ar fi ridicat niciun deget să îl salveze…

— De ce s-ar fi deranjat vreun şef mafiot sau cine o fi fost să îl anunţe pe Cole de planurile lor? Singurul motiv pentru care cred că s-ar fi putut întâmpla asta e…

M-am oprit. Hel nu a zis nimic, dar nici nu era nevoie, pentru că îmi dădusem singură răspunsul, care părea de o evidenţă greţoasă. Singurul motiv pentru care l-ar fi avertizat pe Cole asupra

planurilor lor era că acesta se afla deja pe statele lor de plată.

Iar singurul motiv pentru care era deja pe statele lor de plată…

— Dacă aş fi fost eu capul vreunei bande criminale, a spus Hel, sau vreo firmă de hackeri în solda unui guvern dubios, n-aş pune presiune pe Apple sau pe Google să-mi dea cheia regatului. Adică, sigur, aş încerca asta, parcă a fost şi un caz în care NSA le-a cerut celor de la Apple să creeze o breşă pentru ca ei să poată pătrunde în iPhone-urile unor teroriști, nu-i aşa? Dar Apple le-a răspuns să se ducă dracu', dacă îmi aduc bine aminte. Pentru că îşi permit. Sunt mai mari decât orice guvern şi ar avea mai mult de pierdut dacă ar înşela încrederea clienţilor lor decât dacă i-ar supăra pe cei de la agenţiile de securitate ale Statelor Unite. Nu, dacă aş fi fost eu în situaţia asta, m-aş fi dus direct la ingineri. Şi nu la Apple, ci la unii de la nişte firme de talie medie, care se ocupă cu aplicaţii mai mici, dar foarte populare. Le-aş propune să-şi facă aplicaţiile să ceară toate permisiunile posibile, pentru cameră, pentru microfon, pentru fişiere, liste de apeluri, localizare geografică. Apoi i-aş forţa să construiască acea breşă şi să-mi trimită direct informaţiile. Pentru că oamenii *ăştia,* indivizi care au familii la care ţin şi facturi ce trebuie plătite, pot fi cumpăraţi. Sau forţaţi.

— Oameni precum Cole, am gemut eu. Futu-i. *Futu-i.*

— Crezi că am dreptate?

— Cred că… *Futu-i,* Hel, nu am nicio idee, pe bune! Dar mi se pare că ar avea mai mult sens decât toată vrăjeala aia de tot rahatul pe care a încercat să mi-o bage pe gât.

Acum clar îmi pulsa dureros şi capul, nu doar rana de sub coaste.

— Şi ar da mai mult sens şi acţiunilor lui Gabe, de asemenea. Adică mă gândesc că Gabe *s-ar fi putut* duce la Cole să-i ceară sfatul dacă ar fi descoperit o vulnerabilitate de aplicaţie de telefonie,

dar *cu siguranţă* s-ar fi dus la el dacă descoperea o problemă cu vreuna dintre aplicaţiile pentru care era Cole responsabil. Cole era cel mai bun prieten al lui, deci ar fi fost de la sine înţeles să îl avertizeze că risca să aibă probleme mari.

Simţeam că îmi crapă capul. Sau poate că era inima. Nu eram sigură care.

— Exact. Ceea ce l-ar fi pus pe Cole într-o postură neplăcută dacă era vorba doar de ceva ce nu observase, dar într-una de-a dreptul imposibilă dacă era vorba de o breşă pe care fusese mituit să o fabrice, a spus Hel, cu gâtul uscat.

— Oh, Doamne!

Îmi venea să vomit. Aş fi vrut ca Hel să se înşele, dar totul părea cumplit de plauzibil. Se explicau toate aşa: şi acţiunile lui Gabe, şi cele ale lui Cole. Dacă Cole *chiar* ar fi luat bani de la cineva – indiferent de la cine – ca să lase deschisă o uşă de intrare în aplicaţiile lui, iar Gabe dăduse peste ea în cursul vreuneia dintre misiunile lui de testare, bineînţeles că l-ar fi avertizat pe Cole, iar acesta evident că s-ar fi dus la „şefii" lui. Iar asta nu pentru că ar fi vrut să-l trădeze pe Gabe, ci pentru că n-ar fi avut de ales decât să închidă uşa aceea, iar asta trebuia raportat. Numai că grupul nu dorea ca uşa aceea să se închidă. Dorea să rămână deschisă. Cu orice preţ.

— Jack? am auzit-o pe Hel cu o voce îngrijorată acum. Eşti OK?

— Da. Nu. Nu ştiu. *Futu-i.*

Mintea îmi lucra cu febrilitate. Despre ce vulnerabilitate o fi fost vorba? Era ceva la care Cole avusese mereu acces? Cât de mult acces? Îmi instalasem vreodată vreo aplicaţie de-ale lui pe telefon? Gândul acesta mi-a întors stomacul pe dos: ideea că ne-ar fi putut spiona, pe mine şi pe Gabe, de săptămâni, poate chiar de luni întregi.

— Cred că ai dreptate. Aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile. Dar cum să dovedesc asta, Hel? I-au furat HDD-ul lui Gabe.

— Nu-şi făcea backup pe nicăieri?

— Nu ştiu. Cred că nu în mod regulat. Iisuse!

Îmi venea să vărs. Iar în timp ce stăteam acolo, întrebându-mă ce să fac, cum naiba să ies din toată mizeria asta, am auzit un bip discret venind dinspre telefon, iar când m-am uitat la ecran am văzut că mai aveam doar 15% baterie. Cu mare părere de rău, mi-am amintit de acumulatorul pe care mi-l adusese Cole – şi care rămăsese pe masa din cabană.

— Rahat, trebuie să te las, Hel. Mi se termină bateria şi nu am unde să o încarc.

— Nu ai nici măcar o priză? a întrebat Hel cu vocea ascuţită de îngrijorare. Jack, *unde* eşti? Eşti OK?

— Sunt în regulă, am răspuns eu, deşi nu mă simţeam deloc aşa.

Aveam o stranie senzaţie de frig şi de cald simultan, aşa cum îmi aduceam aminte că mă simţeam când eram mică şi aveam gripă. Cumva, mă simţeam de parcă aş fi vrut să fiu bolnavă, dar eram destul de sigură că senzaţia asta avea mai degrabă legătură cu Cole decât cu orice altceva.

— Trebuie să te las. Te sun mâine, pe numărul ăsta, bine?

— Bine. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Mă durea gâtul când am închis telefonul şi, pentru o vreme, am rămas nemişcată, cu ochii în gol către ecran, încercând să îmi dau seama ce aveam de făcut. Ar fi trebuit să închid telefonul ca să economisesc baterie, dar mai voiam să vorbesc cu cineva. Voiam foarte tare. Dar nu eram sigură că aş fi putut să o fac deocamdată.

Până la urmă, am oprit telefonul şi am rămas întinsă acolo, cu ochii la stelele care se vedeau printre resturile de frunze răzleţe ale fagului. Nu ştiu când am reuşit să adorm.

Vineri, 10 februarie.
Minus două zile

Când m-am trezit, primul gând a fost că eram pe moarte. Era insuportabil, incredibil de frig – atât de frig, încât gerul pe care îl simţisem în căsuţa lui Cole de la malul mării părea o versiune blândă pe lângă senzaţia de acum. Era atât de nemilos frigul de acum, încât mă durea fizic. Pe câmpul brăzdat era gheaţă, la fel şi pe sacul meu de dormit, iar aburii respiraţiei mele îngheţaseră şi ei la gura sacului, ca un fel de glazură lucioasă care se crăpa şi se desprindea la fiecare mişcare a mea.

Al doilea gând a fost că urma să vărs dintr-un moment în altul. Îmi fusese greaţă toată noaptea, dar acum mă simţeam atât de rău, încât ştiam că, dacă nu o să mă ridic imediat, o să vomit în sacul de dormit.

Încet, din cauza mâinilor şi picioarelor îngheţate, am început să mă mişc ezitant: mai întâi m-am ridicat în patru labe, apoi am încercat să mă târăsc afară din sac. Dar a fost prea târziu. De-abia eram pe la jumătatea drumului, când mi-am simţit măruntaiele strângându-se şi sucindu-se şi am început să vărs – o cantitate surprinzător de mare, dat fiind puţinul pe care îl mâncasem cu o zi înainte.

Am rămas multă vreme chircită acolo, cu sacul de dormit tras până în talie şi târându-mă înapoi pe câmpul brăzdat, ca o omidă pe jumătate ieşită din cocon. Aveam frisoane, greaţă şi aşteptam să văd dacă mă oprisem din vomat. Tocmai când credeam că da, un nou val m-a izbit, doar că de data asta nu mai aveam nimic de scos din mine, ci doar un reflux teribil, secătuit, ce mă ţinea aplecată deasupra solului îngheţat, până când stomacul meu a acceptat fără prea multă convingere faptul că se terminase, iar eu m-am ridicat în picioare, tremurând şi clătinându-mă.

Partea bună era că, măcar, *nu vomitasem* pe haine. Partea proastă era că mă simţeam foarte,

foarte rău, iar când mi-am băgat o mână pe sub bluză, să îmi verific pansamentul, mi-am dat seama şi de ce. Mi-am scos degetele lipicioase şi pline de cruste, îmi puteam simţi pulsul în rană. Transpiram şi tremuram de frig în acelaşi timp, şi am ştiut că, dacă nu ajungeam repede la un spital, exista o mare posibilitate să nu mai fiu deloc o problemă pentru Cole sau pentru Malik. Îmi treceau prin cap numai cuvinte precum *infecţie* sau *septicemie.* Lucruri care te fac să ai nevoie nu doar de antibiotice, ci şi de vreun transplant de organe. Poate chiar de un sicriu.

Pentru prima dată, am realizat grozăvia a ceea ce făceam. Îi spusesem lui Cole că, într-un fel, m-aş fi simţit uşurată să mor, dacă cineva îmi tăia şi mie gâtul. Dar o spusesem cu gândul la ceva gen răsplată cosmică – viaţa mea în schimbul adevărului despre ceea ce i se întâmplase lui Gabe –, ceea ce era cu totul altceva faţă de ce trăiam acum. Chiar îmi doream să mor, într-un mod atât de lipsit de sens, în mijlocul unui câmp izolat, lăsând în urma mea misterul uciderii lui Gabe nerezolvat şi un corp pe care să-l descopere un fermier oarecare când avea să are din nou câmpul?

Nu. Voiam să urmăresc până la sfârşit pista pe care pornisem şi să împiedic ca altcineva să sufere aceeaşi soartă ca Gabe. Nu ştiam ce avea să se întâmple după asta, dar nici nu-mi păsa prea tare. Însemna că am la dispoziţie doar un timp foarte limitat. Peste o zi sau două, nu voi mai putea nici să merg, darămite să mă feresc de poliţişti, de Cole sau de oricine altcineva ar dori să mă vadă moartă acum sau închisă pe viaţă.

Peste noapte mi se cristalizase un nou gând în minte. Nu doar de Gabe se temuseră Cole şi puternicii lui prieteni, ci şi de mine. De la bun început mi se păruse dubioasă povestea lui Cole. Să vrea să mă trimită la închisoare ca să mă protejeze de vreo bandă tenebroasă? Vrăjeală. Cei care se aflau în spatele întregii poveşti erau profesionişti. Ori crima organizată, ori şi mai rău, poate chiar o agenţie guvernamentală. Dacă vreo grupare de

genul ăsta mă voia moartă, ar fi pândit un moment în care eram amândoi acasă, iar acum aş fi fost şi eu lângă Gabe. Ideea cu închisoarea ca un fel de custodie cu rol de protecţie, la care oamenii răi n-ar fi putut avea acces… era de-a dreptul hilară. Oamenii mor mereu în închisori, fie că e vorba de bătăi sau sinucideri ori condiţii improprii de încarcerare. Dacă o oarecare agenţie ar dori ca un puşcăriaş să moară în circumstanţe misterioase, ar fi o joacă de copii să-şi pună dorinţa în aplicare.

Nu, povestea lui Cole avea zero sens – ceea ce însemna că îmi înscenase totul din alte motive, ori personale, ori la ordinul şefilor săi. Singura întrebare era „de ce”. Primul răspuns posibil era că se dorise distragerea atenţiei de la crima în sine. La urma urmei, dacă poliţia ar fi fost ocupată să mă cerceteze pe mine şi motivele mele, ar fi fost mult mai puţin probabil să sape în trecutul lui Gabe după alţi duşmani care să îi poarte suficientă ranchiună cât să îl ucidă.

Însă ar fi putut găsi şi alte mijloace de distragere a atenţiei, care să nu mă implice – puteau face ca moartea lui Gabe să pară un jaf eşuat sau un atac de cord. Puteau să îl calce cu maşina pe-afară şi să fugă de la locul accidentului. Erau sute de moduri în care să ucizi pe cineva fără să pară că e un asasinat la comandă. Deci de ce aleseseră o metodă care era, atât de evident, crimă?

Răspunsul la această întrebare trebuia să fie, cu siguranţă, al doilea motiv: o făcuseră în felul acesta deoarece implicarea mea făcea parte din plan. Trebuiau să mă dea şi pe mine la o parte, să mă îndepărteze cât se poate de mult de casa mea şi de lucrurile lui Gabe. Nu moartă, pentru că, dacă aş fi fost şi eu moartă, poliţia ar fi căutat mobilul dublei crime. Nu, trebuia să fiu vie, dar închisă, să nu le stric planurile.

Şi aşa am ajuns la concluzia că, deşi se aflau în posesia HDD-ului său, trebuie să fi fost convinşi de faptul că Gabe îşi făcuse pe undeva şi o înregistrare a exploitului său – o înregistrare pe care nevastă-sa

ar putea-o găsi din întâmplare. Iar dacă asta era adevărat, atunci trebuia să găsesc acea înregistrare.

Problema era că planul lor funcţionase. E drept, nu eram chiar în închisoare, dar poliţia confiscase toate device-urile lui Gabe şi multe dintre ale mele, iar eu nu aveam cum să ajung la backupurile lui.

Dat fiind că şansele mele de a ajunge la dulapurile cu probe ale Poliţiei Metropolitane erau practic nule – eram eu bună, dar nici chiar atât de bună –, singura mea şansă, realist vorbind, era cloudul. Gabe îşi făcea uneori backupuri online, nu totale – prefera să folosească unităţi fizice de salvare în acest scop –, ci pentru documentele mai importante sau pentru lucruri pe care voia să le poată accesa din mai multe locaţii. Dar nu mă puteam loga în cloudul lui Gabe fără niciun device de-al lui.

Eram destul de sigură că îi cunoşteam parola, dar conturile lui erau aproape toate protejate cu sisteme de verificare în doi paşi. Logarea în vreunul dintre ele de pe un device necunoscut ar fi trimis automat un mesaj cu un cod de verificare pe mobilul lui Gabe, iar fără acel cod nu aş fi putut merge mai departe. Iar mobilul lui Gabe se afla în posesia poliţiei acum.

Futu-i. *Futu-i.*

Trebuia să pun mâna pe acel telefon. Singura întrebare era cum să o fac.

Era 8 dimineaţa. Tocmai mă forţasem să înghit un mic-dejun greţos, cu batoane proteice şi apă, după care îmi scosesem mobilul din buzunar şi îl pornisem. Mai aveam doar câteva procente rămase din baterie. Speram să fie de ajuns pentru ce aveam nevoie.

Ajunsesem la concluzia că *trebuia* să pun mâna pe telefonul lui Gabe – sau măcar pe codul din el. Şi exista o singură persoană la care mă puteam gândi că ar fi ştiut să mă ajute cu asta. Problema era că

ideea îmi provoca încă şi mai multă greaţă decât avusesem atunci când mă trezisem.

Ştersesem din agendă numărul pe care mă pregăteam să-l formez acum, dar îl ştiam pe dinafară, în ciuda tuturor eforturilor de a-l uita. Am deschis Signal şi am rămas cu ochii holbaţi la ecran. Fiecare terminaţie nervoasă din corp ţipa la mine să nu fac asta, încercând să mă facă să-mi amintesc ce era în joc. Mândria mea, bineînţeles. Respectul de sine. Poate chiar şi libertatea, în cazul în care Cole mă păcălise asupra securităţii aplicaţiei, la fel cum mă minţise în legătură cu orice altceva.

Dar în urechi îmi răsunau acum doar cuvintele pe care i le spusesem lui Cole: nimic nu contează mai mult decât să aflu cine i-a făcut asta lui Gabe. Nimic. Nici trecutul meu. Nici sentimentele mele rănite. Nici măcar viaţa mea. Dacă telefonul acesta avea să mă apropie de găsirea adevărului, trebuia să îl dau. Trebuia să îmi calc pe mândrie. Pentru Gabe.

Sună-l dracului odată, mi-am spus eu cu brutalitate. Gabe ar fi făcut asta pentru tine, ştii prea bine.

Telefonul a scos un bip: bateria mai scăzuse cu un procent.

Mi-am răsucit inelul de pe deget, cu gândul la Gabe. N-ar fi vrut ca eu să fac asta. Dacă ar fi fost aici, mi-ar fi luat telefonul şi l-ar fi călcat în picioare în faţa mea. Dar nu era aici. Şi nu aveam alternativă. Am inspirat profund, încercând să-mi înghit greaţa, şi am format numărul.

A răspuns la primul ton de apel, cu vocea lui înfumurată un pic tărăgănată din cauza orei matinale.

— Mda?

Chiar şi gândul de a-i rosti numele îmi dădea senzaţie de vomă, dar mi-am înghiţit excesul de salivă din gură şi am spus:

— Jeff, eu sunt.

O lungă tăcere, după care a început să râdă, lung şi tacticos.

— Jack Cross. Măi, măi, măi. Trebuie să recunosc că ai ceva coaie, fato. Ştii că-ţi pot vedea numărul?

— Nu e numărul meu, i-am tăiat-o eu scurt. Jeff, ascultă, nu am prea mult timp, dar am nevoie…

Of, Doamne, ce greu era! *Pentru Gabe. Fă-o pentru Gabe.* M-am forţat să continui:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ia zi, a răspuns el cu un ton de parcă rânjea. Nu-ţi garantez c-o s-o şi fac, da' poţi să-ntrebi.

— Am nevoie de un cod din telefonul lui Gabe. Doar un cod, atât.

— Telefonul ăla care e acum în dulapul cu probe de la poliţie?

— Telefonul acela, da.

— Da' nici nu ceri prea multe, nu-i aşa? Cum dracu' să ajung la el?

— Poţi sau nu?

— Poate, a răspuns el cu un ton ce părea amuzat. Doar mă ştii, pot să fac multe, dacă vreau. Da' mie ce-mi iese la treaba asta?

— Jeff.

Ştiam ce voia şi nu am încercat să-mi ascund disperarea din voce. Voia să îl rog. Voia să îl implor. Asta era marea lui plăcere, mereu fusese. Chiar şi la început, când lucrurile încă nu o luaseră razna, îi făcea plăcere să mă audă rugându-l. Pe atunci totul părea o joacă, desigur: mă gâdila până nu mai puteam de râs şi îl imploram să se oprească sau sărea pe mine când mă întorceam acasă noaptea târziu şi râdea de spaima mea şi de uşurarea pe care o simţeam când descopeream că era el. Acum ştiam că „glumele" acelea erau cu totul altceva – un bărbat căruia îi plăcea să vadă femei chinuite şi care se juca cu mintea mea. Necazul era că, dacă voiam acel cod, nu aveam încotro şi trebuia să mă arăt din nou chinuită în faţa lui.

— Jeff, te rog, ascultă-mă. Tu mă *cunoşti.* Tu *ştii* că nu l-am ucis pe Gabe. Iar eu cred că pot dovedi asta. Doar am nevoie de codul acela de pe telefonul lui.

— Dar pentru ce îţi trebuie? Să îi ştergi vreun cont? Ştii că e inutil, da? Băieţii de la criminalistică au trecut totul prin sită şi totul a fost pus bine la păstrare undeva.

Trebuia să mă forţez să îi spun acele cuvinte.

— Jeff, *te rog.* Te implor. *Te rog.*

O lungă, foarte lungă tăcere. După care Jeff a oftat ca un mare martir.

— Băga-mi-aş, Cross. Mereu ai ştiut cum să mă iei.

— O faci?

— O fac.

— Oh, Doamne! am spus eu fără să îmi ascund uşurarea, deşi îmi şi venea să vomit la gândul că acum trebuia să îi şi mulţumesc pentru asta. Jeff, îţi… îţi mulţumesc. O să te sun eu când…

— Nu, m-a întrerupt el categoric. Nu-ţi dau aşa ceva la telefon. Dacă vrei codul, trebuie să ne vedem personal.

Acum se lăsase tăcerea la mine.

— Îl vrei sau nu? a spus el cu un ton din care se simţea clar că ştie cât de oribil de sfâşiată eram şi îşi savura momentul de putere.

— Nu mă pot vedea cu tine. Nu pot, Jeff. Ştii asta.

— Atunci presupun că va trebui să te descurci şi fără cod.

O spusese cu cea mai îngâmfată voce posibilă.

Futu-i.

— Cum aş putea să am încredere în tine?

— Habar n-am, l-am auzit eu şi l-am şi văzut, cu ochii minţii, ridicând din umeri. Eu cum aş putea să ştiu că nu faci ceva dubios cu codul acela? Cred că pur şi simplu trebuie să avem încredere unul în celălalt.

Avea dreptate. Problema era că eu nu puteam avea încredere în el. Nici pentru o clipă, măcar. Pentru nimic.

— OK, ne vedem, am spus eu într-un sfârşit, şovăitoare şi cu mintea lucrându-mi febril pentru a-mi putea calcula opţiunile. Dar locul îl aleg *eu.*

— Bine, a răspuns Jeff, spre surprinderea mea. Dar să fie în Londra. Nu mă car eu până la capătul pământului doar ca să-ţi dau ţie o bucată de hârtie.

— OK, am spus eu din nou.

Mă gândeam intens, dar nu reuşeam să găsesc locul potrivit. Undeva în centru, într-un loc cu multe ieşiri şi vizibilitate bună, să pot observa dacă Jeff vine singur. Să nu fie un loc în care să pot cădea în capcană. Mă gândeam la locuri mai puţin populate, precum parcul London Fields din Hackney… sau Finsbury Park după apus… Apoi mi-am dat seama că, de fapt, poate că eram mai în siguranţă în mijlocul aglomeraţiei. Dacă Jeff ar fi încercat să facă ceva, probabil că i-ar fi fost mai greu în mijlocul mulţimii.

Trafalgar Square? Nu. De obicei patrulează mulţi poliţişti pe acolo, iar dacă e şi vreun protest în curs, încă şi mai mulţi. Dacă Jeff venea însoţit de vreun coleg, mi-ar fi fost mai greu să-l disting printre ceilalţi.

Leicester Square? Nu, avea prea puţine ieşiri, iar prea multe dintre ele erau alei pietonale, uşor de blocat.

Un parc? Dar îmi trebuia unul în care să am o vedere panoramică bună, ceva cu o clădire de unde să îl pot vedea pe Jeff fără ca el să mă vadă pe mine.

— Mai am şi alte treburi pe ziua de azi, Cross, l-am auzit pe Jeff fix în acelaşi moment în care telefonul îmi bâzâia anunţându-mă că mai aveam doar 5% baterie.

— Piccadilly Circus, am spus într-un sfârşit. Lângă statuia lui Eros.

Nu eram sigură că era perfect, dar era cea mai bună idee pe moment. Avea avantajul de a se afla la intersecţia a vreo cinci-şase străzi, în general rute majore de circulaţie, care ar fi fost imposibil de blocat fără a perturba serios traficul. În plus, avea şi cel puţin patru sau cinci guri de metrou. Şi era plină de cafenele şi fast-fooduri, deci aveam o groază de opţiuni pentru a verifica bine zona înainte de a face o prostie.

— Băga-mi-aş, a râs Jeff. Când ai devenit atât de neîncrezătoare? N-ai fost dintotdeauna aşa, Cross. Dar măcar e pe linia mea de metrou. E în regulă. Piccadilly să fie. La ora 19, diseară? Ies de la muncă la 18.

Ora 19? Mi-am simţit pulsul accelerat de adrenalină. Era la mai puţin de 12 ore distanţă, nu-mi rămânea prea mult timp să mă întorc la Londra şi să mă instalez pe poziţii. Oare puteam să le rezolv pe toate până atunci?

Dar nu aveam de ales. Îmi *trebuia* acel număr.

— Diseară la 19, am căzut eu de acord. Să nu mă laşi baltă, Jeff.

Apoi am închis, după ce am mai apucat să văd o alertă roşie de baterie pe sfârşite pe ecran, şi am vomat în şanţ.

Mi-am petrecut restul zilei într-o ceaţă bolnavă de emoţie şi aşteptare, punctată de amintirea regulată şi neliniştitoare a faptului că trebuia să mă întâlnesc cu Jeff.

N-ai fost dintotdeauna aşa, Cross. Cuvintele lui Jeff îmi răsunau repetat în cap, ca o acuzaţie. I-aş fi putut replica ceva evident, şi anume că până acum nu mai fusesem niciodată o fugară urmărită de poliţie, suspectă de a-şi fi omorât soţul. Însă, deşi ar fi fost adevărul, n-ar fi fost adevărul complet, şi ştiam că nu la asta se referise Jeff. Pentru că avea dreptate. El şi cu mine *nu fuseserăm* mereu aşa. Avuseserăm o perioadă în care fusese totul bine, deşi acum mi-e greaţă doar gândindu-mă la ea.

De-abia împlinisem 20 de ani când l-am cunoscut pe Jeff; îmi începusem cariera de tester de penetrări, lucram pentru o companie specializată în teste de securitate pentru organizaţii din sectorul public. Jeff mă arestase într-o seară în timp ce dădeam târcoale uşii din spate a sediului central al unei organizaţii guvernamentale din nordul Londrei. După ce s-a convins că eram cine spuneam că eram, a fost de-a dreptul fascinat de ocupaţia mea. Până la urmă, m-a

condus acasă, pentru că ratasem ultimul metrou, iar în maşină am vorbit tot drumul doar despre slujba mea, despre legalitatea ei, despre provocările pe care mi le oferea, despre situaţii în care fusesem cât pe ce să o păţesc sau în care chiar mă ciocnisem de câte cineva. Îmi păruse amuzant, fermecător, dăruit cu un simţ al umorului ironic şi provocator, o tachinare pe care la vremea respectivă am considerat-o dezarmantă, fără să văd şi partea mai întunecată a firii lui permanent provocatoare.

M-a invitat să bem ceva – ca să mă descoasă cu privire la securitatea secţiei de poliţie sau cel puţin aşa mi-am închipuit, până să-mi dau seama, pe la jumătatea drumului, că pentru el era de fapt o întâlnire romantică. Când m-a sărutat, în aceeaşi seară, mi s-a părut amuzant. Eu, o fostă hoaţă de magazine, mozolindu-mă cu un poliţai. Exista un fel de simetrie ciudată în povestea asta. Semnalele de alarmă au apărut mai târziu.

Primele au fost mascate sub formă de simţ al protecţiei – o dorinţă permanentă de a şti unde eram, cu cine mă vedeam, când aveam să mă întorc acasă. Când m-am plâns de asta, s-a apărat punând-o pe seama laturii întunecate a ocupaţiei sale: *Dacă ai vedea ce văd eu mereu, ţi-ai face şi tu griji.*

Când comportamentul său a devenit în mod clar posesiv şi autoritar, eram deja prea implicată în povestea asta şi nici nu aveam pe nimeni să mă înveţe cum să ies din ea. Părinţii mei muriseră. Prietenii plecaseră aproape toţi la facultate, iar puţinii care rămăseseră se cam retrăseseră din viaţa mea, jenaţi de prezenţa sufocantă a lui Jeff, care îi făcea să se simtă din ce în ce mai nedoriţi în rarele ocazii în care ne mai întâlneam. Mai rămăsese doar Hel, dar pe atunci era foarte prinsă cu şcoala, pregătindu-se intens pentru examenul de absolvire. Când am realizat în sfârşit ce se întâmpla, eram deja prinsă ca într-o capcană.

Două lucruri m-au salvat. Primul a fost că, deşi Jeff insistase să o fac, nu mă mutasem oficial cu el. Da, dormeam la el aproape în fiecare noapte,

epuizată de cicăleala continuă când îmi petreceam timpul prin alte părţi. Da, hainele mele – aprobate de el – se aflau în dulapul lui, iar extrasele mele de cont – verificate de el – erau trimise pe adresa lui. Dar numele meu era încă pe uşa apartamentului pe care îl împărţeam cu Hel. Iar când am reuşit în sfârşit să mă smulg de sub talpa lui, am avut unde să mă întorc.

Al doilea lucru care m-a salvat a fost munca mea. Pentru că, atunci când Jeff începuse să sugereze că ne cam împiedica să petrecem timp împreună, că poate n-ar fi fost rău să renunţ, să caut ceva mai sigur şi mai chibzuit, ceva cu puncte de pensie şi perspective de avansare, ştiam că, dacă aş fi obligată să aleg între Jeff şi munca mea, aş alege fără ezitare misiunile de testare.

L-am părăsit la 22 de ani, cu aproape şase ani în urmă. Mi se părea că trecuse o viaţă de-atunci – şi totuşi, când am vorbit la telefon, parcă a fost ieri.

Am mers peste şase kilometri până la gara din Northampton, mai mult târându-mă pe marginea unei şosele cu mai multe benzi, cu maşinile trecând şuierat la doar câţiva centimetri de cotul meu. Pe la jumătatea drumului, m-am oprit într-un popas pentru camioane, unde era o rulotă cu burgeri. Mirosul de ceapă prăjită şi cartofi fierbinţi era insuportabil de atrăgător, şi am ezitat îndelung dacă să îmi cheltui puţinii bani rămaşi pe o masă caldă sau să mă mulţumesc cu batoanele proteice din rucsac. Până la urmă, am cedat poftei şi ghiorăiturilor din stomac.

Proprietara rulotei era o doamnă mai în vârstă, veselă, cu un şorţ murdar de grăsime, care atunci când am încercat să-i plătesc pentru sendvişul meu veggie deluxe mi-a făcut semn din mână să-mi păstrez banii şi a mormăit ceva despre ajutorarea persoanelor fără adăpost. Am simţit cum îmi iau foc obrajii: un amestec de recunoştinţă pentru un astfel de gest şi de ceva mai accentuat… ceva ce semăna foarte tare cu ruşinea. Iniţial, am vrut să protestez. *Oh, nu! Aţi înţeles greşit!* Dar oare chiar asta se

întâmplase? Îmi petrecusem noaptea precedentă dormind lângă un tufiş. Nu aveam nicio casă unde să mă duc acum. Chiar eram o persoană lipsită de adăpost. Şi mai eram şi cu banii pe terminate, dacă nu puneam la socoteală bitcoinii din contul lui Gabe – dar părea din ce în ce mai evident că banii aceia îmi erau mai degrabă inutili. Trebuia să îmi cumpăr biletul spre Londra şi, câtă vreme site-ul Căilor Ferate Naţionale nu accepta plata cu criptomonede, era clar că nu puteam să plătesc direct în bitcoini. Şi nu puteam schimba bitcoinii în cash fără să mă duc la o casă de schimb şi să arăt un document de identitate – ceea ce iar nu puteam face, pentru că eram sigură că, imediat ce m-aş fi legitimat, s-ar fi aprins un beculeţ în baza de date sau ar fi sunat vreo alarmă anti-criminali căutaţi de poliţie şi m-aş fi trezit imediat în cătuşe.

Nu, bitcoinii erau la fel de inutili precum conturile bancare îngheţate. Şi nu ştiam nici cât avea să coste biletul de tren spre Londra, însă eram aproape sigură că nu avea să-mi mai rămână mare lucru în buzunar după aceea.

Aşa că, până la urmă, am dat pur şi simplu din cap, am luat burgerul şi am spus mulţumesc.

Când am ajuns în sfârşit la gară, s-a dovedit că biletul de tren îmi mânca aproape tot cash-ul rămas, dar măcar îmi oferea acces la două lucruri de care aveam disperată nevoie: apă caldă şi o priză. M-am spălat pe faţă la toaletă, apoi mi-am pigulit câteva frunze şi rămurele din păr, încercând să nu mai arăt atât de evident ca o persoană care a dormit pe un câmp. M-am afundat pe un scaun liber, zâmbindu-i a scuză femeii în vârstă care îl ocupa pe cel din faţa mea, şi mi-am înfipt cu mare recunoştinţă încărcătorul telefonului în priza de alături. Liniuţele bateriei au început să se adune cu o lentoare dureroasă. Legănarea trenului pe şine mă făcea să mă simt aproape irezistibil de somnoroasă, dar nu-mi permiteam să trag un pui de somn. Însă îmi tot cădea capul într-o parte şi mi se tot închideau ochii în timpul acestui drum către sud.

— Eşti bine, drăguţo? m-a întrebat doamna de vizavi pe când ne apropiam de King's Cross.

Mă privea cu îngrijorare şi mi-am dat seama că, pe la colţul gurii, mi se scurgea un firicel de salivă. Probabil că aţipisem până la urmă. Mi l-am şters pe cât de discret am putut, apoi am auzit-o adăugând:

— Sper că nu te superi că spun asta, dar nu pari să fii bine deloc.

— Sunt în regulă, am bolborosit eu.

Şi deodată somnolenţa mi-a dispărut, iar în locul ei a apărut senzaţia nervoasă de mai devreme, vigilenţa aceea înţepătoare. Era ceva în expresia femeii, în felul în care se uita cu atenţie şi curiozitate îngrijorată la faţa mea. Nu credeam că mă recunoscuse – nu avea expresia cuiva care tocmai a observat o fugară căutată de poliţie. Dar nu era deloc imposibil ca, mai târziu, să se uite la ştiri şi să îşi amintească de femeia prăbuşită pe scaunul de vizavi din tren, cu gluga trasă bine peste faţă.

— Eşti sigură? Eşti teribil de palidă. Şi tremuri.

— Sunt *în regulă,* am repetat eu pe un ton apăsat, deşi era clar că eram mult mai înfrigurată decât era cazul în acel vagon de tren supraîncălzit. Mulţumesc, am adăugat eu cu un zâmbet forţat, care speram că e convingător.

M-am ridicat, mi-am scos telefonul din priză şi mi-am băgat încărcătorul la loc în bagaj, apoi m-am pregătit sufleteşte să-mi iau din nou rucsacul în spate, anticipând durerea pe care ştiam că avea să mi-o provoace acest gest. Şi chiar a fost mai rău decât îmi imaginasem: am rămas locului vreun minut, fără să mă pot mişca, cu răsuflarea tăiată de durere, ţinându-mă cu putere de rană şi de breteaua rucsacului şi încercând din greu să mă abţin să vomit. Îmi ţiuiau urechile şi, deşi ştiam că doamna de vizavi îmi spunea ceva, îngrijorată, nu reuşeam să îmi dau seama ce spunea: *Aşază-te la loc… sun pe cineva să vină după tine?…*

— E totul în *regulă,* lăsaţi-mă în pace, vă rog, am scrâşnit eu din dinţi către ea, încercând să îi ignor expresia şocată, rănită de-a dreptul.

Apoi, când trenul a început să încetinească, am luat-o către capătul vagonului, cu obrajii în flăcări din cauza durerii şocante şi a ruşinii pentru cine devenisem – o persoană care le scuipa în faţă străinilor îngrijoraţi, care nu mai avea încredere în cel mai mic gest de bunătate. Cine devenisem? Nu mai eram sigură că ştiam.

Urcasem la ultimul etaj al unui magazin care dădea în Piccadilly Circus şi am rămas pe poziţie de la ora 17 până la 19. Puteam vedea de acolo fântâna din centru, cu bine-cunoscutul ei heruvim înarmat cu arc şi săgeată.

De fapt, ştii că nu e Eros, da?, am auzit eu deodată vocea lui Gabe în minte, atât de limpede şi de neaşteptat de sonoră, de parcă mi-ar fi susurat chiar el la ureche acum. *E fratele lui geamăn.*

Amintirea aceasta mi-a pus iar un nod de lacrimi în gât. Când alesesem acest loc pentru întâlnire, uitasem că acolo mă întâlnisem şi cu Gabe, cândva pe la începuturile relaţiei noastre. *Eros* spusesem eu, dând din cap către statuia aleasă pe atunci de Gabe drept punct de întâlnire. *Zeul iubirii, mda… Încerci să îmi spui ceva?* Iar el îmi explicase atunci că nu era Eros, ci Anteros, zeul iubirii împărtăşite.

Dacă ar fi spus-o oricine altcineva, ar fi părut o măgărie, o aroganţă tipic masculină, care să mă facă să mă simt incultă. Însă venind de la Gabe… Poate că fusese zâmbetul său, poate pentru că eram deja moartă după el… Sau poate pentru că, pur şi simplu, era atât de evident că *nu* dorise să se dea mare, ci aşa era el, o persoană căreia îi plăcea să împărtăşească frânturi interesante de cunoaştere.

Indiferent ce ar fi fost însă, faptul că acum puteam glumi pe acest subiect – iubirea – semnala cât de confortabil mă simţeam alături de el, încă de la prima întâlnire, la conferinţa aceea de securitate. O vreme crezusem că nici n-aş mai putea avea vreodată încredere în iubire. Numisem iubire şi ceea ce simţisem pentru Jeff… cândva. Şi încă nu îmi

venea să cred cât de incredibil de tare mă înşelasem. Îmi trebuise mult timp să pot avea din nou încredere, şi încă şi mai mult să pot folosi cuvântul cu „I” pentru oricine altcineva în afară de Hel. Dar Gabe… La doar câteva săptămâni de când îl cunoscusem m-am surprins gândindu-mă la acest cuvânt în momentele mele secrete, de intimitate, şi gândurile mele erau pline de el şi de trupul lui şi de atingerea lui. M-am surprins îndrăznind să sper din nou. *Iubire.* Putea fi din nou posibilă. Iar de data aceasta putea fi şi reală.

Eros se simţise singur – aşa spunea legenda sau aşa mi-o povestise mie Gabe. Şi atunci zeii îi creaseră un geamăn: pe Anteros, cel care îi întorcea iubirea. Pentru că de ce are nevoie iubirea, dacă nu să fie împărtăşită?

Păruse aproape prea perfectă acea zi. O întâlnire sub aripa zeului iubirii împărtăşite. Ar fi putut exista semn mai încântător? Dar acum eram aici singură. Şi îl aşteptam pe Jeff.

Atunci l-am văzut – aproape fix în momentul în care ceasul bătuse de ora 19 – traversând nonşalant în plin trafic, în faţa unui taxi care venea cu viteză, cu fudulia aceea a lui care mă făcea şi acum să-mi încleştez, involuntar maxilarul. Taximetristul a claxonat furios. Jeff a rânjit, a ridicat două degete, după care s-a îndreptat către fântână, unde s-a oprit de parcă îşi aştepta iubita la întâlnire şi voia ca toată lumea să vadă asta. Aşa cum mă aşteptase Gabe cândva. M-am uitat în jurul pieţei. Nu era niciun poliţist – sau cel puţin niciunul pe care să îl pot detecta. Erau mulţi oameni, desigur, zeci de oameni, care stăteau sprijiniţi de balustradele de la metrou, aşteptându-şi prietenii sau aşteptând la trecerile pentru pietoni. Nu aveam cum să ştiu dacă era vreunul poliţist în civil. Însă Jeff părea să fi fost singur.

— Presupun că a venit momentul, mi-am spus eu încet şi am luat-o din loc.

M-am grăbit să cobor treptele magazinului, cu inima bubuindu-mi în piept.

Încercam să îmi imaginez cum mă vedea el apropiindu-mă: silueta micuţă traversând prin aglomeraţie, cu gluga ridicată şi faţa în penumbră. Şi-a ridicat capul şi i-am văzut rânjetul acela de mâncător de rahat pe care îl uram atât de mult.

— În regulă, Jack, l-am auzit eu spunând, după care a continuat încet, aproape amuzat: Măi, măi, măi, ce-avem noi aici?

Am văzut prea târziu cătuşele, dar oricum n-aş fi avut ce să fac – n-aş fi putut striga, nici n-aş fi putut opri toate astea. Jeff era un profesionist şi avea pregătire serioasă, chiar dacă a parcurs paşii procedurii într-un mod inutil de brutal. O făcuse de o sută de ori înainte, deci imobilizarea şi încătuşarea unei femei pe jumătate cât el nu putea fi decât o joacă de copil. Cătuşele au fost puse chiar înainte de a-mi da eu seama ce se întâmpla, şi cu mult înainte să-mi treacă prin cap să strig sau să încerc să-l împiedic. Însă oricum ar fi fost inutil să fac asta, *mai mult* decât inutil, iar eu o ştiam, deşi nu mă puteam opri să mă tânguiesc în sinea mea pentru ceea ce vedeam că se întâmplă. *Ştiam* că nu ar fi trebuit să am încredere în el. Şi totuşi sperasem.

— Te arestez pentru suspiciunea de complicitate şi instigare…

Auzeam cuvintele vag, pe deasupra ţiuitului din urechi, ce revenise cu mai multă forţă ca niciodată. Oamenii îşi întorceau capetele să o vadă pe femeia pusă cu faţa în jos pe pavajul jegos din Piccadilly Circus şi pe bărbatul care o fixa acolo cu un genunchi în spate, dar, ca londonezi tipici nu se băgau, doar se dădeau uşor mai în spate.

— …dreptul de a nu spune nimic, continua să recite Jeff, dar e posibil să nu fie în avantajul tău să nu răspunzi, atunci când eşti întrebată…

Cuvintele ţâşneau când şi când, acoperite de zgomotul gâfâielii mele nervoase.

— Du-te dracu’, Jeff! am auzit eu cuvintele ca venind de foarte departe, înăbuşite în pavaj.

E greu să vorbeşti cu genunchiul cuiva în spate şi cu faţa la pământ. I-am auzit râsul lui Jeff,

provocator şi iritabil.

— Vrei să adaug la cazierul tău folosirea în public a unui limbaj obscen şi a înjurăturilor, Cross? Pentru că aş putea face asta.

— Oh, pe bune, să ţi-o trag! am auzit eu şi o parte din mine a simţit nevoia să se bucure. Şi, apropo, te rog să îmi rupi şi buza de jos, nu doar pe cea de sus, pentru că vreau să am ce adăuga pe lista pentru plângerea oficială. Şi vreau să îmi suni avocatul.

Jeff a râs din nou.

— Poţi să suni pe cine vrei. Va fi o noapte lungă pentru tine, Hel.

Şi atunci am văzut cum Jeff o trăgea pe sora mea, într-un mod ruşinos, în picioare, şi o împingea înaintea lui, cu mâinile încătuşate şi cu o cască din cauciuc atârnându-i dintr-o ureche.

Ştiam că nu puteam avea încredere în Jeff. Dar ştiam şi că nu aveam de ales. Dacă exista chiar şi cea mai mică şansă să îmi dea lucrul acela de care aveam eu disperată nevoie, trebuia să încerc. Dar să mă duc chiar eu acolo, în persoană, ar fi fost o prostie prea mare chiar şi pentru mine.

Aşa că o sunasem pe Hel şi îi cerusem ceva ce n-aş fi putut să-i cer nimănui altcuiva.

— Ştii că e foarte posibil să mă aresteze? a întrebat ea pe un ton resemnat atunci când neam întâlnit, cu puţin înainte de ora 18.

— Ştiu, am încuviinţat eu. Dar nu ştiu ce alte opţiuni am. *Trebuie* să obţin acel număr. Eşti de acord cu asta?

— Mda, e OK. Le-am aranjat fetelor un club la afterschool, în caz că ajung peste noapte în arest, dar Rols crede că nu mă vor putea reţine aşa mult. La urma urmei, ce am făcut? Doar mi-ai trimis un mesaj să merg să mă întâlnesc cu fostul tău iubit, un poliţist, în Piccadilly Circus. Nu e chiar *Marele jaf al trenului,* nu? Şi, din câte ştiam, aveai de gând să te predai. O să le spun povestea asta.

Conveniserăm ca eu să cercetez locul în prealabil şi că, dacă ajungeam la concluzia că Jeff era singur, aveam să îi dau undă verde lui Hel prin intermediul unei căşti cu Bluetooth pe care o cumpărase de la un magazin de telefonie din drum. Hel avea să iasă din staţia de metrou îmbrăcată cu un hanorac negru asemănător cu al meu, pentru a nu-l speria prea devreme pe Jeff. Eu aveam să aştept în interiorul magazinului, privind de la o distanţă sigură şi ascultând în cască, dacă era cazul, cum Hel avea să îmi transmită codul citit de pe telefonul lui Jeff. Nu ne puteam permite să ne mai întâlnim după aceea. Exista o mare probabilitate ca Jeff să îi dea codul lui Hel şi apoi să o urmărească, în speranţa că avea să îl ducă direct la mine.

Imediat cum aveam să primesc codul, urma să las casca într-o vitrină şi să ies din magazin în direcţia opusă celei în care ar fi luat-o Hel. Fără niciun contact şi fără niciun risc, Doamne-ajută, în cazul în care Jeff ar fi urmărit-o pe Hel.

Bineînţeles, în realitate, Jeff nu se obosise să facă nimic prea elaborat: pur şi simplu o arestase pe Hel înainte să apuce să îl salute. Cu un avocat bun, ceea ce cu siguranţă erau colegii lui Roland, sora mea nu avea să rămână mai mult de câteva ore în custodia poliţiei, darămite să fie acuzată de ceva. Dar asta nu era o consolare nemaipomenită. Nu reuşisem să mă apropii cu niciun pas de accesarea backupului lui Gabe şi îmi venea să plâng de necaz.

Îmi mai rămăsese o singură opţiune, una care îmi dăduse timid târcoale încă de când mă gândisem cu tristeţe la bitcoinii lui Gabe rămaşi inaccesibili în portofelul său privat. Pentru că nu erau chiar aşa. Adică nu erau *complet inaccesibili.* Nu-i puteam scoate de acolo. Dar îi puteam *transfera.* Iar 20.000 de lire erau o mită suficient de mare cu care să îmi pot cumpăra încă o opţiune. Singura problemă era că riscam chiar şi mai mult decât riscasem cu Jeff. Şi că nu aveam nicio idee cum să procedez.

Ştiam lucrurile de bază. Tor. Pieţe negre. Ştiam şi numele unora dintre ele: Venus era una, AlphaBay

era alta. Problema era că nu îmi aminteam şi pace ce îmi spusese Gabe. El se tot hârjonise prin diverse colţuri întunecate ale internetului, nu ca să cumpere ceva – cel puţin nu după ce fusese condamnat în adolescenţă pentru hacking –, ci să rămână la curent cu ceea ce se mai vindea pe acolo: parole de administratori, depozite de date, hackuri de software. Orice i-ar fi putut afecta pe clienţii noştri. Şi uneori vorbea despre asta – ce pieţe vindeau ce anume, care păreau de încredere, care fuseseră infiltrate de agenţi federali şi care fuseseră preluate de escroci care îţi puneau bitcoinii garanţie şi apoi fugeau cu tot cash-ul. Ca să fiu sinceră, nu mi se păruse niciodată prea interesant, părea o versiune mai de rahat şi mai haotică a Craiglist, plină de un amestec încă şi mai urât de oportunişti şi cretini. Acum îmi doream din tot sufletul să fi ascultat mai atent. Pentru că nu exista niciun „Ghid de utilizare a Tor” pe care să-l pot cumpăra de pe Amazon. Nici vreunul din care să aflu ce piaţă neagră era bine de folosit.

Mă pregăteam să mă duc într-un loc despre care nu ştiam nimic şi să-i ofer o groază de bani unui străin absolut. Şi habar nu aveam dacă urma să funcţioneze asta sau dacă nu cumva urma să fiu găsită în curând zăcând moartă prin vreun şanţ.

Sâmbătă, 11 februarie.
Minus o zi

— Cred că acolo trebuie să ajung, i-am spus eu şoferului de tir când ne-am apropiat de benzinăria de pe M1 în care conveniserăm să ne întâlnim, eu şi cu M4dR0XXX600.

În fine, în capul meu îi spuneam Madrox, pentru că era infinit mai uşor.

— Nici nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru ajutor.

— Eh, pentru nimic, a răspuns tipul.

A încetinit şi s-a înscris pe banda din stânga, apoi m-a evaluat din privire. Avea o expresie… nici nu ştiu cum aş putea-o descrie mai bine, să-i zicem îngrijorată, iar eu am încercat să mă aşez mai drept în scaun şi să îmi liniştesc puţin tremuratul, să nu mai fie aşa evident. Avusesem frisoane serioase încă de când mă trezisem dimineaţă şi mai întâi crezusem că erau din cauza frigului – dormisem lângă o gură de aerisire, dar, spre deosebire de colegii mei de alcov, oameni ai străzii, eu nu aveam niciun carton să mă protejeze de asfaltul rece şi orice undă de căldură părea să se scurgă din mine direct în suprafaţa tare de dedesubt. Însă de atunci mă tot plimbasem prin magazine şi biblioteci, locuri care erau în general bine încălzite, şi tot nu reuşisem să îmi scot frigul din oase. Acum mai şi transpiram, pe lângă tremurat, şi trebuia să recunosc că, cel mai probabil, eram foarte bolnavă.

Iar ceea ce părea cel mai ameninţător era că nici măcar nu îmi mai puteam simţi rana, nu pentru că s-ar fi vindecat, ci pentru că acum mă durea tot trunchiul – o durere zdrobitoare şi persistentă, care mă împiedica să mănânc ceva fără să vărs imediat şi care mă forţase să stau chircită în cabina tirului ce oprise la degetul meu ridicat pe marginea drumului, alături de bucata de hârtie pe care scria *M1 nord.*

— Auzi, drăguţă, a spus şoferul, n-aş vrea să… adică ştiu că nu e treaba mea, dar… dar eşti sigură

că te simţi bine?

Am închis ochii. Ştiam ceea ce aş fi vrut să-i răspund: că eram bine şi că, într-adevăr, *nu* era treaba lui. Dar ceva din amabilitatea lui ciudată, poate şi vârsta – părea să aibă vreo 60 de ani, vârsta pe care ar fi avut-o şi tata, dacă ar fi trăit –, m-au făcut să simt că nu îl puteam minţi.

— Nu mă simt extraordinar, am admis eu într-un sfârşit. Dar o să fiu bine după ce o să mă întâlnesc cu…

Am şovăit pentru că nu mai ţineam minte ce îi povestisem la începutul călătoriei. Mintea îmi era înceţoşată şi mă durea capul.

— Să mă întâlnesc cu prietena mea, am terminat eu pe un ton stângaci.

— Ah, o prietenă? a spus şoferul.

Mai făcuserăm vreun kilometru înspre nord, iar el a început să semnalizeze, după care a rostit de parcă se hotărâse în sfârşit să spună ce gândea:

— Ascultă, nu ştiu dacă e bine să-ţi spun asta, dar… ştiu cine eşti.

Am simţit că stomacul îmi sare în tavan şi, deodată, toată ceaţa a dispărut, înlocuită de un val îngrozit de adrenalină. M-am întors către el şi tot ce era în jur a părut să pălească.

— *Ce* aţi spus?

— Am spus că ştiu cine eşti. Jacky sau ceva de genul, nu-i aşa? N-am vrut să te sperii şi nu ţi-am spus nimic până acum, dar faţa ta e peste tot la ştiri. Ţi-aş arăta, a făcut el un gest cu mâna spre telefonul fixat pe bord, dar probabil că aş primi amendă pentru folosirea telefonului în timpul condusului.

Inima îmi bătea atât de tare în piept, încât mi-a fost teamă să nu leşin, iar sudorile reci ce-mi curgeau pe faţă până acum câteva secunde fuseseră înlocuite de un val de fierbinţeală ce îmi ardea obrajii. Am simţit însă o picătură de sudoare scurgându-mi-se pe şira spinării. Futu-i. *Futu-i.* Cum de fusesem atât de proastă?

Şoferul continua să vorbească.

— Dar n-o să te denunţ sau ceva.

— Nu… nu?

Mi-am dat seama că mă luase din nou tremuratul – poate de la infecţie, poate de la şoc, nu ştiam sigur. Dar nu-mi puteam crede urechilor.

— De ce nu?

— Eh, a făcut el cu mâna un gest dezgustat, se vede că nu tu ai făcut-o. Nu eşti genul. Şi nici n-am eu prea mare încredere în poliţie. Am făcut şase luni de puşcărie pentru ceva ce nu făcusem, pe la 21 de ani. Aşa am ajuns să conduc minunea asta de Black Beauty, a spus el şi a bătut drăgăstos cu palma în volan. Nu sunt multe locuri care acceptă pe cineva cu cazier. Dar atunci am învăţat un lucru: sunt mult mai dornici să arunce pe cineva în spatele gratiilor decât să se asigure că au găsit persoana potrivită. Aşa că, nu-ţi face griji, că nu spun nimănui. Doar că arăţi… nu te supăra că ţi-o spun, dar arăţi ca dracu'. Ştiu că ar fi riscant să te duci la spital acum, dar…

A lăsat fraza neterminată, dar ştiam ce voia să îmi spună. Să *nu* mă duc la spital putea fi un risc şi mai mare.

— O să mă duc, am rostit eu în cele din urmă. Promit. De fapt… probabil că o să mă predau într-o zi sau două. Dar trebuie să mai încerc ceva înainte, şi de aceea am venit până aici.

Tirul oprise acum în parcare, iar şoferul a tras frâna de mână şi s-a întors cu faţa la mine şi cu o expresie ce părea foarte gravă, în lumina beculeţelor de pe bord:

— N-o să faci o prostie, nu-i aşa?

— Nu, am răspuns eu rugându-mă în gând să am dreptate.

— Şi cum o să te întorci acasă?

— O să…

M-am oprit. Chiar nu mă gândisem mai departe de primul pas. Nici măcar nu mai ştiam unde este acum casa mea.

— Nu ştiu.

— Hmm, a spus el încrucişându-şi braţele pe piept.

Mă cântărea din nou din priviri, iar eu am încercat să zâmbesc, doar că îmi simţeam fata amorţită şi jilavă, de parcă era făcută din plastilină.

— Fii atentă, dacă ai nevoie de o maşină, te duci într-o parcare de camioane cu cafenea şi întrebi dacă îl cunoaşte cineva pe Bill Watts. Dacă se ia cineva de tine, le spui că eşti nepoata mea, Ella. O să se rezolve imediat.

— OK, am spus eu.

Valul de recunoştinţă pe care îl simţeam mi-a adus lacrimi în ochi şi un nod în gât. Mi-am adus aminte de Lucius de la hostel, de femeia de la rulota cu burgeri, de bătrâna din tren, de toţi cei care ajutaseră un străin, fără nicio aşteptare de a primi ceva în schimb mai mult decât un „mulţumesc". Moartea lui Gabe mă adusese printre cele mai rele exemplare ale omenirii, însă erau şi oameni buni pe acolo, oameni ca Bill, care mă împiedicau să disper cu totul.

— Bill, chiar nu ştiu cum aş putea să îţi mulţumesc pentru…

— Nici nu-i nevoie, m-a întrerupt el fluturând din mână de parcă ar fi vrut să alunge o muscă. Doar să ai grijă de tine. Hai, ia-ţi bagajul.

Mi-am ridicat rucsacul de pe podea.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Bill, serios. Şi… la revedere.

— Pa, Jacky, mi-a răspuns Bill, cu un aer destul de trist.

M-a urmărit cu privirea cât am coborât din cabină, cu mare atenţie să nu fac mişcări bruşte care să-mi trezească durerea mocnită de sub coaste, apoi m-am îndepărtat de maşină, către parcarea întunecată.

A început să plouă în timp ce mă îndreptam spre locul de întâlnire convenit cu Madrox, ceva mai la distanţă de intrarea principală. *La ieşirea de incendiu de lângă KFC,* aşa scria în mesaj. Aroma familiară şi greţoasă de pui prăjit se simţea peste tot

în parcare. Sub acoperişul benzinăriei se vedea o persoană adăpostită de ploaie, care se uita în telefonul mobil. De la distanţa la care mă aflam, nu putea vedea nici măcar dacă era bărbat sau femeie, darămite dacă arăta suspect.

Am înghiţit în sec.

Ceea ce mă pregăteam să fac era aiuritor de riscant. Practic, mă îndreptam către un necunoscut cu echivalentul a 20.000 de lire în bancnote imposibil de urmărit. Madrox putea fi poliţist. Putea fi o persoană care îşi dorea 20.000 de lire fără să muncească prea mult pentru bănetul ăsta. Era de ajuns să scoată un pistol la mine – de fapt, ca să fiu sinceră, era de ajuns să mă împungă oriunde în zona rănii chinuitoare – şi i-aş fi dat cheia privată a lui Gabe, iar odată cu ea şi orice şansă de a mai pătrunde în backupul lui.

Am continuat să merg, cu inima bătându-mi cu putere şi atât de concentrată la omul din faţa mea, încât nu am observat maşina sport decât când a ajuns chiar lângă mine. I-am sărit din drum la timp, rezistând cu greu impulsului de a-i arăta două degete mijlocii după ce sunetul claxonului său a acoperit pleoscăitul dintr-o baltă cu care mă udase. Am inspirat profund, încercând să-mi calmez pulsul deodată accelerat, şi am ieşit de pe drum, intrând pe porţiunea cu iarbă de lângă KFC.

Silueta şi-a ridicat privirea şi atunci am văzut un bărbat – sau mai bine zis un puşti, nu cred că avea mai mult de 20 de ani. Era slăbuţ şi părea cam la fel de agitat ca şi mine, ceea ce însemna ceva. Purta un hanorac gri, nepotrivit pentru ploaie, iar din breton i se scurgeau stropi de apă pe frunte.

— Eşti ReddyBrek? a întrebat el cu o voce care a început de jos, dar s-a spart uşor până la ultima silabă.

— Da, am încuviinţat, încercând să-mi păstrez vocea sigură.

Speram ca frisoanele mele să pară provocate de răcoarea ploii. Nu voiam să îl intimidez – oamenii

speriaţi iau decizii proaste –, dar nu-mi puteam permite să mă arăt slabă.

— Tu eşti Madrox?

— Da.

Se mai relaxase un pic de când mă văzuse, probabil uşurat să descopere că nu eram vreun tip de 1,80 m, cu pumnii ca nişte jamboane, dar imediat a părut să-şi aducă aminte pentru ce ne aflam aici, aşa că a adăugat, cu un uşor tremur în voce:

— Poţi să laşi rucsacul ăla jos, te rog?

— Ăăă… da, am spus eu în timp ce îl lăsam cu mare grijă pe pavajul ud. Ai de gând să-mi faci şi percheziţie corporală? Crezi că e cazul să rămânem amândoi în chilo-ţi? Plouă cam tare pentru asta.

Creează o relaţie. Fă-i să râdă.

A chicotit un pic, chicotitul acela tipic londonezilor din sud, iar zâmbetul întins pe faţa lui l-a făcut să pară acum cam de 14 ani.

— Nicio problemă, drăguţo, arăţi super, dar eu am venit aici pentru bani, nu pentru o tăvăleală în public.

Nu prea simţeam eu nevoia să râd înapoi, dar m-am forţat şi am scos un „ha ha” cam palid.

— Mă bucur să aud asta. Ai adus telefonul?

A dat din cap, dintr-odată serios, şi mi-a arătat un mobil ieftin, de unică folosinţă, cu ecranul negru şi pătat de picături de ploaie.

— Da. Tovarăşul meu va face transferul când îl anunţ că am primit banii.

— Telefonul mai întâi, am spus eu cu hotărâre şi încleştând din pumni, să nu li se vadă tremurul.

— Scuze, drăguţo, a clătinat el din cap. Mai întâi banii, apoi telefonul. Dacă nu-mi dai banii, plec chiar acum.

Am simţit că mi se face rău. Nu ştiam cum aveam să ies din treaba asta. Înţelegeam de ce nu voia să îmi dea telefonul fără să aibă siguranţa că măcar aveam banii. Nu era ca şi când i-aş fi putut arăta o valiză plină cu bancnote – o cheie privată nu înseamnă nimic dacă nu ştii ce se află în portofelul respectiv. Dar pe de altă parte, nu ştiam nici dacă nu

era un escroc cu un telefon oarecare de la Tesco. Însă în niciun caz nu-mi puteam permite luxul de a-l lăsa să plece acum. Era clar ultima mea şansă.

— OK, o să transfer banii mai întâi, am spus eu într-un sfârşit, dar vreau să văd măcar că funcţionează mobilul ăsta. Vreau să ştiu că ai făcut şi tu schimbul.

— Frate, am făcut treaba asta de mii de ori! a spus el, un pic iritat, dar şi-a dat imediat seama că exagerase cam mult, aşa că a corectat: în fine, de sute de ori. Dar chiar mă pricep la asta.

— Te cred, dar chiar nu ştiu dacă…

M-am oprit. Voisem să-i spun că nu ştiam dacă poliţia nu îi blocase cumva SIM-ul lui Gabe. Dar nu trebuia să ştie că poliţia era deja implicată în treaba asta. Bănuiam că ar fi ridicat preţul dacă i-aş fi spus, sau poate chiar ar fi lăsat totul baltă şi-ar fi luat-o la fugă, lăsându-mă singură într-o parcare îngheţată, cu un şir de numere nefolositoare scrise înăuntrul copertei unei cărţi.

— Mi-e teamă să nu fie blocat SIM-ul. Trebuie să ştiu dacă ai putut face transferul înainte de a-ţi da banii. Nu trebuie să îmi şi dai telefonul. Doar vreau să mă asigur că a mers, înainte să apăs şi eu pe butonul de transfer.

O lungă tăcere.

— *Haide,* am insistat eu, pe cel mai convingător ton pe care îl puteam găsi.

Îmi pusesem fiecare strop de prietenie în voce, tot ce învăţasem în zece ani de inginerie socială, de vorbe dulci cu o groază de străini, pe care trebuia să-i aburesc astfel încât să mă ajute voluntar, doar de dragul meu. Am zâmbit, deşi îmi simţeam faţa tot rece şi amorţită.

— Vorbim de 20 de miare aici. Cred că am totuşi dreptul la o previzualizare în banii ăştia, nu-i aşa?

Tipul m-a privit de parcă încerca să îmi evalueze fizicul şi forţele, iar eu am simţit cum mă trece din nou un frison – poate de febră, poate de frică. Am încercat să mă stăpânesc. *Nu le arăta că ţi-e teamă.*

Apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Iisuse! Probabil că sunt ultimul fraier, dar uite c-o fac şi pe asta.

A scos din buzunar un alt telefon, mult mai elegant.

— Ce număr vrei să transferi?

I l-am spus dintr-o suflare. L-a notat, apoi a apăsat pe un buton de pe telefonul său şi a început să vorbească cu cineva, pe un ton discret:

— Jay? Da, sunt Mo…

S-a oprit repede, înainte de a-şi rosti numele întreg, şi s-a bâlbâit puţin:

— …sunt mo-mentan cu clienta şi am nevoie să faci schimbul acum.

Scurtă pauză, cât timp persoana de la capătul firului a spus ceva. Nu puteam auzi ce anume, dar eram destul de convinsă că îl întreba pe Madrox dacă primise banii deja.

— Nu-i dau aparatul, a spus Madrox, uşor indignat.

Se întorsese cu spatele şi se îndepărtase de mine cu câţiva paşi, dar eu tot auzeam ce vorbea.

— Vrea doar…

O altă întrerupere, probabil pentru că interlocutorul spunea ceva.

— Are gen 1,5 metri, frate, l-am auzit apoi pe Madrox clar iritat. N-o să sară pe mine sau ceva.

Discuţiile au continuat, la fel şi răspunsurile indignate ale lui Madrox, care începuse să se aducă de spate de stânjenit ce era. Părea un adolescent care încercase să facă pe durul în faţa prietenilor şi tocmai apăruse maică-sa să îl facă de râs. Începeam să am un presentiment urât, o spaimă care începuse să-mi sape un gol uriaş în piept – dar nu în legătură cu Madrox, ci cu persoana de la celălalt capăt al firului. Cum ar fi să nu facă ceea ce stabiliserăm? Dacă îi zicea lui Madrox să ia banii şi să fugă? Ştiam din experienţa profesională că semnele de umilinţă şi de furie sunt cele mai periculoase. Îţi doreşti ca oamenii să te placă. Vrei să aibă încredere în tine. Nu vrei să simtă că ai avea ceva de demonstrat. Puteam colabora foarte bine cu un

Madrox prietenos. Dar nu eram sigură că puteam face acelaşi lucru cu un puşti care încerca să pară un dur în ochii şefului său.

Până la urmă, Madrox a închis telefonul şi s-a întors către mine, iar eu am ridicat ochii încercând să pară că nu auzisem niciun cuvânt din ce spusese.

— Partenerul meu face acum transferul, a spus el cu un aer măreţ, iar eu am rezistat cu greu tentaţiei de a închide ochii de uşurare. Poţi să faci o probă şi să suni pe numărul ăla. Dar imediat după, transferi bitcoinii, da?

Am dat din cap că da. A urmat o lungă aşteptare, după care s-a auzit un bip din telefonul lui Madrox şi el s-a uitat în jos să citească mesajul.

— Ar trebui să meargă acum. Încerci?

Am încuviinţat din nou şi mi-am scos telefonul. Asta era. Nici că se putea să indic mai precis locul în care mă aflam acum. Nici nu conta dacă foloseam cea mai sofisticată criptare din lume, când sunam pe numărul lui Gabe dezvăluiam poliţiei locaţia noului său telefon – şi a telefonului meu. Iar ceea ce era mai important era că aveam la dispoziţie doar câteva minute înainte ca poliţiştii să se prindă că transferasem numărul lui Gabe şi să anuleze procesul.

Mi-am ţinut răsuflarea. Am format numărul lui Gabe. Am continuat să îmi ţin răsuflarea fără să ştiu dacă eram mai mult speriată că nu avea să funcţioneze decât emoţionată la gândul că reuşisem.

A urmat o scurtă pauză, nu mai mult de două sau trei secunde. Apoi, telefonul din mâna lui Madrox a început să sune.

Am răsuflat îndelung, uşurată, aproape râzând, însă acţiunea aceasta fusese prea bruscă şi necontrolată, producând o mişcare în coaste care mi-a trezit durerea din rană cu atâta intensitate, încât pentru o clipă am văzut stele verzi şi am crezut că aveam să leşin.

— Te simţi bine? am auzit eu vag, ca printr-un strat de apă.

Urechile îmi ţiuiau acum şi mă luptam cu un uriaş val de rău ce părea să fie pe punctul de a mă copleşi.

— Da, am reuşit eu să îngaim printre dinţi. Mă doare… stomacul.

Ceea ce nici măcar nu era cu totul neadevărat şi, în plus, îmi furniza un bun alibi în caz că aş fi vomat. Madrox mă privea acum părând deopotrivă îngrijorat, alarmat şi bănuitor, şi nu îl puteam condamna pentru asta. Dacă aş fi fost în locul lui, şi eu m-aş fi întrebat dacă nu încercam vreo păcăleală. Trebuia să mă adun şi să terminăm treaba pentru care veniserăm până aici.

— E totul în regulă, am spus eu, deşi clar nu era.

Mi-am înghiţit cu greu toată saliva care îmi inundase gura şi fierea care ameninţa să îi ia locul. Nimic nu era mai important decât să iau acel telefon de la Madrox şi să obţin codul înainte ca altcineva să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase.

— Pe bune, sunt OK. Hai să facem transferul. Dă-mi adresa portofelului tău cu bitcoini.

Mi-a înşirat-o rapid, iar eu am scos cartea din rucsac, să citesc numerele din cheia privată scrisă pe ea. Îmi tremurau degetele în timp ce le scriam şi a trebuit să mă concentrez foarte puternic, să nu încurc ceva din numărul lung şi complicat, dar până la urmă am reuşit şi iată-mă intrată în portofelul cu bitcoini al lui Gabe – un portofel în care se găseau absolut toţi banii pe care îi mai aveam pe lumea asta.

Pentru o clipă, nu am fost sigură că puteam apăsa butonul de transfer, îmi tremurau foarte tare mâinile, şi nu doar din cauza acelei dureri de sub coaste. Îmi dădeam seama că era gata. Era ultima mea aruncare de zaruri, ultimul bănuţ pe care îl aveam, ultima mea monedă de schimb, însă în sinea mea ştiam că îmi jucasem ultima carte când numărul lui Gabe fusese transferat pe telefonul aflat în mâna lui Madrox. Aparatul acela era acum ca o baliză de semnalizare ce putea atrage poliţiştii spre deţinătorul său. Nimic altceva nu mai conta acum,

nici bitcoinii, nici Madrox. Nimic în afară de acel telefon.

Am strâns din dinţi. Mi-am forţat muşchii mâinii să *nu mai tremure.* Am apăsat pe „Trimite”.

Madrox s-a uitat la telefonul lui, bătând nerăbdător din picioare. Apoi s-a auzit o alertă, a deschis telefonul de unică folosinţă şi s-a încruntat la ecran. Mă aşteptam să mi-l întindă imediat, dar nu a făcut-o. Părea, în schimb, să fi schimbat aplicaţiile şi să scrie ceva într-o altă fereastră acum.

Apoi, m-a privit cu o expresie supărată:

— Nu ai transferat suficient.

Mi-am simţit stomacul în gât, urmat de un val furios de adrenalină. Oare încerca să îmi tragă clapa?

— Ce dracu’ vrei să zici?

Cuvintele îmi ieşiseră şuierate şi mult mai mânioase decât intenţionasem. Imediat cum mi le-am auzit, aş fi vrut să le pot înghiţi înapoi. Vocea lui Gabe îmi spunea acum în ureche, mai clar decât dacă aş fi avut casca Bluetooth: *Nu-i enerva, iubito.*

Prea târziu. Omul părea deja enervat. Foarte enervat.

— 20 de miare, aşa ne-a fost înţelegerea. Mi-ai transferat doar 18, a spus el şi, în ciuda panicii în care intrasem, o parte din mine, probabil cea de profesionist al ingineriei sociale, şi-a dat seama că era şi el la fel de supărat şi de tensionat ca şi mine, pentru că se temea că fusese tras pe sfoară.

— Cum adică? am întrebat eu nedumerită. Am convenit 20 pentru că *atât* aveam. Şi am verificat cursul de schimb când vorbeam.

— Dar noi am vorbit ieri, a răspuns el cu multă iritare în glas, de parcă îi vorbea unui idiot, doar că n-a pronunţat şi *femeie proastă ce eşti!* Da, probabil că atât valora *atunci,* dar cursul a scăzut până acum.

— A scăzut? l-am privit eu cu ochii goi. Cu… cât este… 10%? Se poate chiar atât de mult?

— Da’ vorbim despre bitcoini, totuşi, a spus el şi mai enervat. Se schimbă în fiecare zi. Puteai să spui

dacă voiai un preţ fix în bitcoini, dar înţelegerea noastră a fost în lire.

— Şi eu sunt de vină că s-a schimbat cursul?

— Oi fi eu, te pomeneşti! a izbucnit el, iar eu a trebuit să recunosc, chiar şi aşa înfuriată cum eram, că avea dreptate. Dacă ar fi luat-o în sus, adică dacă ar fi câştigat 10%, ai fi ieşit pe profit. Nu e vina mea că a luat-o în jos. Trebuie să-mi transferi şi celelalte 2000.

— Dar nu pot, i-am răspuns eu sec. Ţi-am spus: am convenit un târg pe 20.000 pentru că 20.000 *aveam.* Dar asta este. Mai am…

M-am uitat pe ecran, la fărâma de bitcoin care mai rămăsese în cont.

— Cred că mai am vreo 50 de lire în portofel? Nimic mai mult.

— Fir-ar! Şi ce faci, atunci? Ai card? E un ATM în benzinărie.

M-am luat cu mâinile de cap de disperare. Răspunsul la întrebarea lui era „da”, şi nici măcar nu prea mai aveam multe de pierdut dacă l-aş fi folosit, dar eram absolut sigură că îmi fuseseră deja îngheţate toate conturile, după cum subliniase şi Jeff. Tot ce puteam obţine cu asta era să le trimit poliţiştilor o poză clară, de ATM, cu locul în care mă aflam şi cum arătam acum.

— Nu, am răspuns eu într-un sfârşit. Nu am absolut niciun ban. Dar pot să-ţi dau…

Am scotocit prin rucsac şi am scos din el ultimele monede, pe care am început să le număr:

— …patru… cinci lire. Sunt practic ultimii mei bănuţi. Şi o să-ţi transfer mai târziu restul de bitcoini, dar în niciun caz nu-ţi pot da acum 2000 de lire. Te rog.

Mi-am pus toată ştiinţa în acele cuvinte, iar vocea îmi vibra de o disperare pe care nu mai încercam să o ascund acum. Nu-mi mai rămăsese altă opţiune decât să fac apel la mila lui.

— Madrox, te rog, *te rog,* mi-am respectat partea de înţelegere. Am făcut tot ce-am putut. Jur. Dacă aş avea ceva, un ceas, orice, ţi l-aş da.

Am ridicat mâinile ca să îi arăt cât de golaşe îmi erau încheieturile, însă privirile noastre au căzut în acelaşi timp pe acelaşi obiect – iar golul din piept a părut să se transforme într-un hău uriaş, pe cale să mă înghită cu totul.

Inelul meu. Cel pe care mi-l dăduse Gabe atunci când mă ceruse de soţie.

— Cât valorează? a întrebat Madrox fără nici cea mai mică urmă de empatie, în acelaşi timp în care eu spuneam deja „Nu”. Ce este, un diamant?

— Da. Dar nu pot. Te rog. Chiar *nu pot.*

— Cum zici tu, a ridicat Madrox din umeri. Dacă aşa vrei, anulăm totul, îţi transfer înapoi bitcoinii şi arunc telefonul ăsta.

Futu-i. Lacrimile neplânse mi se adunaseră acum în gât într-un nod tare şi foarte dureros, care de-abia mă lăsa să respir, darămite să şi spun ceva. *Futu-i.*

— Cât valorează? a întrebat Madrox din nou.

— Te rog, am şoptit, cu o voce atât de răguşită şi spartă, încât mă întrebam dacă putea să îmi înţeleagă cuvintele. Te rog, am făcut eu efortul de a înghiţi în sec pentru a putea adăuga. Îţi trimit mai târziu banii. *Jur.*

— La dracu’! Partenerul meu va fi oricum supărat că mă întorc cu un rahat de inel de logodnă. N-am chef de glumă, deci. Îmi spui pe loc dacă vrei sau nu târgul ăsta.

Am închis ochii. Prin minte îmi zburau tot felul de imagini. Gabe îngenuncheat pe nisipul unei plaje din Norfolk, cu inelul în mână. *E o bijuterie veche,* îmi spusese atunci. *Secolul al XVII-lea. Diamantul nu este foarte mare. Şi se poate vedea că s-au chinuit din greu să îl taie, căci nu aveau sculele potrivite. Dar m-am gândit că ţi-ar plăcea mai mult aşa, un pic şui, dar absolut unic.*

Îl luasem în căuşul palmei, apoi mi-l strecurasem pe deget, unde rămăsese de atunci încoace de parcă acolo îi fusese dintotdeauna locul.

— Nu, am şoptit eu clătinând din cap.

Însă în acelaşi timp îl răsuceam pe deget, încercând să văd dacă măcar îl puteam scoate de

acolo. Şi am răsucit. Şi am răsucit până la durere, pe os.

— Te rog, *nu.*

Mi-a ieşit ca o tânguire, dar trecusem deja inelul, cu efort, de încheietura degetului.

Mi-am băgat degetul în gură, până după inel. Atingerea lui dură mi-a amintit de cea a lui Gabe, de buzele lui lipite de ale mele, de trupul său, de felul în care îl simţeam în gura mea.

Am închis ochii. Simţeam gust de sânge. *Durea.* O, Doamne, cum se poate ca un lucru atât de mic să doară atât de tare? În clipa următoare, ţineam inelul în palmă, iar degetul se învineţise şi era plin de sânge – încă o pierdere, încă o rană adăugată tuturor lucrurilor ce îmi fuseseră luate deja.

— Valorează vreo 3000.

Cuvintele îmi ieşiseră rugoase. Nu puteam plânge acum. *Nu* puteam.

— Păstrează restul, dracului.

Madrox a rânjit larg în momentul în care a simţit inelul în palmă, poate a victorie, poate mai degrabă a uşurare.

— Să fie primit. Mulţumim pentru comandă, ReddyBrek. Ia-ţi telefonul.

Mi-a întins telefonul, iar eu l-am apucat strâns, pentru o clipă crezând că o să-mi cedeze genunchii. Reuşisem. *Reuşisem.* Dar cu ce cost… Sângele îmi valsa în urechi, picioarele îmi erau ca de lut, totul mă durea.

— Când mai ai nevoie de vreun transfer, ştii unde ne găseşti, da? spunea Madrox, cu o voce venind ca de foarte departe. Partenerul meu se pricepe la aproape toate reţelele.

— Mersi, am spus eu, dar adevărul era că nu intenţionam să mai ajung vreodată în situaţia asta şi cumva cred că o ştiam amândoi.

M-am uitat în urma lui Madrox, care s-a făcut nevăzut în parcarea plouată, după care într-un sfârşit am ascultat de ruga picioarelor mele şi m-am lăsat în genunchi, pe iarba nămolită, în ploaia care mi se scurgea, ca lacrimile, pe faţă.

★

Ştiam că era o prostie să intru în benzinărie. Era plin de camere de supraveghere acolo, iar dacă Bill, şoferul de tir, mă recunoscuse, atunci era o puternică probabilitate să nu fi fost chiar singurul om de pe lume care să o facă.

Dar eram udă leoarcă şi înfrigurată până în măduva oaselor. În plus, o parte din ce în ce mai mare din mine simţea că i se şi rupe acum. Aveam nevoie de o baie, de o farfurie cu mâncare caldă şi, cel mai important, ţineam în buzunar un telefon legat de numărul lui Gabe, ceea ce făcea ca acele camere CCTV să fie ultima dintre grijile mele. Fiecare semnal transmis de acesta către un turn de telefonie aducea poliţia şi mai aproape de mine.

Primul lucru după ce am intrat în staţie a fost să mă duc la toaletă. Era complet goală şi m-am încuiat într-o cabină. După ce am făcut pipi, mi-am pipăit pansamentul întrebându-mă dacă ar fi trebuit să verific ce se afla sub el. În ciuda faptului că tot restul corpului meu era de-a dreptul îngheţat, rana aceea se simţea fierbinte chiar şi prin haine, iar pansamentul părea umflat şi înmuiat de ceva ce putea fi sânge sau poate altceva, mai rău de atât.

Până la urmă, m-am ridicat în picioare, mi-am scos hanoracul şi tricoul, apoi am desprins pansamentul. Arăta foarte, foarte rău. Dar ceea ce m-a îngrijorat cel mai tare nu a fost rana în sine, ci dungile roşu-închis ce se ramificaseră din ea pe sub piele. Am rămas multă vreme aşa, uitându-mă în jos la zona rănită şi încercând să îmi controlez panica crescândă. Ştiam că depăşisem faza de prim ajutor, că acum riscam septicemia, cedarea organelor… chiar şi moartea. Dar ce-aş fi putut face? Să mă predau? Nu acum. Nu acum când eram atât de aproape să descopăr adevărul.

Până la urmă, am făcut singurul lucru pe care îl puteam face: am aruncat pansamentul murdar şi am căutat unul nou în rucsac – ocazie cu care am observat că pachetul era pe terminate. Mai aveam

un singur bandaj şi nu aveam bani să îmi cumpăr altele. Dar nu folosea la nimic să mă gândesc la asta acum. De fapt, nu aveam bani pentru nimic: mâncare, apă, un loc de dormit. Rana era doar una de pe lista cu problemele mele care deveneau foarte presante, probleme pe care nu le puteam rezolva pe toate furând din magazine, chiar dacă aş fi putut să mai trec neobservată acum de vreun paznic – ceea ce mă îndoiam. Mi-am alungat aceste gânduri, am desprins folia de protecţie a pansamentului, apoi am fixat pătratul alb şi curat peste rană, ţinându-mi răsuflarea cât durerea a izbucnit din nou cu putere şi apoi s-a diminuat.

Mi-am aruncat rucsacul pe umeri şi m-am îndreptat ezitant spre chiuvete.

Arătam… mda, arătam cu totul şi cu totul îngrozitor, după cum am putut remarca de la prima privire aruncată în oglinda de deasupra robinetului. M-am gândit cu uimire apoi la faptul că Billy şoferul de tir mă recunoscuse în halul ăsta în care de-abia dacă mă recunoşteam singură.

Mereu fusesem slabă, dar acum pielea mea părea să fi fost întinsă direct peste craniu, de o culoare aprinsă din cauza febrei peste pomeţi şi de un alb-verzui în rest. Sub ochi aveam umbre de un negru-albăstrui, iar părul meu proaspăt decolorat arăta ca un mop murdar. Nu făcusem duş din seara petrecută la hostel, cât despre ultima dată când mâncasem… oare fusese azi? Sau poate că fusese acel burger vegan de ieri, de lângă Northampton? Nu-mi mai puteam aminti. Bine că Madrox nu-mi luase şi ultimii bănuţi, puteam să-mi cumpăr măcar nişte cartofi prăjiţi.

Dar mai întâi trebuia să mă spăl de sânge pe mâini. Apa caldă era prea caldă, dar asta mi-a plăcut într-un mod ciudat: îmi simţeam zgârieturile şi tăieturile înţepate de o senzaţie aproape cathartică. Mi-am stropit şi faţa, strâmbându-mă la atingerea fierbinte, apoi m-am dus către uscător.

În timp ce-mi uscam uşor mâinile sub aerul cald, m-am uitat la degetul meu rănit şi gol acum, ce îşi

pierduse inelul, şi acel nod perfid de lacrimi din gât şi-a făcut din nou apariţia, împiedicându-mă să mai înghit.

Îmi pare rău, am spus eu în gând. *Îmi pare foarte rău, Gabe.*

Ştiam ce mi-ar fi spus dacă ar fi fost aici: *Nici să nu te mai gândeşti la asta, iubito. Cui crezi că îi pasă de un nenorocit de inel?* Dar mie îmi păsa. Era ultima bucată tangibilă din el pe care o aveam la mine. Iar acum îmi fusese luată şi tot ce-mi mai rămăsese era o vânătaie. Dar poate că aşa era menit să se întâmple. Fără zgomotul unei uşi de puşcărie trântite, dar cu mult plâns şi deposedată de toate lucrurile, unul câte unul, până când ajungeam să nu mai am nimic de pierdut.

O să reuşeşti, am auzit în ureche şi deodată m-am simţit sufocată de un hohot neplâns. Simţeam nevoia să urlu, să plâng, să jelesc. Nu mai pot *face* asta, înţelegi?

Dar trebuia să o fac. Trebuia pentru că nimeni altcineva nu o făcea.

Uscătorul s-a oprit, eu mi-am înghiţit suferinţa, mi-am pus rucsacul în spate şi mi-am ridicat gluga peste cap. Apoi am ieşit din baie în lumina puternică a zonei cu restaurante.

M-am dus la McDonald's şi am comandat cea mai ieftină şi mai caldă combinaţie la care m-am putut gândi: un ceai mare, cartofi prăjiţi şi ketchup. Mi-am luat tava şi m-am dus către un separeu din cel mai îndepărtat colţ al localului. M-am aşezat şi am început să muşc din cartofi, cu grijă să nu picur apă pe MacBookul meu.

Mă mai încălzisem, sau cel puţin aşa mi se părea, de la căldura dinăuntrul clădirii, apa caldă şi uscător, dar încă tremuram, şi mi-am simţit degetele ţepene şi idioate atunci când am încercat să introduc parola. După două încercări ratate, m-am forţat să mă liniştesc puţin, să respir atent şi să mă asigur că fiecare literă era bine scrisă. O a treia ratare însemna să fiu blocată până la resetarea contorului, iar eu nu-mi puteam permite una ca asta acum.

Am reuşit să intru în laptop, la ultima încercare.

Semnalul Wi-Fi din benzinărie era surprinzător de bun şi nu m-am obosit să folosesc VPN-ul ca să navighez prin cloudul lui Gabe. Oricum îmi aruncasem în aer acoperirea. Acum, dacă avea să mi se întâmple ceva, îmi doream ca urma să-mi fie clară şi vizibilă – firimituri suficient de mari pentru ca Malik să le urmeze şi să descopere ceea ce făceam.

Am introdus e-mailul şi parola lui Gabe, cu o imensă grijă la fiecare caracter, iar ecranul a îngheţat pentru o vreme, cât timp robotul site-ului a analizat cererea, făcându-mă să stau cu sufletul la gură în aşteptare.

Apoi a apărut pe ecran întrebarea: *Trimitem codul de verificare?*

Am respirat uşurată, mai cu grijă de data aceasta, pentru a evita stările alea agonizante din parcare.

Apoi am apăsat pe *OK*.

Şi am aşteptat.

Am aşteptat.

Şi am tot aşteptat.

Mi se răciseră cartofii rămaşi, dar deodată mi se făcuse prea greaţă ca să-i mai mănânc. De ce nu venea codul ăla? Oare observase deja poliţia că telefonul din dulapul lor îşi pierduse serviciile şi reuşiseră să-i blocheze transferul? Sau poate că Madrox şi „partenerul” său mă înşelaseră şi schimbaseră numărul înapoi imediat ce el ieşise din parcare? Nu era imposibil, dar nici nu-mi puteam da seama ce-ar fi avut ei de câştigat dacă ar fi făcut aşa ceva.

Am aruncat o privire în colţul din dreapta sus al ecranului. Telefonul era încă în reţea, avea trei bare acolo, plus 4G. Cartela SIM funcţiona.

Şi apoi m-a izbit un gând oribil: telefonul din mâna lui Madrox sunase, într-adevăr, când îl apelasem pe Gabe. Dar ecranul nu i-l văzusem. Nu aveam de unde să ştiu dacă fusese apelul meu cel care-l făcuse să vibreze sau dacă nu cumva îi trimisese Madrox un mesaj secret partenerului său,

să îl sune, ca să mă facă să cred că telefonul acela era acum legat de numărul lui Gabe. Poate că nici nu lucra în vreun magazin de telefonie partenerul acesta. Poate că era doar un simplu escroc, ca mulţi alţii. Futu-i. *Futu-i.* Şi eu care mă crezusem atât de deşteaptă, pentru că îmi venise ideea să sun ca să verific dacă numărul fusese transferat… Oare de ce nu aşteptasem mai mult, de ce nu-i spusesem lui Madrox să răspundă la telefon, ca să verific dacă era, într-adevăr, numărul lui Gabe?

Încă mă holbam speriată la telefonul din mâna mea, încercând să-mi dau seama dacă fusesem sau nu înşelată, când am auzit paşi în spatele meu. Am întors capul şi am văzut o angajată îndreptându-se către colţul îndepărtat în care mă izolasem.

M-am uitat din nou la telefon, mai mult ca să-mi acopăr faţa decât pentru că m-aş fi aşteptat să apară acolo codul meu, dar era clar că paşii aceia hotărâţi se apropiau din ce în ce mai tare. Am aruncat o a doua privire, pe furiş, şi am văzut că angajata nu se oprise şi nici nu părea să se îndrepte în altă direcţie. Venea către mine. La *mine.*

Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Fusesem observată? Era cazul să fug?

M-am uitat pe masă, la laptopul deschis, la rucsac, la agentul de securitate de lângă uşile mari, din sticlă, ce părea un autentic monument de plictiseală. Părea şi obosit, şi nu neapărat o fire atletică. Într-o zi bună, poate că aş fi riscat. Dar aşa, cu un bagaj care atârna din ce în ce mai greu, ca de plumb, şi cu rana aceea care mă făcea să transpir şi să tremur tot timpul, clar nu puteam face asta, nu acum. Şi nu cu laptopul aşa, în orice caz. Şi nu când ajunsesem atât de aproape.

Am crezut că inima avea să mi se oprească în piept: femeia era lângă masa mea.

Am înghiţit în sec şi mi-am lipit pe faţă ceea ce speram să fie un zâmbet prietenos, deşi simţeam că era doar o încercare jilavă şi grotescă de a afişa aşa ceva. Apoi am ridicat privirea:

— E totul în regulă?

— Ţi-ai uitat ceaiul, a spus femeia zâmbind.

În mâna întinsă spre mine ţinea un pahar din carton cu capac de plastic.

M-am uitat confuză în jos, spre tava de pe masă. Niciun ceai.

— Vrei şi zahăr? a întrebat femeia.

— Oh. Oh, Doamne! Îmi pare foarte rău. Sunt o proastă.

Poţi să mai spui asta o dată.

— Nu trebuia să vii până aici, am adăugat eu cu inima repornită acum, uşurată, şi cu un zâmbet idiot, dar real de această dată, lăţit pe toată faţa. Serios, chiar nu trebuia.

Femeia încă stătea acolo, iar eu mi-am dat seama că aştepta un răspuns.

— Nu, nu, fără zahăr. Mulţumesc.

— Cu plăcere, a ciripit femeia, apoi a aşezat ceaiul pe masă, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

Am încercat să nu mă prăbuşesc imediat şi prea vizibil.

Iar când m-am uitat din nou la ecranul telefonului, codul venise.

L-am tastat. A urmat o pauză scurtă, ecranul s-a albit o clipă, în aşteptarea unui răspuns, apoi unitatea de backup a lui Gabe s-a deschis înaintea ochilor mei.

Prima senzaţie a fost de triumf. A doua, imediat după, a fost de disperare.

Nu pentru că datele ar fi fost şterse, după cum mă temusem, ci dimpotrivă: erau prea multe. Foldere peste foldere, fişiere peste fişiere. Cum naiba puteam eu să găsesc acul în carul ăsta cu fân informatic?

O grămadă de foldere păreau să fie personale – fotografii, documente scanate, acte de-ale casei. Un alt set era cu fişiere legate de companie. Cereri de returnare de TVA, facturi, extrase de cont şi tabele. Oh, Doamne, Gabe salvase vreodată ceva fără să îi şi facă backup?

În fine, secţiunea cu cele mai multe fişiere, de departe, era cea legată de proiectele în curs. M-am uitat rapid peste cele de la litera A şi am văzut Arden Alliance, care era doar una dintre multe altele, începând cu Aardvark Inc. – o firmă pentru care nu-mi aminteam să fi lucrat vreodată, dar în folderul căreia, atunci când l-am deschis, se găseau mai multe rapoarte făcute de Gabe, în care reclama o vulnerabilitate în mesageria lor online. Sub Aardvark se găseau nume ca Abel Inc., Ace Electric, Adelaide Systems, Adelphi-Core, Ajax & Cline, Anoraxis, Apex Finance, Arcturus Publishing… Iar lista nu se oprea la litera A, ci continua cu întreg alfabetul, iar eu nu aveam nicio idee de unde să încep.

Am derulat până la C. Mi s-ar fi părut exagerat să sper să găsesc un dosar numit „Cole”, dar firma lui se numea Cerberus Security, iar cu numele acesta nu mi s-ar fi părut imposibil ca Gabe să-şi fi botezat vreun folder. Dar nu era nimic. Îmi venea să plâng.

Mă durea rana, mă dureau capul şi încheieturile de parcă aş fi avut gripă şi mă tot foiam în scaun, simţind cum sudoarea de pe spate îmi lipea tricoul de şira spinării, iar eu îl dezlipeam atunci când mă mişcăm. Îmi simţeam şi pansamentul cel nou, pe sub haine, care era cam ţeapăn şi adezivul lui îmi trăgea de piele într-un fel în care părea să îmi agraveze rana. Probabil că mi-l lipisem când stăteam aplecată şi acum era prea strâns –, dar ştiam că nu mă puteam apuca să îl repoziţionez. Dacă îl desprindeam, exista posibilitatea să nu îl mai pot lipi la loc, şi era ultimul pe care îl aveam.

Am înghiţit două pastile de ibuprofen şi am continuat să caut prin listă, încercând să ignor durerea. Am trecut de C către D, E şi F, apoi am ajuns la L, M, N… Nimic. Sau, în fine, nimic care să îmi spună mie ceva. Nume de firme, nume de programe, unele de care nu mai auzisem, altele pe care le recunoşteam din proiecte la care lucraserăm împreună, dar nimic care să pară legat şi de Cole. Oare îmi făcusem eu o impresie greşită?

Apoi l-am văzut. În josul ecranului, sub Unrivalled Software şi deasupra lui Upside Down Design. Un dosar botezat *Unsubmitted.*

Ăsta era. Nu scria nici Unsubmitted Inc., nici Unsubmitted Software, deşi putea să fie şi aşa un nume de firmă. Dar ceva – poate şi mărimea folderului – m-a făcut să mă opresc la el şi să dau clic.

Erau alte foldere înăuntru, mult mai puţin ordonate, cele mai multe cu nume legate de site-uri web, aplicaţii sau programe. Iar jos de tot în listă se afla un nume pe care îl cunoşteam bine. Chiar *foarte* bine. Watchdog – numele celei mai cunoscute aplicaţii de securitate de la Cerberus.

Am dat clic pe acel folder.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem. Vreo bombă cu ceas, vreo explozie de mesaje de avertizare… Dar am găsit o grămadă de fişiere pe care nu le recunoşteam şi câteva texte, în unele dintre ele apărând linii de cod. Nu aveam idee ce reprezentau nici jumătate din ele.

M-am rugat în gând să nu explodeze nimic şi am deschis unul dintre fişiere. O bucată lungă de cod, despre care habar n-aveam ce făcea. Însă în capul paginii se afla ceva ce am presupus că erau notele lui Gabe. Mai văzusem de multe ori aşa ceva, un fel de listă cu lucruri de făcut în respectivul proiect, mementouri referitoare la problemele nerezolvate sau sarcinile neterminate. Asta trebuia să fi fost şi aici: o listă cu şase puncte, preponderent legate de programare, deci de neînţeles pentru mine. Însă unele cuvinte de la ultimele puncte… mi-au dat palpitaţii:

ASTA NU A FOST ÎNCĂ CORECTATĂ

TODO: De anunţat Cerberus săptămâna viitoare

TODO: De verificat neregulile Puppydog cu Cole

Iată-l. Numele lui Cole, într-un document la care Gabe lucrase chiar înainte să moară, alături de sugestia clară că urma să sară peste capul lui Cole şi să se ducă direct la Cerberus. Ultima dată la care fusese modificat fişierul era vineri, cu o zi înainte să facem testul de la Arden Alliance. Ziua în care, după spusele lui Cole, ei doi vorbiseră la telefon.

Ceea ce Cole prezentase drept o discuţie obişnuită, între prieteni, trebuie să fi fost în realitate cu totul altceva: Gabe voise să verifice ce făcuse Cole în urma atenţionării sale şi, probabil, un avertisment politicos că luni urma să trimită un raport oficial către Cerberus. Era o procedură pe care o folosise de multe ori în calitate de hacker etic, una care venea în urma unui proces îndelung testat. Însă acea atenţionare prietenească – *Îmi pare rău, frate, dar e o problemă cu codul tău* – îl costase viaţa pe Gabe, iar aici se găsea dovada.

Poate că nu era o dovadă superevidentă, însă era mult mai plauzibilă decât teoria cu Sunsmile la care lucrau acum Malik şi Miles.

Iar ceea ce mă făcuse să mă cutremur şi mai tare era referinţa la Puppydog. Deja Watchdog ar fi fost destul de rău. Watchdog era aplicaţia de securitate pentru casă care îi adusese lui Cerberus cei mai mulţi bani, un sistem de monitorizare 360° care conecta totul într-un singur loc, de la hubul de-acasă la soneria de la intrare. Însă Puppydog… Puppydog era aplicaţia de control parental care venea repede din urmă şi anunţa să devină încă şi mai populară. Puppydog le dădea părinţilor acces integral la tot ce se afla în telefoanele copiilor, precum agenda telefonică şi istoricul căutărilor pe net, plus că le urmărea locaţia tuturor – părinţi şi copii – în timp real, astfel încât să se poată găsi unii pe alţii.

Dacă cineva pirata Puppydog, putea să te urmărească nu doar pe tine, ci şi pe copiii tăi. Câţi bani ar da cineva pentru aşa ceva? Acces la copiii vreunei vedete? Familia vreunui dizident politic? M-a trecut un fior pe şira spinării, care nu avea legătură cu febra mea. Şi chiar în acel moment, în

timp ce mă uitam la ecran şi încercam să mă lămuresc în ce anume se băgase, mai exact, Cole, a sunat telefonul lui Gabe.

M-am uitat aiurea la ecran, întrebându-mă năucă oare ce se întâmpla. Era un număr de fix din Londra şi nu aveam nicio idee al cui putea fi. Doar numărul lui Gabe fusese transferat pe SIM-ul acestui aparat, nu şi restul datelor, deci agenda lui telefonică era complet goală. Putea fi oricine, de la sala de sport unde se ducea regulat Gabe până la părinţii lui. Întrebarea era dacă să răspund…

Telefonul a continuat să sune, făcând şi masa să vibreze puţin, iar eu încă mă întrebam ce să fac, când o femeie care împingea un căruţ cu un bebeluş adormit înăuntru a trecut pe lângă mine şi mi-a aruncat din mers:

— Cre' că nu poate să-şi răspundă singur telefonul ăla.

Iritarea ei obosită m-a enervat. *Habar nu ai cu ce am eu de-a face aici!,* aş fi vrut să i-o trântesc şi eu. Adevărul era că nici eu nu ştiam cu ce avea ea de-a face. Poate că pierduse pe cineva. Poate că şi ei îi era frică. Poate că se lupta cu o depresie postnatală.

E drept, nici nu cred că era urmărită de poliţie, ca mine, suspectată de uciderea soţului ei. Dar tot avea dreptate. Telefonul acela nu-şi putea răspunde singur şi nici nu câştigam ceva dacă îl lăsam să sune. Deja se conectase la releele din jur şi deja îşi transmisese locaţia către cei care îi cunoşteau numărul. Nu se schimba mare lucru dacă răspundeam. Şi adevărul era că soneria începuse să mă calce pe nervi, mi se înfigea în creier ca un burghiu răsucit.

Am respirat adânc. Am ridicat telefonul de pe masă. Am apăsat pe butonul de răspuns.

— Cine e? a întrebat imediat apelantul.

Am clipit. Cunoşteam vocea de la celălalt capăt al firului, dar nu ştiam de unde să o iau. Era o femeie şi părea că se afla într-un loc cu multă agitaţie. Auzeam zgomot de tastaturi în fundal şi oameni care vorbeau. Pentru o clipă, aiurită, m-am

întrebat dacă n-o fi fost Keeley de la call centerul Sunsmile – poate că mă urmărise să mă întrebe ce naiba fusese cu telefonul ăla al meu. Dar nu, ar fi fost o nebunie, evident că nu era Keeley. Ea nu avea nici măcar numărul meu, darămite pe al lui Gabe. În plus, uitându-mă la ceas, am observat şi că era prea târziu ca să mai fie deschis la Sunsmile. Însă *clar* cunoşteam vocea aceea. O fi fost vreo prietenă de-a lui Gabe?

Apoi femeia a mai întrebat o dată cine eram, pe un ton mai apăsat, şi atunci am ştiut.

— Eu sunt, am rostit eu, foarte încet.

O lungă tăcere. Când femeia de la celălalt capăt al firului a vorbit din nou, nu mai avea acelaşi ton dur. De fapt, chiar am simţit o căldură în vocea ei, un zâmbet de parcă sosiseră toate Crăciunurile deodată, pe neaşteptate.

— Bună, Jack! a spus ea. Mă bucur foarte, *foarte* mult să te aud.

Am închis ochii.

Malik.

Detectiv-sergent Habiba Malik. Femeia pe care o auzisem ultima oară ameninţându-mă prin ceaţa mării că pune câinii pe urmele mele. Şi acum, aceeaşi voce era în urechea mea, cu o intimitate care m-a cutremurat. Pentru că vocea asta – vocea *ei* – fusese cea care mă tocase mărunt, cu orele, în noaptea morţii lui Gabe şi apoi din nou, în ziua următoare, rupându-mi în bucăţi povestea şi punând-o la loc în cel mai incriminator mod cu putinţă. Malik fusese persoana care mă forţase să o iau din nou şi din nou de la capăt cu povestirea, insistând asupra unor detalii de care de-abia dacă îmi aminteam ca prin ceaţă, evidenţiind neconcordanţe de care eu nici măcar nu-mi dădusem seama… Şi vocea ei fusese cea care mă făcuse să fug atunci când o auzisem pe coridor, grăbindu-mi arestarea.

Însă, deşi se înşelase în legătură cu vinovăţia mea, avusese dreptate în toate celelalte privinţe, mult mai mult decât îmi plăcea să admit. Cazul acesta chiar fusese suspect de la bun început. Totul era aiurea în el, exact cum îi spusese ea lui Miles în acea noapte. Şi mă citise bine şi pe mine, într-un fel. Unde Miles văzuse doar o văduvă îndurerată, Malik mă văzuse aşa cum eram de fapt: cineva puternic, cineva hotărât, cineva care putea să fugă în orice moment. Şi avusese dreptate.

Futu-i. Într-un fel, nu se schimbase prea mult situaţia pentru că răspunsesem la telefon: Malik probabil că îşi dăduse seama, imediat cum îşi pierduse reţeaua telefonul lui Gabe, că eu mă aflam în spatele acestei poveşti. Însă acum îi oferisem certitudine în locul îndoielii de dinainte. Acum, poliţia ştia precis unde anume să caute.

— Jack, eu înţeleg, să ştii, spunea Malik în urechea mea acum.

Vocea îi era amabilă, compătimitoare – exact tonul pe care îl folosise în prima noapte, atunci când mă ajutase să îmi iau hainele şi să mă spăl pe mâini de sângele lui Gabe, înainte de a mă duce la secţie. Dar ştiam că amabilitatea ei era doar un mijloc prin care dorea să îşi atingă scopul. Dădusem şi eu suficient de multe telefoane de genul acesta, în care încercam doar să manipulez interlocutorul ca să pot obţine informaţia de care aveam nevoie. Acum, eu eram ţinta manipulării lui Malik. Iar ea era foarte bună.

— Sora ta ne-a povestit totul, a continuat Malik pe un ton cald. Ne-a spus că tu nu ai făcut nimic. Însă faptul că fugi de noi nu are cum să-ţi fie de ajutor. Noi chiar *vrem* să te credem. *Vrem* să aflăm cine a făcut asta, dar nu putem fără ajutorul tău. Ne ajuţi, Jack?

— Ştiu cine a făcut-o, am răspuns eu, cu voce şovăitoare. Sau, cel puţin, ştiu cine i-a condus către Gabe. Se numeşte Cole Garrick. Lucrează pentru Cerberus Security. Şi este… *era* cel mai bun prieten al lui Gabe. Trebuie să îl arestaţi *imediat.*

— Cercetăm toate… a început Malik, dar eu am întrerupt-o.

— Ascultă-mă: a fost un asasinat la comandă, pus la cale de cei care l-au angajat pe Cole. Probabil că el şi-a construit un alibi beton, pentru că nu el e cel care i-a tăiat, efectiv, gâtul lui Gabe, dar *el* a început toate astea, *el* l-a poziţionat pe Gabe în vizorul asasinilor şi, dacă nu acţionaţi rapid, îl vor ucide şi pe Cole. Deci, dacă îl vreţi în boxa acuzaţilor, viu, la proces, atunci aţi face bine să îl arestaţi *imediat.*

— Hai să vorbim despre toate astea la secţie, a spus Malik pe un ton persuasiv. Probabil că eşti extenuată, Jack. Lasă-mă să trimit o maşină după tine.

Mi-am pus o mână în cap, simţind că eram pe punctul de a izbucni într-un râs isteric. Extenuată? Cuvântul acesta nu acoperea nici măcar o frântură din ceea ce simţeam acum. Simţeam că nu am nimic de dat şi nici unde să mă duc. Mă durea rana. Mă dureau încheieturile. Mă durea totul şi simţeam în fiecare clipă că eram gata să vomit. Poate că venise timpul să mă opresc din fugă? Poate.

Apoi am auzit ceva. Am ciulit urechile. Era o sirenă de poliţie. M-am uitat pe fereastră şi am văzut că întunericul parcării era brăzdat acum de lumini albastre.

Dacă mă predam acum, trebuia să mă încred în Malik că îmi va crede povestea, că va citi notiţele trunchiate ale lui Gabe, că va înţelege semnificaţia lucrurilor descoperite de mine şi că va acţiona înainte să apuce să o facă „şefii” lui Cole.

Pentru că, indiferent ce făcuse Cole, şi chiar dacă poate o merita, eu nu îi doream moartea. Voiam să îl văd în închisoare, plătind pentru ceea ce îi făcuse lui Gabe, dar nu îl voiam mort.

Iar cel mai important lucru dintre toate, doream ca acel exploit zero-day – care îl costase viaţa pe Gabe – să fie reparat, astfel încât să nu poată profita nimeni niciodată de pe urma lui. Ceea ce făceau oamenii aceia, informaţiile pe care le obţineau păreau să fie suficient de preţioase cât să ucidă

pentru aşa ceva. Iar Gabe mă învăţase că exista o singură cale pentru a mă asigura ca astfel de lucruri erau reparate.

Publicitate.

— La revedere, Malik, am spus eu şi m-am ridicat în picioare, apucându-mă să îmi strâng laptopul.

— Jack, a spus ea, din nou cu vocea aceea autoritară. Jack, să nu…

Am închis.

Am oprit de tot ambele telefoane – şi pe cel cu SIM-ul clonat al lui Gabe, şi pe al meu – şi le-am băgat în rucsac.

Apoi am luat-o din loc. Nu prea repede. Doar pasul hotărât al unei femei care se duce undeva să facă ceva. Şi nu spre uşă, unde vedeam deja o nouă pereche de lumini albastre intrând în parcare. Cu capul în jos şi gluga ridicată, m-am îndreptat în direcţia opusă. Către scări şi pasajul care ducea la benzinăria din partea de sud.

Să urc scările alea a cerut un efort mai mare decât eram pregătită să admit şi a trebuit să mă opresc pe la jumătatea drumului, prinsă bine de balustradă, să îmi trag sufletul, înainte să urc şi următorul rând de trepte. Când am ajuns sus, pe şira spinării mi se scurgea o transpiraţie rece şi tot ce am putut să fac a fost să mă opresc din nou, ca să îmi potolesc genunchii din tremurat. Îmi simţeam rucsacul ca de plumb în spate, aşa că m-am apucat să scotocesc prin el şi să scot de acolo tot ce nu aveam nevoie – gentuţa cu produse de toaletă, aparatul de clonat carduri, sticla de apă –, tot ce m-ar fi putut împiedica să duc lucrurile la bun sfârşit. Am lăsat toate obiectele pe jos, mi-am pus la loc în spate rucsacul acum pe jumătate gol şi am pornit-o din nou. Din fericire, nu era nimeni pe coridorul pustiu, nici prin jur, aşa că am putut să traversez, mai în fugă, mai în mers, ţinându-mă de perete, tunelul care trecea pe deasupra celor şase benzi intens circulate de şosea.

De acolo am putut observa şi o altă maşină de poliţie, care se grăbea spre benzinăria din nord, venind dinspre Londra, şi cumva mi-a venit să zâmbesc. Trei maşini de poliţie. Oare cu cine naiba credeau că aveau de-a face, cu Osama bin Laden?

Aproape că trecusem şoseaua când am privit în urmă şi am văzut luminile albastre adunate la intrarea în zona restaurantelor. Îi şi vedeam pe poliţişti împrăştiindu-se înăuntru, căutând prin toate separeurile, prin toalete, pe la ieşirea din spate.

Oare în cât timp aveau să observe pasajul? O altă maşină a trecut în viteză pe sub mine, spre nord, cu girofarul aprins şi sirena pornită. Probabil că intenţionau să ajungă la următoarea intersecţie, apoi să se întoarcă şi să cerceteze şi partea de sud a zonei de servicii în care mă oprisem. Trebuia să plec înainte să ajungă acolo.

Am grăbit pasul, simţind cum sudoarea îmi picura pe ceafă şi pe buza de sus. Acum mă durea toată partea dreaptă a trunchiului, de la piept până la pelvis, pulsând în ritmul inimii, dar m-am forţat să continui. M-am împiedicat şi a trebuit să mă prind repede de pervazul ferestrei tunelului. Am gemut tare – nu era cazul să încerc să mă abţin, pentru că nu era nimeni în jur – şi am rămas aşa, agăţată, până când tunelul s-a oprit din balans şi clătinat, apoi am plecat din nou, având grijă să respir în porţii mici, pentru că, dacă îmi umpleam complet plămânii, mă durea.

Ajunsă la scările din partea cealaltă, am început să le cobor mai mult alunecat. Încercam să nu arăt ca o persoană care fuge de ceea ce se vedea clar că era o frumoasă colecţie de lumini albastre, de cealaltă parte a autostrăzii. O altă maşină a trecut în viteză şi cu sirena pornită spre nord, pe sub tunelul pietonal, îndreptându-se către pasajul unde putea să întoarcă. Câte să se fi adunat acum, cinci? Şase?

În timp ce coboram spre zona de servicii dinspre sud, tulburător de identică cu cea din care veneam, dinspre nord, mă aşteptam puţin şi să fiu întâmpinată de câteva uniforme de poliţie, dar nu

era niciuna acolo, în afară de cea a unui agent de pază la fel de plictisit ca şi confratele de dincolo, şi care nici măcar nu s-a uitat la mine când am păşit repede pe plăcile bej de gresie şi am ieşit în întunericul nopţii.

Odată ajunsă afară, m-am uitat în stânga şi-n dreapta, încercând să mă prind unde naiba putea fi parcarea pentru camioane. Aveau un terminal separat? Nu vedeam aşa ceva, dar în zona cea mai îndepărtată a parcării am putut vedea câteva platforme şi, pe cât îmi dădeam seama uitându-mă prin ploaia deasă, cel puţin două dintre ele aveau cabinele luminate.

Am rămas locului o clipă, gândindu-mă ce să fac, dar imediat am văzut nişte lumini albastre pe breteaua ieşită din autostrada spre sud, iar inima mi-a tresărit în piept. M-am hotărât imediat. Am luat o gură mare de aer şi am pornit-o, prin noaptea ploioasă, către cabinele luminate.

— Îl ştiţi pe Bill Watts? am întrebat pentru a patra, dacă nu chiar a cincea oară.

Şi tot pentru a patra, dacă nu chiar a cincea oară, şoferul a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, drăguţo. E şofer? Ai încercat înăuntru?

A dat din cap către benzinărie, iar când m-am uitat şi eu într-acolo am observat o a doua maşină de poliţie oprindu-se în dreptul scărilor. M-am întors către şofer, sperând că nu mă făcusem prea evident pământie la faţă.

— Am fost dej…

— Bill Watts? s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am întors din nou şi am văzut o altă platformă, nu foarte departe, cu geamul crăpat, prin care ieşea un adevărat nor de fum de vape. Şoferul a lăsat complet geamul în jos şi s-a uitat la noi.

— Eu îl ştiu. Chiar am vorbit cu el prin staţie puţin mai devreme. Cred că mergea spre nord, însă.

Darlington sau aşa ceva. Nu cred că-l găseşti pe-aici.

Am răsuflat uşurată.

— De fapt, nu-l căutam. Sunt…

Am înghiţit în sec. Eram o mincinoasă profesionistă, pentru numele lui Dumnezeu! Oare de ce îmi venea atât de greu să mint şi acum, când era atât de important să o fac?

— Sunt n-n-nepoata lui, Ella. Aş avea nevoie să mă ducă şi pe mine cineva mai spre sud, iar el mi-a zis că aş putea întreba pe aici.

— Unde vrei să ajungi?

Tipul a deschis uşa şi a coborât din maşină. Era mult mai tânăr decât Bill, cam de vârsta mea, şi avea o constituţie solidă. Arăta ca şi cum îşi petrecea la sală orice oră în care nu era la volan.

— Londra, în cazul ideal.

— Fără probleme. Trebuie să livrez ceva în Greenwich. Nu te pot lăsa mai aproape pentru că, ştii tu, zona cu emisii reduse… Dar poate îţi convine undeva prin jur.

— Glumeşti? Ar fi extraordinar! Crezi că aş putea să…

Greenwich era la doar câţiva kilometri de apartamentul lui Cole. Puteam merge pe jos până acolo.

Am privit peste umăr, încercând să nu pară prea evident că mă uit în direcţia maşinilor de poliţie staţionate în faţa intrării principale, cu staţiile radio pârâind în aerul nopţii.

— Adică, aş fi teribil de recunoscătoare oricum, dar cumva e posibil să şi plecăm repede?

S-a uitat la ceas, apoi a încuviinţat.

— Da, aproape că mi s-a terminat pauza, a spus el, după care a tastat ceva pe telefon. Hai sus, Ella.

Pentru o clipă, m-am întrebat cu cine o vorbi, apoi mi-am dat seama şi am zâmbit larg. Ella Watts. Pentru următoarele două ore, acesta va fi numele meu.

— Mersi. Şi tu eşti…?

— Mike. Michael Rake în Registrul Auto. Sau Micky Take pentru prieteni.

Mi-a deschis uşa, iar eu m-am căţărat în cabina lui.

În timp ce rulam spre sud, pe autostradă, iar luminile albastre se micşorau treptat în urma noastră, Mike a vorbit tot timpul, punându-mi tot felul de întrebări despre mine, despre munca mea, despre presupusul meu unchi, Bill. Am răspuns la întâmplare, încercând să păstrez aparenţa de a fi rudă cu Bill cu „întâmplări" ce ar fi putut părea plauzibile fără să necesite cine ştie ce documentare. I-am spus că locuiam la Londra, că lucram într-un call center, că nu eram măritată. Când am rostit ultimele cuvinte, am simţit o durere în suflet ca un pumnal, incomparabil mai puternică decât cea produsă de rana de sub coaste, şi m-am uitat instinctiv la degetul gol acum şi învineţit. Mi-am adus din nou aminte de faţa lui Gabe când îmi întinsese inelul, de lumina din ochii lui de un căprui-deschis. Presupun că ştia că aveam să îi răspund *Da,* dar chiar şi aşa era foarte emoţionat şi cuvintele i-au ieşit bâlbâite: *Jack, vrei să te c-c-căsătoreşti cu mine?*

Am revăzut cu ochii minţii lumina piezişă de atunci, am mirosit oceanul şi am simţit nisipul intrându-mi printre degetele de la picioare atunci când m-am lăsat şi eu în jos spunând: *Da, da, da…*

Oh, Doamne, m-am gândit eu, *cât de mult îl iubesc!* Iar de data asta nici măcar nu trebuia să îmi corectez, cu durere, timpul verbal folosit: nu conta faptul că Gabe era mort, eu tot îl iubeam. Şi aveam să-l iubesc pentru totdeauna. Oare ce aveam să mă fac când toate astea vor fi luat sfârşit şi nu voi mai găsi motivul pentru care să merg înainte?

— Ella, am auzit eu încet, prin tumultul gândurilor, iar când am ridicat capul l-am zărit pe Mike privindu-mă întrebător.

— Scuze… scuze…

Am înghiţit cu greutate. Era clar că-şi dădea seama că ceva nu era în regulă. Mă privea cu acel amestec de îngrijorare şi alarmă pe care îl afişează bărbaţii când au impresia că o femeie stă să plângă.

— De fapt, ca să fiu complet sinceră, întrebarea ta mi-a atins un punct sensibil. Am pierdut pe cineva. P-p-partenerul meu. A… a murit. Nu demult. Iar faptul că spun asta cu voce tare mă face să simt…

M-am oprit. Cuvintele mi se blocaseră în gât. Am tras o gură mare de aer şi, pentru prima dată, i-am fost recunoscătoare durerii din rană pentru că-mi distrăgea atenţia de la tot ceea ce încercam din greu să nu simt.

— Am înţeles, a spus Mike, cu o expresie pe faţă care nu era doar compasiune, ci parcă şi un fel de uşurare. Ca să fiu şi eu sincer, cumva mă… Neee, scuze, nu mă băga în seamă. Am gura mare.

— Nu, nu, zi ce voiai să zici! i-am spus eu, puţin curioasă acum.

Părea şi uşurat, şi foarte jenat, dar orice altceva era mai bun acum decât să încerc să inventez tot felul de minciunele despre Bill.

— Spune, te rog.

— Păi, ca să fiu cinstit, mi-am dat seama că pusesem o întrebare delicată şi începusem să mă îngrijorez că… M-am gândit că, poate, te bătea. Adică am văzut…

A arătat vag cu mâna la mine, făcând un gest larg, care cuprindea totul: poziţia mea adusă de spate, genunchii vineţi, braţul meu teafăr încolăcit peste partea rănită, încercând să mascheze, dar fără succes, durerea pe care o resimţeam.

— Arăţi de parcă ai fost în tranşee. Şi m-am gândit că poate el te-a bătut.

Vorbele lui m-au izbit ca o palmă. Ştiam prea bine că păream bolnavă, nu-mi făceam iluzii că nu se vedea. Chiar şi cu faptul că eram din ce în ce mai des luată drept o persoană fără adăpost mă obişnuisem, deşi încă simţeam acel sentiment de vinovăţie când primeam compasiunea celorlalţi

dintr-un motiv fals. Însă gândul că aş fi arătat ca o nevastă bătută… doar ideea asta şi mi s-a pus din nou un nod în gât, de parcă l-aş fi trădat cumva pe Gabe, deşi ştiam că nu era adevărat.

— Nu, am răspuns eu, uşor stânjenită. Nu, el era… era minunat. Nimic din toate astea nu e vina lui. A fost…

Am înghiţit în sec, încercând să găsesc o poveste care ar fi putut explica starea în care mă găseam fără să aprind vreun beculeţ de alarmă care să îl facă pe Mike să mă conducă direct la spital.

— A fost un accident. El a murit. Eu încă… mai am răni de vindecat.

Era o minciună, evident. Nimic din moartea lui Gabe nu fusese un accident. Şi ştiam în adâncul meu că nu mă voi vindeca niciodată cu totul. Poate că nici nu voiam să o fac. Deoarece, cu cât mă gândeam mai mult la ce mă aştepta după ce toate astea se vor fi terminat, cu atât mai puţin doream să înfrunt acele lucruri. Acum îmi doream doar să mă pot lungi undeva, să închid ochii şi să îl aştept pe Gabe.

— Îmi pare foarte rău, puişor, a spus Mike.

Avea vocea aspră şi şi-a dres-o puţin, continuând să privească drept în faţă, la drum, de parcă nu voia să se uite la mine şi să se întristeze şi mai tare.

— Chiar îmi pare rău. Este… e tare nasol. Şi foarte nedrept.

— Da, am spus eu cu mare dificultate. Da, aşa este. Este foarte nedrept.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Luminile autostrăzii erau adormitoare şi m-am trezit atunci când camionul a ocolit un mic sens giratoriu, făcându-mă să mă lovesc cu capul de geam. L-am simţit pe Mike bătându-mă pe umăr:

— Ella, Ella, trezeşte-te, draga mea.

Am clipit de câteva ori, creierul meu obosit având nevoie de mai mult timp ca să-şi dea seama cu cine vorbea. Ella. Eu eram Ella. Futu-i. Adormisem?

— Am ajuns?

Eram răguşită şi îmi simţeam gura uscată, cu un gust ciudat. Capul îmi plesnea de durere. Mi-am şters firicelul de salivă scurs dintr-un colţ al gurii şi am clipit din nou. Luminile de pe marginea drumului se succedau cu rapiditate.

— Ne apropiem de Canary Wharf, a spus Mike, dar nu ştiam pe ce parte a râului ai nevoie să ajungi.

M-am frecat la ochi, încercând să mă dezmeticesc. Tirul se oprise într-o parcare chiar lângă centura North Circular; în spate vedeam arena O2, iar în faţă, nu foarte departe, indicatoarele tunelurilor Blackwall. Ne aflam probabil destul de aproape de Tamisa. Puteam să iau metroul DLR de la Greenwich… dar oare la ce oră închidea?

— Cât e… am început eu să întreb, dar mi-a ieşit mai degrabă o scârţâitură imperceptibilă, aşa că am tuşit şi am mai încercat o dată: Scuze, cât e ceasul?

— Aproape miezul nopţii. O să te descurci?

— Da, da, sunt OK… Prietenul meu locuieşte în Wapping.

Altă minciună. Cole nu era prietenul meu. Iar dacă îmi reuşea ce voiam să fac, nu avea să mai locuiască multă vreme în Wapping. Mai degrabă la puşcăria Wormwood Scrubs, speram eu.

— Atunci e mai bine dacă te las în Canary Wharf, a spus Mike şi, în ciuda protestelor mele, a tras de volan şi a luat-o pe North Circular spre grupul de zgârie-nori.

Zece minute mai târziu, coboram din cabină în răcoarea nopţii, mulţumindu-i din inimă lui Mike şi încercând să mă fac că nu-i observam îngrijorarea din privire văzându-mă cât de greu coboram treptele camionului – cu mult mai greu decât ar fi fost normal pentru oricine altcineva de vârsta mea.

— Eşti *sigură* că eşti OK? a repetat el.

Am dat din cap încercând să par cât de convinsă puteam:

— Sunt absolut sigură. Pe bune, Mike, îţi mulţumesc foarte mult, m-ai…

Nu ştiam cum s-o pun în cuvinte – ce făcuse el pentru mine, de la ce mă salvase.

— Mi-ai salvat viaţa.

Poate chiar literalmente, dacă acea vulnerabilitate fusese folosită pentru genul de lucruri pe care le suspectam eu.

S-a uitat lung în urma mea, cu îndoiala clar întipărită pe faţă, iar eu am încercat să merg cât mai dreaptă posibil, să nu cedez în faţa durerii pulsânde pe care coborârea din cabina tirului o trezise brutal. L-am simţit urmărindu-mă până am traversat strada pustie şi am dispărut între două clădiri. De-abia atunci am auzit, în sfârşit, zgomotul motorului său şi camionul îndepărtându-se în noapte.

Când am fost sigură că a plecat, m-am scurs încet în pragul unei uşi, gâfâind din cauza efortului făcut pentru a părea normală. Mai aveam poate nici măcar trei kilometri până la apartamentul lui Cole, dar nu mai eram sigură că îi puteam face.

Şi în timp ce stăteam aşa, îngenuncheată, pe pavajul rece, am auzit clopoţele unei biserici bătând ora fixă. Una, două, trei… şi tot aşa până la miezul nopţii.

După ce şi ultima bătaie s-a stins, m-am îndreptat de spate şi m-am forţat să mă ridic în picioare. Ultimul hop. Apoi, puteam să mă odihnesc.

Duminică, 12 februarie.
Ziua Zero

Când am ajuns la apartamentul lui Cole, mă simţeam foarte slăbită şi tremuram. Dinţii îmi clănţăneau în gură, în ciuda febrei pe care eram sigură că o aveam. La un moment dat, m-am împiedicat de o bordură şi rucsacul mi-a lovit coastele; o durere teribilă a radiat imediat în tot trunchiul şi un strigăt involuntar mi-a scăpat de pe buze, găsindu-şi ecou în aleile pustii şi gangurile înguste. Am încremenit ca un animăluţ intrat în vizorul unui uliu, în aşteptarea unei ferestre deschise sau a unor paşi alergând să vadă de unde a venit sunetul.

Nu ar fi trebuit să îmi fac atâtea griji. Mă aflam la Londra. Nu venea nimeni să întrebe ce se întâmpla dacă auzea o femeie plângând în noapte, prin vecini. În plus, aici era un cartier bogat, cu ferestre triple şi izolare fonică împotriva vieţii de noapte londoneze şi a sirenelor de ceaţă ale vaselor de pe râu. Poate că nimeni nu auzise nimic.

Împotriva durerii, însă, prea multe nu puteam face, poate doar să mai iau două analgezice din cutia ce se golea văzând cu ochii. Îmi imaginam că nimic din ce aş fi putut obţine fără reţetă nu avea cum să facă prea mult împotriva durerii teribile ce începea să îmi cuprindă tot pieptul acum. Dar era mai mult decât nimic. Am mestecat pastilele şi, cu gustul acru al ibuprofenului pe buze, m-am forţat să mă îndrept de spate şi să parcurg ultimii metri până la apartamentul lui Cole.

Pe măsură ce mă apropiam de frumosul fost depozit, mă minunam din ce în ce mai tare de diferenţele dintre acest loc şi modesta mea căsuţă din sudul Londrei. Oare cum de Gabe şi cu mine nu ne puseserăm niciodată întrebări legate de asta? Pe de o parte, era o dovadă pentru cât de mult se despărţiseră vieţile lui Cole şi Gabe de când îşi petreceau după-amiezile copilăriei împreună,

scriind cod şi jucându-se pe calculator în dormitorul lui Gabe. Cole alesese bătuta cale universitară a Oxbridge-ului, apoi urcase în ierarhia corporatistă, – acţiuni, birouri pe colţ, prime şi bonusuri. Spre deosebire de el, Gabe îşi croise propria cale, urmându-şi principiile şi curiozitatea anarhică ce îi caracterizaseră mereu viaţa.

În mare măsură, păruse să nu conteze. Gabe făcea glume despre Cole, cum că şi-ar fi vândut sufletul pentru bani, iar Cole îi dădea replici de genul: *Nu poţi plăti facturile cu principii.* Dar nu era nimic răutăcios acolo, doar doi prieteni pe care aceeaşi dragoste pentru programare îi dusese pe drumuri diferite către acelaşi scop: să facă lumea mai bună prin tehnologie.

Totuşi, ştiam ce oferte refuzase Gabe, de la companii mai mari decât Cerberus, şi cumva parcă nu se pupau sumele alea. *Acum,* însă, lucrurile puteau fi explicate. Oare de când s-o fi lăsat Cole plătit ca să lase breşe în codurile produselor Cerberus? Cinci ani? Poate mai mulţi?

Când am ajuns la intrarea în clădirea lui Cole, mi-am dat seama că nu mă gândisem atât de departe, adică nu îmi planificasem ce aş fi putut face dacă nu mă lăsa să intru. Cum ar fi să sun, iar el să îmi spună să mă duc dracu' sau poate chiar să cheme poliţia? Ar risca oare aşa ceva? Sau poate că ar face ceva încă şi mai drastic? A permis ca prietenul său cel mai bun să fie ucis pentru a-şi proteja exploitul. Nu-mi făceam nicio iluzie că viaţa mea ar fi mai importantă în ochii lui decât cea a lui Gabe.

Aveam nevoie de o poliţă de asigurare în cazul în care lucrurile o luau complet razna.

M-am oprit în umbra portalului de la intrare şi mi-am scos laptopul din rucsac. Am pornit hotspotul de pe telefonul de unică folosinţă şi m-am logat în conturile de Twitter, Discord şi Instagram ale lui Gabe. Toate îmi cereau autentificare în doi paşi şi m-a trecut un fior în timp ce am băgat mâna în rucsac după telefonul cu numărul lui Gabe. Am ezitat o clipă cu degetul pe butonul de pornire.

Ştiam că, în momentul în care îl deschideam, avea să afle şi Malik asta. Cât timp le luase să mă găsească la benzinărie? 30 de minute? Maximum 40. De data asta, în centrul Londrei şi înconjurată de secţii de poliţie, eram sigură că ar fi fost mult mai rapizi.

Dar aveam nevoie de conturile lui Gabe, nu mă puteam ajuta de ale mele. Ale lui erau conectate la oameni care ar fi înţeles ce însemnau toate astea, oameni pentru care o linie de cod n-ar fi doar nişte litere fără sens, ci o hartă a lucrurilor făcute de Cole şi a motivelor pentru care le făcuse.

Nu aveam de ales.

Am apăsat pe butonul de pornire şi am aşteptat.

Apoi m-am logat în conturile lui Gabe şi am început să încarc fişierele din backupul său, unul după altul. Apoi am scris următoarele:

În atenţia tuturor hackerilor şi experţilor în securitate cibernetică, sunt soţia lui Gabe, Jack. Aş vrea să vă uitaţi la ce lucra el înainte să moară, ceva ce a avut legătură cu moartea lui. Cred că este o vulnerabilitate importantă care afectează una – dacă nu mai multe – dintre cele mai populare aplicaţii de securitate de pe piaţă. Vă rog să verificaţi fişierele ataşate şi, pentru propria voastră siguranţă, să le daţi mai departe către toată lumea. Cereţi-le celor de la Cerberus să repare exploitul. Nu sunteţi în siguranţă. Telefoanele voastre nu sunt în siguranţă. Cred că soţul meu a fost ucis pentru a fi redus la tăcere, de aceea vă rog să faceţi cât de multă gălăgie puteţi.

Am apăsat pe butonul de postare cu mâinile tremurânde.

Apoi am luat telefonul, mi-am pus rucsacul pe umeri şi m-am îndreptat către uşa lui Cole. Făcusem tot ce putusem. Mai aveam poate vreun sfert de oră de libertate. Mai trebuia să îl înfrunt pe Cole şi atât.

— Da? s-a auzit o voce răguşită de femeie, clar alarmată. Cine e?

— Bună seara! am spus eu cu vocea cuiva obosit şi plictisit, ca la sfârşitul unei lungi zile de lucru, şi cu faţa cât mai aproape de cameră, pentru ca femeia care se uita la ecranul interfonului să nu poată vedea ce ţineam în mână. V-am adus pizza.

— E o glumă, cumva? s-a răstit femeia pe un ton din care dispăruse orice urmă de alarmă, rămăsese doar iritare. E miezul nopţii! *Nu* am comandat nicio pizza!

— Dar am chiar aici adresa, e o pizza pentru… Cole Garrick, apartamentul 4.

— Apartamentul 14, pentru numele lui Dumnezeu! *Dormeam!* Nu puteţi să notaţi corect o adresă? În fine… – s-a auzit un bâzâit şi inima mi-a sărit în piept, plină de speranţă – intră! Şi să-i spui din partea mea să deschidă gura mai bine data viitoare când face o comandă.

A trântit receptorul apoi, iar eu m-am grăbit să împing în uşa grea, de metal, cu un zel care mi-a făcut rana să ţipe mai întâi şi apoi să cârtească de durere, în timp ce uşa se închidea în urma mea.

Pentru prima dată de multă vreme încoace, nu-mi mai păsa. Epuizarea îmi dispăruse, iar durerea mi se estompase sub impulsul dopaminei. Nervii mei păreau atât de bucuroşi, de parcă ar fi vrut să cânte, iar eu mi-am dat seama că, în sfârşit, mă întorsesem în poziţia care îmi plăcea: de prădător, nu de pradă.

Holul era plin de detalii care păreau a fi resturi industriale din trecutul clădirii, dar care puteau fi, de asemenea, elemente scumpe de decor comandate special pentru a-i face pe potenţialii cumpărători să simtă că s-ar afla în contact cu istoria. Indiferent care era adevărul, liftul era o uriaşă cutie metalică cu grilaj culisant, iar eu am păşit înăuntru cu un amestec de teamă şi entuziasm.

Liftul a zdrăngănit şi mormăit în timp ce urca unul după altul etajele până la ultimul, unde s-a oprit, iar eu am deschis grilajul şi am ieşit pe culoar.

Acum trebuia să pătrund în apartamentul lui Cole, ceea ce era partea cea mai grea. Dar eu cu genul acesta de misiuni mă ocupam, chiar dacă eram bolnavă şi rănită acum. Ştiam să ajung în locuri în care nu ar fi trebuit să pot ajunge.

Mi-am analizat opţiunile.

Prima era să sun pur şi simplu la uşă şi să sper. Dar, chiar dacă ar fi fost suficient de prost cât să deschidă uşa fără să se uite în prealabil pe vizor, nu cred că aş fi reuşit să îmi forţez apoi intrarea. Poate înainte de toate astea aş fi reuşit. Cole era clar mai mare şi mai puternic decât mine, dar eu eram atletică şi rapidă şi antrenată în metode de autoapărare la un nivel la care Cole nu cred că era. Însă acum, când tremuram din cauza febrei şi emoţiilor, şi cu gaura aia în abdomen… nu aveam vreo şansă. Probabil că doar o cantitate uriaşă de adrenalină mă mai ţinea acum în picioare. Şi ştiam că, la un moment dat, drogul acela avea să se sfârşească.

Opţiunea numărul doi era să intru prin efracţie – şi îmi părea a fi o idee mai bună. Încă aveam şperaclele în rucsac. Problema era că uşa din faţa mea era din metal solid şi fusese montată cu mare artă, nu se vedea nicio slăbiciune pe nicăieri. Iar încuietoarea era marca Bramah, una celebră pentru siguranţa ei. Dacă aş fi avut mult timp la dispoziţie, probabil că m-aş fi descurcat, însă mă temeam să nu audă cineva zgomotul făcut de clinchetul şperaclelor.

M-am uitat în jurul meu şi am mai observat o uşă – singura vecină de pe palier. Scria *Ieşire de incendiu* pe ea şi, mai mult din curiozitate, am deschis-o să văd ce se afla dincolo de ea.

După câteva clipe în care senzorii luminilor de siguranţă nu m-au detectat, s-a făcut lumină şi atunci am văzut casa scărilor, cu două rânduri de trepte: unul care ducea în sus, către o uşă pe care nu scria nimic, iar celălalt în jos, în beznă. Apartamentul lui Cole era penthouse-ul clădirii,

ceea ce însemna că acea uşă de sus trebuia să ducă pe acoperiş.

Am început să urc treptele, cu o mână prinsă de balustradă şi cu una apăsată pe coaste. Cred că erau 20-30 de trepte, dar mi s-au părut a fi de trei ori mai multe şi mult mai dificil de urcat decât cele de la benzinărie. Am ajuns sus gâfâind şi tremurând. Mă durea fiecare respiraţie şi mi-am dat seama că luam doar guri foarte mici de aer, de teamă să nu trezesc monstrul adormit al durerii de sub coastele mele. Iar realizarea faptului că eram într-o stare mult mai proastă decât în urmă cu câteva ore m-a făcut să resimt un fior de panică. Eram bolnavă, în adevăratul sens al cuvântului, nu avea niciun sens să mă mai amăgesc că n-aş fi fost. Dar nu-mi prea păsa de asta. De nimic nu-mi mai păsa acum, în afară de dorinţa de a-l da în vileag pe Cole.

Când am ajuns sus, am observat că pe uşa aceea se găsea, totuşi, o plăcuţă pe care scria: *Ieşire pe acoperiş – doar personal autorizat.* Nu era nicio alarmă vizibilă, aşa că, strângându-mi pumnii în gând, am apăsat pe clanţă. Uşa s-a deschis în afară şi am păşit pe un parapet pietruit.

Locul în care ieşisem era mult mai mic decât mi-aş fi închipuit, doar o zonă de acces, bine îngrijită, pe acoperişul înclinat al fostului depozit. Însă când m-am uitat în jos, am văzut ceea ce sperasem să văd: balconul lui Cole, fix dedesubtul meu. Problema era că îl vedeam foarte, foarte departe. Penthouse-ul avea tavanul foarte înalt, probabil că erau peste trei metri până jos. Chiar şi cu o săptămână înainte aş fi fost reticentă să fac săritura asta. Iar în starea în care mă aflam, probabil că aş fi leşinat de-a dreptul dacă aş fi făcut-o.

În jurul balconului pe care mă aflam era o balustradă. Deşi foarte subţire, speram să mă ţină cât să mă pot lăsa cu grijă în jos, prinsă de ea. Dar dacă aş fi căzut de acolo, aş fi murit, fără nicio discuţie. Acoperişul se afla deasupra a cinci sau şase niveluri, iar jos era numai beton.

Mi-am dat jos rucsacul şi mi-am îndesat în buzunarul blugilor mobilul lui Gabe. Apoi mi-am împăturit pelerina de ploaie într-o bandă groasă şi lată. Mi-am prins o mânecă la subraţ, în partea mea bună, mi-am înfăşurat banda în jurul corpului cât de strâns am putut, şi am gemut când am întins la maximum ţesătura şi i-am legat braţele între ele ca să improvizez un fel de suport. Mă durea ca naiba, dar măcar aş fi atenuat ceva din şoc, în caz că aş fi căzut.

Apoi mi-am scos şperaclele, penele şi celelalte unelte de spart încuietori, le-am înfăşurat într-un tricou şi le-am lăsat să cadă, cât de discret se putea, în balconul de dedesubt. Am aşteptat câteva clipe să văd dacă nu se deschide cumva uşa şi nu se iveşte capul lui Cole, înfuriat, să verifice sursa zgomotului. Dar nu s-a întâmplat nimic.

În final, am scos din rucsac toate obiectele de îmbrăcăminte pe care le mai aveam. Bluza de schimb. Hanoracul. Chiar şi sacul de dormit, pe care l-am desfăşurat acum pe acoperiş mulţumind steluţei mele norocoase că nu îl abandonasem la benzinărie, împreună cu posesiunile care atârnau mai greu. Am legat hanoracul de partea de sus a sacului de dormit, înnodându-l cu şnurul pentru a căpăta cât mai multă aderenţă pe materialul alunecos, apoi am legat de hanorac cele două bluze, înnodându-le mânecile între ele. Apoi am legat mânecile ultimei cămăşi de balustrada din jurul acoperişului şi am aruncat întregul şir peste aceasta.

M-am uitat în jos. Părea… în fine, părea să fie ceva mai bine decât o săritură directă, dar nu cu mult. Şi părea să fie mult mai scurt decât sperasem, deşi nu aş fi putut spune exact *cât* de scurt. Se mai punea şi întrebarea dacă avea să reziste la greutatea mea – dar nu aveam timp acum să răspund la asta.

Mi-am închipuit ce mi-ar fi spus Gabe acum, dacă mi-ar fi putut vorbi în ureche. Eram aproape sigură că ar fi fost: *Pleacă de pe marginea aia, femeie proastă! Niciun test nu merită să îţi rişti viaţa!*

Dar nu mă mai puteam preface că doar îndeplineam o misiune ca oricare alta. Iar ce făceam eu acum *chiar* merita să îmi risc viaţa. Dacă puteam să-l aduc pe Cole în faţa justiţiei, dacă puteam să scot la lumina zilei ceea ce îi făcuse lui Gabe şi tot ceea ce îmi provocase mie… atunci, da, merita din plin. Ba chiar mai mult de atât.

Te iubesc, am spus eu în gând şi am retrăit clipa aceea de la Arden Alliance, când m-am uitat în sus, la camera de supraveghere, şi i-am trimis sărutul acela cochet lui Gabe, ştiind că mă privea şi simţind că eram în stare de orice, cu el în spatele meu.

Am închis ochii şi i-am auzit din nou vocea în ureche, mai limpede decât prin orice cască: *Şi eu te iubesc. O să reuşeşti. Şi acum, grăbeşte-te! Tic tac.*

Avea dreptate. Tic tac. Am inspirat profund, apoi am încălecat balustrada şi am început să alunec în jos, pe sfoara improvizată.

Prima parte a fost… în fine, n-a fost prea uşoară. Eram ridicol de slăbită şi muşchii braţelor îmi vibrau de parcă tocmai făcusem cine ştie ce exerciţii istovitoare. Mai auzeam şi îngrijorătoarele pocnituri ale cusăturilor hainelor prinse una de alta. Dar când am ajuns la sacul de dormit, lucrurile s-au mai simplificat. Materialul acestuia era prea alunecos pentru a mă putea apuca de el şi m-am trezit că o luam la vale mai repede decât mi-aş fi dorit şi complet lipsită de orice control. Materialul mi s-a sfâşiat sub degete şi fermoarul mi-a rănit până la sânge palmele, după care a dispărut cu totul, iar eu am căzut.

M-am lovit foarte tare la şold de peretele balconului lui Cole. Toate oasele mi-au resimţit lovitura, iar eu am ricoşat, zdrobită, pe pardoseală. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru că nu căzusem pe betonul aflat mai jos cu cinci etaje, dar mintea mea nu mai funcţiona corect – părea să nu mai funcţioneze deloc. Pur şi simplu m-am încovrigat pe o parte şi am zăcut acolo, luându-mă singură în braţe pentru a mă consola în faţa durerii teribile şi pentru a mă opri să nu ţip. Mă durea

incredibil de tare şi simţeam un fel de furie mocnită ce părea să se stingă puţin, dar revenea cu putere de fiecare dată când încercam să respir. Marele meu noroc era că nici măcar nu mai aveam suflul necesar să ţip, chiar şi involuntar. Auzeam nişte scâncete gâfâite de suferinţă care veneau, cu siguranţă, din gâtlejul meu, iar o parte îndepărtată din mine ştia că exista posibilitatea ca aterizarea mea să fi fost auzită de Cole şi că putea să iasă, în orice moment, pe balcon, să mă găsească întinsă pe jos, aiurând de durere, dar partea aceea era îngropată mult prea adânc în mine ca să îmi pese.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Nu a venit nimeni. Şi până la urmă am reuşit să mă ridic, cu greu, în patru labe, cu ochii înceţoşaţi de un amestec umed de şoc şi suferinţă. Mă durea şoldul în locul în care mă lovisem de zidul balconului. Îmi muşcasem limba. Genunchii şi coatele mă dureau de parcă mă bătuse cineva. Dar cea mai mare durere venea dinspre rană – o durere mai mare decât orice simţisem vreodată, atât de intensă, încât am crezut că aveam să leşin. Suportul improvizat din pelerina de ploaie se desfăcuse şi acum, când reuşisem să mă ridic, l-am lăsat să cadă. Un firicel cald şi deja familiar mi se scurgea de sub coaste, dar ştiam că nu puteam face nimic pentru asta: îmi folosisem şi ultimul bandaj.

Haide, i-am auzit eu vocea lui Gabe şoptindu-mi în ureche, atât de reală, încât a părut aproape o halucinaţie, *Jack, ştii prea bine că o să reuşeşti, iubito!*

Mi-am dorit mai mult ca niciodată să fie acolo cu adevărat, să mă încurajeze aşa. Dar vocea din capul meu nu mai era decât o amintire. Amintirea celor 1000 de nopţi în care făcuserăm asta împreună. Acum eram singură. Şi acesta era sfârşitul jocului.

Încet, cu mâinile rănite care lăsau dâre de sânge pe gresie, am bâjbâit prin jur după uneltele pe care le aruncasem înainte. M-am sprijinit de uşa balconului ca să mă ridic în picioare. Am inspirat profund, încercând să mă calmez, pentru că nimic nu poate fi mai complicat decât să manevrezi un

şperaclu cu mâinile tremurânde. Dar când am expirat, am văzut ceva la care nu mă aşteptasem.

Nu exista nicio încuietoare pe partea exterioară a uşilor glisante – doar o clanţă şi un cadru metalic gol.

Mi-a stat inima. Într-un fel, avea sens: vrei să închizi uşa dinăuntru, nu văd de ce ai vrea să te încui singur pe propriul balcon. Dar asta mă punea acum într-o situaţie foarte nasoală, blocată, fără posibilitatea de a ajunge nici în casă, nici jos, în stradă. Am încercat clanţa, pentru orice eventualitate, dar uşa era clar încuiată. M-am gândit să bat, dar primul lucru pe care l-ar fi făcut Cole ar fi fost să tragă draperia, deci m-ar fi văzut şi ori ar fi chemat poliţia să mă preia din închisoarea în care tocmai intrasem singură, ori… Mai bine nu mă gândeam la ce-ar mai fi putut să îmi facă. Însă imaginea celor cinci etaje din beton de sub mine era una foarte sugestivă în mintea mea. Iar Cole ar fi putut încropi o explicaţie pentru orice „accident”.

Îmi rămânea un singur lucru de încercat: să forţez uşa.

În grămada de unelte pe care o aruncasem pe balcon înainte să cobor şi eu se afla şi o rangă micuţă, pe care am inserat-o acum, cu mare grijă şi ţinându-mi respiraţia, între uşi. Acestea erau foarte bine făcute şi a trebuit să forţez vârful răngii în îngusta despărţitură, îndoind şi zgâriind aluminiul într-un mod care mi-a produs o mare satisfacţie. Era ceva ce nu făceam niciodată în misiunile mele. Mottoul meu era: *Fără urme,* iar cu excepţia unor accidente, cum a fost şi cazul acelei plăci de plafon sparte, reuşeam să mă ţin de el, în general. Însă acum, feroneria lui Cole era ultima mea grijă, ba chiar i-aş fi spart cu mare drag şi fereastra, dacă n-ar fi fost făcută din geam securizat.

Am continuat să împing cu ranga, transpirată de la efort, iar uşile au gemut de parcă le era milă de durerea pe care mi-o provoca rana. Distanţa dintre ele creştea milimetru cu milimetru, iar acum puteam vedea bara metalică a încuietorii strălucind în

lumina lunii. Când despărţitură a ajuns la un centimetru, am introdus ranga prin ea şi am ridicat zăvorul. S-a auzit un clic şi uşile s-au deschis.

Am respirat uşurată şi am păşit în întunericul apartamentului lui Cole.

Înăuntru era o linişte deplină, cu excepţia sforăitului unui bărbat. Am băgat mâna, cu grijă, în buzunarul blugilor şi am pornit telefonul lui Gabe, apoi i-am diminuat lumina ecranului şi l-am lăsat în buzunar, cu capătul afară.

Mai fusesem de câteva ori în apartamentul lui Cole, îl cunoşteam în mare, dar bezna făcea ca totul să pară ciudat şi m-am orientat mai mult după sursa sforăitului, bâjbâind pe lângă pufuri şi măsuţe de cafea şi aproape împiedicându-mă de o carte lăsată deschisă pe podea. Mă durea foarte tare în zona rănii, care acum era fierbinte la atingere, şi eram buimacă, aproape ameţită – dar nu neapărat într-un sens cu totul rău. Inima îmi bătea puternic, însă nu mai simţeam palpitaţiile acelea uşoare şi bolnăvicioase de la benzinărie. Acum simţeam o emoţie aproape plăcută.

Am ajuns la uşa dormitorului lui Cole şi am deschis-o încet, rugându-mă în gând să fie singur, cu Noemie încă plecată în străinătate. Era. Era gol, dormind cu faţa în jos şi aparent băut. Pe noptieră se afla o sticlă goală de vin, iar pe podea zăcea răsturnat un pahar.

M-am dus până la noptieră, unde i-am văzut luminiţa telefonului pus la încărcat, şi am aprins veioza.

— Trezeşte-te, Cole!

— Mai lasă-mă puţin, a mormăit el şi s-a întors cu spatele, ascunzându-şi faţa de lumină.

— *Trezeşte-te,* Cole! am repetat eu pe un ton mai hotărât. O să vrei să vezi asta.

Probabil că a simţit diferenţa din vocea mea, pentru că ceva s-a întâmplat în mintea lui şi a deschis ochii. Pentru o clipă, a rămas holbându-se la

mine, complet nedumerit, apoi a sărit ca ars, s-a întors pe spate şi şi-a tras repede cearşaful peste mijloc.

— Ce *dracu'?* a exclamat el gâfâind cu uimire. Cum ai ajuns aici?

— Verifică-ţi telefonul, Cole, am dat eu din cap către noptiera din lemn lustruit.

— Nu verific nimic. Ce *dracu'* faci în casa mea?

Încă mă privea fix, dar am observat că se mişcase în direcţia noptierei, cu o mână la sertarul acesteia. Până să am timp să reacţionez, degetele sale găsiseră ceea ce căutau şi Cole s-a ridicat brusc în capul oaselor. În faţa ochilor aveam acum ţeava unui pistol mic. S-a auzit apoi un clic, semn că îi ridicase piedica.

— Ieşi dracului afară! a spus el cu un rânjet de satisfacţie.

Se putea simţi în tonul vocii lui o nuanţă de: *Te-ai pus cu cine nu trebuia.*

— Habar nu am de ce ai venit până aici, Jack, dar pleacă dracului!

— Verifică-ţi telefonul.

— Dar cât e de greu să înţelegi? Ieşi afară sau *te împuşc.*

Ultimele cuvinte au fost spuse foarte rar şi răspicat, de parcă aş fi fost prea idioată să le pot înţelege. Nu-mi dădeam seama dacă intenţiona să şi facă ceea ce spunea. Îşi ţinea în continuare pistolul îndreptat către mine, uşor tremurând, dar era suficient de aproape cât să mă ucidă indiferent de orice tremur.

Dar oricum nu-mi păsa.

— Împuşcă-mă. Mi se rupe, Cole. Înţelegi? Mi-ai luat totul şi zău dacă îmi mai pasă dacă trăiesc sau mor. Împuşcă-mă şi apoi explică totul poliţiei.

— Dar nu trebuie să explic nimic. Cineva mi-a spart casa în miez de noapte. Nu cred că va fi considerată ne justificată intenţia mea de a…

— Unu, l-am întrerupt eu numărând pe degete obiecţiile. Mă îndoiesc profund că pistolul acesta

este înregistrat, nu prea e legal. Doi. Verifică-ţi telefonul. O să vezi că povestea ta n-o să ţină.

— Nu-mi verific niciun nenorocit de telefon! a mormăit Cole, dar a aruncat o privire, involuntar, către acesta.

Şi atunci l-am văzut cum i se cască ochii de uimire văzând cum îi licăresc încontinuu notificările pe ecran. Menţionare pe Twitter. Menţionare pe Twitter. Apel pe Discord. Tag pe Instagram. Menţionare pe Twitter. Depăşiseră deja capacitatea contorului, acum scria *99+* pe ecran – ceea ce, după cum ştie oricine foloseşte social media, poate însemna doar două lucruri: ori s-a întâmplat ceva foarte bun, ori… foarte rău.

Cole nu avea nevoie să deblocheze ecranul pentru a afla care dintre cele două variante era acum. Începuse deja să pălească şi să dea din cap.

— Nu! Nu, nu, nu, nu! La dracu', Jack, ce-ai *făcut?*

— Verifică-ţi telefonul, i-am spus eu, acum mai liniştită, pentru a patra oară.

Iar Cole a pus pistolul jos de data asta şi a luat telefonul.

A urmat un sunet ca de om care a fost pocnit peste faţă şi, când şi-a ridicat din nou privirea spre mine, pielea lui căpătase culoarea laptelui degresat – un fel de alb-albăstriu, fantomatic în lumina ecranului.

— Ce dracu' ai făcut, tâmpito? a spus el răguşit. Nu-ţi dai seama că vom fi omorâţi amândoi?

— Să-ţi dai *tu* seama. Mie. Mi. Se. Rupe, am spus eu apăsat.

M-am aplecat către el, cu ambele mâini sprijinite de marginea patului, de parcă aş fi avut să-i împărtăşesc un secret, dar adevărul era că îmi tremurau picioarele şi aveam nevoie de sprijin.

— Dar ce vrei de la mine?

M-a împins cu putere la o parte şi a sărit din pat în căutarea unor haine, fără să-i mai pese că acum stătea în fundul gol în faţa mea. L-am privit cum

scotocea frenetic prin sertare după o pereche de blugi, pe care şi-a tras-o repede pe el.

— Ce *vrei?* Vrei să mă vezi mort?

— Nu-mi pasă ce faci tu. Tot ce vreau este de domeniul trecutului acum. Nu poţi anula ceea ce deja ai făcut. Nu-l poţi aduce pe Gabe înapoi. Aş vrea doar să îmi spui drept în faţă ce s-a întâmplat. Aş vrea să îmi spui că îţi pare rău.

— OK, *îmi pare rău,* a spus el.

Dar cuvintele îi ieşiseră forţate sau mai degrabă scuipate, de parcă tocmai mâncase ceva rânced. Şi-a luat pistolul de pe perna pe care îl lăsase şi l-a îndesat la centura blugilor.

— OK? a continuat el în timp ce-şi trăgea un tricou peste cap, atât de grăbit, încât am auzit materialul pârâind pe la cusături. Îmi pare rău că Gabe a murit. Îmi pare rău că şi-a băgat nasul prin fişiere prin care nu i-a cerut nimeni să se uite şi a găsit vulnerabilităţi de care nu voia nimeni să afle. Îmi pare rău că nu m-a ascultat când am spus că o să mă ocup de asta. Îmi pare rău că era un nenorocit de puritan care n-ar fi făcut niciodată un lucru rezonabil, să accepte naibii nişte bani ca să-şi ţină gura. Nu am avut de ales, indiferent ce ar fi făcut, chiar dacă reparam aplicaţia, el tot s-ar fi dus la Cerberus să le spună, iar acum am fi fost amândoi morţi. Nu aveam cum să ne salvez pe amândoi, aşa că, da, m-am ales *pe mine.* Şi ştiu prea bine ce fel de prieten pare că am fost. Însă *nu* l-am omorât eu, OK? Nu eu am fost, Jack. Aşa că încetează să mai dai vina pe mine!

— Atunci, spune-mi tu, am început eu cu vocea mea cea mai persuasivă posibil. Spune-mi, Cole, dacă nu tu l-ai ucis, atunci cine a făcut-o? Pentru cine lucrezi?

— Nu ştiu! a ţipat el la mine continuând să caute prin diverse sertare după un laptop şi un teanc cu bani. Ei m-au căutat, de-abia începusem să lucrez pentru Cerberus, la o aplicaţie de tot rahatul care nici măcar nu a mai fost vreodată lansată. Mi-au spus că erau agenţi guvernamentali, m-au aburit cu

un discurs cum că ar trebui să-mi fac datoria pentru ţară şi că aveam să fiu şi plătit pentru serviciile mele. La început, au fost lucruri mărunte. Nu mult mai grave decât ce le spunem agenţiilor de publicitate. Însă apoi…

— Apoi au venit la tine în legătură cu Watchdog şi cu Puppydog, iar tu erai deja băgat prea adânc în rahat ca să te mai opui.

O spusesem cu înţelegere prefăcută în glas. Singurul lucru de care aveam nevoie era să îl fac să vorbească.

— Chiar erau de la guvern, Cole?

— *Nu* ştiu, a repetat el, cu o disperare în voce care nu avea cum să fie prefăcută. Poate erau de la un guvern, deşi nu al nostru. Mi-am dat seama de asta destul de repede. Oamenii ăştia sunt foarte bine organizaţi, au mulţi bani şi sunt nişte criminali, Jack. Suntem amândoi terminaţi acum.

Îşi îndesase tot feluri de lucruri într-o geantă – haine, bani, trei paşapoarte legate cu elastic. De-abia dacă se mai uita la mine. Aş fi putut să mă aplec şi să îi iau pistolul de la brâu, să i-l pun la tâmplă, dar nu aveam nevoie de asta.

— Predă-te, Cole, am spus eu încet. Haide, s-a terminat acum, ştii bine. Nici măcar nu o să ai timp să ajungi până în port.

— Dă-te la o parte, a mârâit el şi a scos din nou pistolul către mine.

Cu mâna liberă, şi-a luat geanta. Pe faţă îi curgeau lacrimi, dar mă îndoiam că erau pentru Gabe. Îşi plângea singur de milă.

— Dă-te la o parte!

— Unde o să te duci? l-am întrebat eu urmându-l până la uşă. Cambodgia? Belarus? Ştii că nu numai de poliţie trebuie să te temi acum, nu? Oamenii ăştia poate sunt de la guvern, poate nu, dar cu siguranţă li se rupe de convenţii de extrădare, te vor urmări oriunde.

— Taci!

Cole ajunsese deja în hol şi apăsa disperat pe butonul liftului. Când a văzut că nu părea să vină

nimic, a deschis uşa către casa scărilor.

— Dă-te înapoi sau *chiar* te împuşc, Jack!

— Predă-te! am insistat eu.

Însă durerea din rană se întorsese mai intensă ca niciodată, acum, că valul de adrenalină care mă ajutase să trec de întâlnirea din dormitor începuse să dea înapoi. Simţeam din nou cum mi se scurge acea umezeală pe piele.

Cole doar a clătinat din cap, apoi şi-a şters lacrimile cu dosul palmei şi a luat-o în jos pe scări. M-am dus după el, cu o mână apăsată pe coaste, în încercarea de a-mi mai domoli durerea.

— Cole, nu face asta!

— Cine dracu' mă poate opri? Tu? Tu practic te târăşti, Jack. Uită-te la tine, ar trebui să fii într-un spital acum, nu să te autodistrugi pentru un bărbat deja mort, a spus el şi atunci am realizat că, pe sub suspinul aparent din vocea lui, se afla şi ceva ce semăna foarte tare cu un hohot de râs batjocoritor.

— Nu face asta! am spus eu din nou.

Dar el deja coborâse un rând de trepte şi singurul lucru pe care îl puteam face era să îl urmez, dar cu mult mai încet şi ţinându-mă strâns de balustradă.

— Lasă-mă în pace! a ţipat el la mine peste umăr. Lasă-mă în *pace!*

— Ce o să-i spui lui Noemie? am strigat şi eu către el.

Dar deja gâfâiam foarte tare şi de-abia respiram, nici nu eram sigură că mă mai putea auzi. Ajunsese cu două rânduri de trepte mai jos. Mi-am înăbuşit un geamăt şi mi-am forţat picioarele să se mişte mai repede.

— O părăseşti?

— Du-te dracu'! mi-a răspuns el cu o voce plânsă.

Trei rânduri de trepte distanţă. Eu de-abia reuşisem să ajung la nivelul etajului patru. Oare chiar avea să scape? Teancul acela de bancnote nu avea cum să reziste prea mult, dar cele trei paşapoarte sugerau că omul avea de multă vreme un plan – plan care includea, probabil, şi un portofel

gras cu criptomonede, şi vreo ascunzătoare undeva într-un loc fără risc de extrădare în UK – şi nu eram prea convinsă de teoria mea cu şefii care aveau să-l vâneze oriunde s-ar fi dus. Probabil că, dacă îşi ţinea gura şi dispărea din atenţia publică, oamenii ăia nici nu şi-ar fi consumat resursele pentru el.

Malik, m-am surprins eu gândindu-mă, *Malik, dă Doamne să fii poliţista care îmi închipui eu că eşti!*

Şi chiar atunci, pe când dădeam colţul unui nou rând de trepte, le-am auzit: sirenele.

Cole ajunsese la parter. Am auzit scârţâitul uşii de incendiu din hol, apoi zăngănitul închiderii sale.

Cu fiecare răsuflare simţeam un cuţit în coaste, iar când m-am uitat în jos, am observat că lăsasem o urmă de sânge, cu picături cât nişte bănuţi, la fiecare pas – ceva mai mulţi în locul în care mă oprisem să îmi trag sufletul pentru un nou rând de trepte.

Şi dacă nu reuşeam?

— Cole, am scâncit eu, deşi ştiam că nu mă mai auzea acum. Cole, predă-te.

Niciun răspuns, doar sirene tânguitoare. Mi-am forţat picioarele să se mişte încă şi mai repede, dar erau amorţite şi proaste, m-am împiedicat şi am alunecat pe ultimul rând de trepte, reuşind cu greu să mă salvez de la o cădere până jos prinzându-mă de balustradă cu o mişcare care m-a făcut să ţip de durere.

— Cole! am strigat eu iar, pe cât de tare puteam.

Însă vocea îmi era clar acoperită de zgomotul în creştere al sirenelor şi nu am primit niciun răspuns.

Ajunsesem acum la uşa din hol, dar era foarte grea, incredibil de grea. Am împins-o cu umărul, cât puteam de tare, plângând deja din cauza efortului. Am reuşit să o întredeschid. Am continuat să împing şi am tot împins şi mă dureau muşchii din partea rănită de la atâta efort. Oare cum trecuse Cole de uşa asta atât de uşor?

Şi când uşa s-a deschis suficient cât să mă pot strecura prin ea, m-am trezit în holul clădirii, clipind

deranjată de luminile orbitoare albastre, care îl inundaseră brusc.

Afară se vedeau mulţi poliţişti ieşind din maşinile lor şi ştiam că după mine veniseră. Tot ce-mi doream era ca Malik să fi ascultat, să fi urmărit, să fi notat. Pentru că Malik fusese singura care îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă. Doar că nu avea idee *cât* de în neregulă erau lucrurile.

Poliţiştii deschideau acum uşa principală. Se mişcau în formaţie, de parcă erau vânători în urmărirea unui animal rănit. Aveau arme, cu siguranţă, dar nu ştiam exact ce anume – pistoale cu gloanţe sau electroşocuri. Am ridicat mâinile. Picioarele îmi tremurau atât de puternic, încât nu eram sigură că voi mai rezista mult la verticală.

— L-aţi arestat? am încercat eu să întreb, dar vorbele păreau să mi se fi lipit în gură, imposibil de scos de acolo.

— La pământ! a urlat un poliţist. Jos, acum! Eşti arestată!

L-am ascultat şi m-am lăsat în genunchi, tremurând, însă telefonul pe care îl ţineam în buzunar, cu capătul scos afară, m-a înţepat în stomac şi mişcarea mi-a ieşit stângace.

— L-aţi arestat? Pe Cole Garrick. L-aţi arestat?

— La pământ! a urlat din nou poliţistul, înfuriat.

Am dat din cap şi am dus mâna la telefon, să îl scot de acolo. Şi chiar în aceeaşi clipă, când am văzut cum poliţistul se pregătea să îşi folosească bastonul, am ştiut că făcusem o greşeală uriaşă.

— Palmele pe podea! a răcnit el.

Din spate s-a auzit încet, de foarte departe, vocea lui Malik începând să spună:

— Jack, e doar o…

Dar înainte să poată termina, bastonul poliţistului mi-a aterizat pe mână – pe mâna cu care încercam să îmi scot telefonul. Încheietura mea şi bastonul din urma ei m-au lovit în zona rănii cu o forţă care m-a trântit ca un bolovan la pământ. Nu-mi mai păsa nici de telefonul din buzunar, nici de nimic

altceva, cu excepţia erupţiei fierbinţi şi agonizante ce-mi radia acum din rana lovită.

— Telefonul, am încercat eu totuşi să spun, dar nici cuvintele astea nu au reuşit să-mi părăsească buzele.

Poate că am ţipat. Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Tot ce ştiu e o explozie de stele întunecate şi o durere atât de intensă, încât nici măcar nu o pot descrie în cuvinte, răspândită în fiecare bucăţică a trupului meu. Şi apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

Luni, 13 februarie.
Ziua unu

— Iubito.

Vocea lui Gabe, gravă şi blândă, în urechea mea. M-am trezit şi am clipit de câteva ori. Stătea întins alături de mine pe aşternutul şifonat, cu pete aurii de lumină în păr, de la razele soarelui. Afişa zâmbetul acela familiar ce părea să îi tragă de colţul gurii fără ca el să se poată abţine, iar inima mi s-a strâns de iubire şi mult prea mult dor.

— Bună, iubitule, i-am răspuns.

M-am rostogolit să îl pot privi, să-l absorb în timp ce îi mângâiam umerii, apoi coboram pe coaste până la şold, simţindu-i căldura pielii sub degete, şi duritatea muşchilor şi a oaselor.

— Te iubesc, a spus el, iar eu, nu ştiu de ce, am simţit că se rupe ceva în mine, dureros.

Ceva nu era în regulă. De ce mă răneau atât de tare aceste cuvinte familiare – cuţite fizice acum, în rana mea de sub coaste?

— Gabe? Ce s-a întâmplat?

Dar el doar a clătinat din cap:

— Trebuie să te trezeşti, Jack.

— Dar *sunt* trează!

Însă chiar în momentul în care am rostit cuvintele, am ştiut că nu era aşa, iar Gabe continua să clatine din cap şi să se îndepărteze de mine. Am întins mâna în urma lui, dar ajunsese deja prea departe.

— Gabe, am spus eu, ca un plânset. Gabe, nu, aşteaptă-mă, te rog! *Aşteaptă-mă!*

— Trezeşte-te, Jack! a şoptit el.

Am încercat să strig: Nu, nu, nu! Nu vreau să pleci înapoi!

Dar era prea târziu. Acum chiar că eram trează, simţeam căldura soarelui – soare real, de data asta – pe pleoapele închise. Mă întorsesem în lumea reală. O lume din care Gabe plecase şi în care durerea mea de sub coaste era al naibii de adevărată. Mă durea şi

inima. Visul fusese atât de real, atât de insuportabil de real, încât nu voiam să mă mai trezesc vreodată.

Şi totuşi, ceva era diferit. Pentru prima dată de… nici nu mai ştiam de câte zile, sub umărul meu nu se mai simţea suprafaţa tare şi rece a pământului, ci moliciunea unui pat. Simţeam o ciudată distanţare de durerea rănii, care fusese ieri atât de ascuţită, atât de apropiată, încât îmi tăia răsuflarea. Şi era cald acum, chiar prea cald.

Am deschis ochii. Camera era luminoasă, chiar orbitoare, aşa că la început a trebuit să clipesc de câteva ori, încercând să mă lămuresc unde mă aflam. Era oare un fel de… cort? Pereţii păreau făcuţi dintr-un fel de draperii. Dar nu avea cum să fie un cort, pentru că exista şi un tavan, iar în spatele patului se vedea o fereastră dublă.

Înainte să mi se limpezească complet capul, care mă durea, mi-am dat seama de ceva: nu eram singură. Într-un scaun de lângă pat stătea Hel, care citea ceva pe ecranul telefonului.

Am încercat să vorbesc, dar n-am reuşit să scot decât un mormăit slab. A fost suficient pentru sora mea, care şi-a ridicat capul instantaneu şi o expresie inconfundabilă de enormă uşurare i-a inundat chipul:

— Jack! Oh, mulţumesc, Doamne! Nu încerca să vorbeşti, scumpa mea. Eşti la spital. Ai fost la… în fine, ne-ai speriat foarte tare, ca să fiu sinceră.

Am înghiţit în sec. Îmi simţeam gâtul complet uscat şi îmi cam venea să vomit. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar păream să fiu legată de una dintre mâini, iar mişcarea mi-a provocat o durere ascuţită, dar ciudată, în coaste. După o clipă de împotrivire, am renunţat la luptă şi m-am lăsat să cad la loc în perne.

— M-au arestat? am reuşit eu să spun.

Sau, mai bine zis, am încercat să spun, pentru că de fapt mi-a ieşit ameţit şi neclar: *Maurstat?*

Totuşi, Hel a înţeles şi a dat din cap:

— Nu cred. Adică nu sunt sigură de asta, dar nimeni nu a zis că ai fi şi nici nu se află vreun

poliţist pe aici. Tipa aia, Malik, a trecut pe aici când dormeai. Voia să vorbească cu tine, dar doctorii i-au spus să plece.

Am tuşit, iar ea a sărit să îmi toarne apă într-un pahar din plastic subţire, pe care mi l-a ţinut apoi la buze. Am sorbit din apa aceea călâie de parcă era o şampanie vintage, apoi am tuşit din nou, încercând să-mi dreg vocea.

— Unde e Cole?

Tot răguşită eram, iar gâtul şi nasul mă dureau într-un fel pe care nu mi-l puteam explica. Oare ce boală aveam?

— Nu ştiu, a răspuns Hel cu regret în glas. Malik nu mi-a spus mare lucru.

Am încercat să mă gândesc ce însemna asta. Cole era deja în arest? Sau poate că scăpase? Dacă da, de câtă vreme fugise?

— Cât e ceasul?

— E…

Hel s-a uitat la telefonul ei, apoi a continuat:

— E 10:30. Dimineaţa. Puţin peste.

Mi-am dus o mână la tâmplă, încercând să fac nişte calcule matematice, însă chiar şi o simplă adunare îmi dădea dureri de cap. În plus, mişcarea mi-a provocat o înţepătură dureroasă în dosul palmei şi, când m-am uitat în jos, am observat că ceea ce luasem drept cătuşă era de fapt o branulă lipită cu bandă adezivă chiar sub încheietura mâinii, cu tubul ei şerpuitor ataşat la o pungă de perfuzii.

Ultima mea amintire era cu mine alergând după Cole în jos pe scări, apoi placată de poliţistul acela. Fusese imediat după miezul nopţii.

— Deci am dormit… zece ore?

Hel s-a schimbat la faţă. A scuturat din cap şi a spus blând:

— E ora 10:30… *luni.* Ai fost inconştientă mai mult de 24 de ore, scumpa mea. Mi-am făcut multe griji. Toţi ne-am făcut. Ţi-ai revenit doar foarte puţin, în postoperator, dar nu cred că îţi dădeai seama nici cine eram.

— În post… ce?!

Făceam efortul de a înţelege ce spunea, dar nu reuşeam.

— Cum adică postoperator?

— Păi au trebuit să te opereze.

— *Ce?!*

— Rana aceea. Ai o groază de copci. Doctorul a zis… Iisuse, cum a zis? Septicemie şi ruptură întârziată de splină, sau ceva de genul ăsta. Ce naiba ţi-ai făcut acolo? Te-a împuşcat cineva?

Mi-am înăbuşit un geamăt. Dintr-odată, au căpătat sens şi punga de perfuzii şi senzaţia ciudată de parcă mă trăgea ceva dintr-o parte. Copci. Desigur. Şi probabil că eram încă sedată până în vârful urechilor, ceea ce putea explica depărtarea ciudată cu care îmi percepeam durerea şi confuzia gândurilor mele.

— Nu, pe-asta mi-am făcut-o cu mâna mea. M-am înjunghiat singură cu o ţepuşă sau ceva de genul acesta, când am sărit un gard.

— Desigur, a spus Hel zâmbind, dar cu lacrimi în ochi. Bineînţeles. Nici nu se putea altfel. Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, am fost atât de îngrijorată! Foarte, foarte îngrijorată! Nu puteam… n-aş putea să te pierd şi pe tine. Nu după ce i-am pierdut pe mama şi pe tata. Doar pe tine te mai am.

Îmi mai spusese asta, dar parcă trecuse o veşnicie de atunci. Eram în bucătăria ei, înainte să înceapă toată nebunia. S-a aplecat, m-a îmbrăţişat cu mare grijă, iar eu am închis ochii şi am luat-o în braţe şi mi-a venit să plâng – dar nu pentru ceea ce spusese ea. Pentru că nu era adevărat. Hel îi mai avea şi pe Roland, Kitty şi Millie – o familie întreagă, a ei.

Însă pentru *mine* chiar era adevărat.

Făcusem ceea ce îmi propusesem să fac. Dar nimic nu îl putea aduce pe Gabe înapoi. Gabe plecase pentru totdeauna. Şi acum aveam în faţă un viitor plin de singurătate.

Eu am înghiţit din greu, Hel a oftat şi şi-a şters lacrimile, apoi a făcut puţin haz de ea însăşi. S-a îndreptat la loc în scaun şi, în timp ce căuta un

şerveţel, s-a auzit un zgomot de după draperiile separeului.

— Cioc-cioc. Pot să intru?

— Sigur, am răspuns cu glas tremurat.

Draperia s-a dat la o parte şi în crăpătură şi-a făcut apariţia faţa lui Malik.

Corpul meu a reacţionat înainte ca creierul să poată face toate conexiunile – un impuls masiv de adrenalină care mi-a făcut inima să o ia razna cu o viteză potrivită unei fugi din cătarea vânătorilor decât şederii într-un biet pat de spital. Mi se părea că fugisem o viaţă de femeia asta şi mi-era dificil acum să mă opresc.

— Cum te simţi? m-a întrebat ea, puţin ezitant.

Am încercat să-mi compun o expresie facială din care să nu se vadă ce reacţie avusesem la vederea ei.

— Ca naiba. Dar… l-aţi arestat? Pe Cole, adică.

Faţa i s-a luminat deodată.

— Da. Era la jumătatea drumului când l-am prins, dar mulţumită înregistrării tale…

— Ce înregistrare? a întrerupt-o Hel.

— Presupun că n-ai intrat de curând pe Twitter, nu-i aşa? a întrebat-o Malik uşor ironic.

Hel a clătinat confuză din cap, iar Malik a izbucnit într-un râs scurt, ceva între amuzament şi exasperare.

— Sora ta a devenit deosebit de virală în ultimele 24 de ore. De parcă încărcarea în reţea a unui ghid precis referitor la piratarea uneia dintre cele mai populare aplicaţii de securitate de pe piaţă nu era de ajuns, s-a hotărât apoi să şi transmită live pătrunderea ei prin efracţie în casa vinovatului. Ceea ce va face ca procesul să fie unul deosebit de interesant. Naiba ştie cum vor putea să găsească nişte juraţi care să nu fi văzut transmisia asta. Dar nici nu cred că am fi putut avea vreodată cazul acesta împotriva lui fără înregistrarea ei, aşa că…

Şi Malik a ridicat din umeri.

— *Ce?!*

Hel se uita când la mine, când la Malik, complet dezorientată.

Am închis ochii, prea ocupată ca să îi explic, dar amintindu-mi acea fracţiune de secundă când am decis să scot telefonul lui Gabe din rucsac, să îl pornesc, să apăs pe butonul de înregistrare şi să îl bag apoi în buzunar, cu camera pornită în beznă. Nu aveam nici cea mai mică idee dacă avea să îi filmeze faţa lui Cole, sau măcar să-i înregistreze vocea, sau dacă nu cumva totul avea să fie o ceaţă întunecată şi imposibil de desluşit. Dar în acel telefon îmi pusesem eu toate speranţele – în acel telefon şi în locaţia pe care i-o trimisesem lui Malik, pentru a şti unde să ne găsească pe mine şi pe Cole.

Iar Malik recepţionase mesajul.

După acel telefon întinsesem mâna când nenorocitul ăla de poliţist mă lovise. În fine, nu îl puteam învinui prea tare, ar fi trebuit să mă gândesc la regula aceea pe care o ştiam prea bine, dată fiind natura muncii mele, că nu trebuie să încerci să bagi vreo mână în haine, fără niciun avertisment, când ai de-a face cu poliţişti furioşi. După ce că eram o fugară, căutată de atâta timp de poliţie pentru crimă, ce mă apucasem să fac? Să-mi bag mâna în buzunar fără să îi cer voie înainte. Nu avea cum să ştie de rana mea. Dar parcă nici să mă lovească atât de al dracului de tare n-ar fi trebuit. Probabil că bastonul acela îmi provocase ruptura splinei deja vătămate.

— Deci… sora mea a fost exonerată? a întrebat Hel încruntându-şi sprâncenele.

— Da, am fost împuternicită să te înştiinţez că nu mai eşti suspectă în ancheta privind uciderea soţului tău, a răspuns Malik întrebării ei, dar adresându-mi-se mie, cu o compasiune sinceră strălucindu-i în ochi. Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, Jacintha.

— E în regulă, am încercat eu să spun, dar de-abia reuşeam să rostesc cuvintele.

Aveam din nou un mare nod de lacrimi în gât şi, oricum, ştiam amândouă prea bine că nu era adevărat. Nimic nu era în regulă legat de moartea lui Gabe, iar eu nu aveam să mai fiu niciodată persoana care fusesem înainte de ea.

— Îl veţi acuza pe Cole de complicitate la uciderea lui Gabe? a întrebat Hel.

Malik a ridicat din umeri: părea mai degrabă un *poate* decât un *nu ştiu.*

— Nu eu hotărăsc. Instinctul mă face să cred că, chiar şi cu acea mărturisire înregistrată, va fi o acuzaţie greu de obţinut. Dar va avea suficiente acuzaţii de criminalitate informatică. A compromis foarte tare Watchdog şi Puppydog. Practic, oricine folosea aplicaţiile astea putea fi urmărit 24 de ore prin intermediul camerei, microfonului, locaţiei, orice vrei. Poate chiar va fi acuzat de terorism şi spionaj, dacă aflăm încotro se duceau informaţiile.

— Deci sunteţi pe urmele celor care au fost în spatele întregii poveşti? a întrebat Hel.

Malik a încuviinţat:

— Nu ţine de departamentul meu, dar, între noi fie vorba, cred că MI6 deja are idee cine a fost şi cred că urmează deja „firimiturile" informatice lăsate în urma lor. Vor obţine şi tot ce se poate de la Cole, bineînţeles, şi sunt sigură că vor exista şi nişte negocieri de sentinţă contra informaţii, dar tot va fi închis pentru multă vreme, indiferent de cât va turna.

Îmi simţeam lacrimile la colţul ochilor şi am înghiţit în sec, încercând să nu le las să curgă.

— Mulţumesc, am şoptit eu. Mulţumesc.

Malik a dat scurt din cap, de parcă nici ea nu-şi găsea cuvintele potrivite pentru moment.

— În fine, să ştii că noi am mai avea câteva întrebări şi pentru tine, dar pot să aştepte până te mai pui pe picioare. Deocamdată, ai grijă de tine, Jack! Şi, dacă ai nevoie de ceva…

A aşezat o carte de vizită pe noptieră şi lovit-o cu degetul:

— Sună-mă.

— Mulţumesc, a răspuns Hel, după care mi-a aruncat o privire şi s-a ridicat în picioare. Te conduc. Cred că Jack are nevoie să se odihnească acum. E OK, Jack?

Am dat din cap că da, pentru că nu aveam suficientă încredere că puteam vorbi, şi m-am uitat în urma celor două femei care au dispărut dincolo de draperii. Zgomotul paşilor lor s-a estompat treptat, apoi s-a auzit o uşă batantă deschizându-se şi închizându-se, apoi linişte.

Am închis ochii. Simţeam cum îmi curg pe obraji lacrimile calde pe care mi le reţinusem atât de mult, încă de la moartea lui Gabe. Şi un mare hohot simţeam cum se pregătea să erupă, un val enorm de durere ce urma să mă sfâşie pe dinăuntru.

Se terminase. Acum chiar se terminase pe bune. Iar eu nu aveam nicio idee ce să fac de acum încolo, ce îmi rămăsese de făcut. Pentru Gabe nu mai puteam face nimic. Nu mai aveam motivaţia aceea care mă făcuse să merg înainte, să mă forţez zi după zi după zi, în speranţa de a-i găsi ucigaşul.

Îl găsisem – în fine, nu chiar persoana care ţinuse cuţitul, dar măcar persoana care îl condusese la Gabe.

Şi acum ce trebuia să mai fac? Ce-mi mai rămăsese?

De când murise Gabe, îmi dorisem de foarte multe ori să pot plânge. Acum lacrimile erau aici. Curgeau cu putere şi din plin şi nu le puteam stăvili. Mi se scurgeau de pe obraji, îmbibând cearşafurile curate şi albe, şi mă durea pieptul de la ele. Nu era plânsul acela cuviincios pe care mi-l imaginasem, ci hohote uriaşe, sfâşietoare şi necontrolate ce păreau smulse de undeva din mine, sfâşiindu-mi inima şi gâtlejul.

O durere reală, fizică, ce trăgea de copcile rănii şi îmi rupea inima.

— Hei, am auzit eu o voce de dincolo de draperii, după care pânza a fost dată la o parte. *Hei!*

Un bărbat în halat de asistent, cu mâinile în şolduri, privindu-mă îngrijorat. În spatele lui se vedea un cărucior de prânz plin cu farfurii acoperite.

— Ce-i asta?

Nu puteam să vorbesc. Doar am clătinat din cap, încercând să capăt suficient autocontrol cât să spun: *Te rog, nu mi-e foame, lasă-mă-n pace.* Dar cuvintele se lăsau aşteptate, iar asistentul a venit şi mi-a luat mâna într-a lui.

— Haide, nu de asta ai tu nevoie acum!

Pe ecusonul său scria *Harrison Carter.* Avea un accent jamaican care îmi amintea de vecinul nostru bătrân de pe Salisbury Lane, cel al cărui zid îl sărisem, iar amintirea casei m-a făcut să hohotesc şi mai tare.

— Asta nu se poate. Te doare ceva?

Mă durea, iar plânsul nu făcea decât să accentueze suferinţa, dar am scuturat din cap. Nu de asta plângeam. Şi nicio cantitate de morfină nu ar fi putut opri tsunamiul de durere datorată pierderii lui Gabe.

— Uite-aici, a spus Harrison, apoi s-a întors la căruciorul lui şi mi-a adus de acolo o tavă de plastic cu o farfurie acoperită pe ea. Mănâncă ceva. Nimic nu te poate face să te simţi mai bine acum decât ceva de mâncare. Am o absolut delicioasă plăcinta ciobanului vegetariană.

A întins tava spre mine şi o adiere caldă, de cantină şcolară şi Quorn[4], a umplut separeul. Un val de greaţă s-a ridicat atât de puternic din mine, încât am crezut că o să vomit acolo şi mi-am întors faţa în altă parte, încercând să mă stăpânesc.

— Haide, a insistat Harrison pe un ton mieros. Chiar nu poţi să iei o înghiţitură, măcar pentru binele copilului?

Am crezut că n-am înţeles eu bine.

— Cop… Ce?

Lacrimile mi s-au oprit brusc, atât de brusc de parcă m-ar fi pocnit cineva, şi m-am întors din nou către asistent, care părea să nu-mi fi observat expresia şocată. A continuat să vorbească de parcă eu nu aş fi zis nimic, zâmbindu-mi încurajator.

— Pot să chem un doctor, dacă îţi faci griji, dar să ştii că totul arăta bine la ecografie.

A trebuit să îmi înfig unghiile în palmă ca să mă pot concentra la durerea aceea mică, să nu fiu nevoită să îi urlu în faţă că vorbele lui nu făceau decât să îmi răsucească un cuţit în rană. Era mult prea crud, prea brutal să îmi amintească aşa de toate posibilităţile care muriseră odată cu Gabe. Când am reuşit să vorbesc din nou, mă ustura gâtul de la crunta nedreptate a greşelii lui.

— Nu sunt gravidă.

Forţasem cuvintele să iasă printre dinţii încleştaţi şi duruseră toate.

— Mă confunzi cu altcineva.

Harrison a părut confuz. A ridicat fişa ataşată de marginea patului meu, a citit ce scria pe ea, apoi a ridicat din nou privirea spre mine:

— Eşti Jacintha Cross?

Am dat din cap că da. Expresia feţei i s-a schimbat imediat. Acum părea foarte îngrijorat şi plin de compasiune. Mi-a spus cu multă blândeţe:

— Nu e nicio greşeală. Of, fetiţo, nu ştiai?

Am simţit cum mă ia cu frig. Inima mi-a stat în loc, apoi a pornit să bată din nou, dar neregulat, şi vârfurile degetelor au început să mă furnice într-un fel ciudat – o manifestare fizică a şocului.

Asistentul spunea din nou ceva, însă vocea lui suna bizar şi îndepărtată:

— …a ieşit la testările de rutină prechirurgicale. Îmi pare rău, am presupus cu toţii că ştiai. Măcar e o veste bună?

Nu am răspuns. Eram prea ocupată să mă gândesc în urmă, să îmi amintesc în ce zi ne aflam, în ce *lună.* Cât trecuse de când nu mai avusesem ciclu? Patru săptămâni? Nu, mai mult… Doamne, trebuie să fi fost cândva între Crăciun şi Anul Nou. Şi îmi aminteam, vag, că îmi luasem la mine o cupă menstruală când plecasem la Arden Alliance, pentru cazul în care mi-ar fi venit ciclul în noaptea aceea. Doar că toate cele întâmplate apoi îmi scoseseră complet din cap asta. La vremea respectivă, nu acordasem prea multă importanţă faptului, deoarece

nu aveam un ciclu regulat, câteva zile în plus sau în minus nu contau.

Însă acum eram, cred, la mijlocul lunii februarie. Ceea ce însemna… Am înghiţit în sec, calculând. Asta însemna că eram gravidă în şase, poate chiar şapte săptămâni.

Cu copilul lui Gabe.

Şi deodată atât de multe lucruri au căpătat sens! Atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să le observ, dar nu am făcut-o. Faptul că nu avusesem ciclu mai mult de şase săptămâni. Constanta epuizare nervoasă. Chiar şi greaţa pe care o pusesem pe seama rănii infectate acum îmi părea, evident, simptomul de greţuri matinale. Singurul lucru care *nu* avea sens acum era cum de supravieţuise bebeluşul după toate cele prin care trecusem: extenuare, infecţie şi acum cireaşa de pe tort a splinei rupte. Oare chiar era posibil aşa ceva?

— Cum te simţi? mă întreba Harrison acum, cu o expresie îngrijorată pe faţă. Vrei să chem un medic?

Mi se pusese un nod în gât, dar m-am forţat să vorbesc:

— Ai spus că… copilul… este OK?

Ştiam că nu era răspunsul aşteptat la întrebarea lui, dar el a dat din cap:

— Da, e absolut în regulă. Au făcut o ecografie. Şi ţi-au dat antibiotice sigure pentru sarcină. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Deci, chiar *este* o veste bună? a întrebat el din nou, părând foarte îngrijorat.

Şi, pentru prima dată de… nici măcar nu mai ştiam de câtă vreme… pentru prima dată de la moartea lui Gabe, mi-am dat seama că ceva era, în sfârşit, bine.

— Da, am reuşit eu să îngaim. Da, e o veste bună.

Un zâmbet larg i-a apărut pe faţă.

— Uf! Trebuie să recunosc că m-ai cam îngrijorat, drăguţo. Dar mă bucur că tu eşti bucuroasă. Acum, ce zici de plăcinta asta?

Şi deodată am simţit că îmi era tare foame.

Luni, 12 februarie.
Ziua 365

În secţia de poliţie era sufocant de cald şi simţeam cum mi se scurge transpiraţia pe şira spinării în timp ce mergeam cu pas rapid pe coridor, uitându-mă în stânga şi-n dreapta şi încercând să nu las să se observe că nu aveam ce căuta acolo. Primul lucru pe care trebuia să-l găsesc era ceva pentru a mă deghiza. Eram cunoscută acum la această secţie şi puteam sări imediat în ochi.

Am încercat câteva uşi la întâmplare de-a lungul coridorului. Două erau încuiate, una era de la o cameră de interogatoriu goală, apoi am avut norocul să dau peste un vestiar cu dulăpioare încuiate cu lacăt.

Cam jumătate dintre lacăte erau genul care se deschid cu chei. Eram destul de sigură că l-aş fi rezolvat pe oricare dintre ele în doar câteva minute, iar dacă n-aş fi putut, mica foarfecă pentru metale din rucsac n-ar fi avut prea mult de furcă cu inelul subţire al încuietorii, dar mai mult din curiozitate decât din alte motive, am încercat mai întâi lacătele cu cifru. Am început cu cel mai apropiat şi am introdus combinaţia mea favorită din toate timpurile: 1234. Nu s-a întâmplat nimic, aşa că am rotit cifrele la loc într-o poziţie aleatorie şi am trecut mai departe. Al doilea lacăt, însă, mi-a răspuns cu un clic plăcut auzului şi s-a deschis imediat. Zâmbind, am aşezat lacătul sus pe dulap şi am deschis uşa.

Bingo! Am găsit din prima comoara căutată. În dulap se afla o uniformă completă proaspăt călcată, cu şapcă, insignă şi tot ce-i trebuia, şi mai era şi de femeie, pe deasupra. În fine, a trebuit să recunosc, atunci când am încercat pantalonii, că era o femeie mult mai înaltă şi ceva mai solidă decât mine; dar s-au rezolvat toate cu câteva ajustări înghesuite în talie – noroc că vestonul era suficient de lung cât să

acopere improvizaţia mea cu aspect atât de neoficial.

Purtam deja o cămaşă albă, ceea ce s-a dovedit un lucru bun, pentru că era singurul articol din setul din dulap care lipsea. În rest, era uniforma completă acolo, inclusiv pantofii, lustruiţi şi aşezaţi ordonat în partea de jos a dulapului – însă păreau a fi cu cel puţin două numere prea mari şi, pe deasupra, Converşii mei negri erau mult mai confortabili şi mai silenţioşi. Oricum, dacă ajungea cineva să îmi examineze încălţămintea, însemna că eram deja friptă.

Mi-am împăturit blugii şi geaca şi le-am pus în rucsac, ceea ce m-a condus spre următoarea problemă: ce să fac cu rucsacul. În general, poliţiştii nu poartă rucsac, iar dacă m-aş fi plimbat pe coridor cu unul în spate aş fi atras o atenţie pe care nu mi-o doream. Până la urmă, mi-am luat şperaclele, aerul comprimat şi staţia radio şi mi le-am îndesat în buzunarele încăpătoare ale uniformei. Apoi am înghesuit toate celelalte lucruri în rucsac şi l-am băgat în mica nişă formată în spatele pubelei, sperând din suflet să nu creadă cineva că e gunoi şi să-l arunce. Ar fi fost o pagubă colaterală cam mare, pe care clar nu mi-aş fi putut-o permite.

Cu uniforma pe mine, m-am simţit deodată mai încrezătoare şi am ieşit din vestiar cu pas mai hotărât şi cu capul mai sus decât intrasem acolo. După ce am cotit şi m-am ciocnit de un poliţist, nici măcar nu am avut vreo ezitare:

— Oh, scuze! Salut, sunt Kate Lederer de la…

Rahat! Cum se numea secţia de poliţie a lui Jeff?

— …Eltham Green. M-au trimis aici să interoghez un suspect aflat la voi în arest, dar m-am cam rătăcit. Îmi poţi spune pe unde să o iau?

— Sigur, mi-a răspuns poliţistul, care mă tot măsurase din ochi, dar probabil că nu percepuse nimic în neregulă. Nu cred că ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Nu, am fost eu de acord. Sunt nouă. În fine, nou angajată la Poliţia Metropolitană. Tocmai ce m-

am transferat de la Thames Valley. Îmi pare bine de cunoştinţă…

Am lăsat sfârşitul propoziţiei într-o aşteptare interogativă.

— David Moran. Îmi pare bine.

Am dat mâna şi am văzut cum colţul gurii lui David se ridicase uşor într-un zâmbet. Oare mi se părea sau omul chiar flirta cu mine? Era înalt, arăta foarte bine, avea accent irlandez. M-am uitat automat la mâna lui şi nu am văzut nicio verighetă, dar nu era obligatoriu să însemne ceva. Mulţi poliţişti îşi scot verighetele în timpul serviciului. În fine, însurat sau nu, eram aproape sigură de sclipirea de interes din expresia lui David şi m-am gândit că aş putea profita de ea.

— Colegul de la recepţie mi-a spus încotro să o iau, am reluat eu cu o nuanţă de regret în voce şi întorcându-i zâmbetul lui David. Dar bineînţeles că am uitat imediat ce mi-a spus. Aveţi ditamai clădirea aici, iar eu n-am fost niciodată prea bună la a ţine minte un şir întreg de indicaţii.

— Mda, e aproape un labirint, a spus David, după care s-a uitat la ceas şi a părut că ia o hotărâre: Auzi, vrei să te conduc eu către arest?

— Eşti sigur că nu te deranjează? Ar fi minunat.

— Sigur. Am o şedinţă în 10 minute, dar e suficient timp să te conduc înainte. Deci, cum mai stau treburile pe la Eltham Greene? Am auzit că bătrânul Patterson e cam…

A lăsat fraza neterminată, zâmbind şi ridicând dintr-o sprânceană, iar eu am râs şi i-am atins în trecere cotul, în timp ce mai dădeam un colţ.

— Mda, poţi să mai spui o dată că e cam… Adevărul e că prefer să lucrez pentru femei. Dincolo aveam o şefă.

— Da? Şi eu la fel, a spus David. Mi se pare că aduc o energie mai bună echipei.

Am continuat să vorbim tot drumul cât am mers pe acel coridor pe care îl cunoşteam, apoi pe unul pe care nu-l ştiam, până am ajuns în faţa unei uşi blindate, cu un buton de sonerie şi un cititor de

carduri de acces. Şi-a trecut rapid cardul prin cel din urmă, a împins în uşă şi mi-a făcut semn să intru.

— Salut, Jake! i-a spus el poliţistului de la recepţie. Ea e Kate Lederer, de la Eltham. A venit pentru un interogatoriu. Kate, te las pe mâna pricepută a lui Jake. Mi-a părut bine de cunoştinţă.

— Şi mie, i-am răspuns eu zâmbind.

Am aşteptat ca uşa să se închidă în urma mea, apoi m-am întors către poliţistul pe care David îl numise Jake, pregătindu-mi în minte discursul pe care intenţionam să i-l spun. Dar nu am avut timp decât să deschid gura, că în casca din urechea mea s-a auzit un glas de femeie uşor jenată.

— Jack? Îmi pare foarte rău că te deranjez la muncă, draga mea, dar tocmai a vomat peste tot.

Futu-i.

— Scuze, am mimat eu către poliţistul de la recepţie. O secundă.

M-am întors cu spatele la el şi mi-am dus un deget la cască, sperând că Jake va crede că era un apel de serviciu.

— Verity, îmi pare rău, dar e un moment *foarte* nepotrivit. Te pot suna eu înapoi? Peste 10 minute, cel mult.

— Sigur, draga mea. Nici n-aş fi vrut să te deranjez, dar tu mi-ai spus să te sun dacă…

— Ştiu. Şi mă bucur că ai făcut-o. Are şi temperatură?

În fundal am auzit un bocet care mi-a făcut instant sânii să pulseze dureros, plini de lapte. *Rahat.* Simţeam cum şi pantalonii încep să mi se lase pe lângă centură şi i-am mai strâns puţin. Probabil că se desprinseseră pe drumul către arest.

— La cine ziceai că ai venit? l-am auzit pe Jake în spatele meu.

Părea să existe o undă de suspiciune în tonul lui acum. Am înjurat în barbă şi mi-am ţinut bine pantalonii cu o mână, pentru că era clar că o luau în jos de pe şold.

— O clipă, Jake.

— Nu *cred* că are febră, am auzit-o apoi pe Verity, cu un ton uşor îndoielnic. John şi cu mine am încercat să îi punem termometrul în ureche, dar n-a părut prea bucuroasă să îi facem asta, aşa că nu am putut să o ţinem nemişcată suficient cât să îi putem lua temperatura. Dar nu *pare* caldă.

— OK. Mulţumesc, Verity, şi te rog să nu-ţi faci griji, plec acum şi ajung curând acasă.

Am atins casca, apoi m-am întors către Jake.

— Gata. Schimbare de plan. Nu am venit să văd niciun suspect, nu sunt nici poliţistă. A fost un test de penetrare la cererea doamnei detectiv-inspector Habiba Malik.

— Ce-a fost? a întrebat Jake cu un amestec de indignare şi enervare. Şi, stai, zici că nu eşti poliţistă?

— Jack! m-am auzit eu strigată din spate.

M-am întors şi am văzut-o pe Malik intrând pe uşa arestului cu un zâmbet larg pe faţă.

— Cum naiba ai reuşit să intri aici? Şi, stai puţin, a continuat ea cu o expresie mai întâi uimită, apoi de-a dreptul încruntată: asta e o uniformă *de-a noastră?*

— Da, am răspuns eu. Chiar *trebuie* să le spui subordonaţilor să nu mai folosească 1234 drept cod la vestiar. Şi te-aş ruga să le spui şi să nu cheme nimeni geniştii pentru rucsacul ăla înghesuit în spatele pubelei de acolo. Ştiu că ar fi putut fi plin cu explozibili, dar nu este. Trebuie doar să fug repede acasă.

— Pleci acum?

— Da, am răspuns eu în timp ce-mi dădeam jos vestonul. Scuze, dar Gabby nu se simte bine. Chiar mă gândisem să anulez misiunea, dar nu am vrut să te las baltă. Am strâns suficiente date pentru un raport.

— Îmi închipui, din moment ce te văd aici, îmbrăcată în uniformă completă. Of, fir-ar să fie, a continuat Malik, clar mâhnită. Chiar am crezut sincer că nu aveai să treci de recepţie…

Am zâmbit înţelegătoare, dar fără să încerc să-mi ascund satisfacţia victoriei.

— Ştiu. Îmi pare rău. Mi-e teamă că-mi datorezi băutura aia.

— Uf. Altceva?

— Chestiile obişnuite. Zi-le oamenilor să nu mai treacă pe nimeni prin uşi de securitate. Zi-le şi să se uite în urma lor, să verifice dacă uşile alea s-au închis cum trebuie. În mod *clar,* nu refolosiţi parole!

— Să refolosim…? Oh, Doamne! Jack, să nu-mi zici că…

— Stai liniştită, nu mi-am băgat nasul în nimic prea delicat.

Am îmbrăţişat-o cu o mână şi cu cealaltă am tras din nou în sus de pantalonii împrumutaţi:

— Scuze, dar chiar trebuie să fug. Mă duc să las uniforma asta la loc şi să îmi iau rucsacul înainte ca vreunul din oamenii tăi să îl detoneze controlat.

— Ba n-ar fi rău, a mormăit Malik. Se pare că ar fi putut să aibă şi o bombă cu ceas lipită de el şi tot n-ar fi observat. Du-te-acasă! Strânge-o pe Gabby în braţe din partea mea. Ah… stai puţin! a părut ea să-şi amintească ceva. Merg cu tine până la maşină.

— N-ai încredere că plec cu adevărat din incintă? am râs eu, iar ea a clătinat din cap.

— Nu e asta. E altceva… ceva ce tot vreau de mult să îţi spun. Uite, ne vedem peste cinci minute în vestiar, OK?

— OK, am răspuns eu, puţin nedumerită, după care Malik m-a condus afară din arest, iar uşa blindată s-a închis grea în urma mea.

Malik a venit după mine la vestiar câteva minute mai târziu, dar de-abia când eram deja în drum spre maşină i-am spus:

— Ziceai că voiai să îmi spui ceva. Acum e momentul, pentru că eu chiar trebuie să mă grăbesc.

— Ştiu, a spus Malik, cu un aer deodată grav. Voiam să îţi zic că… În fine, sunt două chestii…

S-a oprit. Am simţit un fior de alarmă străbătându-mă. Habiba Malik şi cu mine eram prietene destul de apropiate acum, dar după cele întâmplate anul trecut nu prea eram sigură că m-aş putea simţi vreodată *complet* confortabil în compania poliţiei.

— Dar ce este? Mă îngrijorezi.

— E vorba de Cole Garrick, a spus ea, întorcându-se către mine.

În lumina rece de februarie, faţa ei părea mai bătrână decât atunci când ne întâlniserăm pentru prima dată, iar la colţul ochilor i se vedeau riduri fine.

— A… în fine… a murit. În închisoare, înainte de proces.

— Futu-i.

În ultima vreme încercasem să nu mai înjur aşa mult, de dragul lui Gabby, dar acum, cuvintele îmi scăpaseră absolut involuntar şi, ca să fiu cinstită, nici nu ştiu ce altceva aş fi putut spune, aşa că am repetat:

— *Futu-i.* Deci nu va fi nevoit să suporte nicio judecată?

— Nu. Îmi pare foarte rău. Era într-o închisoare securizată, după cum bine ştii, dar se pare că a găsit totuşi o cale…

— *El a* găsit o cale? Vrei să zici că şi-a făcut-o cu mâna lui?

Malik a ridicat din umeri.

— A fost găsit spânzurat. Nu ştiu cum se poate interpreta asta…

— Futu-i, am spus din nou.

Mi-am apăsat degetele pe ochi şi prin minte au început să îmi defileze imagini. Cole pe plaja de la Brighton, râzând şi aruncându-se în valuri. Cole pe balconul apartamentului său, bând cocktailuri Dirty Martini şi frigând creveţi uriaşi pe grătar. Faţa lui Cole în lumina lumânărilor, în cabană, cu buzele lipite de ale mele. Expresia lui ultima oară când l-am văzut, în întunericul penthouse-ului său, cu faţa schimonosită de furie şi disperare. Vocea lui: *Dă-te*

înapoi sau chiar te *împuşc, Jack!* Oare ar fi făcut-o? Nu am de unde să ştiu.

— Îmi pare rău, am auzit eu vocea lui Malik ca venind de foarte departe. Ştiu că nu asta ai vrut. Că nu asta *am* vrut. Noi am fi vrut ca justiţia să facă dreptate.

Justiţia. Cuvântul avea un gust acru în gura mea. S-ar fi putut spune, într-un fel, că şi ceea ce i se întâmplase lui Cole tot un fel de justiţie era. Viaţă pentru viaţă. Dar mie nu mi se părea că era aşa.

— Şi cum rămâne cu cei din spatele tuturor lucrurilor? Se ştie ceva? Cine or fi fost? am întrebat eu.

— S-au făcut cercetări foarte serioase, a spus Malik, privindu-mă cu gravitate, răbdare şi înţelegere. Cole a făcut foarte multe mărturisiri înainte de moarte. Crede-mă, *fiecare* pistă e urmată cu mare atenţie, de la cel mai înalt nivel.

Am încuviinţat. O credeam, deşi nu îmi făceam mari iluzii că MI6 ar fi fost prea preocupaţi de moartea unui hacker oarecare. Dar cine ştie câţi jurnalişti şi dizidenţi or fi avut telefoanele compromise de Watchdog, câte locaţii de-ale lor or fi fost urmărite de software-ul lui Cole? Câţi oameni or fi fost asasinaţi discret într-un moment în care se credeau în siguranţă? Câte fotografii de copii de diplomaţi s-or găsi acum în vreo bază de date biometrice, în cine ştie ce ţară îndepărtată, graţie lui Puppydog?

Ceea ce i se întâmplase lui Gabe fusese din vina lui Cole, iar el plătise acum preţul suprem. În ceea ce îi privea pe cei care îi tăiaseră gâtul lui Gabe, ei bine, deşi nu aveam să fiu sigură niciodată, dar vara trecută fuseseră găsite două corpuri plutind pe Tamisa, iar analizele ADN se potriviseră cu nişte urme microscopice prelevate de pe fereastra de la baie. Ştiam că de aceea îmi dăduse Malik vestea, să ştiu că se terminase, că de acum înainte cei care îl uciseseră pe Gabe, chiar dacă nu fuseseră prinşi propriu-zis, se aflau sub pământ. Într-un fel chiar m-am simţit uşurată, dar – deşi mi se părea cam ciudat

să admit – eu nu fusesem niciodată prea interesată de cei care mânuiseră cuţitul în acea noapte. Pentru mine, aceştia nu fuseseră decât gloanţe într-un pistol încărcat – asasini, e adevărat, dar nu neapărat cei cu adevărat responsabili pentru moartea lui Gabe. După părerea mea, aceştia fuseseră mereu Cole şi cei care îl cumpăraseră. Iar acum, Cole murise. Însă grupul din spatele lui era ceva mai tenebros şi amorf, şi degeaba spunea Malik ce spunea, eu eram convinsă că un astfel de grup nu poate fi niciodată încolţit, darămite adus în faţa justiţiei.

Indiferent cine erau indivizii din spatele vulnerabilităţii aplicaţiei Puppydog, ei trebuie să fi fost la rândul lor doar o parte a unei vaste şi întunecate reţele de jucători nevăzuţi, o reţea care cuprindea pe toată lumea, de la agenţii de securitate naţională la organizaţii de hackeri precum Lazarus Group sau la cine ştie ce copii de prin vreun dormitor din Canada, Polonia sau Bangladesh, care apăsau acum pe nişte butoane şi provocau haos doar aşa, de distracţie, la fel cum făcuse şi Gabe cândva. Şi, da, sigur că se putea lupta împotriva lor, poate că unii dintre indivizii aceia puteau fi arestaţi, dar era ca şi cum ai vrea să acuzi cancerul. Oameni ca ei aveau să existe mereu. Alunecoşi, fantomatici, strecurându-se prin fisurile securităţii noastre informatice sau intrând pe uşile pe care le-am lăsat noi deschise pentru ei către vieţile noastre digitale.

Tot ce mai puteam face era să îmi spun că închisesem o uşă – breşa pe care Cole o făurise pentru ei –, iar acum mii, poate chiar milioane de oameni erau mai în siguranţă datorită mie. Şi că ar trebui să renunţ.

— Care era a doua chestie?

Încercasem să întreb cu o aparenţă de normalitate în voce, dar sunase încordat şi fals, şi ştiam că Malik ştia şi simţea compasiune pentru mine, dar că încerca să se comporte cât de cât oficial, pentru binele amândurora.

— Ceva mai pozitiv?

— Poate. Sau cel puţin aşa sper. Nu sunt absolut sigură că informaţia e publică încă, dar am vrut să afli tu prima.

— Da?

— Tocmai am aflat de la Eltham Green. S-a finalizat ancheta. L-au găsit pe Jeff vinovat de abateri grave.

— Glumeşti? am întrebat eu, cu faţa înţepenită de parcă n-ar fi fost hotărâtă ce expresie să adopte, râs sau plâns. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că… practic, e ca şi concediat. Nu mai poate lucra ca ofiţer de poliţie de acum încolo. Şi au mai primit mustrări doi dintre colegii lui, pentru felul în care s-au purtat cu tine după despărţire. Ştiu că e prea puţin şi cu siguranţă mult prea târziu, dar sper măcar că e ceva.

— Oh, Doamne!

Mă simţeam de parcă primisem un pumn în stomac. Mi-am pus mâna acolo şi am simţit cicatricea răsucită şi noduroasă de sub tricou, unde chirurgul îmi tăiase din rana zdrenţuită şi supurândă ca să îmi scoată splina şi nu reuşise să repare complet stricăciunile. Cumva, atingerea aceea, senzaţia marginilor sensibile şi uşor ridicate, urmele încă perceptibile ale suturilor şi capselor chirurgicale ce fuseseră scoase… toate acestea îmi dădeau stabilitate, erau ancora mea. Supravieţuisem acelei răni. Supravieţuisem naşterii lui Gabby – alte copci, alte cicatrici. Supravieţuisem morţii lui Gabe şi eram încă aici, nu chiar întreagă, dar măcar în picioare.

— Mulţumesc, i-am spus eu lui Malik.

A dat din cap puţin formal, de parcă nici ea nu era prea sigură ce ar trebui să facem cu informaţia asta, şi nici nu părea un moment potrivit pentru expresii ca *Ups!* sau pentru bătut palma.

— OK. Deci, cam asta voiam să îţi spun. Îmi pare rău că nu e chiar momentul potrivit pentru o veste proastă, dar chiar am vrut să ţi-o dau în persoană.

— Ştiu, am răspuns eu şi am atins-o uşor pe braţ, chinuindu-mă să-i zâmbesc. Îţi mulţumesc. Sincer.

Apoi am urcat în maşină şi am plecat, iar Malik a rămas să se uite în urma mea, din ce în ce mai mică în oglinda retrovizoare.

Aproape că ajunsesem pe Salisbury Lane, pierdută în gânduri, pierdută în amintiri, când la radio a început un cântec pe care, mai întâi, nu am ştiut de unde să îl iau. Însă începutul său, un refren scurt şi repetitiv ce se potrivea cu ritmul semnalizatorului de schimbare a direcţiei, în timp ce aşteptam să intru pe strada noastră, îmi dădea o senzaţie ciudată – un amestec de panică, nostalgie şi dor.

Apoi mi-am dat seama. *This Must Be the Place,* cântecul pe care l-am pus la nunta noastră, cântecul pe care dansasem cu Gabe, strâns îmbrăţişaţi în noaptea aceea caldă de vară, înconjuraţi de rude şi prieteni, apoi râzând şi invitându-i pe Cole cu Noemie să ni se alăture pe ringul de dans, şi pe Hel cu Roland, şi pe părinţii lui Gabe, şi pe toţi ceilalţi care veniseră să ne ureze tot ce era mai bun în viaţa noastră împreună.

Panica era din cauză că dedesubtul acestei amintiri se afla cealaltă, cu Cole care fluiera refrenul acesta în timp ce mă căuta prin ceaţa mării în ascunzişul meu dintre dune, pe când mă temeam pentru viaţa mea şi nu ştiam dacă el îmi era prieten sau duşman.

Cole. Cole care îşi trădase prietenul, cel care mă dusese şi pe mine până la marginea prăpastiei. Cole care era mort acum, într-o celulă de închisoare.

Am tras maşina lângă bordură şi am rămas înăuntru, ascultându-l pe David Byrne cântând despre dragoste şi visuri şi speranţă – şi despre ce înseamnă să fii *acasă.*

M-am trezit cu lacrimi pe faţă – plângeam mult în ultima vreme, dar nu întotdeauna de tristeţe. Însă acum aveam imaginea lui Gabe în minte, nu pe a lui Cole. Mâna lui Gabe într-a mea, în timp ce dansam împreună sub sclipirea a 100 de lămpi, braţul lui în jurul taliei mele, întorcându-mă, conducându-mă,

îmbrăţişându-mă în calda promisiune a iubirii sale şi a unui viitor împreună.

Apoi, melodia s-a terminat, iar eu m-am şters la ochi, am oprit motorul şi am coborât din maşină. M-am uitat la căsuţa noastră, cea în care trăise Gabe şi mă iubise şi murise, casa în care fiica noastră venise plângând pe lume – un plânset pe care îl aud şi acum, chiar de la o distanţă atât de mare.

Mi s-a umplut inima cu o bucurie ce era foarte apropiată de suferinţă, nici nu eram sigură că aş fi putut face diferenţa acum, când zâmbeam printre lacrimi. Pentru că în spatele uşii din faţa mea se afla fiica noastră – a mea şi a lui Gabe –, care mă aştepta pe mine şi care era minunată şi înfuriată şi roşie la faţă, şi tot ce aveam eu nevoie acum.

Am deschis uşa. Ajunsesem acasă. Iar acesta era locul în care voiam să fiu.

MULȚUMIRI

Am o litanie întreagă de mulţumiri pentru cartea asta, aşa cum se întâmplă întotdeauna când abordezi un subiect despre care nu ştiai mare lucru înainte să te apuci de scris.

Cartea aceasta a luat naştere, în mare parte, în urma multelor, foarte multelor podcasturi ascultate în pandemie, podcasturi care mi-au captat interesul pentru prima dată atunci când am scris *Uşa ferecată* şi *Unul câte unul,* în care exploram lumea tehnologiei şi a aplicaţiilor din unghiuri foarte diferite. Există multe nuanţe ale criminalităţii cibernetice şi multe podcasturi interesante pe acest subiect, dar cel care a avut cea mai mare influenţă asupra *Zero Days* a fost, indubitabil, *Darknet Diaries,* găzduit de Jack Rhysider, unde am auzit pentru prima dată testeri de penetrare profesionişti şi ingineri sociali vorbind deschis despre experienţele lor, uneori cu nişte amănunte care îţi făceau pielea de găină. Deci, în primul rând, mulţumiri lui Jack, care a făcut atât de accesibil şi interesant un subiect foarte complex, apoi mulţumiri tuturor hackerilor şi experţilor în securitate care şi-au împărtăşit bogăţia de cunoştinţe, contribuind astfel la crearea unei lumi puţin mai sigure.

Mulţumesc şi multitudinii de experţi şi prieteni pe care i-am descusut cu privire la diversele teme legislative, poliţieneşti, de procesare a locului unei crime, de supraveghere şi de hacking. Neil Lancaster, Clare Mackintosh, Katie Robinson, Graham Bartlett, Sam Gordon şi H.D. Moore, vă sunt mai mult decât recunoscătoare pentru că aţi citit fragmente, mi-aţi dat sfaturi legate de scenariile mele, atât plauzibile, cât şi implauzibile şi m-aţi lăsat, în general, să vă pun întrebări idioate fără să mă faceţi să mă simt idioată. Desigur, e inutil să mai spun că orice greşeală sau exagerare ce depăşeşte limitele imaginaţiei (atât plauzibile, cât şi implauzibile) îmi aparţin doar mie. Îţi mulţumesc şi

ţie, Derek, pentru ajutorul tău nepreţuit în descrierea modului de lucru din call centerele de asigurări şi sper că te-a bucurat felul în care ţi-am integrat numele în poveste. La fel şi ţie, Gytha, care mi-ai spus: *Sunt la fel de iute ca o vulpe. Una bătrână. Cu osteoporoză. Peste care a trecut un 4×4. Acum zece zile.* Ştii ce înseamnă asta şi îmi datorezi un pahar la următorul festival Bloody Scotland!

Mulţumiri perpetue agentei mele, sclipitoarei Eve, lui Ludo, Steven, Rebeccăi şi tuturor celor care lucrează la EWLA pentru a-mi scoate cărţile în lume. Şi recunoştinţă sinceră echipelor care lucrează neobosit în culise la Simon & Schuster în UK, SUA, Australia şi Canada, precum şi editurilor care mă publică în alte limbi, peste hotare. Alison, Jen, Suzanne şi Nita, vă mulţumesc pentru sclipitorul vostru talent editorial şi pentru încrederea voastră în mine ca scriitoare. Pentru Ian, Jonathan, Jessica, Sydney, Sabah, Katherine, Taylor, Adria, Natasha, Felicia, Kevin, Mackenzie, Gill, Dom, Nicholas, Hayley, Sarah, Harriett, Matt, Francesca, Jennifer, Aimée, Sally, Abby, Anabel, Caroline, Jaime, John Paul, Brigid şi Lisa – grija şi geniul vostru nu încetează să mă uimească şi vă sunt pe veci recunoscătoare pentru toate eforturile voastre de a pune cărţile mele în mâinile cititorilor.

Paul James Hillman, multe mulţumiri pentru generoasa ta mână de ajutor oferită asociaţiei Young Lives vs Cancer. Donaţia ta este un sprijin valoros pentru tinerii care trec prin momente grele şi sunt extrem de recunoscătoare.

Îi mulţumesc familiei mele pentru că îmi oferă motive să ies din lumile mele imaginare şi pentru că reuşesc să o facă pe cea reală atât de distractivă.

În cele din urmă, cititorilor mei – ce altceva să vă spun, în afară de faptul că voi sunteţi cei care faceţi totul posibil? Vă mulţumesc din adâncul sufletului meu pentru că aţi citit până aici.

Ruth

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

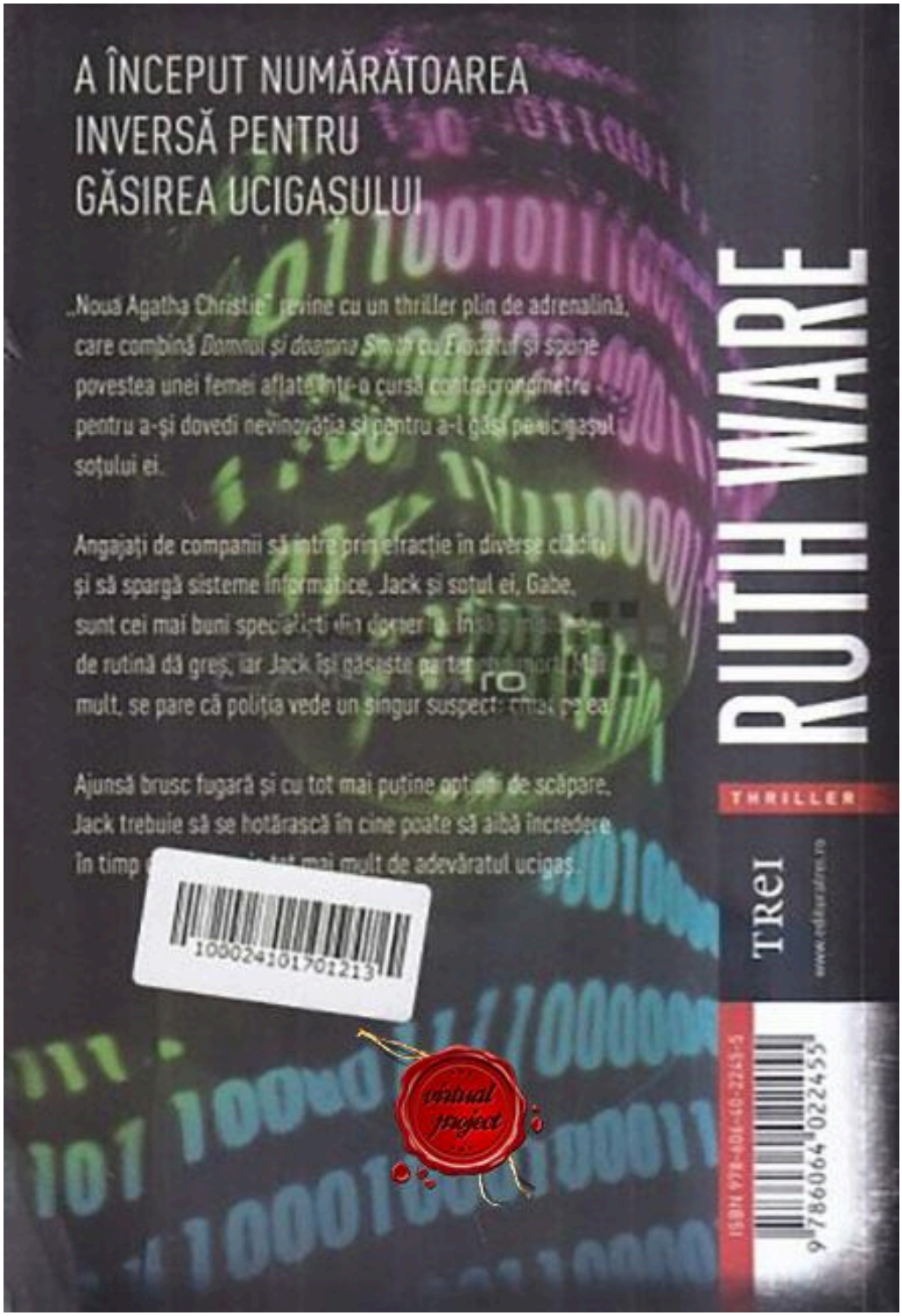
A ÎNCEPUT NUMĂRĂTOAREA
INVERSĂ PENTRU
GĂSIREA UCIGAȘULUI
„Noua Agatha Christie" revine cu un thriller plin de adrenalină,
care combină Domnul și doamna Smith cu Exodatul și spune
povestea unei femei aflate într-o cursă contracronometru
pentru a-și dovedi nevinovăția și pentru a-l găsi pe ucigașul
soțului ei.
Angajați de companii să intre prin efracție în diverse clădiri
și să spargă sisteme informatice, Jack și soțul ei, Gabe,
sunt cei mai buni specialiști din domeniu. Și
de rutină dă greș, iar Jack își găsește partenerul
mult, se pare că poliția vede un singur suspect:
Ajunsă brusc fugară și cu tot mai puține opțiuni de scăpare,
Jack trebuie să se hotărască în cine poate să aibă încredere
în timp
de adevăratul ucigaș.
RO
RUTH WARE
THRILLER
TREI
virtual project

[1] Replică din serialul *Urzeala tronurilor,* când Jon îi dă Aryei o lecţie de mânuit spada (N. t.).

[2] Hard-disk drive, cu acronimul HDD – dispozitiv electronic-mecanic pentru stocarea sau memorarea nevolatilă a datelor (N. t.).

[3] *Red Sparrow* (în limba engleză în original) – aluzie la cartea cu acelaşi titlu publicată de un fost agent CIA, Jason Matthews, în 2013. Personajul principal este o fostă balerină rusă, forţată să urmeze cursurile unei şcoli de „vrăbiuţe”, adică de agente secrete pregătite pentru a face ulterior sexpionaj (N. t.).

[4] Marcă engleză de substituenţi alimentari pentru carne (N. t.).

CUPRINS

Sâmbătă, 4 februarie. Minus opt zile
Duminică, 5 februarie. Minus şapte zile
Luni, 6 februarie. Minus şase zile
Marţi, 7 februarie. Minus cinci zile
Miercuri, 8 februarie. Minus patru zile
Joi, 9 februarie. Minus trei zile
Vineri, 10 februarie. Minus două zile
Sâmbătă, 11 februarie. Minus o zi
Duminică, 12 februarie. Ziua Zero
Luni, 13 februarie. Ziua unu
Luni, 12 februarie. Ziua 365
MULŢUMIRI

Table of Contents

Sâmbătă, 4 februarie. Minus opt zile	3
Duminică, 5 februarie. Minus şapte zile	26
Luni, 6 februarie. Minus şase zile	61
Marţi, 7 februarie. Minus cinci zile	148
Miercuri, 8 februarie. Minus patru zile	177
Joi, 9 februarie. Minus trei zile	197
Vineri, 10 februarie. Minus două zile	262
Sâmbătă, 11 februarie. Minus o zi	281
Duminică, 12 februarie. Ziua Zero	317
Luni, 13 februarie. Ziua unu	336
Luni, 12 februarie. Ziua 365	347
MULŢUMIRI	359